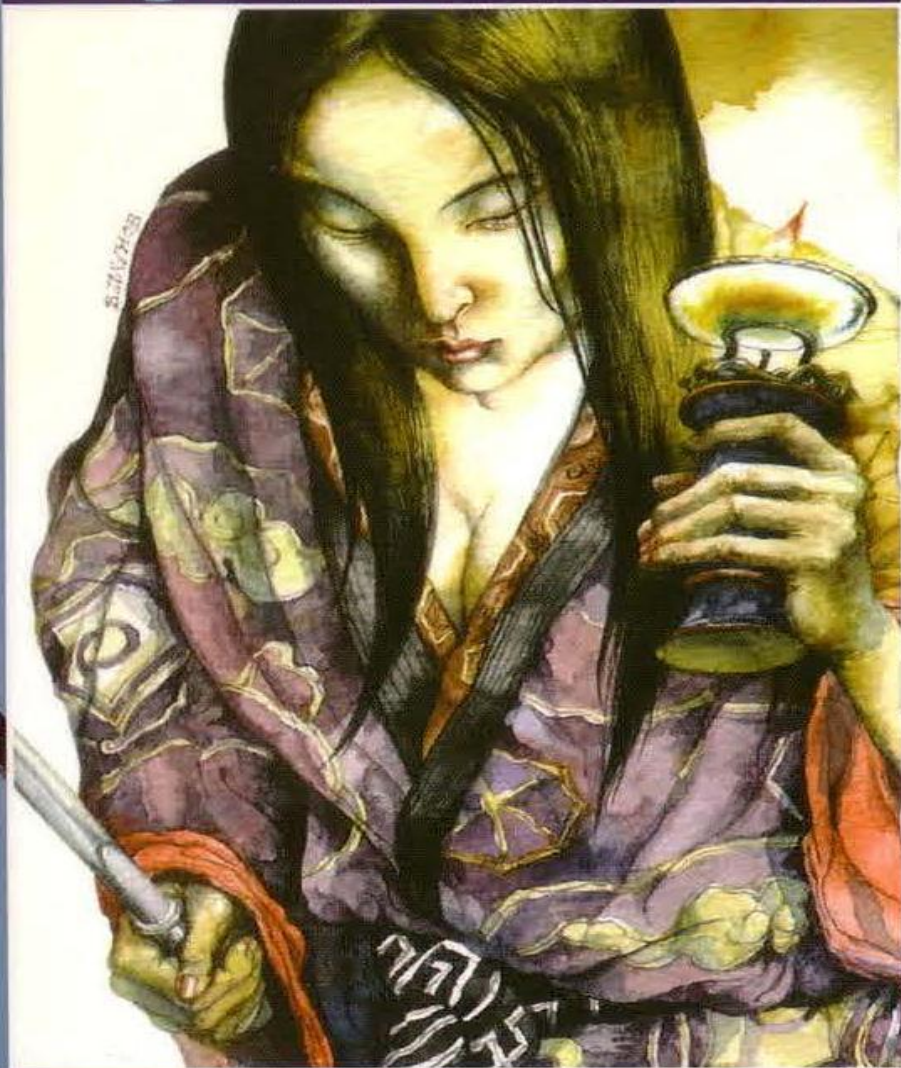

Лора Джо Роуланд

триумф

САТЮН САТЮН САТЮН

Цуамоно

Криминалните разследвания
на самурая Саю Ичиро

ЛОРА ДЖО РОУЛАНД ЦУАМОНО

Превод: Людмила Левкова

chitanka.info

Япония, Едо, 1694 г.

Улиците на Едо са изпълнени с насилие, след като две воюващи фракции се борят за контрол върху режима на Токугава. Едната фракция е предвождана от Мацудайра, а другата — от дворцовия управител Янагисава. Всеки един от тях оказва натиск върху Сано Ичиро...

Но когато един от най-доверените съветници на шогуна е убит, нещата се заплитат твърде много. Сано получава завещание от самата жертва, че трябва да разследва смъртта, каквото и да му коства това. Макар и да се досеща, че ще открие нещо, за които по-късно ще съжaliaва, честта на *сосакан* не му позволява да се откаже.

ГЛАВА 1

Вести за обезпокоителни размирици принудиха Сано Ичиро да се озове в град Едо^[1] посред нощ. С броня и метален шлем на главата и с двата си меча, окачени на кръста, той препускаше по главния път. До него яздеше младият му главен васал Хирата, а зад тях — стоте воители от специалния детективски отряд на Сано.

Около луната, увиснала наред черното, замъглено от пушек небе, се виеха съзвездия. Студеният вятър подмяташе боклуци покрай затворените магазини. Сано зърна факли, пламтящи на фона на нощния мрак. С воините си подминаваше застанали на пост пред вратите си и въоръжени със сопи жители на града, готови да защитават от злото поминъка и семействата си. През прозорците надничаха уплашени жени; от покривите, балконите и противопожарните наблюдателни кули точеха врат момчета. Сано спря отряда си пред тълпа, препречила улицата.

Размирното множество се състоеше от бандити, чиито лица проблясваха с дивашко доволство на светлината на факлите им. Те жадно наблюдаваха как двата отряда конни самураи, наброяващи по стотина воители всеки, се носеха по улицата от двете противоположни посоки. Армиите се хвърлиха една срещу друга в яростен сблъсък на мечове и копия. Конете цвилеха и отскачаха подплашени. Ездачите с рев стоварваха остриета върху противниците си. Посечени, жертвите падаха с писъци и се гърчеха в агония. Групи самураи пешаци се въртяха диво, размахвайки мечове в яростна битка. Зрителите наблюдаваха сражението с възторжени възгласи, а някои дори се присъединиха към жестоката сеч.

— Очаквах това — заяви Хирата на Сано.

— Беше само въпрос на време — съгласи се Сано.

Като сосакан сама на шогуна — почитаемия следовател на събития, ситуации и хора — Сано обикновено бе зает с разследване на сериозни престъпления, а освен това изпълняваше ролята на съветник на Токугава^[2] Цунайوشي — върховния диктатор на Япония.

Но през последните месеци той бе посветил много време на усилията за охрана на реда в хода на течащите в момента политически промени в Едо. Бакуфу бе разделено от непримирима борба за контрол върху режима на Токугава. Едната фракция, предвождана от дворцовия управител Янагисава — втори по ранг след шогуна, се противопоставяше на втората, оглавявана от владетеля Мацудайра — братовчед на шогуна. Други, също разполагащи с власт мъже, в това число даймио, бяха тръгнали да вземат страна. И двете фракции се бяха заели да изграждат собствена военна сила и се подготвяха за гражданска война.

От близки и далечни провинции в Едо се бяха изсипали войници, изпълвайки докрай казармите в именията на даймио и крепостта Едо. След като бяха залели районите, населени с васали на Токугава, те лагеруваха извън града. Макар че дворцовият управител Янагисава и владетелят Мацудайра още не бяха обявили война, по-нисшите по ранг подчинени бяха станали неспокойни. Принудителното бездействие по време на изчакването пораждаше трескаво желание за битка. Сано и детективският му отряд вече бяха потушили множество схватки. Сега градските старейшини, които управляваха жителите на Едо, му бяха изпратили спешно съобщение с молба да пристигне и да потуши тези сериозни размирици, които заплашваха мира, поддържан от режима на Токугава от близо век.

— Нека прекратим тази схватка, преди да се е разразила в бунт и да е съсипала града — каза Сано.

— Готов съм — отвърна Хирата.

Докато си пробиваше път през тълпата начело на своя отряд, Сано си спомни и други моменти, в които с главния си васал бяха яздили рамо до рамо, влизайки в бой. Тогава нито за миг не бе поставял под съмнение вещата и всеотдайна служба на Хирата. Но миналото лято, докато двамата се опитваха да спасят майката на шогуна и своите съпруги от похитители, Хирата бе дръзнал да не се подчини на заповедите на Сано.

— В името на негово превъзходителство шогуна ви заповядвам да спрете! — извика Сано на армиите.

Той и хората му разделиха биещите се, които продължиха да се съпротивяват яростно и се хвърлиха с викове срещу тях. Край него посичаха и свистяха остриета. Докато сосакан сама се въртеше,

привеждаше и старееше да удържи коня си, който се дърпаше и изправяше на задните си крака, наоколо се завихри тъмна нощ. Факли и лица в тълпата се размазаха пред погледа му. Двете армии го изтласкаха в края на пътя.

— Охо, вижте го великия сосакан сама! — разнесе се мъжки глас. — Да не са те понижили в охрана на улиците?

Сано се обърна към мъжа, който бе отправил към него ироничния въпрос. Беше полицейският началник Хошина, който, обграден от двама конни полицаи, бе спрял коня си при портата към една странична улица. Мускулестото му тяло бе облечено в модно копирено кимоно. Красивото му ъгловато лице се бе разляло в подигравателна усмивка.

Гняв прониза Сано. Двамата с Хошина бяха отколешни врагове, а фактът, че Сано наскоро бе спасил живота на полицейския началник, не бе уталожил непримиримите им противоречия.

— Някой трябва да брани закона — отвърна рязко той, — защото твоята полиция явно не се справя.

Хошина посрещна с язвителен смях обвинението му, че пренебрегва задълженията си.

— Мисълта ми е заета с по-важни неща!

„Като например болни амбиции и планове за отмъщение“, помисли си Сано. Допреди време Хошина бе дългогодишният любовник на дворцовия управител, но впоследствие Янагисава го бе предал и полицейският началник бе преминал към фракцията на владетеля Мацудайра. Хошина изпитваше такава ожесточена ненавист към Янагисава, че с охота би приел една война, която можеше да го издигне във властта и да съсипе доскорошния му любовник. Не го беше грижа, че тя би могла да доведе до унищожението на града. Едо бе проникнат от атмосфера на беззаконие, тъй като Хошина и хората му не желаеха да сложат край на стълкновенията между поддръжниците на двете фракции.

Обзет от отвращение, Сано обърна гръб на Хошина. По булеварда прииждаха все повече войници и бандити, тъй като вестта за поредната схватка се бе разпространила. Нощта се изпълни с шум от тичащи нозе, тропот на копита и резки бойни викове.

— Отцепете района! — заповяда Сано на детективите си.

Те побързаха да завардят портите към пресечките. На булеварда настана див хаос, причинен от сблъсъка между отряда на Сано и обладаните от ярост войници, от проблясващи остриета и гърчещи се тела, от свирепи викове и плискаща кръв. Докато яздеше напред мелето, Сано изпита страх, че ставащото бе само блед щрих от онова, което ги очакваше в бъдеще.

* * *

Вече се загоряваше, когато Сано, Хирата и детективите успяха да разтърват биещите се, да арестуват част от тях за нарушаване на обществения ред и да разпръснат тълпата. Подобно на злокобен червен маяк, слънцето се издигна сред море от сиви облаци над крепостта Едо и засия на хълмовете над града. В голямата къща в онази част на крепостта, където се намираха жилищата на служителите на бакуфу, Сано седеше в едно от помещенията, предназначени за семейството му. Съпругата му Рейко почистваше повърхностна рана на ръката му, нанесена от проникнал в ръкава на бронята му вражески меч. Сано бе по долна бяла роба, а бойните му одежди бяха проснати край него върху застлания с татами под.

— Не можеш все така да се мъчиш сам да поддържаш ред и законност в града — заяви Рейко, докато попиваше кръвта от раната му. — Един човек не може да стои между две армии и да оцелее дълго.

Сано сгърчи лице от болка.

— Знам.

С настъпването на утрото имението се събуждаше за живот и откъм кухнята и двора се носеха гласовете на прислугата. В детската стая Масахиро — малкият син на Сано и Рейко — си бърбореше нещо с бавачките. Рейко посипа раната със стрит корен от здравец, за да спре кръвенето, след което я намаза с мехлем от орлови нокти, за да не забере.

— Снощи, докато те нямаше, дойдоха един след друг финансовият министър и капитанът на дворецовата стража. Не знам защо.

И двамата бяха сред приятелите на Сано в бакуфу.

— Предполагам каква е причината — каза Сано. — Министърът, който наскоро се присъедини към фракцията на дворцовия управител, е искал да ме убеди да сторя същото. Капитанът пък е положил клетва за вярност към владетеля Мацудайра и би искал да последвам примера му.

Привържениците и на двете фракции държаха да привлекат Сано на своя страна, тъй като той бе приближен на шогуна и би могъл да използва влиянието си, за да подкрепи каузата им; освен това искаха, в случай на война, Сано и детективите му — всички до един отлични бойци — да бъдат на тяхна страна. Победителят щеше да управлява Япония без опозиция чрез господство над шогуна. Сано трудно можеше да повярва, че той — някогашен инструктор по бойни изкуства и син на ронин, се бе издигнал до положение, в което такива изтъкнати люде се стараеха да го спечелят на своя страна. Но това положение криеше и опасности — двамата влиятелни мъже щяха да побързат да унищожат всеки служител, притежаващ силата да им се противопостави.

— И какво ще кажеш на приятелите си? — попита Рейко.

— Същото, което съм казвал на всички, които са правили опити да ме привлекат към едната или към другата фракция. Че няма да подкрепя нито една от двете. Моята лоялност принадлежи единствено на шогуна. Никога не бих станал съюзник на онзи, който се готви да узурпира властта му.

Въпреки недостатъците на Токугава Цунайоши като диктатор, Сано, верен на самурайския кодекс на честта, се чувстваше задължен да остане до своя господар.

Рейко покри раната с парче бял плат и после я превърза.

— Внимавай — каза тя, като го потупа лекичко по ръката.

Сано усети, че предупреждението ѝ не се отнасяше просто за раната му; тя се боеше за бъдещето им. Той не желаше да я тревожи, особено след като си бе дал сметка, че тя все още страда, без да може да преодолее последствията от похищението.

Сано не знаеше какво точно се бе случило с Рейко, докато бе пленница на мъжа, нарекъл себе си краля дракон. Но, обикновено настроена за приключения, сега Рейко бе съвсем различна. По време на четиригодишния им брак тя му бе помагала в разследванията и бе развила завидни умения за детективска работа, но откакто съпругът ѝ я

бе върнал у дома, се бе отдала на мълчаливо уединение и изобщо не бе напускала имението. Сано копнееше за малко мир и спокойствие, за да можеше тя да се оправи, но в близко бъдеще не се очертаваха подобни изгледи.

— Този град е като буре с барут — отбеляза мрачно Сано. — И най-незначителният инцидент може да се окаже искрата, която ще причини бурен взрив.

Отвън по коридора се разнесе скърцане от нечии стъпки и на прага се появи Хирата.

— Извинете, сосакан сама. Имате посетител.

— В този час? И кой е? — учуди се Сано и хвърли поглед към прозореца. Сивата дрезгавина едва проникваше през хартиените прозорци.

— Името му е Джуро — личният прислужник на главния старейшина Макино. Казва, че Макино го е изпратил тук със съобщение.

Сано повдигна вежди изненадан. Макино Наризада бе най-дългогодишният и влиятелен член на съвета на старейшините — първите съветници на шогуна, съставляващи върховния управителен орган на Япония. Освен това бе отколешен приятел на дворцовия управител Янагисава и враг на Сано. Имаше грозно, прилично на череп лице и подобен характер.

— Какво е съобщението? — попита Сано.

— Попитях, но Джиро не пожела да ми го каже — отвърна Хирата. — Обясни, че по заповед на господаря си трябвало да разговаря лично с вас.

Сано не можеше да си позволи да не удовлетвори желанието на човек, тъй влиятелен, обидчив и опасен, като Макино. Освен това бе обзет от любопитство.

— Добре.

Двамата с Хирата се отправиха към приемната. Рейко ги последва. Спря отпред в коридора и проследи с поглед как двамата влязоха в студената, изложена на течение стая, където бе коленичил някакъв мъж — слаб и прегърбен, с венец посивели коси около олиялото му теме и облечен в скромно сиво кимоно, прехвърлил шейсетте. Мършавото му лице бе застинало в скръбно изражение. Зад гърба му бяха застанали двама от детективите на Сано. Макар че

изглеждаше безопасен, те подхождаха с предпазливост към всеки непознат, дошъл в къщата, особено в тези смутни, изпълнени с опасности дни.

— Ето ме — рече Сано. — Кажи какво съобщение ми носиш.

Слугата се поклони.

— Извинявам се за безпокойството, сосакан сама, но трябва да ви уведомя, че почитаемият главен старейшина Макино е мъртъв.

— Мъртъв? — възкликна Сано, връхлетян последователно от три различни емоции. Първата беше на изумление. — Как така, кога?

— Днес — отвърна Джуро.

— Как стана? — попита Сано.

— Господарят се спомина в съня си.

Втората реакция на Сано бе на недоумение.

— Казал си на моя главен васал, че те изпраща Макино сан. Как е възможно това, след като е починал?

— Преди известно време той ми каза, че ако умре, трябва да ви съобщя незабавно. Сега изпълнявам нареждането му.

Сано хвърли поглед към Хирата, който, не по-малко озадачен, само сви рамене.

— Моите съболезнования за смъртта на господаря ти — каза Сано на слугата. — Още днес ще отида да засвидетелствам уважението си на семейството му.

Както говореше, усети силно безпокойство. Макино бе около осемдесетгодишен — бе живял по-дълго, отколкото заслужаваше, — но смъртта му точно в този момент заплашваше да засили напрежението в режима на Токугава.

— Защо Макино сан е държал незабавно да бъде уведомен за смъртта му? — обърна се Сано към Джиро.

— Той искаше да прочетете това писмо.

Слугата поднесе на Сано сгънат лист хартия. Все още озадачен, следователят прие писмото. Джуро се поклони с изражението на човек, изпълнил важно задължение, и детективите го проводиха навън от къщата. Рейко влезе в стаята. Двамата с Хирата изчакаха с нетърпение, докато Сано разгъна писмото и хвърли бърз поглед на думите, изписани с чепата черна калиграфия. Той зачете на глас изненадан:

До Сано Ичиро, СОСАКАН САМА НА ШОГУНА

Ако четеш настоящото, значи съм мъртъв. Оставям ти това писмо, с което искам да те помоля за важна услуга.

Както знаеш, имам много врагове, които желаят смъртта ми. Убийството е постоянна заплаха за човек на моя пост. Моля да разследваш смъртта ми и да установиш дали е насилствена. В случай на такава те моля да разкриеш извършителя, да го предадеш на правосъдието и да отмъстиш за кончината ми.

Съжалявам, че те натоварвам, но няма друг, на когото мога да се доверя дотолкова, че да помоля за тази услуга.

Искрено се извинявам за неудобствата, които ти създавам с молбата си.

Главен старейшина
Макино Наризада

Рейко избухна:

— Каква наглост от страна на този човек да те моли за каквото и да било, след като миналата година те обвини в държавна измяна и поиска екзекуцията ти!

— Дори и в смъртта си ми вади душата! — каза Сано, обезпокоен от молбата, която поставяше пред него сериозна дилема.

— Но слугата каза, че Макино е починал в съня си — изтъкна Хирата.

— Възможно ли е смъртта му наистина да е насилствена? — учуди се Рейко. — Писмото щеше да стигне до теб дори и ако е умрял от старост, както, изглежда, е станало.

— Може смъртта му да не е такава, каквато изглежда — присви очи Сано, припомняйки си отминали събития. — Срещу него са правени опити за покушение. Страхът му, че може да умре от предателска ръка, е оправдан. Освен това бе изключително отмъстителен. В случай че е станал жертва на убийство, той би искал наказание за извършителя, макар че няма да е жив да го види.

— А напоследък с това брожение в бакуфу враговете му имат още по-голямо основание да желаят смъртта му — отбеляза Рейко.

— Но вие не сте длъжен да удовлетворите молбата му — заяви Хирата.

— Така е, ти не му дължиш нищо — съгласи се Рейко.

При все това Сано не можеше да пренебрегне писмото.

— След като съществува вероятност Макино да е убит, смъртта му действително трябва да се разследва. Какво е отношението ми към него, е без значение. Една жертва на престъпление заслужава справедливост.

— Разследването на смъртта му може да създаде сериозни неприятности, които според мен трябва да избегнете — заяви Хирата с авторитета на главен васал, верен на дълга си да закриля своя господар и да не му позволи да се впусне в рисковано начинание. Въпреки това едва доловимото колебание в гласа му издаваше съзнанието за възможността Сано да подложи на съмнение стойността на съвета му.

— Хирата сан е прав — каза Рейко. — Ако Макино е бил убит, на свобода броди убиец, който няма да те остави да се ровиш в причините за смъртта на главния старейшина.

— Мнозина от враговете на Макино са влиятелни хора, лишени от всякакви скрупули — отбеляза Хирата. — Всеки от тях по-скоро би ви очистил, отколкото да позволи да бъде разобличен и пратен на екзекуция като убиец.

— Разследването на престъпления срещу високопоставени граждани е мой дълг — възрази Сано. Опасността съпътства отговорността. А в този случай евентуалната жертва — човек, който ме превъзхожда по ранг — ме моли да установя причината за смъртта ѝ.

— Аз се досещам защо Макино е отправил молбата си именно към теб — каза Рейко с явна неприязън към главния старейшина. — Макино е знаел, че чувството ти за чест няма да ти позволи да подминеш едно вероятно престъпление.

— Разбрал е, че за вас справедливостта означава много повече от собствената ви безопасност — допълни Хирата.

— И затова те е натоварил със задача, за която знае, че никой друг не би изпълнил заради него. Опитваше се да те унищожи приживе. Сега пробва да те манипулира от гроба. Моля те, не му позволявай! — в очите на Рейко блестеше негодувание.

Макар че споделяше голяма част от опасенията на съпругата си и главния си васал, Сано изпитваше към Макино чувство за дълг, което

изместваше разума на заден план.

— Посмъртната молба на събрат самурай е сериозно задължение — отбеляза той. — Отказът би бил нарушение на протокола.

— Никой не би ви обвинил, че сте отказали услуга на човек, който се е държал с вас, както се държа Макино приживе — заяви Хирата.

— Ти достатъчно често нарушаваш протокола — подхвърли Рейко, макар и с неохота намеквайки за драстичните на моменти прояви на независимост от страна на Сано.

Но Сано имаше и друга причина да удовлетвори отправената към него молба, независимо от последствията.

— Ако Макино е бил убит, фактът може да излезе наяве и без връзка с моите действия. А и да не е, пак може да тръгне мътва за обратното. Подозрението ще падне върху всички негови врагове — в това число върху мен. Но дотогава всякакви улики, удостоверяващи как е умрял Макино, както и доказателства за това, кой е убиецът, ще бъдат безвъзвратно загубени заедно с възможността да докажа собствената си невинност, в случай че бъде обвинен.

По време на настоящата политическа криза из крепостта Едо се носеха какви ли не слухове — някои от тях се основаваха на истини, други не. Върху лицата на Рейко и Хирата се изписа разбиране.

— В миналото ваши врагове са се опитвали да изфабрикуват фалшиви обвинения — напомни Хирата. — Те с охота биха се възползвали от тази нова възможност, за да ви унищожат.

— Повечето ти приятели сега са на страната или на дворцовия управител Янагисава, или на владетеля Мацудайра — отбеляза Рейко. — Тъй като няма да се присъединиш към никоя от двете фракции, ще бъдеш лишен от тяхната подкрепа и закрила. А обвинят ли те в убийство, не разчитай шогунът да те защити.

„Защото благоволенieto на шогуна е непостоянно като времето“, помисли си Сано. Той си бе дал сметка, че като противостои на натиска да избере нечия страна, остава сам и уязвим; ето сега бе дошло време да заплати високата цена на неутралитета.

— Значи или трябва да разследвам смъртта на Макино, или да изложа на риск всички ни — отбеляза Сано, тъй като неговото семейство и васали бяха длъжни да понесат заедно с него всяко наложено му наказание.

Рейко и Хирата кимнаха в унило съгласие.

— Ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ви съдействам — заяви Хирата.

— Откъде да започнем? — попита Рейко.

Подкрепата им зарадва Сано, който обаче бе обзет и от куп опасения. Дали Рейко бе готова да се изправи смело срещу опасностите в едно мащабно и опасно разследване тъй скоро след преживяното похищение? Освен това той се питаше доколко би могъл да разчита на Хирата, след като по време на предишното разследване главният му васал бе поставил личните си грижи над дълга към господаря си. Но положението, в което се намираше, не му позволяваше да отхвърли предложената помощ.

— Веднага щом се измия и преоблека, поемаме към имението на Макино, за да огледаме мястото на смъртта му — заяви той на Хирата.

Хирата се поклони.

— Ще доведе няколко детективи, които да ни придружат — добави той и напусна стаята.

— Първо трябва да хапнеш и да възстановиш силите си — каза Рейко на Сано. — Ще ти донеса закуска. Имаш ли нужда от още нещо, което бих могла да свърша?

Сано почувства скрито безпокойство в поведението ѝ, съвсем различно от нетърпението и въодушевлението, с което тя обикновено посрещаше поредното ново разследване.

— Няма да знам, докато не разбере дали Макино действително е бил убит. Възможно е двамата с Хирата да установим, че е починал от естествена смърт. Може би ще разпръсна подозренията за предателство и всичко ще бъде наред.

[1] Старото име на Токио — Б.пр. ↑

[2] Династия шогунни във феодална Япония през периода 1603–1867 г., основана от Токугава Йеясу. По време на управлението им в страната царят продължителен мир, политическа стабилност и икономически растеж — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Имението на главния старейшина Макино се намираше на главната улица, която пресичаше административния квартал в крепостта Едо. В съответствие с високия му ранг то бе най-голямото от всички, разположени от двете страни на пътя, и бе опасно с висок каменен зид и заобиколено от постройките на васалите. Портата се отличаваше със солиден двуетажен покрив, а в стражниците пред двойните ѝ крила бдяха пазачи.

Сано пое към имението, придружен от Хирата и четирима детективи. Докато вървяха нагоре, се разминаха със забързани по важни дела служители. В тона на разговорите между тези хора, намиращи се в периферията на политическия водовъртеж, Сано долови скрита тревога и напрежение. Всички членове на бакуфу се страхуваха от последствията, до които щеше да доведе битката между дворцовия управител Янагисава и владетеля Мацудайра. Но Сано не установи никакви признаци за безредици около имението на Макино. Той предположи, че смъртта на главния старейшина все още не е оповестена.

След като се представи на пазачите в стражниците, Сано им заяви:

— Тук съм, за да се срещна с почитаемия главен старейшина Макино.

Стражите си размениха смутени погледи. Един от тях каза:

— Моля, изчакайте един момент — и пое навътре в двора.

Очевидно стражите знаеха, че господарят им е мъртъв, но имаха заповед да не казват на никого. Сано и другарите му изчакаха в студената сива утрин, докато пазачът се появи отново, придружен от мъж, в когото Сано разпозна секретаря на Макино. С бледо лице, излъчващо благополучие и почтеност, той се поклони на Сано.

— Бихте ли ме последвали, ако обичате?

После преведе Сано, Хирата и детективите през портата, между постройките на казармите и от там през друга порта в по-малък

вътрешен двор и нагоре по стъпалата към къщата. След като се озоваха в антрето, Сано и другарите му се събуха, нахлузиха чехли за гости и оставиха мечовете си на предназначения за тях място, както беше редно според обичая при влизане в частен дом. Секретарят ги настани в приемната и коленичи срещу тях.

— Със съжаление трябва да ви съобщя, че почитаемият главен старейшина Макино току-що почина — обяви той с подходящия за подобни съобщения приглушен глас. — Ако сте имали работа с него, може би аз бих могъл да ви съдействам?

Сано отвърна:

— Вече знам за Макино сан. Бих желал да говоря с този, който понастоящем е главният тук.

Върху лицето на секретаря се изписаха слисване и объркване.

— Добре — каза той, — ще ви доведе главния васал на господаря — след което се изправи и излезе.

Не след дълго в помещението се появи мъж в строго сиво кимоно. Той коленичи и се поклони на Сано.

— Добре дошли, сосакан сама.

— Добре заварил, Тамура сан — отвърна Сано.

Двамата се познаваха бегло и всеки от тях караше другия да бъде нащрек, причината за което се криеше във враждата между Сано и Макино. Сано знаеше, че Тамура е старомоден самурай, смятащ себе си колкото за воин, толкова и за бюрократ; за разлика от мнозина служители на бакуфу той поддържаше с тренировки уменията си по бойни изкуства. Макар че бе прехвърлил петдесетте, имаше стегнато мускулесто тяло. Ръцете му бяха нашарени с белези и задебели от битки. Чертите му всеки път напомняха на Сано за украсените с дърворезба маски, които носеха злодеите в популярните пиеси на театър но^[1] — твърди, лъскави, изпъкнали страни; дълъг сплескан нос, чийто заострен връх бе извит към устата; скосени вежди, които му придаваха свиреп израз.

— Аз отговарям за домакинството и делата на главния старейшина Макино — прозвуча гласът на Тамура. Дълбок, дрезгав и силен, той съответстваше на вида му. — В града няма мъже от неговия клан и докато стане възможно да бъдат свикани, аз имам задължението да разрешавам всякакви въпроси, отнасящи се до моя господар.

Сано си спомни стигналите до него слухове, че Макино бил във враждебни отношения със своите четирима синове и многобройни роднини, които подозирал в таен заговор да го изхвърлят от властта. За да им противостои, той ги бе заточил в далечни провинции.

— Точно се канех да уведомя шогун за смъртта на главния старейшина Макино — заяви Тамура. — Може ли да попитам вие как разбрахте за нея?

— Неговият личен слуга дойде в дома ми и ме уведоми.

Тамура свъси вежди в явно неодобрение.

— На всички в имението бе абсолютно забранено да разпространяват вестта, преди тя да бъде официално оповестена.

— Джуро бе получил изричното разрешение на своя господар — заяви Сано, след което обясни станалото. — Главният старейшина е отправил към мен молба да разследвам евентуалната му смърт.

Тамура се втренчи в тях, явно озадачен. Хирата и детективите наблюдаваха двамата в напрегнато мълчание. Сано подаде на Тамура писмото на Макино. Тамура го прочете и поклати глава удивен.

— Изобщо не знаех за това.

Сано се запита дали Тамура бе шокиран, защото бе изпитвал гордост, че се ползва с пълното доверие на своя господар, а сега научаваше, че главният старейшина бе имал тайни от него. Или смущението му се дължеше на нещо друго?

Бързо възвръщайки самообладанието си, Тамура заяви:

— Аз бях запознат с опасенията на главния старейшина, че може да стане жертва на покушение. Само че той издъхна спокойно в съня си — той върна писмото на Сано. — Искрени благодарности, че сте уважили желанието на моя господар. Нямайте повече задължения към него.

Той стана и се поклони, с което даде знак, че визитата е приключила. Сано мислено отбеляза, че Тамура твърде много бърза да се отърве от него. Вероятно Макино бе имал основателна причина да не уведоми главния си васал за писмото. Сано, Хирата и детективите се изправиха, но останаха на място.

— Бих искал лично да се убедя, че главният старейшина Макино не е станал жертва на убийство — заяви Сано на Тамура. — Моля, отведи ме при него.

Без да се опитва да скрива нежеланието си да се подчини, Тамура се изправи срещу тях в цял ръст.

— Моите уважения, сосакан сама, но съм принуден да ви откажа. За господаря ми един подобен оглед би бил унизителен.

— Главният старейшина си е давал сметка, какво би включвало едно проведено от мен официално разследване. Той не се е вълнувал толкова от евентуалното унижение, колкото от истината за случилото се, която аз трябва да установя.

Сано забеляза как лъсналите бузи на Тамура пламнаха в гневна червенина, и си помисли, че при евентуално разследване на убийство Тамура можеше да се окаже първият му заподозрян. Очите на Тамура за момент проблеснаха пресметливо, докато преценяваше заплахата, която представляваше Сано, в сравнение със собствения му мотив, какъвто и да бе той, да възпрепятства огледа на мястото на смъртта.

— Оттук — заяви той накрая.

Вежливият поклон и жестът му към вратата съдържаха зле прикрито негодувание. Докато всички вървяха по коридора, Сано бе обзет от засилващо се усещане, че смъртта на Макино не бе толкова естествена, колкото изглеждаше на пръв поглед. Той предчувстваше, че неохотата на Тамура да съдейства бе само първата пречка, на която щеше да се натъкне в хода на разследването си.

Представителната къща на главния старейшина Макино бе подобна на имененията на останалите самураи, с разположени в средата лични помещения за семейството. Те се намираха в отделна постройка с наполовина дървени, измазани с хоросан стени, с тежки дървени капаци на прозорците, с просторна веранда и градини наоколо. Тамура, Сано, Хирата и детективите прекосиха един закрит пасаж, който минаваше над старателно загладен бял пясък, осеян с ниски храсти и покрити с мъх големи камъни. Пред постройката стояха двама пазачи. Във вътрешността стаите бяха опасани от общ коридор. Тамура плъзна встрани една преграда в стената от опъната върху дървена решетка хартия и ги въведе в просторно помещение, което се отопляваше от нисък тумбест мангал с дървени въглища. Върху застлания с татами под имаше подиум, разположен под фреска, която изобразяваше корони на дървета и облаци. Върху този подиум имаше легло, в което, покрит с мека завивка, лежеше главният старейшина Макино. Сано обаче незабавно насочи вниманието си към присъстващите в стаята.

От двете страни на леглото при главата на Макино бяха коленичили две жени. В краката му бе клекнал един мъж. Всички те рязко се извърнаха към Сано, Хирата и детективите. Внезапно в съзнанието на Сано изникна картина на кълвящи труп лешояди, прекъснати от хищник.

— Това е вдовицата на Макино сан — заяви Тамура, представяйки по-възрастната жена.

Макар че Сано определи възрастта ѝ някъде около четирийсет и петте, финото ѝ лице с елегантен овал свидетелстваше за някогашната ѝ хубост. Слабата ѝ фигура бе облечена в пищен тъмночервен халат, изпъстрен с кръгли изображения. Косите ѝ бяха сплетени в дълга плитка, която се спускаше върху рамото ѝ. Тя се поклони на Сано със застинало в безмълвна скръб изражение.

— Това е наложницата му — добави Тамура и посочи другата жена.

Тя беше дребна и много млада — не повече от петнайсетгодишна, предположи Сано, но въпреки това тялото ѝ бе сочно и сладно. Аленото ѝ кимоно, нашарено с ярки зимни пейзажи, изглеждаше нелепо за бдение при смъртно ложе. Но кръглото ѝ красиво лице бе набраздено от сълзи, а очите ѝ — червени и подути. Когато сведе рязко глава в непохватен поклон към Сано, тя притискаше до носа си бяла кърпичка.

— А това е гост на главния старейшина — завърши Тамура и кимна към мъжа в долния край на леглото.

Както бе коленичил, гостът размърда високата си гъвкава и силна фигура, за да се намести по-удобно, и се поклони. Той бе на двайсетина години, облечен в семпла кафява роба и удивително красив. Дръзките му блестящи очи измериха Сано с преценяващ поглед. Зад строгото изражение върху силните му чисти черти се мярна енергичен и жив дух. Омаслените му черни коси бяха събрани в стегнат кок зад бръснатото му теме. Сано бе пронизан от чувството, че познава този млад мъж, но не можеше да се сети откъде. Изведнъж му хрумна, че мъжът не беше самурай въпреки начина, по който носеше косите си.

— Излезте от тук — нареди Тамура на тримата.

Наложницата хвърли поглед към госта. Той вирна брадичка към нея, после се изправи и слезе от подиума. Момичето стана непохватно

и двамата заедно побързаха да излязат от стаята. Вдовицата ги последва с плавна походка. Тамура застана при вратата, детективите останаха да чакат в края на помещението, а Сано и Хирата се качиха на подиума и сведоха поглед към Макино.

Покрит със завивката, той лежеше по гръб с изпънати нозе и сбрани на гърдите ръце. Нефритена подпора за врата поддържаше главата му в бяла нощна шапчица. Грозното му лице бе покрито с повехнала жълтеникава кожа, под която изпъкваха костите на черепа му. Бръчки прорязваха мършавия врат над яката на бежово коприно кимоно; затворените му клепачи бяха обагрени с морави сенки. Сано си помисли, че видът му бе почти същият, както и приживе. С тази разлика, че Макино никога не бе затварял очи в присъствие на други хора, защото неизменно бе нащрек в очакване на заплахи или на опити за покушение. А и бе твърде горделив, за да остави устата си зейнала по този начин. Сано изпита чувство на тъга пред това изображение на човешката тленност и в същото време бе обзет от облекчение, че врагът му наистина бе мъртъв.

— Кой го намери? — попита той.

— Аз. Дойдох да го събудя както обикновено и го заварих така — скръстил ръце, Тамура говореше с тон на примирена сдържаност.

Сано мислено отбеляза добре изопнатата завивка, покриваща Макино, положението на главата му, уравновесена върху подпората за врата, тялото му, което бе застинало във ведър покой.

— В това положение ли го намери, или някой е местил тялото?

— Беше точно така, както го виждате — отвърна Тамура.

Сано и Хирата си размениха погледи — явно бяха на едно и също мнение, че Макино изглеждаше твърде спретнат и спокоен, дори и да бе починал от естествена смърт, и че намерилият тялото често се оказва самият убиец. Сега, когато имаше повече основание да подлага на съмнение казаното от Тамура, Сано усети, че сърцето му почва да бие учестено от вълнението, с което го изпълваше всяко ново разследване, и от необходимостта да вземе решение, каква да бъде следващата му стъпка.

За да се прецени как бе починал Макино, огледът на тялото бе наложителен. Но Сано не можеше просто да разсъблече Макино и да огледа трупа му за рани, тъй като с това би нарушил закона на Токугава, забраняващ практики, които се свързваха с чуждоземната

наука, а между тях бе и огледът на труповете. Сано бе нарушавал този закон неведнъж, но не можеше да го стори и тук, в присъствието на Тамура. Трябваше да изнесе мъртвото тяло на Макино от имението. Освен това, ако направеше сам огледа на трупа, възможно бе да не успее да разбере каква е била причината за смъртта. Нуждаеше се от мнението на експерт. Мислите му запрепусаха в дирене на изход.

— Приключихте ли? — попита Тамура с едва сдържано нетърпение.

— Не съм достатъчно удовлетворен от заключенията, свързани с начина, по който е настъпила смъртта на главния старейшина — заяви Сано. — Длъжен съм да ти наредя да изчакаш с оповестяването на смъртта му. Никой да не напуска имението. Освен това трябва да конфискувам тялото на главния старейшина Макино.

— Какво? — възкликна Тамура и възмущението му премина в изумление.

— Погребалната церемония трябва да се отложи, докато не приключи разследването си и причината за смъртта на Макино не бъде официално оповестена — стъкми набързо някакво обяснение Сано. — Ето защо ще прибера тялото му за съхранение на безопасно място.

Изражението на Тамура недвусмислено потвърждаваше убеждението му, че Сано се е побъркал.

— Никога не съм чувал подобно нещо. Кой закон ви дава право да го сторите?

— Донеси ми сандък, достатъчно голям да побере тялото — нареди Сано, нетърпелив да приключи пререканията, преди да стане ясно, че обяснението му бе скалъпено.

С юмруци на кръста Тамура каза:

— Ако отнесете господаря ми, ще подразните доста хора.

Сано се запита дали Тамура се страхуваше от онова, което можеше да се види по тялото.

— Изпречиш ли се на пътя ми, ще пострадаш — заяви Сано. — А сега нареди да донесат сандъка.

Озоваха се в безизходно положение. Сано знаеше, че семейството на Макино и влиятелните му приятели — в това число дворецовият управител Янагисава — можеха да го накажат заради конфискацията на тялото, особено ако предположеха за какво му бе необходимо. Но Тамура си даваше сметка, че Сано можеше да изиска

да му се отнеме самурайската титла като наказание за неподчинение. Хирата и детективите се приближиха до Сано, подредени в редица срещу Тамура. Очевидно осъзнавайки, че заплахата е по-голяма за него, отколкото за Сано, Тамура видимо намали съпротивата. Гневът, изписан на лицето му, отстъпи място на мрачна потиснатост.

— Както желаете — заяви и напусна безмълвно стаята.

Сано въздъхна шумно. Разследването едва бе започнало, а трудностите вече се трупаха. Той направи знак на останалите двама детективи — Маруме и Фукида — да се приближат и им прошепна:

— Отнесете главния старейшина Макино в моргата на Едо.

Детективите — единият млад, слабават и сериозен, а другият — приветлив здравеняк — кимнаха. От предишни случаи знаеха какво възнамеряваше да стори Сано. Освен това бяха наясно с опасностите при подобен акт и си даваха сметка за нужната предпазливост.

Тамура се върна с двама слуги, които носеха дълъг дървен сандък. Маруме и Фукида махнаха завивката, с която бе покрит Макино, вдигнаха вдървеното му тяло, поставиха го в сандъка и го отнесоха. Сано изрече безмълвна молитва трупът да пристигне невредим в моргата на Едо, без някой да го забележи. После нареди на Тамура:

— Изчакай навън, докато огледам стаите на Макино сан.

* * *

Щом Тамура излезе, издирването на улики за евентуално убийство започна.

— Няма следи от борба — отбеляза Хирата, обхождайки помещението. — Всъщност всичко тук изглежда твърде чисто. Също като тялото на Макино.

Крачейки по подиума, Сано кимна.

— Чайник, купа и лампа, подредени в безупречен триъгълник върху масата до леглото — отбеляза той, сочейки. После отмести пръст към пространството под подиума. — Възглавници, шкафове от лаково дърво и стойка за кимона покрай стената. Нито една вещ, която да не е на мястото си.

Хирата усети напрежението между себе си и Сано и като мъртво вълнение под привидно гладкия поток на думите и действията им. Откакто Сано го бе порицал за проявеното неподчинение, той се чувстваше осакатен, сякаш част от него бе умряла.

— И никакви белези по застланите татами — добави той. — Ако някой е местил тялото на Макино след смъртта му, който и да е бил той, нищо чудно да е премахнал всякакви следи от случилото се тук предишната нощ.

— Може би не всички следи все пак — отбеляза Сано.

Той клекна до леглото, на което бе лежал Макино.

Хирата се зае да отваря чекмеджетата на шкафовете покрай стената. Почувства се потиснат и нещастен, когато мислите му поеха обратно към обстоятелствата, довели до настоящите му неприятности.

Докато преследваха престъпника, похитил техните съпруги и майката на шогунa, той бе поставил безопасността на бременната си жена над дълга си към Сано. По този начин бе нарушил бушидо. В резултат не само бе загубил доверието, с което го бе удостоил Сано, но и стореното бе накърнило репутацията му. Научили за прегрешението му, самураите го отбягваха. Половината от детективите на Сано му съчувстваха; останалите обаче смятаха, че господарят им е трябвало да го изгони. Спорът бе подкопал авторитета на Хирата и разбирателството в детективския отряд.

Сега, вдигайки сгънати роби от едно чекмедже, Хирата скришом наблюдаваше Сано, който оглеждаше пухкавата сребристорозелена завивка. Макар че дълбоко съжаляваше за зейналия помежду им разлом, както и за загубената си чест, част от него вярваше, че неподчинението му не е било лишено от смисъл. Без съмнение всяко правило на бушидо имаше своите изключения. Със сигурност една грешка не можеше да заличи годините вярна и всеотдайна служба. Хирата смяташе, че ако не бе проявил неподчинение, Мидори и малката му дъщеря Таеко щяха да намерят смъртта си на острова, а не да се върнат у дома живи и здрави. Освен това всичко бе завършило благополучно. При все това не можеше да вини Сано за порицанието, нито да отвърне достойно на онези, които го упрекваха в недобросъвестност.

Един господар бе в правото си да очаква безпрекословна вярност от своя васал, а правата на Сано над Хирата дори надхвърляха онези,

които бушидо му предоставяше. Избирайки го за свой главен васал, Сано го бе издигнал значително над полагащото му се по произход положение на скромн полицай, обхождащ улиците — длъжността, която бе наследил от баща си. Ако не беше Сано, той нямаше да има Мидори, дъщеря си Таеко, своя пост в бакуфу, дома си в крепостта Едо, нито щедрата плата, с която издържаше целия си клан. Сано заслужаваше да бъде сигурен, че ако се случеше да повери живота си в ръцете на своя главен васал, той никога нямаше да го подведе повторно. Сега Хирата живееше с всепоглъщащата потребност да си върне доверието и уважението на Сано чрез героична проява на върност и чувство за дълг.

— Тези завивки са тъй чисти, свежи и опънати, че не ми се вярва Макино да е спал в тях — отбеляза Сано. — А в такъв случай къде са онези, които наистина е използвал?

Хирата отвори една от вратичките на поредния шкаф и видя натъпкан вътре вързоп ватиран плат.

— Тук са.

Двамата с Хирата издърпаха вързоп, развиха го и видяха измачкан юрган на сиви и бели цветя и увит в него футон. От тях лъхаше на пот и на масло за коси, долавяше се и възкиселият мирис на стара плът. Сано разви футона и видя в средата жълтеникави петна.

— Защо са ги скрили? — попита Хирата. — Няма кръв или някаква друга следа, че Макино не е умрял от естествена смърт.

Сано изтръска юргана. От него изпадна дълго правоъгълно парче блестяща коприна с цвят на слонова кост. Хирата го вдигна. Беше сгънато на две, зашито по дължина от двете страни и в единия край. В другия край имаше отвор при всеки шев — единият поръбен, а другият — разнищен. Тъканта бе покрита с изображения на пищни есенни треви и диви цветя, избродирани с блестяща златна и сребърна нишка.

— Това е ръкав — Хирата мушна ръка през двата отвора, задържа я хоризонтално и остави дългото изпънато крило да увисне.

— Откъснат от кимоното на неомъжена жена добави Сано, опипвайки разнищения ръб при отвора за ръката. — Питам се как се е озовал в завивките на Макино. Може би предишната нощ главният старейшина е имал компания.

Дължината на ръкава и десенът на плата на всяко кимоно указваха пола и семейното положение на притежателката.

Неомъжените жени носеха по-дълги ръкави в по-ярки десени от съпругите. Хирата и Сано се възряха в този ръкав, символ на женските гениталии и на нежната и продуктивна природа, често описвана в поезията. Хирата смъкна ръкава и помириша тъканта.

— Долавя се сладникав мирис, примесен с дъх на опушено.

Сано поднесе другия край на ръкава към ноздрите си.

— Тамян. Жената, която е носила това кимоно, е парфюмирала ръкавите.

Това бе обичайна практика сред модерните жени. Те палеха тамян и държаха ръкавите си на дима, за да може тъканта да поеме мириса му. Ароматът освежи паметта на Хирата.

— Съпругата ми използва този вид тамян. Нарича я се „От зори до здрач“. Много рядък и скъп.

Сано огледа ръкава и посочи едно петно с неправилна форма, което се открояваше с тъмния си цвят на фона на светлата материя.

— Ако не греша, ето доказателство, че жената е била с Макино.

Хирата докосна петното с върха на пръста си. Беше влажно. Щом сведе лице към него и вдъхна, разпозна слабия животински мирис на сперма, примесена със секрети от женско тяло. Кимна, потвърждавайки предположението на Сано.

— Петното е прясно — заяви той. — Вероятно Макино и тази жена снощи са били заедно.

Двамата отправиха поглед към леглото на подиума, представяйки си секса... и насилието... които може би се бяха случили тук предишната нощ. Хирата каза:

— Възможно е Тамура да не е толкова виновен, колкото изглеждаше.

— А убийството да е случай на любовна история с трагичен край, а не резултат от покушение, от което толкова се страхуваше Макино — добави Сано.

Макар че щеше да бъде по-малко опасно да се разследва престъпление от страст, отколкото политическо убийство, Хирата не посрещна с охота възможността за бързо и лесно разследване, което едва ли би му предоставило особена възможност да спечели отново доверието на Сано. Но това егоистично съображение тутакси го накара да изпита срам.

— Възможно ли е жената, която е била с Макино предишната нощ, да е наложницата му? — запита се той, спомняйки си за красивото ридаещо момиче. — Или в смъртта му е замесена друга?

— Ще трябва да проверим и двете възможности — каза Сано. — А междувременно нека продължим диренето на улики.

Те сложиха настрана ръкава, след което Сано отвори преградата, която отделяше спалнята от прилежащата стая. Това бе кабинет, обзаведен с бюро, оградено от лавици с книги и колекция от керамични вази. Наоколо бяха разпилени свитъци и четчици за писане. По пода и върху хартията се открояваха мръсни отпечатащи от стъпки. Върху бюрото имаше обърнато бурканче с оцветена от туш вода; подът бе осеян с паднали от рафтовете книги, посипани с пъстри късчета от счупени вази.

— В спалнята липсваха следи от борба, но тук ги има в изобилие — отбеляза замислено Сано.

Хирата внимателно премина между стъпканите свитъци и се спря в един празен участък от пода наред неимоверната бъркотия. На това място върху сламената рогозка се открояваха големи ръждиви петна.

— Кръв — установи той.

— А тази част гол под е с приблизителните размери на човешко тяло — констатира Сано.

— Възможно е Макино да е бил убит тук и после преместен в леглото му — заяви припряно Хирата. — Ако е така, това би означавало, че смъртта му не е просто обикновено престъпление от любов.

— Нека не прибързваме със заключенията — призова Сано със сдържан тон.

Но надеждата разпали детективските инстинкти на Хирата. Той пристъпи към прозореца близо до бюрото и плъзна встрани дървената решетка с опъната върху нея хартия. Зад нея имаше дъсчени капаци. Желязната кука, която ги прихващаше, сега висеше свободно.

— Този прозорец е бил отворен със сила.

Хирата докосна дървените тресчици върху капациите, където е било втикнато острие или друг твърд и плосък предмет, с който е било вдигнато резето. Сано също се приближи до прозореца и внимателно го огледа.

— Така е. Той бутна капациите, които се отвориха и откриха гледка към не голям двор с градина. Насред малък затревен участък, ограден със заравнен бял пясък, имаше покрита с плочи пътека, изкуствено езеро и каменен фенер. Сано и Хирата се взряха във вечнозеления храст под прозореца.

— Смачкани клонки — отбеляза Хирата.

— И следи от стъпки в пясъка — добави Сано, сочейки към градината.

— Сякаш някой е нахлул в кабинета и е нападнал Макино — каза Хирата. — Следва отчаяна схватка. Неизвестният извършител убива Макино и го слагат на леглото му, все едно главният старейшина е издъхнал там в съня си. После тайно се измъква от имението. Доказателствата говорят именно за това.

— Други улики обаче предполагат престъпление от страст — възрази Сано. — Не е възможно и двете теории да са верни.

Хирата можеше да изтъкне аргументи в подкрепа на предпочитаната от него теория, но макар че преди е време се бе чувствал свободен да спори със Сано, влошените им отношения сега заплашваха да превърнат всяка дискусия в свада.

— Прав сте — каза той. — Уликите са твърде противоречиви, за да сме сигурни какво точно се е случило.

— Ще видя дали самият Макино не може да ни подсказе как е намерил смъртта си — каза Сано и Хирата знаеше, че сосакан сама имаше предвид посещение в моргата на Едо, където щеше да получи резултатите от огледа на трупа.

— Докато отсъствам, ти разпитай всички в имението. Установи къде са били снощи. И потърси още доказателства за това, че в дома на Макино е проникнал убиец — нареди следователят.

— Да, сосакан сама.

— Засега ще действаме, изхождайки от предположението, че Макино е жертва на убийство, и ще третираме всички обитатели на имението като заподозрени. Същото се отнася и за враговете му навън.

Хирата осъзна широкия обхват на предстоящите действия по случая, но духът му прие предизвикателството с готовност.

— Шогунът трябва да бъде уведомен за смъртта на Макино и за разследването — заяви Сано. — Ще помоля за аудиенция при него довечера.

Двамата се разделиха и Хирата си даде дума да научи колкото се може повече, преди да докладват за случилото се пред шогуна. А до края на разследването щеше да се докаже като верен главен васал на Сано и достоен самурай.

[1] Стилизирана класическа драма в Япония, възникнала през XV век; с характерни религиозни и митологични сюжети, музика, песни, танци и пищни костюми — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Безрадостен мрачен следобед бе разстлал своята плащаница върху Кодемачо — бедняшкия квартал в североизточната част на търговския район Нихонбаши. Схлупени колиби очертаваха криволиचेши улици, по протежение на които мърляви просяци се грееха на открити огньове. Бездомни кучета и кресливи дечица се ровеха в купчините боклуци. Унили амбулантни търговци, работници и домакини се тътреха покрай откритите канали, пълни с мръсна вода. Те не обръщаха внимание на самурая, облечен в кърпени износени одежди, който се движеше между тях, яхнал грохнал кон.

Предрешен като ронин, Сано бе нахлупил шапката си така, че да скрива лицето му, и яздеше към затвора на Едо, чиито високи зидове и островърхи покриви се издигаха в далечината. Преминавайки по паянтовия мост над канала пред затвора, той спря, за да се огледа дали не го следят шпиони. Високият му пост в бакуфу бе увеличил необходимостта от секретност на действията му. Никой не трябваше да знае, че сосакан сама на шогуна посещаваше това място. И никой не трябваше да свързва това посещение с разследването на убийството на главния старейшина Макино.

Двамата пазачи пред затвора отвориха тежката, обкована с желязо порта пред него. Те го познаваха добре, но той им плащаше, за да подминават онова, което вършеше, и да не разпространяват слухове. След като влезе с коня си през портала, Сано премина покрай укрепения зандан, от който се носеха викове и стенания на затворници. Слезе от седлото си пред моргата на Едо, която представляваше ниска постройка с неравни, измазани с хоросан стени, рошав сламен покрив и обезопасени с решетки прозорци.

От вратата излезе доктор Ито Генбоку, управител на моргата, следван от детективите Маруме и Фукида. Лекарят носеше тъмносиня престилка — традиционното облекло в медицинската професия. Вятърът разроши белите му коси. Двамата със Сано се бяха запознали

преди пет години, докато Сано работеше в полицията и разследваше своя първи случай на убийство, и се бяха сприятелили.

— Добър ден, Ито сан — поздрави Сано с поклон. — Виждам, че детективите ми вече са пристигнали с трупа, който изпратих.

Доктор Ито отвърна на поклона и поздравя.

— Бях слисан, когато ми казаха кой е. Никога не съм правил оглед на трупа на такава изтъкната личност — тревога вкопа бръчките по аскетичното лице на доктор Ито. — Поел си голям риск, като си изпратил тялото му тук.

— Зная.

Ако колегите на Сано в бакуфу научеха за действията му, щеше да избухне скандал и той щеше да бъде осъден за оскверняване на Макино, както и за нарушаване на закона, който забраняваше всякакви практики, заимствани от чуждоземната наука. Пред него стоеше пример за онова, което можеше да му се случи.

Някога изтъкнат лекар, доктор Ито бе провеждал медицински експерименти и бе почерпил научни знания от холандски търговци. Макар че обичайното наказание за подобни нарушения бе заточение, от бакуфу бяха оставили доктор Ито на доживотна присъда като управител на моргата в Едо. Тук той можеше да продължи научните си изследвания на спокойствие, но бе загубил семейството си, общественото си положение и свободата си.

— Не докарахме Макино в затвора направо от къщата му — поясни детектив Фукида. — Първо го отнесохме вкъщи и го извадихме от сандъка, след което го преместихме в един паланкин, като го скрихме в специално тайно отделение под дъските на пода.

— После излязохме от замъка Едо в паланкина — добави детектив Маруме. — Стражите при пропускателните пунктове изобщо не подозираха, че освен нас вътре има и още някой.

— И мен не са ме проследили — каза Сано.

Доктор Ито се усмихна унило.

— Хитростите ти са невероятно изкусни. Спомням си, че последното мъртво тяло, което ми прати, бе скрито в сандък със зеленчуци. Засега имаш късмет.

— Е, по-добре в такъв случай да огледаме трупа на Макино, докато късметът ми все още работи — каза Сано. — Трябва да върна

тялото му, преди отсъствието му да е породило каквито и да било въпроси.

— Готов съм да започваме — доктор Ито въведе Сано и детективите в моргата.

Единственото просторно помещение на моргата бе обзаведено с каменни корита, използвани за умиване на трупове, с шкафове за инструменти, с отрупан с книжа подиум и три високи маси. Върху едната от тях лежеше изпънато тяло, покрито с бяло платно. Отстрани бе застанал Мура — асистентът на доктор Ито, който приближаваше шейсетте и имаше все още тъмни, но вече сребреещи коси, четвъртото лице и интелигентно, макар и мрачно изражение.

— Действай, Мура сан!

Всички се събраха около масата и Мура отгърна платното. Той беше ета — член на онази низвергната от обществото прослойка, чиято наследствена принадлежност към свързани със смъртта занятия — касапство и щавене на кожи, ги заклеявяваше като духовно скверни. Останалите граждани ги отбягваха. Ета служеха в затвора на Едо като тъмничари, носачи на трупове, мъчители и палачи. Приятел на доктор Ито и негов ученик в разрез с класовите традиции, Мура извършваше цялата физическа дейност, свързана с изследванията на неговия господар. Сега той и всички присъстващи впериха погледи в главния старейшина Макино. Той лежеше на масата все още със своята нощна шапка и бежова роба и положени на гърдите ръце. Обути в бели чорапи, кокалестите му нозе със слаби глезени сочеха към тавана. Върху мършавото му, прилично на череп лице бе паднала сянката на вечния сън.

— Смъртта не щади никого, дори най-богатите и могъщите — промърмори доктор Ито.

„Нито най-лукавите и злобните“, добави мислено Сано. Той си представи каква би била яростта на Макино, ако можеше да разбере, че накрая ще се озове на това охулено от обществото място. Но Макино бе помолил Сано да разследва смъртта му и бе оставил на него избора на начините да го стори.

— Къде е умрял? — попита доктор Ито.

Сано описа картината в къщата на Макино и после поясни:

— Трябва да го върна в същото състояние, в което го отнесох. Можете ли да определите причината за смъртта му без дисекция или

други процедури, които биха личали по тялото му?

— Ще направя всичко, което е по силите ми — каза доктор Ито.
— Мура сан, моля те, съблечи го.

Сано видя проблем.

— Как можем да му свалим дрехите и после да ги облечем отново, след като тялото му вече се е вдървило? Не можем нито да ги срежем, нито да ги разкъсаме.

— Не е съвсем вдървен — обади се детектив Маруме. — Дватамата с Фукида сан установихме това, докато го местехме в паланкина.

Мура изпъна ръцете на Макино покрай тялото му. Китките и пръстите бяха вдървени, но лактите се движеха лесно.

— Лакътните стави са били счупени, след като вдървеността е обхванала горните части — обясни доктор Ито.

Сано изведнъж проумя случилото се.

— Били са счупени, за да може тялото му да бъде поставено в леглото със скръстени на гърдите ръце. Дори и да не означава, че Макино е бил убит, това доказва подозрението ми, че някой е нагласил обстановката около смъртта, преди аз да отида там.

Мура развърза пояса на Макино и отгърна робата му, откривайки мършаво тяло с изпъкнали ребра и съсухрени гениталии. После внимателно повдигна ръкавите, оголвайки ръцете му.

— Ето и нови доказателства за подозрението ти — каза доктор Ито, сочейки към една червеникаво моравя ивица по протежение на лявата страна на трупа. — Кръвонасядания под кожата в онези части на мъртвото тяло, които се намират най-близо до земята. Това означава, че известно време след настъпването на смъртта Макино е лежал на тази страна.

— И преди да бъде поставен по гръб в леглото — добави Сано.

Доктор Ито нареди на Мура да обърне тялото. Щом Мура го положи по корем, вниманието на Сано бе приковано в гърба на Макино. По раменете и задната част на гърдния му кош се виждаха червени и морави петна.

— Изглежда така, сякаш е бил бит — каза Сано.

— И то с необуздана сила — добави доктор Ито. — Погледни разранената плът, където ударите са разкъсали кожата... — той уви

чисто парче плат около ръката си и после опипа ребрата на Макино. — Някои са счупени.

— Боят ли е причинил смъртта му? — попита Сано.

— Безспорно подобни удари могат да причинят фатални увреждания на вътрешните органи — каза доктор Ито. — Виждам съм и не толкова яростен побой да убива доста по-здрави мъже от Макино — той се обърна към Мура: — Ако обичаш, свали му шапката.

Мура оголи костеливия, осеян със старчески петна скалп и събраните в малък кок на темето му редки посивели коси. Сано видя друга синина от удар, причинил вдлъбнатина в черепа на Макино и разкъсал кожата над дясното му ухо.

— Ако трябва да изкажа предположение, коя рана е била смъртоносна, спирам се на тази — доктор Ито огледа увредения череп, след което добави: — Вероятно е кървяла много, което е обичайно за рани по главата. Но по Макино няма кръв. Сигурно е бил измит и преоблечен с чисти дрехи.

— Раната на главата обяснява кръвта по пода в кабинета му — каза Сано. — А побоят потвърждава версията, че е умрял там, нападнат от някого. Но не намерих никакво оръжие. А и липсва обяснение, защо трупът му е бил преместен, почистен и сложен в леглото, а в същото време уликите, доказващи убийството, са били оставени.

Сано имаше и други причини да не приема този сценарий. Докладваше ли, че главният старейшина бе станал жертва на убийство, вестта щеше да причини още по-големи безредици в бакуфу.

— Може би убиецът не е имал време да прикрие следите в кабинета — предположи доктор Ито. — Вероятно му се е наложило да избяга, за да не го хванат, и напускайки къщата, е отнесъл оръжието със себе си.

Сано кимна, тъй като не бе в състояние нито да опровергае тези предположения, нито да ги докаже.

— Но наличието на ръкава също се нуждае от обяснение. Струва ми се, че той е важна улика. Освен това имам предчувствие, че причината за убийството може да е свързана със секс, а не непременно с политика.

Доктор Ито обиколи масата с бавната си, скована походка, като оглеждаше внимателно трупа на Макино. Внезапно спря и заяви:

— Може и да си прав.

— Какво видяхте?

— Една по-различна рана. Мура сан, моля, разтвори задните му части.

Ета се подчини, раздалечавайки с пръсти двете мършави полукълба. Цепнатината между тях се разтвори.

— Докато бях лекар, съм виждал този симптом при мъже, обладавани от други мъже по време на секс — обясни доктор Ито. — Среща се най-често при момчета и млади мъже. Но се случва и при по-стари.

Традицията за любов между мъже изискваше по-възрастният партньор да прониква в по-младия. По принцип обладаваният трябваше да бъде с по-ниско обществено положение. Когато един момък станеше на деветнайсет години, той трябваше да възприеме ролята на по-възрастния и никога повече да не се озовава в положението на обладания. Но на някои мъже толкова им харесваше да проникват в тях, че удължаваха тези свои изживявания до края на живота си. Такъв бе случаят с предишния шогун, често критикуван за непристойното нарушаване на традицията.

— Но приживе предпочитанията на Макино към жените бяха добре известни — възрази Сано. — Освен това той никога не би се унизил по този начин пред някого.

— Известни са куп случаи, в които мъже прикриват щения, които биха накърнили репутацията им — отбеляза доктор Ито. — Но има и друго обяснение.

— Макино е бил принуден да се подчини?

— Да... от нападател, който го е надвил и насиллил.

Сано поклати глава и въздъхна.

— С всяка нова улика този случай става все по-странен. Ръкавът навежда на мисълта, че Макино е бил убит в спалнята му от жена. Но безпорядъкът и кръвта в кабинета му подсказват, че там е имало схватка, в която главният старейшина е бил пребит до смърт. Счупеното резе на капациите на прозореца представлява улика, че в къщата е проникнал непознат, който по всяка вероятност е неговият убиец. Каквото и да се е случило обаче, по някое време Макино е бил обладан от любовник или нападател. Мотивът би могъл да бъде сексуален или политически.

Сано свиваше пръсти, докато изброяваше възможностите, след което обърна нагоре празна длан.

— Но уликите могат да бъдат подвеждащи или фалшиви. Може би най-важните следи са били унищожени от човека, който се е опитал да представи смъртта на Макино като естествена въпреки наличието на толкова доказателства за обратното. Не е изключено никоя от тези версии да не отговаря на истината.

— Или пък всяка от тях да съдържа само част от истината — каза доктор Ито.

Сано кимна, докато мислено продължаваше да пренарежда наличните улики във все по-озадачаващи комбинации.

— Бихте ли погледнали за някакви други следи по тялото на Макино, които биха могли да разрешат противоречията?

Следващият един час доктор Ито прекара във внимателен оглед на трупа с помощта на лупа, но въпреки това не откри нищо друго.

— Съжалявам, че не мога да помогна повече — каза той. — Сега какво ще правиш?

— Ще продължа с разследването — отвърна Сано, обзет от тревожното чувство, че бе поел на опасно пътуване в неизвестна посока, от което нямаше да има връщане.

Той обичаше предизвикателствата, а желанието му да установи истината се бе разгоряло още след първия намек за предателство срещу Макино. Като следваща стъпка в своето пътуване той бе длъжен да докладва за разследването си на управляващите, излизайки на една арена, изпълнена с опасности.

ГЛАВА 4

В имението на сосакан сама Рейко и приятелката ѝ Мидори — съпруга на главния васал на Сано — седяха с децата си край котачу в детската стая. В квадратната дървена рамка на котачу горяха въглища. Плоският му горен край образуваше повърхност, върху която бе разстлан нагрят от жаравата юрган. Той покриваше краката на всички и ги държеше топли. Фенери разпръсваха сумрака на деня. Прислужници сервираха на масата купички със супа, ориз, печена риба и мариновани зеленчуци. Докато Масахиро — синът на Рейко — лакомо поглъщаше храната си, петмесечната Таеко сучеше от гърдата на Мидори.

Рейко наблюдаваше изпълнената с уют картина някак отдалеч. Откакто се бе прибрала у дома от острова, където кралят дракон бе държал нея, Мидори, майката на шогуна и съпругата на дворцовия управител Янагисава като свои пленници, тя сякаш живееше в някакъв свой свят. Случилото се по време на похищението ѝ на онзи остров я бе уединило в някаква мрачна сянка, която нищо не бе в състояние да разпръсне.

— Тази сутрин открих, че в съня си Таеко се е преместила в горния край на леглото си. Това означава, че ще се издигне в обществото — съобщи Мидори.

Красивото ѝ лице бе все още пухкаво от напълняването по време на бременността. Тя ласкаво погали лъскавите черни косици на дъщеря си. Съществуваха какви ли не суеверия, свързани с бебета, но Мидори ги възприемаше сериозно.

— Хирата сан окачи в стаята на Таеко една картина на дявол, който бие молитвен гонг. Сега тя вече не плаче през нощта. Хирата сан е толкова добър баща — тонът ѝ свидетелстваше за любовта, която изпитваше към съпруга си.

— Мамо, защо жените си бръснат веждите? Кога ще завали сняг? — попита Масахиро с пълна уста. Почти тригодишен, той се отнасяше към света с неизчерпаемо любопитство.

Рейко се усмихваше, разговаряше и ядеше машинално. Но разстоянието между нея и околните я притесняваше, както и другите неприятни последици от похищението.

След спасяването и едномесечно уединение у дома тя бе решила, че се е отърсила от ужаса, който бе преживяла. Но още първия път, когато събра смелост да излезе в града, разбра, че бе допуснала грешка. Отиваше на посещение при баща си и се наслаждаваше на пътуването, докато паланкинът, носачите и конният ескорт не стигнаха до административния район вън от замъка Едо. Внезапно, сякаш под въздействието на зла магия тя се бе озовала обратно на междуградския път, където похитителите бяха устроили засада на нея и приятелките ѝ. В главата ѝ с ужасяваща реалност нахлуха спомени от нападението. Врълхлетя я паника, сърцето ѝ заби до пръсване, зави ѝ се свят. Пристъпът продължи само миг. Рейко реши, че е моментно неразположение, което няма да се повтори.

Но се случи, при това само няколко дни по-късно, когато излезе отново. Паниката я врълхлетя в мига, когато премина през портите на крепостта Едо. Следващият пристъп я сграбчи още преди паланкинът да напусне собствения ѝ двор, и ѝ се отрази толкова зле, че тя се втурна обратно в къщата. Скоро самата мисъл да излезе навън ѝ причиняваше сърцебиене, световъртеж и паника. А страхът, който изпитваше от пристъпите, пораждаше нови. Рейко се опита да се излекува с медитация и упражнения по бойни изкуства. Взе да гълта лекове, приготвени от кости на специален вид гущер и корени на каламус^[1], за да се пребори със състоянията на истерия. Нищо не подейства. Откакто бе получила третия пристъп, Рейко не бе излизала от къщи.

Затворена в имението, тя бе разсъждавала дълго над тези озадачаващи пристъпи. Наистина, бе имала по-лоши преживявания, отколкото приятелките ѝ. Освен това смяташе, че ужасът, който бе потиснала в себе си, за разлика от другите пленнички, които бяха дали воля на своя, бе останал вътре в нея и сега искаше да излезе на свобода. Но колкото и да се опитваше да проумее състоянието си, това не я лекуваше, както и строгите упреци, които си отправяше. Сега отново се чувстваше затворница както по времето, когато бе заключена в двореца на краля дракон. Даваше си сметка, че не се ли насилеше да излезе навън въпреки пристъпите, щеше завинаги да си остане в

създадения от самата нея затвор. Не успееше ли да се изправи смело срещу опасностите в този свят, трябваше завинаги да се откаже да помага на Сано в разследванията му, да изостави детективската работа, която толкова обичаше, и да пренебрегне своя дълг да допринесе за благоденствието на семейството си. Колкото и да не ѝ се нравеше, бе настъпило време за действие. Рейко отметна завивката от краката си и стана от мястото си край котацу.

— Мамо, къде отиваш? — попита Масахиро.

Рейко вече усещаше как сърцето ѝ бие все по-учестено, докато паниката я завладяваше.

— Навън — отвърна тя.

— Къде, мамо? — продължи настоятелно Масахиро.

— Някъде — отвърна Рейко, като полагаше отчаяни усилия да овладее трепета в гласа си.

— Но времето е толкова студено — възрази Мидори. — Защо не си останеш вкъщи, където е топло и ни е толкова уютно заедно?

Рейко си даде сметка, че Мидори се страхуваше да напусне сигурността на имението не по-малко от нея. Тя дори не се бе опитвала да излезе, откакто се бяха върнали у дома. Но докато приятелката ѝ бе доволна я да си стои вкъщи, щастливо отдадена на майчинството, с Рейко не беше така. Макар и примряла от страх, че ако тръгне, може никога да не се върне, тя бързо излезе от стаята.

Нареди на един слуга да ѝ събере ескорт. Докато си слагаше наметалото и обувките, в съзнанието ѝ изникна зловещият образ на пищящите от ужас жени по време на засадата. Въпреки това се качи в паланкина си, съпроводжана от образи на посечени, облени в кръв тела. Докато я отнасяха надолу по хълма през криволичещите пасажи на крепостта Едо, тялото ѝ се тресеше неистово. Едва си поемаше дъх, сърцето ѝ биеше до пръсване, а ударите му отекваха в съзнанието ѝ, заглушавайки спомена за гласа на човека, който замалко не я беше убил. Но тя устояваше, подобно на самотен безстрашен воин, изправен пред многочислена вражеска армия.

Докато шествието излезе от замъка Едо, пристъпът бе отшумял. Рейко ликуваше, макар че на моменти продължаваше да потръпва. Намираше се вън от крепостта и бе оцеляла. Следващия път щеше да е по-лесно. Накрая щеше да превъзмогне злата магия и пристъпите повече нямаше да я измъчват. Тя погледна през прозорчето на

паланкина към града, който не с бе виждала от пет месеца. Процесията ѝ се движеше по широкия булевард през района южно от замъка Едо, където се намираха жилищата на даймио. От двете страни на широкия път бяха разположени огромни имения, всяко от които бе заобиколено от постройките на казармите, чиито бели, измазани с хоросан стени бяха украсени с черни тухли, подредени в различни геометрични съчетания. По булеварда яздеха множество самураи.

Внезапно друго шествие подмина процесията на Рейко. Върху одеждите на конниците тя видя герба на клана Янагисава. Един черен паланкин се изравни с нейния, прозорчето му се спусна и на него се показа жена, облечена в тъмносиво кимоно и наметало. Беше на възраст между трийсет и четирийсет години, с невзрачно плоско лице без всякакъв грим. Щом жената забеляза Рейко, мрачният поглед в присвитите ѝ очи се проясни и широките ѝ устни трепнаха в едва забележима усмивка. В този миг Рейко си спомни, че съществуваха опасности, които не бяха просто плод на нейното въображение, както и заплахи, които не се бяха разсеяли, след като Сано я бе спасил от краля дракон.

— Здравей, Рейко сан — изрече неясно госпожа Янагисава, съпруга на дворцовия управител.

До нея се появи красиво момиченце с щастлива усмивка и отсъстващ поглед в очите. Това бе слабоумната деветгодишна дъщеря на госпожа Янагисава. Какъв лош късмет да ги срещне точно сега, и то точно тях! При все това Рейко бе убедена, че тази среща не бе просто съвпадение, както и че госпожа Янагисава бе способна да причини невероятни злини. Пренебрегвана от своя съпруг, когото обичаше страстно, и майка на дете, което никога нямаше да порасне, тази жена изпитваше такава неистова ревност към Рейко заради красотата ѝ, заради любящия съпруг и нормалното ѝ дете, че привързаността ѝ към нея бе проникната от омраза. Привързаността караше срамежливата, саможива госпожа Янагисава да се вкопчи в Рейко като нейна единствена приятелка. В същото време омразата я тласкаше към прояви на безумно насилие над Рейко.

— Каква изненада, че се срещаме толкова неочаквано! — възкликна госпожа Янагисава с тихия си дрезгав глас, докато двете шествия продължиха бавно напред в успоредни колони.

— Наистина — отвърна Рейко.

Тя отлично знаеше, че госпожа Янагисава я шпионира, като подкупваше слугите ѝ да ѝ докладват за всяка стъпка на своята господарка. Рейко се бе видяла принудена да наеме собствени шпиони сред прислугата, за да залови информаторите, които бе уволнила незабавно. Но парите на госпожа Янагисава ѝ бяха купили други шпиони сред новите слуги. Рейко предположи, че именно те бяха уведомили госпожа Янагисава за намерението ѝ да излезе и съпругата на дворцовия управител бе побързала да я последва.

— Толкова време мина — отбеляза госпожа Янагисава. — Безкрайно се радвам да те видя отново.

Настоятелният ѝ поглед оглеждаше Рейко с искряща ненаситност, сякаш настървен и за най-малката подробност. Подклажданата от ревността омраза трептеше във въздуха около тях като нажежени вълни от вулкан. „Колко ли се радваш на възможността да се лепнеш за мен, за да можеш да ме нападнеш отново!“, помисли си Рейко. Тежките пристъпи не бяха единствената причина за неохотата ѝ да напуска дома си. Тези пет месеца в сигурното убежище на дома ѝ я бяха предпазили от набезите на госпожа Янагисава.

— Аз също — излъга Рейко. — И теб, Кикуко.

Тя не смееше да обиди съпругата на дворцовия управител, тъй като той би наказал всяко прегрешение към който и да е член от семейството, дори и към онзи, който изобщо не го интересуваше. Момиченцето се изкиска. Рейко потисна отвращението, което изпитваше към него. Кикуко бе сладка и невинна и Рейко я съжаляваше, но в ръцете на своята майка детето представляваше послушно оръдие за унищожение.

— Отбивах се да те видя много пъти, но слугите ми казваха, че си неразположена — проблесналото за миг лукавство в очите на госпожа Янагисава подсказваше, че шпионите ѝ бяха докладвали друго. — Вече по-добре ли се чувстваш?

— Да, благодаря — отвърна Рейко.

Щеше да се чувства още по-добре, ако госпожа Янагисава я оставеше на мира. Усети, че я обзема гняв към машинациите на тази жена. Госпожа Янагисава сведе глава и хвърли към Рейко кос поглед.

— Не би трябвало да си мисля, че ме избягваш? — в привидно свенливия въпрос прозвучаха скрити нотки на обвинение.

— Разбира се, че не. Често си мислех за вас и ми се искаше да разбера какво правите. Сега, като ви виждам лично, вече съм спокойна.

Наистина госпожа Янагисава бе обсебила мислите ѝ като зъл дух и тя постоянно се питаше какви ли нови безумни пориви бликаха в болното съзнание на тази жена. Лице в лице с госпожа Янагисава, Рейко можеше да я наблюдава. Обърнеше ли ѝ гръб, бедствието не закъсняваше. Госпожа Янагисава кимна успокоена, но тукатси изражението ѝ отново стана тревожно.

— Не ми се сърдиш за... — тя млъкна за момент и после довърши шепнешком: — ... за онова... произшествие?

— Не знам за кое произшествие говорите — каза Рейко искрено.

Дали госпожа Янагисава имаше предвид случилото се с Кикуко и Масахиро предната зима? Или станалото помежду им на острова на краля дракон? Госпожа Янагисава изпусна въздишка на облекчение.

— Притеснявах се, че не си ми простила. Сега съм тъй радостна да науча, че си забравила за случилото се.

Рейко никога не би могла да забрави първия инцидент, когато замисленият от госпожа Янагисава коварен план за малко не бе довел до смъртта на Масахиро, нито втория, в който тази жена се бе опитала да я убие. След като тези две нападения се бяха случили въпреки приятелството ѝ със съпругата на дворецовия управител, тя се ужасяваше дори да си помисли с каква ли дяволска разруха щеше да я засипе госпожа Янагисава, ако двете станеха врагове. По тази причина бе простила непростимото и понасяше опасното до смърт приятелство на госпожа Янагисава.

Двете шестивия влязоха заедно в търговския квартал Нихонбаши. Представители на простолудието се тълпяха из улиците. Магазините изобилстваха от мебели, кошници, керамични съдове, обувки и дрехи, а собственици и странстващи улични търговци предлагаха стоките си на множеството. Пътят се стесни, което наложи процесите на Рейко и госпожа Янагисава или да минат в една колона, или да се разделят.

— Имам предложение — каза госпожа Янагисава, а невзрачното ѝ лице бе светнало от нетърпение. — Нека да отидем у вас и Кикуко ще може да си поиграе с Масахиро — тя се обърна към дъщеря си. — Това ти харесва, нали?

Кикуко кимна и се усмихна. Рейко потръпна вътрешно, обзета от единственото желание да държи тази смъртоносна двойка далеч от

дома си. Чувството за безпомощност се примеси с гняв и омраза към госпожа Янагисава и със страха от следващото злодеяние, което тази жена би извършила.

— Значи се договорихме — любов и завист замъгляваха погледа, който госпожа Янагисава отправи към Рейко. Все едно забравила за злонамерените си действия, за личните си мотиви и за неприязънта на Рейко, тя добави с превзета вежливост: — Освен ако нямаш никакви други планове?

— Не, никакви — отвърна Рейко.

Макар че всъщност имаше планове, които по обясними причини не можеше да спомене. Първо, трябваше да се пребори с пристъпите. А за да осъществи втория си план, щеше да се нуждае от цялата си смелост, съобразителност и сила — бе твърдо решена веднъж завинаги да се освободи от госпожа Янагисава, преди тази жена да убиеше нея или някого от обичните ѝ хора.

[1] Блатно растение от вида *Acorus calamus* с мечовидни листа, малки зелени цветчета и ароматни корени — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Сано и Хирата вечеряха в кабинета на Сано, преди да се явят на аудиенция при шогуна. Сано разказа за огледа, който бе направил доктор Ито на трупа на Макино, и после каза:

— Сега детективите Маруме и Фукида връщат трупа обратно в имението на главния старейшина. А ти какво свърши?

— Разпитах всички в имението — отвърна Хирата напрегнато. Откакто Сано го бе порицал, всеки път се боеше, да не би да не успее да отговори на очакванията на своя господар. — Наброяват общо сто петдесет и девет васали и слуги. Всички твърдят, че са видели Макино за последен път, преди да се оттегли в личните си помещения скоро след мръкване. Повечето от тях са прекарвали предишната нощ в постройките на казармите. Мисля, че казват истината.

— И защо смяташ така? — попита Сано с тон, в който нямаше критика, но Хирата побърза да се обоснове.

— Макино е имал строга система за обезпечаване на собствената си безопасност. Разполагал е със стражи, които са осигурявали непрекъснатата охрана и са проверявали всички до един. Пазачите от предишната нощ гарантираха за останалата част от персонала му.

— А самите стражи? — попита Сано. — Имали ли са някаква връзка с Макино?

Главният му васал твърде много се стараяше да се реабилитира след предателството си. Сано вече бе показал, че му прощава, и очакваше Хирата да престане да се измъчва. Той самият също бе нарушил бушидо преди години и си даваше сметка, че не е редно заради едно-единствено прегрешение при изключителни обстоятелства самураят да бъде лишен от благоволенieto на своя господар.

— Казаха, че не — поясни Хирата. — Когато извършват обход, стражите се движат по двама. Всеки от тях има партньор, който да потвърди сведенията му. При всяко дежурство патрулиращите двойки са различни. Макино е направил необходимото, за да предотврати евентуална конспирация срещу себе си.

Дъвчейки оризова питка, Сано кимна в знак на съгласие.

— И нещо повече — продължи Хирата. — Макино е имал стражи, които са охранявали и личните му помещения. Те заявиха, че снощи там не е имало никого, освен четиримата...

— И те са...?

— Съпругата му Агемаки, наложницата му Окицу, гостът му, чието име е Кохейджи, и Тамура, главният му васал.

— Хората, които видяхме тази сутрин — уточни Сано.

— Системата за охрана на Макино не се е прилагала във вътрешността на личните му помещения — продължи Хирата. — Персоналът му ме уведоми, че е обичал уединението. За тези четиримата не е имало човек, който да ги проверява. Препоръчвам да ги разпитаме.

— Добре. Но междувременно да си намерил някакви други улики, оставени от нечие нежелано присъствие?

— Не ми провървя. Отпечатъците от стъпки отвън пред кабинета на Макино свършваха при ръба на градината. Нямахше нищо, което да подсказва как натрапникът се е промъкнал в имението... или как е излязъл, след като си е свършил работата.

— Попита ли стражите дали не са чули, или видели нещо необичайно предишната нощ?

Хирата преглътна супата си и кимна.

— Не са забелязали нищо необичайно. Но е възможно някой запознат с разчета на техния обход да е прехвърлил зида, докато не са гледали натам, и после да се е промъкнал по покрива към личните помещения на Макино.

— Огледа ли покрива? — попита Сано.

— Да. Керемидите бяха чисти и цели. Ако някой е минал по тях, го е сторил много внимателно.

Двамата привършиха супата и Сано се замисли.

— Има и друга възможност — каза той след малко.

Хирата кимна с разбиране.

— По-добре да тръгваме, иначе ще закъснеем за аудиенцията при شوгуна — изправяйки се, Сано добави: — Добра работа, Хирата сан.

Но тази похвала не изтри тревогата от лицето на Хирата. И двамата разбираха, че главният васал трябваше да свърши, много

повече, за да си възвърне пълното доверие на Сано и да възстанови дългогодишното им искрено приятелство.

* * *

Дворецът на шогуна бе разположен в най-вътрешната част на крепостта Едо, на върха на хълма. Сано и Хирата вървяха през мрака към покоите на върховния господар, крачейки по пътеки, които прекосяваха симетричните градини. Есента бе оголила повечето от дъбовите и кленовите дървета; само боровете се открояваха със свежата си зеленина. Пазачи охраняваха свързаните помежду си постройки с островърхи керемидени покриви, с бели, измазани с хоросан стени и тъмни греди, капаци и врати от кипарисово дърво. Вътре стражите отведоха Сано и Хирата до приемната зала. Дватама прекосиха дългото помещение, в което други стражи стояха на пост покрай стените, където в безмълвна готовност бяха коленичили прислужници. В срещуположния край бяха коленичили шестима мъже, отправили втренчени погледи към Сано и Хирата.

На подиума, разположен пред изрисуван на стената снежен пейзаж, седеше шогунът. Беше с черната цилиндрична шапка, типичен белег на ранга му, и се бе загърнал с дебела завивка въпреки многобройните мангали с дървени въглища, които бяха сгорещили помещението. Подът под подиума бе разделен на две нива и другите шестима мъже бяха насядали на по-високото от тях.

— Надявам се, че... ъ-ъ... имаш достатъчно основателна причина да помолиш за тази аудиенция, Сано сан — каза шогунът. — Чувствам, че ще ме хване ужасна настинка.

Крехкото му телосложение, меките аристократични черти и колебливият маниер бяха в несъответствие с авторитетното присъствие, което се очакваше от върховния диктатор на Япония. Въпреки четирийсет и осемте си години той изглеждаше по-възрастен. Сано и Хирата коленичиха на по-ниското ниво на пода и се поклониха.

— Хиляди извинения, ваше превъзходителство — рече Сано, — но трябва да направя важно съобщение.

На горното ниво дворцовият управител Янагисава седеше на почетното място от дясната страна на шогуна. Висок, достолепен и

строен, той носеше пищно пъстро кимоно от фина коприна. Красивото му лице бе ведро и спокойно, а блестящите му очи — сериозни и бдителни.

— И какво е това важно съобщение? — попита шогунът с привидно благия си глас. — Кажете ни, сосакан сама. Слушаме те с изключително внимание.

Владетелят Мацудайра, противник на Янагисава и водач на опозиционната фракция, бе коленичил от лявата страна на шогун. Той бе връстник на своя братовчед шогун, със сходни черти и интелигентно изражение, но за разлика от него имаше здраво, излъчващо сила телосложение. Облечен официално в черно, украсено със златни гербове кимоно, владетелят Мацудайра притежаваше онази властна осанка, която липсваше на шогун. През последните месеци той бе успял да се намеси в дворецовите дела.

Двамата с Янагисава не даваха израз на взаимната си непоносимост, но Сано долови скритата враждебност помежду им подобно на глух тътен от биещи бойни барабани. На горното ниво се намираха и четиримата членове на съвета на старейшините, седнали двама по двама един срещу друг. До Янагисава седеше двойката, която го подкрепяше. Срещу тях и непосредствено до владетеля Мацудайра седяха неговите двама привърженици от съвета. Мястото на главния старейшина Макино — най-близо до подиума, бе празно и се набиваше на очи. Колегите му, всички прехвърлили шейсетте, наблюдаваха Сано в тревожно очакване. Сосакан сама се почувства като воин, който се готвеше да взриви мощна бомба с надеждата, че няма да избухне в лицето му. Той каза:

— Със съжаление трябва да ви съобща, че главният старейшина Макино е мъртъв.

Никой не помръдна, но Сано почувства приливните вълни на шока и видя изписания върху лицата на старейшините стаен ужас. Дворцовият управител се втренчи в мястото, доскоро заемано от Макино. Той не можа да овладее отчаянието, което се мярна в погледа му, избликло от съзнанието, че бе загубил основен съюзник в битката, тъй като сега съветът на старейшините вече бе разделен поравно между двете противникови фракции. Владетелят Мацудайра наблюдаваше Янагисава с погледа на сокол, готов да връхлети върху плячката си.

От гърдите на шогуна се изтръгна ридание.

— Ах, моят скъп стар приятел Макино сан вече го няма! — очите му се напълниха със сълзи.

Сано знаеше, че Токугава Цунайоши дори не подозираше каква битка за власт бушуваше под носа му. Тъй като рядко напускаше двореца, той не бе забелязал струпването на войските. Нямаше представа за съществуването на двете фракции, защото никой не искаше да му каже. А сега, отбеляза мислено Сано, шогунът не осъзнаваше, че съотношението между силите току-що се бе променило.

— Кога е починал Макино? — попита дворецовият управител като замаян, сякаш не можеше да повярва, че сполетялото го нещастие е истина.

— По някое време снощи — отвърна Сано.

— Толкова отдавна? Защо не съм бил уведомен незабавно? — попита рязко Янагисава.

Лицето му потъмня от гняв; той изглеждаше готов да накаже Сано за лошия си късмет.

— А как така ти първи си научил вестта? Защо си мълчал цял ден? — попита владетелят Мацудайра, наслаждавайки се на смущението на Янагисава, макар че в тона му прозвуча обвинение към Сано за закъснението, с което оповестяваше смъртта на Макино.

— Бе ми нужно време, за да удовлетвори едно посмъртно желание на главния старейшина Макино — отвърна Сано. — Преди да умре, той е наредил на личния си слуга да ми донесе това писмо, в случай че го намерят мъртъв.

Лицата, обърнати към Сано, се смръщиха в недоумение, когато той подаде писмото на Макино по редицата на старейшините към шогуна. Токугава Цунайоши прочете писмото, безмълвно мърдайки устни, след което вдигна поглед.

— Макино сан се е страхувал, че ще умре... ъ-ъ... от насилствена смърт. Затова е помолил сосакан сама да разследва смъртта му.

Дворцовият управител Янагисава грабна писмото от ръката на шогуна и плъзна поглед по редовете. Сано видя как лицето му доби озареното изражение на човек, съзрял светлина сред мрака.

— Дайте да видя писмото — нареди владетелят Мацудайра.

Изглеждаше така, сякаш току-що бе стъпил от твърда почва в плаващи пясъци. С престорена вежливост Янагисава му подаде писмото. Владетелят Мацудайра взе да го чете, а лицето му бе застинало в преднамерена невъзмутимост. Сано почувства как мисълта на даймио се втурна да дири безопасна пътека между опасностите, пред които го изправяше посмъртното послание.

— Започна ли да разследваш смъртта на Макино сан, както той е пожелал? — попита дворецовият управител.

— Да — отвърна Сано.

— И какво установи?

Сано представи внимателно формулирано резюме на резултатите до момента.

— Първоначално изглеждаше, че Макино сан е издъхнал в съня си. Но аз установих, че лакътните му стави са били счупени, за да може да бъде поставен в положението, в което го намерихме. А по тялото му имаше синини от жесток побой.

Сано не спомена за охлузванията около аналното отворстие, които не биха били забележими при един повърхностен оглед. Надяваше се, че никой няма да попита как точно... или къде... са били открити ставните счупвания и синини. За негово облекчение очакванията му се оправдаха.

— А-ах, горкият ми скъп приятел! — изстена шогунът.

Янагисава посрещна вестта с видимо удовлетворение. Безпокойството върху лицето на владетеля Мацудайра се засили. Старейшините наблюдаваха двамата, загрижени повече за предстоящото развитие на събитията, отколкото за случилото се с колегата им.

— Стигна ли до заключението, че Макино е станал жертва на предателство? — попита Янагисава.

— Да, почитаеми дворецов управителю.

— И кой го е убил?

— Предстои да установя това.

Сано забеляза скритата иронична усмивка на Янагисава и сърцето му се сви, защото си даде сметка, че дворецовият управител наистина възнамеряваше да го използва като свое оръдие в кроежите си срещу владетеля Мацудайра. Сълзи и обърканост замъглиха чертите на шогуна.

— Но всички уважаваха и обичаха Макино сан — присъстващите в стаята до един впериха погледи в пода. — Кой би искал да го убие?

— Човек, който би имал изгода от смъртта му — отвърна Янагисава, след което се втренчи недвусмислено във владетеля Мацудайра.

Мацудайра отвърна на погледа му, явно отвратен от загатнатото обвинение, макар че в реакцията му нямаше изненада — той бе очаквал подозренията да се насочат към него в момента, в който бе чул във връзка със смъртта на Макино да се споменава думата „убийство“. Дватама старейшини, съюзили се с владетеля Мацудайра, седяха като окаменели. Поддръжниците на Янагисава видимо тържествуваха от спечеленото преимущество. Хирата потисна желанието си да си поеме рязко въздух. Шогунът се озърна слисан. Всички, с изключение на него, знаеха, че дворецовият управител искаше да припише убийството на Макино на своя противник. Успееше ли, той и неговата фракция щяха да спечелят решаващо влияние над шогуна и да управляват Япония без съперници във властта. Сърцето на Сано заби учестено от връхлетялата го тревога.

— Преди да решим кой е убил Макино, ни трябва доказателства — заяви владетелят Мацудайра, бързайки да парира нанесения му от Янагисава удар. — Сосакан сама, какво друго откри на местопрестъплението?

Сега Сано се почувства оръжие в ръцете на владетеля Мацудайра, което не му се нравеше повече от това да обслужва интересите на Янагисава. Всеки от тях търсеше подкрепата му и това сериозно го обезпокои.

Корумпираният дворецов управител се бе възползвал от дългогодишната си сексуална връзка с шогуна, за да се сдобие с настоящия си висок пост и се държеше на върха, като отстраняваше или убиваше съперниците си. Беше забогатял от пренасочване на средства от хазната на Токугава и употребата им за лична изгода. Беше се отнасял към Сано като със съперник до момента, в който преди около три години двамата бяха постигнали съгласие за примирие. Но Сано знаеше, че това примирие щеше да трае само докато бе удобно за дворецовия управител.

Владетелят Мацудайра бе по-благородният от двамата — мъдър, човечен управник на гражданите в предоставената му от Токугава провинция и непримирим враг на корупцията в бакуфу. Той имаше повече право да управлява от Янагисава, защото бе член на клана Токугава. Липсваше му обаче наследственото право да оглави режима, макар че бе по-умен и по-силен от своя братовчед. И Сано знаеше, че владетелят Мацудайра бе също така безмилостно амбициозен като дворцовия управител. Властта нямаше да облагороди характера му. Сано ненавиждаше мисълта за кръвопролитие единствено в името на поредния корумпиран властник, който да управлява Япония задкулисно. В момента обаче честността го принуждаваше да играе от страната на владетеля Мацудайра.

— Сред завивките на главния старейшина намерих скъсан ръкав от женско кимоно.

— Жена? — напрегнатата поза на владетеля Мацудайра издаваше непреодолимото му желание да забърка и другиго в убийството. — Била е с Макино предишната вечер?

— Поне така изглежда — отвърна Сано въпреки неохотата да съдейства на владетеля Мацудайра. — На ръкава имаше петно, доказващо скорошен сексуален акт.

Шогунът присви очи от усилие да проумее същността на разговора. Дворцовият управител посрещна с гримаса доказателството, което отклоняваше подозренията от съперника му. Владетелят Мацудайра си отдъхна. Той каза:

— В такъв случай може тя да е убила Макино.

— Най-малкото е имала тази възможност — уточни Сано.

В съзнанието му изникнаха въпроси относно владетеля Мацудайра. Възможно ли бе той да е замесен в убийството, макар че на този етап отсъстваха всякакви уличаващи го доказателства?

— Значи тази жена е заподозряна в убийството — обърна се дворцовият управител към Сано, но гневният му поглед към владетеля Мацудайра вещаеше следваща атака. — Можеш ли да ни кажеш коя е тя?

— Със съжаление трябва да заявя, че разследването ми не е напреднало толкова.

В очите на Янагисава проблесна задоволство.

— Значи още не си установил дали тя е убила Макино.

— Така е.

Сано почувства, че отговорът му го разграничава от лагера на владетеля Мацудайра и го поставя в лагера на Янагисава. Хирата наблюдаваше противниците заинтригуван, сякаш виждаше незримите им редици, които тласкаха Сано ту напред, ту назад.

Владетелят Мацудайра се изсмя насила, виждайки как надмощието преминава в ръцете на врага му.

— Но сосакан сама не е доказал, че тази жена е убила Макино — „Нито че съм го сторил аз“, се четеше в погледа му, с който обгърна присъстващите в помещението.

Янагисава отчете парирация удар на своя противник с едва доловима презрителна усмивка.

— Какво друго откри на мястото на смъртта, сосакан Сано? — попита той, твърдо решен да изтръгне до едно оръжията, които държеше Сано.

Колкото и да му бе неприятно да съдейства на дворцовия управител, Сано не можеше да скрива важни факти.

— Имаше следи, които доказват, че някой е проникнал в кабинета непосредствено до спалнята на Макино.

Докато описваше картината в кабинета, той видя как презрителната усмивка на Янагисава премина в злорадо тържество, а владетелят Мацудайра напразно се опитваше да скрие разочарованието си.

— Жената не е имала нищо общо с убийството — отсече Янагисава, заявявайки мнението си като факт. — Очевидно е, че Макино е жертва на убиец, който се е промъкнал в имението му, нападнал го е и го е пребил до смърт по заповед на някой от враговете му.

Враждебният му поглед към владетеля Мацудайра изразяваше обвинението, което бе готов да изрече. Сано потръпна от ужас. Нима усърдието, с което диреше истината, и понятието му за чест щяха да подпалят войната, от която толкова се страхуваше? Старейшините, подкрепящи Янагисава, хвърлиха отмъстителни погледи към своите колеги, които се възряха тревожно във владетеля Мацудайра. Лицето на владетеля лъсна от пот. Той знаеше, както и Сано, че ако шогунът повярваше, че Макино е бил убит по негова заповед с цел домогване до повече власт, положението му на оглавяващ един от клоновете на клана

Токугава нямаше да го защити от закона. Шогунът щеше да го екзекутира, за да смаже заплахата за собственото си върховенство. Но владетелят Мацудайра се съвзе бързо.

— Установи ли самоличността на убиеца? — попита той настоятелно.

— Не, за съжаление.

— Какво? Нима искаш да кажеш, че той не си е оставил името на местопрестъплението? Че не е изпуснал писмо, подписано от господаря му, в което му се заповядва да убие Макино?

Владетелят Мацудайра се престори на изненадан; острието на сарказма му се устреми към Янагисава. Когато Сано за пореден път даде отрицателен отговор, той продължи:

— В такъв случай няма доказателства за това, кой е убиецът или кой го е наел? Така ли е?

— Да — отвърна Сано и невидимата редица отново го тласна обратно на страната на Мацудайра.

— Всъщност — заяви владетелят Мацудайра — няма и доказателства, че убиецът действително е проникнал в кабинета и е отнел живота на Макино. Не е изключено някой от къщата да го е сторил преди това. Може просто да е поставил фалшиви улики, които да заблудят, че убийството е извършено от външен човек.

Това бе друга възможност, за която Сано бе намекнал на Хирата преди аудиенцията.

— Ваше превъзходителство, предполагам, че уликите са били нагласени, за да набедят невинен човек, който е ваш родственик — заключи владетелят Мацудайра.

Очите му светнаха гневно, впити в Янагисава. „Сега е ред на Янагисава да плувне в пот“, помисли си Сано, докато дворецовият управител безпомощно въртеше език в устата си. Ако шогунът повярваше, че Янагисава е скалпил обвинение в убийство, което да уличи братовчед му, той щеше да екзекутира Янагисава за държавна измяна и атака срещу клана Токугава. Връзката им нямаше да предпази дворецовия управител. Янагисава и Мацудайра се целеха със скрити намеци и завоалирани обвинения, все едно бяха насочили един към друг смъртоносни оръжия. Кой щеше пръв да натисне спусъка?

— Може ли някой да... ъ-ъ... ми поясни, ако не възразявате, какво... ъ-ъ... се опитвате да кажете? — избухна шогунът. Той размаха

ръце към владетеля Мацудайра и дворцовия управител. — Заповядвам и на двама ви да се изразявате ясно, а не да си служите със загадки!

В гърдите на Сано се надигна вълнение, примесено с ужас. Долови как Хирата и старейшините задишаха предпазливо и на пресекулки. Напрежение скова дори стражите и прислугата. Дали Янагисава щеше да обясни на шогунa, че обвинява владетеля Мацудайра в политическо убийство, или владетелят Мацудайра да заяви, че обвинява Янагисава в държавна измяна? Щеше ли шогунът най-накрая да проумее, че двамата се сражаваха за надмощие над собствения му режим? Щяха ли скритите машинации на двамата съперници да се разгорят в явно сражение, изходът от което щеше да определи кой управлява Япония?

— Ние разискваме убийството, ваше превъзходителство — заяви Янагисава с тон, наподобяващ обичайния му спокоен, благ маниер.

— Опитваме се да определим кой го е извършил и как — не закъсня да добави и владетелят Мацудайра с безстрастност, която съперничеше на преднамерената невъзмутимост на неговия враг.

— А-а — реагира шогунът със съмнение. — Може би сосакан сама има да докладва още нещо, което би хвърлило светлина върху въпроса.

Двамата с владетеля Мацудайра се приведоха към Сано и впиха в него изпълнени с очакване заплашителни погледи. Сано си даде сметка, че бяха твърде находчиви и предпазливи, за да продължат атаките си един срещу друг, без да са чули всички факти. Всеки от тях искаше Сано да каже нещо, което да облагодетелства него и да уличи врага му... или някой друг. Сано видя как бъдещето можеше да зависи от неговия отговор. Но за него нямаше друг избор, освен истината.

— На този етап не разполагам с повече улики, ваше превъзходителство — заяви той.

Владетелят Мацудайра и дворцовият управител изпънаха гръб — никой не искаше гласно да изрече пряко обвинение, което по-късни улики биха могли да опровергават. Сано видя как Хирата и старейшините си отдъхнаха с облекчение. Той самият издиша с лекота, докато си представяше как двете вражески армии се оттеглят от бойното поле. Но сблъсъкът между противниците бе усилил подтика към война.

— Ти трябва... ъ-ъ... да изпълниш молбата на Макино сан да отмъстиш за смъртта му — нареди шогунът на Сано.

— С ваше позволение ще продължа разследването си — каза Сано.

— Имаш го — отсече шогунът. — Действай незабавно.

— Ваше превъзходителство — обади се дворецовият управител, — това е изключително важно разследване. Затова ще го надзиравам и ще се погрижа сосакан Сано да направи всичко необходимо за неговия успех.

— Както желаш — отвърна шогунът, винаги готов да се съгласи със своя любовник.

Тревога връхлетя Сано. От опит знаеше, че Янагисава бе способен да преиначи всякакви факти за лична изгода. Под негово ръководство разследването щеше да представлява не толкова дирене на истината, колкото оръжие, с помощта на което да обвини и унищожи Мацудайра.

В очите на владетеля Мацудайра проблесна осъзнаване на тази неизбежност.

— В случай на убийство на вишестоящ служител от режима на Токугава разследването трябва да бъде ръководено от член на клана. По тази причина този, който ще осъществи надзора, съм аз, а не почитаемият дворецов управител.

— Много добре — отстъпи шогунът пред братовчед си, за когото Сано знаеше, че буди у Токугава Цунайоши страх и едновременно с това възхищение.

Върху лицето на Янагисава се изписа безпокойство. Самият Сано не посрещаше с по-голяма охота решението за надзора на владетеля Мацудайра, отколкото на дворецовия управител. Една битка за оцеляване би могла да доведе до компромис в принципите и на най-почтения човек. Подтикван и заплашван, владетелят Мацудайра бе способен също като Янагисава да пожертва справедливостта и да използва разследването, за да си разчисти сметките със своя враг.

— Почитаемият владетел Мацудайра няма опит в разследвания — изтъкна Янагисава, — докато аз разкрих убицеца на императорския министър преди три години. Любителите трябва да стоят настрана и да оставят вещите в занаята да си вършат работата.

Той и Сано бяха разрешили този случай заедно, но Янагисава си бе приписал всичките заслуги.

— Може би си прав — каза шогунът, обзет от колебание.

Владетелят Мацудайра изгледа сърдито Янагисава заради уязвеното си достойнство.

— На риск са изложени интересите на клана Токугава — заяви той. — Само един Токугава притежава качествата да ги защити.

— Така е — потвърди хрисимо шогунът.

— Извинете, почитаеми владетелю Мацудайра, но аз браня успешно интересите на Токугава от години — възрази рязко Янагисава. — А приятелството ми с главния старейшина Макино ми дава правото да се погрижа желанието му да бъде изпълнено. Вие, от друга страна, нямате причини да се вълнувате за възмездието, което трябва да застигне неговия убиец.

— Вашите чувства към Макино ще повлияят на преценката ви — възрази владетелят Мацудайра с рязък глас и пламнало от гняв лице. — Не сте в положение, от което да ръководите разследването честно и безпристрастно. За разлика от мен.

Разкъсван между братовчед си и дворцовия управител и притеснен да не обиди, когото и да е от двамата, накрая шогунът разпери ръце и се обърна към Сано:

— Ти реши кой да те надзирава!

Сано бе ужасен, че шогунът бе стоварил отговорността за решението върху плещите му. На лицата на дворцовия управител и владетеля Мацудайра се изписа недоволство от неуспеха им да уговорят шогун и от решението му той да постави съдбата им в ръцете на един нисшестоящ. Те втренчиха в Сано гневни погледи, в които се таеше заплаха.

Сано отново почувства как враждата помежду им се разпалва до критичната точка. Представи си две вражески армии, застинали миг преди да се устремят една срещу друга. За пореден път моментът зависеше от него.

— Ваше превъзходителство, за мен би било чест разследването ми да бъде надзирано и от двамата — както от дворцовия управител Янагисава, така и от владетеля Мацудайра.

* * *

— Решил си да бъдат и двамата? — възкликна Рейко така, все едно Сано си бе загубил разсъдъка.

— Единствената друга възможност бе да избира само единия — поясни Сано — и да си навлека гнева на другия.

Двамата с Рейко лежаха в спалнята си. Той й бе разказал за аудиенцията при шогуна, както и за онова, което бе открил около смъртта на главния старейшина Макино. Поставен на масата фенер осветяваше сериозните им лица, докато се вслушваха в нощните звуци на крепостта Едо, в шума от конните стражи и войните пешаци, охраняващи улиците и именията. Някъде откъм върха на хълма се разнесе лай на куче, от конюшните — тропот и цвилене на коне. Сано бе грохнал от изтощение след дългия натоварен ден и изминалата безсънна нощ, но съвещанието го бе напрегнало и сънят бягаше от очите му.

— Разбирам — каза Рейко. — Ако бе избрал единия, това щеше да те принуди да се присъединиш към фракцията му. Мисля, че си постъпил мъдро, като си го избегнал. А и бездруго, когато и да бе избрал, другият пак щеше да ти се меси в разследването.

— Може би по този начин взаимно ще си ограничават намесата — предположи Сано без особена надежда.

— Но сега и дворцовият управител, и владетелят Мацудайра ще са ти на главата и всеки от тях ще иска от теб да обвиниш другия в убийството на Макино и със сигурност ще те накаже, ако не го сториш.

— Отказът да служи само на единия от тях, пренебрегвайки другия, ми е единствената надежда да проведе щателно и безпристрастно разследване — каза Сано, макар че се страхуваше от последствията не по-малко от Рейко.

Тя се обърна към него. Той я взе в обятията си и почерпи спокойствие от близостта им.

— Какво предстои? — попита Рейко.

— Владетелят Мацудайра и дворцовият управител са определили хора, които да наблюдават разследването ми и да им докладват.

Рейко лежеше скована в ръцете му и Сано усети, че тя имаше и други тревоги, освен случая с убийството.

— Има ли още нещо, което те безпокои? — попита той.

Тя въздъхна напрегнато.

— Днес излязох на разходка.

— Това е добре — той се зарадва, че тя бе събрала достатъчно смелост да излезе навън от имението.

— Срегнах случайно госпожа Янагисава. Или по-скоро тя ме срещна случайно.

Сано се разтревожи. Последното нещо, от което имаха нужда сега, бе тази невменяема да почне да крои още злини срещу Рейко.

— Моля те, не се притеснявай — явно Рейко не желаше да товари Сано с още грижи. — Аз мога да се оправя с госпожа Янагисава. Какви са ти планове за утре?

— Ще отида отново в имението на главния старейшина Макино и ще почна да издирвам заподозрени. Съпругата му, наложницата, главният васал и гостът му са еднакво вероятни възможности.

— Има ли нещо, с което бих могла да ти помогна?

— Можеш да разпиташ по-подробно за съпругата и наложницата. И се моли убиецът да не е свързан нито с владетеля Мацудайра, нито с дворецовия управител Янагисава, а крайният резултат от разследването ми да удовлетвори и двамата.

ГЛАВА 6

Малко след разсъмване на следното утро Сано и Хирата пристигнаха в имението на главния старейшина Макино, придружени от екип детективи и двама души, изпратени от владетеля Мацудайра и дворцовия управител Янагисава да наблюдават разследването. Студеният дъжд се събираше в локви по паважите, стичаше се от стрехите и квасеше черното траурно платно, провесено от главните порти. Кратко съобщение върху вратата оповестяваше, че погребалната церемония ще се състои на следващия ден. Независимо от ранния час вестта за смъртта на Макино вече се бе разпространила. Въпреки лошото време в имението се точеше върволица от служители на бакуфу, дошли да отдадат последна почит на Макино... или да изпитат злорада наслада от смъртта му. Слугите преведоха групата на Сано през двора, който бързо се изпълваше с мокри чадъри, и от там в антрето, отрупано с мечове и подгизнали обувки. Сано и хората му поеха след тълпата по коридора и подминаха една банкетна зала, където се суетяха прислужници, разносящи храна и напитки за гостите.

— Детективи Маруме сан и Фукида сан, вие ще покриете банкетната зала — нареди Сано. — Иноуе сан и Араи сан, вие поемете приемната. Останалите се разпределете и наблюдавайте другите помещения в къщата.

От приемната в дъното на коридора достигнаха припяване и приглушен разговор. Щом детективите тръгнаха да изпълняват заповедта, Отани, човекът на владетеля Мацудайра, възкликна:

— Чакайте! — и се спря наскре коридора, принуждавайки Сано и Хирата също да спрат. — Какво се канят да правят хората ви?

Той бе масивен самурай с подпухнало лице, който приближаваше четирийсетте. Проницателните му очи огледаха Сано с подозрение.

— Да държат под око гостите на погребалната церемония — Сано сниши глас, за да не го чуят минаващите.

— Защо? — попита рязко Ибе, човекът на дворцовия управител.

Беше дребен нервен човечец с често потръпващи ноздри, които сякаш душеха за неприятности. Сано си даде сметка, че двамата надзорници, които му бяха натрапили, всъщност не разбираха нищо от разследване.

— Тук ще пристигнат както враговете, така и приятелите на главния старейшина Макино — поясни той. — Моите хора ще бъдат нащрек за всяка постъпка или дума, които биха ни насочили към евентуалния извършител.

— Но аз трябва да надзиравам разследването ви! — възкликна Ибе, а носовият му глас се извиси до вопъл. — Не можете да изпращате хората си да изпълняват заповедите ви на различни места, защото не мога да следя какво вършат, и в същото време да стоя с вас.

— Той е прав — макар и с неохота, Отани подкрепи Ибе, когото очевидно презираше като член на противниковата фракция. — Владетелят Мацудайра ми нареди нищо в разследването да не се случва без знанието ми. Повикайте обратно хората си!

Сано с тревога осъзна, че дворецовият управител и владетелят Мацудайра не само искаха от него да обвини в престъплението другия; техните представители можеха да му попречат да свърши каквото и да било.

— Налага ми се да разделя детективите си, защото не мога да бъда навсякъде и да върша всичко едновременно — отвърна той търпеливо. — Ако се държим заедно само за да можете вие да ни наблюдавате, по-вероятно е да пропуснем твърде важни улики.

— Това ли искат вашите господари? — попита Хирата, предизвиквайки Отани и Ибе.

Двамата си размениха смутени погледи, след което поклатиха глава.

— Тогава ме оставете да водя разследването, както аз смятам за добре — каза Сано. — Когато хората ми се върнат и докладват какво са установили, можете да слушате. Давам ви дума, че няма да скрием нищо от вас.

Отани и Ибе кимнаха с неохота. Те последваха Сано и Хирата в приемната, където гостите се бяха подредили пред подиума, върху който бе поставен продълговатият дървен ковчег. Под подиума бе коленичил свещеник с бръсната глава, облечен в шафранова роба и брокатен епитрахил, и с монотонен глас четеше молитви. Близо до

него вдовицата на главния старейшина Макино и главният му васал бяха коленичили до масичка, върху която имаше дървена табелка. На нея с туш бе изписано името на Макино. Отстрани бяха поставени ваза с китайски анасон, съд за тамян, от който се виеше дим, лампа, приношения от вода и храна, както и един меч, който да гони злите духове. Тамура носеше официална черна роба. Вдовицата бе облечена в убито виолетово; лицето и бе бледо, покрито с дебел слой оризова пудра, а косите ѝ бяха събрани в стегнат кок на темето. Един по един гостите приближаваха ковчега, коленичеха и се покланяха. Всеки палеше ароматна пръчица от лампата и изричаше ритуални съболезнования към главния васал и съпругата на покойния върховен старейшина: „Чест и почитания за дългия и благополучен живот на Макино сан. Надяваме се всички да бъдем удостоени с подобна честита съдба“.

Сано, Хирата и надзираващите ги се присъединиха към редицата. Когато стигна до подиума, Сано се сепна, установявайки, че противно на обичая ковчегът бе отворен. Макино бе с обръсната глава, облечен в бяло копринено кимоно. На врата му висеше кесия с монета — заплата на пътя му към отвъдното. Сандалите на краката му бяха сложени наопаки, за да покажат, че никога повече няма да се върне в света на живите. До него лежаха будистка броеница и бамбукова тояга, почти зарита в тамяна на прах, с който бе посипано дъното на ковчега, за да убие миризмата, лъхаща от мъртвото тяло. Сано предположи, че ковчегът бе оставен отворен, за да могат приятелите на Макино да му кажат последно сбогом и да се уверят, че наистина е мъртъв.

Когато стигна отпред, вдовицата го посрещна със същата безмълвна вежливост, която бе проявила към всички останали, но Тамура не се опита да скрие гримасата си на раздражение.

— Сосакан сама, очаквах ви. Но се надявах да изберете по подходящо време за издирване на убиеца.

Очевидно вече знаеше, че Сано бе обявил Макино за жертва на убийство и че шогунът бе заповядал разследването да продължи. Хирата, Ибе и Отани се помолиха кратко над ковчега и запалиха тамян. Тамура се поклони на Ибе — представителя на дворцовия управител Янагисава, който бе господар на неговия господар, и пренебрегна Отани — човека на владетеля Мацудайра.

— Съжалявам, че се натрапвам по време на поклонението, но негово превъзходителство заповяда да действам незабавно — обясни появата си Сано. — Трябва да говоря със съпругата на главния старейшина Макино.

Тамура свъси вежди:

— Едва ли бихте поискали от една вдовица да пренебрегне дълга си да посрещне колегите на своя съпруг.

Вдовицата изрече едва чуто:

— Няма нищо... Трябва да изпълня нареждането на сосакан сама.

Неувереният ѝ глас бе толкова тих, сякаш стигаше до Сано от много далеч. Тя се изправи тъй грациозно, като че тялото ѝ бе от гъвкава плът без кости, и се приближи плавно до Сано, все едно нозете ѝ под влачещата се по земята роба изобщо не докосваха пода. Сано се обърна към Тамура:

— С теб ще разговарям по-късно. А къде са наложницата на главния старейшина и гостът му?

— Не зная — отвърна Тамура с преднамерена невъзмутимост. — Някъде в имението.

— Намери наложницата и госта и ги разпитай — нареди Сано на Хирата, след което попита вдовицата: — Има ли къде да поговорим насаме?

Тя кимна, свенливо свела поглед.

— Ще ви заведа, ако ме последвате.

Хирата пое към вратата. Ибе и Отани му препречиха пътя с непреклонно изражение.

— Този подход на „разделяй и владей“ отиде твърде далече — заяви Отани.

— Вие се опитвате да избегнете нашия надзор, като водите твърде много разговори едновременно.

Подозрението на Ибе към Сано го съюзи с представителя на противниковия лагер.

— Длъжен сте да провеждате разпитите един по един — обади се ѝ Отани, — за да можем да присъстваме.

Ибе кимна. Хирата хвърли поглед към Сано, който си даде сметка, че ако направи онова, което надзираващите искаха от него, щяха да продължат да диктуват всеки негов ход. Достатъчно лошо бе,

че дворецовият управител и владетелят Мацудайра се опитваха да контролират разследването му, тъй че Сано отказа да се подчини на лакеите им.

— Ще провеждаме разпитите едновременно — заяви той. — Това е окончателното ми решение.

Отани и Ибе го изгледаха гневно.

— Ще уведомя почитаемия дворецов управител, че оказвате съпротива на назначения от него надзор.

— Действайте — отвърна Сано. — Аз пък ще кажа на него... и на владетеля Мацудайра... че двамата възпрепятствате успешния ход на разследването.

Двамата взеха да мигат, обзети от нерешителност и страх от господарите си.

— Аз ще ви придружа — заяви Отани на Сано.

— А аз ще отида с Хирата сан — реши Ибе.

— В края на деня искам пълен отчет на резултатите, които не съм проследил — каза Отани.

— Аз също — добави Ибе. — И се постарайте да не изпускате нищо.

Хирата и Ибе тръгнаха заедно. Докато следваше с Отани вдовицата по коридора, Сано изпита задоволство, че бе успял да се наложи над копоите си, но го измъчваше главоболие. Вдовицата ги въведе в по-малка и празна приемна. Покани ги с жест да седнат на почетното място пред нишата с написани на свитък стихове и голи, поставени в черна ваза клонки. После коленичи и зачака смирено. Сано и Отани седнаха.

— Искрени извинения, че се наложи да прекъсна поклонението на съпруга ви и ви натрапих присъствието си, госпожо Агемаки — започна Сано.

Той разпозна името на една принцеса от „Приказка за Генджи“ — известния роман на императорския двор, написан преди около шест века. Вдовицата на Макино излъчваше някаква царственост и изисканост, което правеше името особено подходящо за нея.

— Но обстоятелствата ме оставиха без избор. Със съжаление трябва да заявя, че съпругът ви е бил убит — Сано й обясни за писмото на Макино. — Шогунът ми нареди да удовлетвори желанието на мъжа

ви да предам убиеца на правосъдието и да отмъстя за смъртта му. Сега се нуждая от помощта ви.

Агемаки кимна, вперила поглед в него изпод сведените си клепачи.

— Заради обичния си съпруг... ще ви помогна с радост.

— В такъв случай ще ви помоля да отговорите на няколко въпроса.

— Добре.

— Доколкото разбрах, живеете в личните помещения на Макино сан. Това отговаря ли на истината?

— Да — прошепна в отговор Агемаки.

— Бяхте ли там в нощта на смъртта?

— Да... бях там.

— Кога последно го видяхте жив?

Агемаки се поколеба. Сано имаше чувство, което се основаваше единствено на инстинкта му, че в момента тя решава дали да каже истината... и докъде.

— Мисля, че беше малко след като храмовите камбани отброиха часа на кучето^[1] — отвърна тя. — Това е обичайното време, в което си ляга.

— Какво стана? — попита Сано.

— Пожелрахме си лека нощ — отвърна Агемаки — и аз се прибрах в стаята си.

— Не сте спали в неговата?

Поради неясно вълнение миглите на жената запърхаха.

— Не.

„Ако казва истината, значи не тя е жената, която е правила секс с Макино същата нощ“, помисли си Сано.

Тъканта и стилът на отпращения от кимоно ръкав не подхождаха нито на възрастта ѝ, нито на семейното ѝ положение. Той нямаше основание да се съмнява в думите ѝ, но въпреки това бе обзет от необяснимо подозрение.

— След като се разделихте, виждахте ли се със съпруга си?

— Не... не съм.

— Какво направихте после?

— Легнах си.

— Да сте чули някакъв звук от помещението на съпруга си?

Агемаки пое бавно въздух, после го издиша и чак тогава отговори:

— Не, нищо.

— Бихте ли ми показали стаята си, ако обичате? — помоли Сано.

— Разбира се.

Тя го поведе навън от представителната къща, прекоси алеята и градината и стигна до постройката, в която се намираха личните помещения на Макино. Отани ги следваше неотклонно, навъсен, полагайки усилие да разгадае целта на Сано. Влязоха в къщата, поеха по коридора покрай спалнята на Макино и завиха зад един ъгъл. Както Сано бе забелязал предишната вечер, постройката бе почти квадрат, а помещенията бяха подредени около вътрешен двор. Агемаки отвори една врата, която водеше в прилежаща към спалнята на Макино стая. Сано забеляза мебелировката, достойна за дама от аристокрацията — тоалетка с огледало и стъкленици с грим, стойка с окачено на нея скъпо кимоно от брокат, украсен със златни птици параван, шкафове от черно лаково дърво и копринени възглавници за пода, преграда от опъната върху дървена решетка хартия, която отделяше стаята на Агемаки от стаята на съпруга ѝ.

— Сигурна ли сте, че не сте чули нищо снощи? — попита настоятелно Сано.

Тя стоеше на прага със скръстени, скрити в ръкавите ръце.

— Напълно.

Сано се запита как бе възможно да не е чула, докато Макино е правил секс от другата страна на крехката преграда или докато са го пребивали до смърт в съседната стая. Агемаки изрече едва чуто:

— Бях взела приспивателно. Спах много дълбоко.

„Правдоподобно обяснение“, констатира мислено Сано, но в същото време си представи как тя плъзва безшумно встрани леката преграда и се промъква в стаята на Макино в мрака на нощта. Лицето ѝ внезапно се сгърчи; очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя ги попи с ръкава си.

— Ще ми се да бях чула нещо — каза тя и в следващия миг гласът ѝ секна от връхлетялото я ридание. — Може би тогава щях да спася съпруга си.

Сано изпита жал към нея, макар че се запита дали скръбта ѝ не бе престорена.

— Имате ли някаква представа, кой го е убил?

Тя поклати глава.

— Де да имах!

— Може ли да огледам стаята ви?

С жест Агемаки показа, че не възразява. Сано отвори шкафовете и сандъците, огледа старателно сгънатите одежди и подредените обувки. Отани се движеше плътно до него, надничайки през рамото му. Докато Сано диреше оръжието на убийството и окървавени дрехи, Агемаки наблюдаваше безмълвна, безразлична към ставащото. Претърсването завърши с неуспех. Може би тя наистина бе невинната, покрусена от скръб вдовица, каквато изглеждаше.

— От колко време бяхте женени с главния старейшина Макино?

— попита я Сано.

— От шест години — отвърна тя тъжно.

Сано знаеше, че тя не е първата съпруга на Макино, чиито синове бяха прехвърлили четирийсетте. Бе твърде млада, за да им е майка, и поне с три десетилетия по-млада от Макино.

— Имаше ли някакви проблеми между вас и съпруга ви?

— Абсолютно никакви.

— Да сте се карали напоследък? — продължи настоятелно Сано.

— Никога не сме се карали — заяви гордо Агемаки и отново избухна в сълзи. — Бяхме много привързани един към друг.

Но пък не бяха споделяли брачното ложе. И също като повечето богати съпрузи, Макино си бе взел млада и красива наложница. Подобно положение често ставаше основание за сериозни семейни неприятности. Сано се запита дали Агемаки разбираше, че той издирва мотив за убийството на съпруга ѝ. Ако беше така, тя щеше съзнателно да отрича каквато и да било лична причина да посегне на живота му и щеше да се брани, давайки си вид, че съдейства на Сано в разследването.

— Кое е семейството ви? — попита Сано, заинтригуван от нея.

— Фамилията Сенге. Васали са на владетеля Торий.

Сано познаваше този клан като голям и почитан, а владетеля Торий — като даймио на провинция Иуаки в Северна Япония.

— Имате ли деца от главния старейшина Макино?

Агемаки въздъхна.

— Със съжаление трябва да отговоря отрицателно.

— Какво ще правите сега, след като съпругът ви е мъртъв? Ще се върнете ли в семейството си?

Сано се съмняваше, че кланът на Макино, който бе прословут със своята корист и себичност, щеше да издържа вдовица от един кратък брак, която не разполагаше със силни политически връзки.

— Не. Родителите ми починаха, а близки роднини нямам. Ще остана тук, докато приключи официалният траур. После ще живея в една вила сред хълмовете край Едо, собственост на съпруга ми. Той ми я завеща заедно с приличен доход, който да ме осигури.

Детективските инстинкти на Сано са разбудиха.

— На колко възлиза издръжката?

— Петстотин коку на година.

Изрече го така, все едно споменаваше някаква незначителна сума. Може би не си даваше сметка, че споменатата цифра съответства на годишната цена на ориза, необходим за изхранването на петстотин души — състояние, достатъчно голямо да й обезпечи благоденствие до края на живота й. Но Сано бе виждал вилата на Макино — разкошна къща, заобиколена от красива гора, с изумителна гледка. Дори и една дама, невежа във финансите, щеше да си даде сметка за действителната стойност на едно такова наследство.

— Кога разбрахте, че съпругът ви е оставил този имот и издръжката?

— Показа ми документа още на другия ден след сватбата.

Значи е знаела много време преди Макино да умре. Завещанието не бе неочакван и неподозрян късмет. Не беше изключено Агемаки много отдавна да е взела решение, че предпочита свободата и наследството пред брака с един грохнал съпруг. И може би ги е спечелила, убивайки онази вечер Макино. При все това липсваха доказателства, а и Сано имаше да разследва и други заподозрени.

— Това е всичко засега — каза той на Агемаки.

Докато двамата с Отани вървяха по пътеката от личните помещения на Макино към главната къща, Отани каза:

— Жената не изглежда способна да извърши убийство. Изглежда искрено опечалена заради смъртта на Макино. И ако е виновна, нямаше да ви каже за наследството. Дори и една невежа съпруга трябва да знае, че подобен факт ще насочи подозренията към нея.

— Истина е — каза Сано, макар че според него една умна жена би поднесла доброволно информация, която той и бездруго рано или късно щеше да открие. Откровеността ѝ можеше да бъде преднамерена, за да го накара да я смята за невинна.

— Какво следва? — попита Отани.

— Време е да поговорим с главния васал на Макино.

— По-добре се постарайте от Тамура да научите повече, отколкото от вдовицата. Бяхте толкова мек с нея, че и да е виновна, нямаше как да изтръгнете признание. Разговорът с нея си беше чиста загуба на време.

Тонът му намекваше за гнева, който владетелят Мацудайра щеше да изсипе върху сосакан сама, ако не успееше да докаже, че някой друг бе виновен за убийството, при това скоро.

Сано обаче се надяваше да не е така заради нещо, което Отани, изглежда, не осъзнаваше. Агемаки не бе проявила и най-малкото желание да разбере как бе починал съпругът ѝ. Може би бе твърде свенлива и затворена, за да попита. Може би вече знаеше, защото информацията бе изтекла от двореца и бе стигнала до дома ѝ. Или пък не ѝ бе нужно да пита, защото разполагаше със сведения от първа ръка за случилото се с главния старейшина Макино.

[1] Между 19 и 21 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

След продължително дирене из имението на Макино Хирата откри наложницата и госта на дома в едно помещение, обзаведено като зала на театър кабуки^[1].

Наклонена плоскост покрай една от стените водеше до сцената — платформа, оградена от двете страни с колони, които поддържаха сводест таван. От него се спускаха раирани завеси, ограждащи платното в дъното на сцената, върху което бяха изрисувани вълни. Щом влязоха в помещението, Хирата и Ибе — представителят на дворцовия управител Янагисава — завариха красивия млад мъж и хубавата наложница под сцената в двата противоположни края. Хирата усети, че бяха застанали така, след като бяха чули, че двамата с Ибе идват. Обгръщаше ги особена атмосфера на потайност.

— Кохейджи сан? — попита Хирата.

Младият мъж се поклони. Този ден той бе облечен в строги нюанси на синьото, подходящи за погребална церемония.

— Аз съм — каза той с напрегната усмивка, откриваща за момент здрави бели зъби.

Хирата отмести поглед към момичето.

— Окицу?

Тя се поклони безмълвно, със сведен поглед. Ръцете ѝ попипваха нервно пояса в мораво и сиво, пристягащ кимоното ѝ в по-светли багри. Хирата се представи и после каза:

— Аз помагам на сосакан сама да разследва смъртта на главния старейшина Макино. Длъжен съм да помоля и двама ви да ми съдействате в събирането на сведения.

— На ваше разположение сме — заяви Кохейджи с жест, илюстриращ готовността му, ако е необходимо, да даде всичко от себе си, за да помогне на Хирата.

Наложницата се поклони ниско, сякаш ѝ се искаше да потъне в пода. Прекрасните ѝ очи бяха широко отворени и изпълнени със страх.

— Ей, чух, че главният старейшина Макино е бил убит — възкликна Кохейджи. — Истина ли е?

— Да — Хирата се питаше дали младият мъж нямаше особена причина вече да знае за случилото се.

Но напрегнатостта на Кохейджи не означаваше непременно, че бе замесен в убийството. Който и да е — виновен или не — би се чувствал напрегнат, ако е принуден да отговаря на въпроси, свързани с престъпление, което се наказва със смърт.

— О-о! — Кохейджи се поколеба, докато осмисляше новината. — Може ли да попитам как е умрял главният старейшина?

Хирата си помисли, че Кохейджи бе твърде нетърпелив да разбере какво се знаеше до момента.

— От насилствена смърт — отвърна той преднамерено неопределено.

Първоначално Кохейджи сякаш се канеше да настоява за по-обстойно обяснение, но после промени решението си.

— Имате ли представа, кой е убиецът?

— Аз ще задавам въпросите — заяви Хирата. — Като начало — кой сте вие?

— Актьор от школата кабуки и звезда на театър „Накамураза“ — отвърна Кохейджи. — Не ме ли познавате?

Окицу впери в него изпълнен с възхищение поглед. Ибе се облегна на платформата с отегчено изражение. Хирата отвърна:

— Съжалявам, не гледам много пиеси. Какви бяха отношенията ви с главния старейшина Макино?

— Той бе мой покровител — отвърна Кохейджи.

Хирата знаеше, че богатите почитатели на кабуки често даваха пари и подаръци на любимите си актьори.

— Какво сте правили в имението в нощта на смъртта на главния старейшина?

— Той ме нае да изнасям частни представления за домочадието му. Живея тук вече... о-хо... близо година.

„Колко удобно и доходно положение“, помисли си Хирата. Макино бе проявил удивителна щедрост към своето протеже въпреки репутацията си на скъперник. Но Хирата се запита защо Макино, който бе толкова загрижен за сигурността си, бе приел Кохейджи в

своя дом, след като актьорите бяха известни като безскрупулни използвачи.

— Какво сторихте, за да заслужите честта да получите подслон в къщата на главния старейшина Макино? — попита Хирата.

Предпазливост помрачи нахаканото изражение на Кохейджи.

— Бях негов приятел.

Хирата изгледа скептично актьора, тъй като не приятелството бе обичайната причина един мъж да желае присъствието на красив младеж близо до себе си през нощта.

— Бяхте ли и негов любовник? — попита Хирата, припомняйки си разранения анус на Макино.

— О, не — отвърна Кохейджи, но когато Хирата го изгледа с подозрение, побърза да добави: — Макино не практикуваше любов с мъже. Нито аз. Между нас никога не е имало секс.

Докато Хирата си казваше, че получените отрицателни отговори бяха повече от желаното, изведнъж откъм Окицу се разнесе неясен звук. Тя затисна уста с ръце, а очите ѝ изхвъркнаха от тревога заради неволния звук, който бе издала. Това означаваше ли, че според нея актьорът лъжеше?

Кохейджи по всяка вероятност бе прочел мислите на Хирата, защото заговори припряно, опитвайки се да се защити:

— Е, може и да не изглеждам като човек, който главният старейшина би избрал за свой приятел, но понякога той се отегчаваше от останалите си познати. Обичаше да пийва с мен и да разговаря за театър вместо за държавни дела. За него това бе приятно разнообразие.

Кохейджи се премести така, че скри Окицу от погледа на Хирата. Предложеното обяснение не прозвуча особено убедително за Хирата. Дали Кохейджи не бе проникнал в Макино по време на сексуален акт онази вечер и не бе причинил аналното охлузване? Може би впоследствие между тях бе избухнала свада, довела до смъртта на Макино? Какво разочарование само, ако Кохейджи се окаже убиецът! Според оценката на Хирата актьорът бе невзрачна фигура, един жалък опонент. Но въпреки това бе длъжен да проведе щателно разследване на Кохейджи, каквото Сано очакваше. Трябваше да се подчинява и на най-дребните му желаниа или да затъне още по-дълбоко в безчестието.

— Кога за последен път видяхте главния старейшина Макино?

— В деня преди нощта, в която бе намерен мъртъв — отвърна Кохейджи със съмнителна готовност. — На вечеря играх за него и някои от васалите му.

— И повече не сте се виждали след представлението?

— Категорично не — отвърна Кохейджи, разпервайки ръце. — Нямам никаква представа, какво се е случило с него след това.

Хирата надърна встрани от Кохейджи и видя притесненото изражение на Окицу.

— Не сте разговаряли с него, нито сте влизали в спалнята му в нощта на убийството? — притисна той Кохейджи.

— Не, не съм — отвърна Кохейджи. — Ако намеквате, че аз съм го убил, грешите. При цялото ми уважение — добави той, удостоверявайки Хирата с вежлив поклон и поредна ослепителна усмивка — аз не съм имал причина да убия своя покровител.

Ибе, който до този момент слушаше мълчаливо, каза:

— Това звучи убедително — той отиде при Кохейджи. — Сега, след като главният старейшина е мъртъв, вече няма да получаващ повече пари и подаръци от него, нали?

— Жалко, но факт — въздъхна Кохейджи.

— И ще трябва да напуснеш замъка Едо — добави Ибе.

— Да — потвърди Кохейджи.

Хирата бе обзет от тревога.

— Извинете, Ибе сан, но аз провеждам този разпит.

Невъзмутим, Ибе заяви на Кохейджи:

— Гледал съм те в разни пиеси. Играта ти е добра, но не е нищо особено. Без покровителството на Макино никога нямаше да получиш ролите, които те направиха известен.

— От вас се очаква само да наблюдавате — намеси се Хирата ядосан, макар че посоката на мисълта му бе успоредна с неговата. — Не се месете.

— Всъщност Макино е бил по-ценен за теб жив, отколкото мъртъв, нали така? — попита Ибе актьора. Когато Кохейджи кимна утвърдително, Ибе се обърна към Хирата: — Ето защо този човек не е убил Макино.

— Прав е — навъсеното изражение на Кохейджи говореше, че не бе простил на Ибе, но въпреки това той се премести по-близо до него,

доволен, че все пак имаше съюзник при създалите се обстоятелства. — Аз съм невинен.

— Това ще реша аз — заяви Хирата. Ибе подронваше авторитета му и пречеше на работата му. — Престанете да се месите, или ще...

— ... ще ме изхвърлите? — усмихна се самодоволно Ибе. — Не можете, защото съм тук по нареждане на дворцовия управител Янагисава.

Хирата стисна зъби.

— Освен това просто се опитвам да ви попреча да си пилеете времето с един невинен — добави Ибе.

— Послушайте го — актьорът подкани нетърпеливо Хирата. — Той ви прави услуга.

Хирата изгледа Ибе с презрение, тъй като знаеше, че Ибе има други, не толкова човеколюбиви причини да отклони подозренията от Кохейджи.

— Какво направи, след като приключи изпълнението си онази вечер?

— Отидох да си сваля костюма и грима.

— Покажи ми къде.

Ибе завъртя очи в израз на това, че според него Хирата продължаваше да си губи времето. Когато актьорът ги поведе навън от театъра, наложницата изостана.

— Ти също идваш — нареди й Хирата.

Тя с неохота ги последва в личните помещения. Там Кохейджи показа на Хирата стаята, която заемаше — бе разположена в частта на постройката, противоположна на тази със спалнята на Макино. Актьорът бе обзавел бърлогата си като театрална гримьорна. Върху поставена под фенер маса бяха подредени четчици и стъкленици с гримове. На дървени закачалки висяха кимона заедно с мантии, наметки, панталони и доспехи. Върху наредени по рафтове дървени глави бяха сложени шлемове.

— Усъвършенствам се в роли на самурай — поясни Кохейджи.

Това обясняваше прическата му — кока на върха на темето и бръснатата глава бяха запазени за класата на воините. Докато Ибе оглеждаше доспехите и Окицу се въртеше пред вратата, Хирата надникна в един сандък. В него имаше мечове, кинжали и тояги.

— Това ми е реквизитът — обясни Кохейджи.

Хирата вдигна един меч. Острието му бе направено от дърво, както и останалите оръжия, за да не наранят никого по време на симулираните на сцената битки.

— Няма кръв по тях — каза Кохейджи.

— Откъде знаеш какво търся? — попита Хирата.

Актьорът сви рамене и се усмихна.

— Беше просто предположение.

Хирата усети, че на Кохейджи му бе забавно да се мери по съобразителност с него. Изпитваше нарастваща убеденост, че актьорът знаеше за убийството повече, отколкото бе разказал. Но макар че не беше изключено някоя от тоягите в сандъка да бе послужила като оръжие на убийството, актьорът изглеждаше твърде умен, за да остави уличаващи доказателства в стаята си. Хирата отвори шкафа. Вътре видя отделения, натъпкани с дрехи, обувки и перуки. Купчина листовки с портрета на Кохейджи рекламираха пиесите му.

— Моля, позволете — каза Кохейджи.

Той внимателно извади и разгъна свои одежди, за да може Хирата да ги огледа. Хирата предположи, че дори и да е изцапал с кръв дрехите си, докато е пребивал Макино, със сигурност ги е изхвърлил, но все пак бе длъжен да огледа. Предчувстваше, че умният актьор много скоро ще предложи свое алиби, за да се постави извън подозрение.

— Няма да намерите никакви доказателства, че съм убил главния старейшина Макино — заяви Кохейджи, — защото не съм го сторил. Всъщност и не бих могъл. Цяла нощ бях тук, в тази стая. И си имам свидетел, който може да го потвърди.

„Ето го и него“, помисли си Хирата.

— И кой е този свидетел? — попита, макар че вече се досещаше.

— Окицу — отвърна актьорът, потвърждавайки предположението му. — Тя може да гарантира за невинността ми.

Хирата се обърна към наложницата.

— Истина ли е?

Тя преглътна и кимна. Хирата я подкани с жест да се приближи и тя допълзя до него като дете, очакващо наказание.

— Ти си била тук, в тази стая, заедно с Кохейджи сан в нощта, когато главният старейшина е умрял? — попита Хирата.

— Да, беше — отвърна Кохейджи.

— Нека го каже сама — настоя Хирата.

Окицу потръпна под изпитателния му поглед и отвърна с едва доловим шепот:

— Тук бях.

— През цялата нощ? — попита Хирата.

Ако на Кохейджи му бе необходимо да си изфабрикува алиби, не биваше да си избира толкова неубедителен партньор. Вероятно не беше имал друг избор.

— Тя дойде, докато главният старейшина Макино и хората му все още се черпеха — поясни Кохейджи. — Остана до сутринта, когато Тамура сан откри главния старейшина мъртъв и настана цялата тази суматоха.

Хирата направи знак на актьора да млъкне.

— Разследването на едно убийство е изключително сериозен въпрос — заяви той строго към Окицу. — Всеки, който лъже, ще отиде в затвора. Разбираш ли?

Хленчейки, Окицу кимна. Лицето ѝ бе тъй сгърчено от страх, че на Хирата му дожаля за нея.

— А сега ми кажи къде беше в онази нощ?

Окицу хвърли тревожен поглед към Кохейджи.

— Тук бях — избъбри тя. — Както каза той.

Вероятно предаността, която изпитваше към него, бе по-силна от страха пред наказанието за лъжа.

— И какво прави? — попита Хирата.

Тя отново погледна към Кохейджи и в очите ѝ проблесна паника.

— Не му обръщай внимание — каза Хирата и отправи към актьора гневен поглед, който го предупреждаваше да мълчи, за да не си изпати. — Просто ми отговори.

— Аз... аз не си спомням — отвърна Окицу, упорито избягвайки погледа на Хирата.

— Не е било толкова отдавна — възрази Хирата. — Не е възможно да си забравила.

Кохейджи очевидно не я бе подготвил с версията за това, как са прекарали заедно нощта.

— Не помня — повтори Окицу боязливо.

Хирата застана точно пред нея, за да не може тя да поглежда към Кохейджи за някакви знаци.

— Добре, а по някое време излиза ли от стаята?

— Не, мисля, че не.

— Значи все пак може и да си излизала?

— Не! Не съм! — възкликна Окицу и нов изблик на паника изпълни очите ѝ.

— Имало ли е момент, в който Кохейджи сан не е бил пред погледа ти?

Тя поклати глава тъй силно, че пухкавите ѝ страни се разтърсиха.

— Той ли те накара да излъжеш заради него?

— Не! — изплака Окицу. — Аз така пожелах. Искам с да кажа, че не лъжа.

— Ей, престанете! — избухна Кохейджи. — Така я обърквате, че тя вече не може да говори свързано. Няма значение, какво сме правили — заяви той на Хирата. — Важното е, че бяхме заедно, и тя ще се закълне, че не съм убил главния старейшина.

Той бързо отиде до Окицу и я прегърна. Тя се притисна в него.

— Аз им вярвам — заяви Ибе на Хирата. — Нямаме повече работа тук.

— За вас може да е така, но за мен не е — отвърна рязко Хирата. Той бе готов да се обзаложи за годишната си плата, че Ибе не вярва на алибито на двойката повече от самия него. — И не вие нареждате как да продължи разследването.

— Заповедите са на дворцовия управител Янагисава — каза Ибе. — Той очаква от мен да се погрижа разследването да върви в правилната посока. Затова ви казвам да престанете да тормозите тези хора и да продължим нататък с по-вероятните заподозрени.

Хирата знаеше, че той имаше предвид заподозрените от лагера на владетеля Мацудайра.

— Когато се появят такива заподозрени ако това стане, — ще ги разследвам аз — заяви Хирата. Търпението му към Ибе се бе изчерпало. — Засега просто млъкнете!

Ноздрите на Ибе потръпнаха от обида.

— Грубостта към мен няма да ви се отрази добре — заяви той с подла усмивка. — Когато дворцовият управител научи, че възпрепятствате надзора, ще накаже и вас, и вашия господар.

Хирата съжали, че си бе позволил да говори тъй рязко.

— Извинете ме — измърмори той, макар че духът му негодуваше заради необходимостта да умилостивява своя противник, при това пред очевидци.

Ибе се ухили подигравателно, доволен, че бе унижил Хирата, не все още не се бе успокоил.

— Ако искате, следвайте погрешна следа — каза той, — но внимавайте — дворецовият управител Янагисава очаква бързи резултати от това разследване. Ако не ги получи, главата ви може да се сбогува с тялото ви.

Но Хирата не можеше да отстъпи пред натиска на Ибе да припише убийството на лагера на Мацудайра. С огромно усилие на волята той взе да се държи така, все едно Ибе не беше там. Взря се в Кохейджи и Окицу, които стояха прегърнати срещу него. Алибито, което Окицу бе подсигурила за Кохейджи, не закриляше само него, а и нея. Ако бе фалшиво, както смяташе Хирата, Кохейджи по всяка вероятност бе имал възможност, ако не и причина, да убие Макино, но същото се отнасяше и за Окицу.

— Нека видя стаята ти — каза ѝ той.

Тя погледна към Кохейджи. Актьорът кимна, усмихна се окуражително и изгледа самодоволно Хирата. Очевидно смяташе, че Хирата няма да открие нищо опасно за Окицу... или за него. Окицу поведе групата към стаята си, която се намиреше в същата част на постройката, където бе и личното помещение на Кохейджи. Подвижни прегради позволяваха да се минава от нейната стая в неговата през разположена помежду им баня. Хирата се питаше дали двамата наистина са били заедно по времето, когато Макино бе умрял, и дали са вършили онова, което обикновено правят скришно един красив актьор и едно хубаво момиче. Може би те не искаха да признаят сексуална връзка помежду си, която би ги злепоставила, и по тази причина отказваха да дадат информация, какво бяха правили през онази нощ.

В стаята на Окицу подът бе осеян с дрехи, обувки и кутии от сладки и с разхвърляни сред тях кукли и разни дреболии. Но Хирата не обърна внимание на бъркотията. Той вдъхна познатия сладникав аромат на мускус.

— Усещам мирис на тамян — каза той.

На масата видя почти зарито сред украшения за коса месингово кадило. Вдигна го и подуши пепелта в него.

— Това е „От зори до здрач“, нали? — попита той Окицу.

Тя кимна. На лицето ѝ се изписа недоумение. Изражението на актьора наподобяваше нейното. Хирата запали тамяника, вдигна едно розово кимоно от пода и помириса тъканта.

— Парфюмираш си ръкавите с „От зори до здрач“? — попита той наложницата.

— И какво, ако е така? — намеси се Кохейджи.

— Когато вчера двамата със сосакан сама претърсихме стаята на главния старейшина Макино, намерихме един отпран ръкав, парфюмиран със същия тамян — поясни Хирата.

Той видя как наложницата и актьорът се спогледаха. Лицето на Окицу изразяваше неподправен ужас, а на Кохейджи — смущение, примесено с тревога. Хирата отиде до шкафа и прерови нахвърляните вътре дрехи. Накрая извади едно бледорозово кимоно, избродирано със златни и сребърни цветя. Изтръска го и го вдигна. Десният ефирен ръкав се полюшна. Левият липсваше. От ръбовете на отвора за ръката висяха раздърпани нишки.

— Това твое ли е? — попита той Окицу.

Тя остана безмълвна, но изпълнените ѝ с ужас очи представляваха достатъчно красноречив отговор.

— Ръкавът, който намерихме, е от това кимоно — заяви Хирата. — Ти си била с главния старейшина Макино в нощта на убийството.

Върху лицето на Окицу се изписа такъв откровен ужас, че Хирата тутакси разбра, че е прав.

— Когато каза, че си била с Кохейджи, ти излъга — продължи той. — Била си в спалнята на главния старейшина. По-добре ми кажи какво се случи там.

Устните ѝ се раздвижиха, издавайки нечленоразделни звуци. Тя отправи към Кохейджи умоляващ поглед.

— Тя беше с мен, кълна се! — заяви актьорът, но лицето му бе пребледняло и напрегнато.

Хирата сграбчи Окицу за раменете.

— Тогава как ръкавът ти се е озовал в завивките на главния старейшина Макино?

— Трябва да е попаднал там по друго време. Пуснете я. — В настоящия глас на Кохейджи трептеше паника.

Хирата разтърси Окицу.

— Какво се случи? — попита той.

Дишането ѝ премина в бързи отривисти хрипове.

— Аз... той... ние... — взе да заеква тя.

— Замълчи! — извика Кохейджи. — Не му позволявай да те изплаши така, че да му кажеш онова, което иска да чуе. Просто запази спокойствие. Всичко ще бъде наред.

Принуден от лична неотложност да научи истината, Хирата разтърси Окицу още по-силно.

— Ти ли уби главния старейшина Макино?

Главата ѝ увисна на една страна; тялото ѝ омекна, натежа в ръцете му, изплъзна се и се свлече на пода.

— Окицу! — възкликна актьорът.

Тя лежеше безчувствена; дългите ѝ ресници, засенчили бледите ѝ страни, не потрепваха, устата ѝ бе полуотворена. Хирата гледаше смутен, а Кохейджи коленичи до нея и взе отпуснатата ѝ ръка в своята.

— Кажи ми нещо, Окицу!

Вижте какво направихте! Тя има нужда от лекар. Трябва да го доведе незабавно! — отсече той и побягна от стаята.

— Върни се! — викна след него Хирата. Актьорът не се подчини. Хирата потупа страните на Окицу, опитвайки се да я свести. Тя дишаше, но не идваше на себе си.

— Вървете и хванете Кохейджи! — заповяда Хирата на Ибе.

Ибе само се ухили:

— Това не е моя работа. Спомнете си какво казахте — аз съм тук само да наблюдавам.

Хирата кипеше вътрешно.

— Много нещо свършихте тук — отбеляза подигравателно Ибе. — Надявам се да сте доволен.

Хирата преглътна отговора, който щеше да му докара още по-големи неприятности с Ибе. Щеше му се да застане от отчаяние. Бе успял да разклати алибито на Окицу и бе установил връзка между нея и убийството. Но ако тя въпреки лъжата си не бе убила Макино, той щеше да навреди на едно невинно момиче. Но дори и да бе виновна, на

този етап не бе успял да изтръгне от нея никакви факти. Беше отслабил и алибито на Кохейджи, но актьорът му беше избягал.

Случилото се бе едно неблагоприятно начало на диренето, от което зависеха достойнството му пред Сано, както и собствената му чест.

[1] Класически японски театър с пищни костюми и стилизирана актьорска игра. Възниква в началото на XVII в. Включва музика и танци, основава се на популярни легенди и всички роли се изпълняват от мъже — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Простете, ако не разбирам какво е онова, за което трябва да говорим днес, а не сме обсъдили вчера — заяви Тамура на Сано. Те стояха пред къщата на Макино, на верандата, където Тамура бе довел Сано, след като сосакан сама бе пожелал да разговарят насаме. Двамата се бяха опрели с лице един към друг на парапета на верандата с изглед към градината. Мъгла и облаци замъгляваха гледката към двореца, разположен над административния район. Наоколо се въртеше Отани. От стрехите над тях капеше дъжд и мокреше дъсчения под. Сано подозираше, че главният васал на Макино бе избрал това студено и неуютно място, за да съкрати разговора им.

— Има няколко въпроса, които бих желал да изясня — каза той.

Вперил настоятелен поглед в него, Тамура се навъси.

— Казах ви, че открих господаря мъртъв в леглото му. Какво по-ясно от това?

— Нека поговорим за времето, преди да откриеш главния старейшина Макино. Кога за последен път го видя жив?

— След вечеря, преди убийството — отвърна Тамура с вяло усилие да угоди на Сано.

— Какво се случи тогава?

— Попитах главния старейшина Макино дали има нужда от нещо, което да сторя за него. Той каза, че не, и се оттегли в личните си помещения.

— А ти какво направи след това?

— Извърших обичайния си вечерен обход на имението. Проверих дали стражите покриват определената територия и дали портите се охраняват достатъчно добре. Моят помощник ме съпровождаше и може да потвърди думите ми.

— А после? — подкани го Сано.

Тамура се поколеба за миг, достатъчно дълъг, за да подсказе на Сано, че главният васал бе решил да пропусне или да промени нещо в последователността на събитията.

— Оттеглих се в стаята си.

След разговора със съпругата на Макино Сано лично бе огледал жилището на Тамура, което се състоеше от спалня и прилежащ кабинет, разположени в частта на постройката, перпендикулярна на онази, в която се намираха стаите на Макино. Сано бе забелязал подвижната плоскост, която отделяше спалнята на Макино от кабинета на Тамура. Не се изненада, че претърсването не бе довело до нищо, което би представлявало интерес за следствието. Тамура бе достатъчно умен да се сети, че Сано ще държи да направи оглед на стаите му, и най-вероятно бе унищожил всичко, което по някакъв начин би могло да го свърже с престъплението. В кабинета се намираха само документи, отнасящи се до управлението на имението. В спалнята бяха малкото дрехи на Тамура, завивките и още няколко вещи от първа необходимост, всички в изряден ред. В специален шкаф бяха прибрани бойните му одежди и много оръжия. Всеки меч, кинжал или тояга си имаше свое точно място. Сано отбеляза наум, че нито едно от тях не беше празно и че по оръжията нямаше петна от кръв. Ако Тамура бе използвал някое от тях за убийството на Макино, очевидно после го бе почистил и прибрал на място.

— Какво прави, след като се прибра в жилището си? — попита Сано.

— Работих в кабинета си докъм полунощ — отвърна Тамура — и после си легнах.

— Чу ли някакви шумове от стаята на главния старейшина Макино?

Тамура се бе втренчил мрачно в дъжда.

— Никакви.

— Главният старейшина Макино е бил пребит до смърт в жилището му, което е съседно на твоето, а ти не си чул нищо? — попита Сано скептично.

Тамура изви устни в безмълвно упорство.

— Ще ми се да бях. Тогава щях да се събудя и да я спася господаря.

Все така обзет от съмнения, Сано попита:

— В добри отношения ли беше с главния старейшина Макино?

— Много добри — в гласа на Тамура звънна гордост. — Служих му вярно в продължение на трийсет години и през двайсет от тях бях

негов главен васал. Нашите два клана са свързани от три века. Предаността ми към него беше безусловна. Ако не вярвате на думите ми, просто разпитайте наоколо.

Сано щеше да го стори. Той възнамеряваше да провери сведенията и миналото на всички заподозрени.

— Някога имало ли е каквото и да било неразбирателство между теб и Макино сан?

Тамура стрелна Сано с раздражение:

— Разбира се. Няма хора, живели и работили заедно трийсет години в съвършен сговор. Ще призная, че никак не беше лесно да му служа, но аз го почитах, макар че с възрастта ставаше все по-своенравен. Това е Пътят на война.

Сано се замисли над характера на връзката между господар и васал. Това бе най-тясната и най-съществена обвързаност в самурайското общество, сродна на брака и изпълнена с напрежение. Господарят даваше нареждания, на които васалът бе длъжен да се подчинява безпрекословно. Неравенството между тях и постоянната необходимост от себеотрицание често болезнено накърняваха гордостта на самурая. Сано се сети за противоречията, възникнали между него и Хирата, и предположи, че главният старейшина Макино вероятно неведнъж бе поставял на изпитание търпимостта на Тамура.

— Напоследък да сте имали някакви свади помежду си?

— Бих ги нарекъл разногласия, не свади — уточни Тамура. — Когато вършеше неща, които според мен бяха неправилни, аз го съветвах да се въздържа. Това влиза в задълженията на главния васал.

— И какви бяха тези неправилни неща, които е вършил? — Сано се надяваше да чуе причини, които да дадат достатъчно основание на Тамура да желае смъртта му.

— Нищо съществено — тонът на Тамура подсказваше, че той не възнамеряваше да се задълбочава.

— Макино сан пренебрегваше ли съветите ти?

Унила усмивка изкриви устните на Тамура.

— Често. Господарят предпочиташе сам да взема решения. Трудно можеше да му се повлияе.

— А ти засягаше ли се, че не те слуша?

— Ни най-малко. Един господар има право да върши каквото си поиска, независимо от мнението на главния му васал.

Сано доби усещането, че Макино бе представлявал непрекъснато изпитание за Тамура, който не приличаше на човек, способен да проявява разбиране, когато съветите му се пренебрегват.

— Как се отнасяше с теб?

— Обикновено с уважение. Но когато ставаше раздразнителен, почваше да ми крещи и да ме ругае. Аз нямах нищо против. Бях свикнал.

Тамура нямаше вид и на човек, готов да търпи хули.

— Някога да си изпитвал желание да накажеш главния старейшина Макино за лошото му отношение към теб?

— Като го убия, искате вероятно да кажете — Тамура присви очи с враждебност. — Когато един самурай отнеме живота на своя господар, това се смята за най-тежкото нарушение на бушидо. Никога не бих убил главния старейшина Макино, по каквато и да било причина. Дори фактът, че сте си го помислили, това вече е жестока обида за честта ми. Длъжен съм да ви призова на дуел и да ви накарам да ми се извините за обвинението.

Сано прецени, че Тамура говореше сериозно независимо дали бе виновен за убийството или не. Последното, от което имаше нужда в този момент, бе дуел с Тамура, в който или да убие своя заподозрян, или да загуби собствения си живот.

— Ще се извиня незабавно за всяко отправено несправедливо обвинение — каза той меко. — Но сам можеш да си дадеш сметка, че предвид на обстоятелствата съществува и възможност ти да си убил главния старейшина Макино. Ти си един от малцината, които са били в личните му помещения заедно с него. Твоите стаи са съседни на неговите. И ти си открил трупа му.

— Това не доказва, че убиецът съм аз — изсмя се язвително Тамура.

— Ако наистина си невинен и искаш да защитиш честта си... и живота си... по-добре ми кажи всичко, което знаеш за онази нощ — подкани го Сано.

Тамура сбърчи чело и свъси вежди тъй яростно, че те надвиснаха заплашително над очите му. Но Сано видя как зад гневната гримаса главният васал разсъждаваше усилено. В следващия миг чертите му се отпуснаха и той въздъхна шумно в израз на примирение.

— Добре — отстъпи Тамура. — Освен мен, съпругата, наложницата и госта на главния старейшина Макино в покоите му имаше и друг човек.

Сано се втрени в Тамура, без да повярва на думите му. Никой от обитаващите имението, разпитани от Хирата, не бе споменал за пети човек около Макино. Дали Тамура бе скрил този факт, запазвайки го като резерва подобно на генерал във военно време, който трупа муниции, в случай че врагът се приближи твърде много? Или бе изфабрикувал нов заподозрян, за да прикрие собствената си вина?

— И кой е той? — попита Сано.

— Мацудайра Дакуемон — отвърна Тамура. — Това е племенникът на владетеля Мацудайра.

Младият мъж бе последният най-предпочитан любовник на шогуна и според слуховете — неговият избраник за наследник на режима. Освен това бе страстен поддръжник на стремленията на чичо си към властта и отявлен противник на оглавяваната от Янагисава фракция, към която бе принадлежал и Макино.

При този гибелен обрат на разследването Сано бе обзет от силно безпокойство. Тревога изостри чертите на Отани, разбирайки, че господарят му току-що бе свързан с убийството.

— Какво е търсил тук Дакуемон? — попита Сано.

— Беше дошъл да посети господаря — отвърна Тамура.

Сано не можеше да си представи Макино да допусне член на вражеския лагер в имението си, а какво оставаше за личните му помещения.

— А ти защо не съобщи за това по-рано? И защо никой не ни каза?

— Главният старейшина Макино ни беше наредил да пазим посещенията в тайна — отвърна Тамура. — Бяхме длъжни да се подчиним на заповедта му, дори и след смъртта му.

— Тогава защо ми го казваш сега?

— Защото реших, че случай като този оправдава неподчинението ми. Възможно е племенникът на владетеля Мацудайра да е убил господаря ми. Не мога повече да мълча за посещенията му.

Тамура излъчваше убеденост в правотата си. Докато Сано го наблюдаваше внимателно, опитвайки се да прецени честността му, Тамура добави:

— Пазачите ще потвърдят, че Дакуемон беше тук, веднага щом им наредя да го сторят.

Сано възнамеряваше да разговаря с тях, макар че очакваше те да кажат онова, което Тамура им заповядаше, без значение, дали бе истина или не.

— Хайде сега да ми разкажеш за тази визита. Кога да смятам, че се е състояла?

— Веднага след вечеря — отвърна Тамура, без да обръща внимание на скептичния тон на Сано. — Всички вече напускаха салона за угощения, когато един слуга дойде при мен и ми каза, че Дакуемон е при портата и иска да се срещне с главния старейшина Макино. Аз излязох навън и попитах Дакуемон каква е целта на посещението му. Той отвърна, че главният старейшина Макино му бил пратил съобщение, с което го канел на гости. Оставих го да изчака и отидох да уведомя господаря. Той ми каза да въведа Дакуемон в личните му помещения. Аз го посъветвах да не пуска в дома си член на опозицията — Тамура хвърли враждебен поглед към Отани. — Но това бе един от онези случаи, в които главният старейшина Макино бе решил да пренебрегне съвета ми. Заповяда ми да доведе Дакуемон. Каза ми, че имали лична работа и не бивало да бъдат безпокоени. Тъй че аз се върнах за Дакуемон и го отведох в кабинета на главния старейшина Макино, след което ги оставих сами.

— После какво се случи? — попита Сано.

— Тръгнах на обичайния си обход. По-късно стражите при покоите на главния старейшина ми казаха, че Дакуемон току-що си е тръгнал — Тамура направи гримаса на отвращение. — Глупаците го бяха пуснали да си ходи, макар че имаше строга разпоредба никой външен да не се движи без придружител. Аз незабавно събрах пазачите, които охраняват имота, и разпоредих издирването на Дакуемон. Нямаше го никъде. Стражите при портата изобщо не го бяха видели да излиза. И досега никой не знае как е излязъл.

— Значи ми казваш, че племенникът на владетеля Мацудайра е имал възможност да се движи необезпокояван из имението? — Сано бе схванал скрития смисъл на думите му.

— Да. Може би, докато сме били заети с издирването му, той се е промъкнал обратно в жилището на господаря — в гласа на Тамура

звучеше скрит намек. — Може би си е свършил работата с главния старейшина Макино.

— А може историята ти да е пълна измислица — възрази Сано.

Следователят нямаше доверие на Тамура, нито на мотивите му да я разкаже; освен това налице бяха твърде много неизяснени подробности, в това число защо Дакуемон бе дошъл в имението и как така после бе изчезнал безследно.

— Вие и бездруго трябва да я проверите, нали? Това ще ви създаде работа за известно време. А сега моля да ме извините, но трябва да се върна към погребалния ритуал, посветен на господаря ми.

Той се поклони и влезе в къщата. Сано се обърна към своя копой:

— Какво ще кажете за това?

— Тамура лъжеше — отсече Отани и макар че резкият му глас прозвуча убедително, в пронизателните му очи проблесна страх. — Племенникът на моя господар никога не е посещавал главния старейшина Макино.

— Знаете ли това със сигурност?

— Не — призна Отани. — На мен обаче ми се струва, че Тамура лично е сложил край на живота на Макино сан и сега се опитва да си спаси кожата, като набеждава враговете на дворцовия управител.

Подпухналото му лице бе лъснало от пот въпреки студа. Той осъзнаваше пределно ясно, че ако подозрението накарнеше честта на клана Мацудайра, щяха да пострадат всички негови членове. Тези мисли вече бяха хрумнали на Сано, но той не можеше да ги приеме безрезервно също както и историята на Тамура.

Придружаван от Ибе, Хирата дойде при Сано и Отани на верандата. Хирата бе сдържан, а Ибе се усмихваше язвително. Хирата разказа как бе установил, че откъснатият ръкав е от кимоно, което бе открил в стаята на наложницата Окицу. Изтъкна и съмнителното алиби, което двамата му бяха предложили.

— Ето защо Кохейджи ми се стори познат — възкликна Сано. — Гледал съм го в една пиеса.

После Хирата обясни как Окицу бе припаднала по време на разпита му и как Кохейджи бе избягал.

— Пратил съм детективи да го издирват — каза Хирата. — А лекарят на крепостта Едо сега е при Окицу, която все още не се е свестила.

Унилият тон на Хирата подсказа на Сано, че той очакваше да бъде порицан за резултатите от разследването му. Сано наистина се запита дали Хирата не би могъл да се справи и по-добре, но Хирата бе открил произхода на ръкава и се бе натъкнал на информация, която можеше да се окаже ценна. А и Сано не би си позволил да критикува Хирата пред надзорника им.

— Актьорът и наложницата могат да почакаат — каза му той. — Имаме нов вероятен заподозрян.

Той описа как Тамура бе замесил в убийството племенника на владетеля Мацудайра. Тъжният поглед изчезна от очите на Хирата и в тях проблесна жив интерес. Ибе мушна с лакът Хирата.

— Видя ли? Не ти ли казах? Актьорът и момичето може да са имали нещо наум, но никой от тях не е и убил главния старейшина Макино. Убиецът е точно там, където се опитах да те насоча — в лагера на Мацудайра.

— Не го слушайте, сосакан сама — възкликна Отани, вперил гневен поглед в Ибе. — Той просто следва заповедите на господаря си да напада владетеля Мацудайра.

— Ти да не би да се страхуваш, че господарят ти се е устремил към бездната и ще те повлече със себе си? — злорадстваше Ибе. — Би трябвало!

Между Отани и Ибе избухна свада, изобилстваща с обиди и закани.

— Достатъчно, престанете и двамата! — заповяда Сано тъй властно, че те застигнаха в гневно мълчание.

— Нещо странно се е случило в имението онази нощ, но може би съпругата, наложницата, актьорът и главният васал на Макино сан наистина не са единствените замесени — отбеляза Хирата. — Каква е следващата ни стъпка?

— Ще пратя детективи да проверят историята на Тамура за Дакуемон, като разпитат всички, които са били в имението в нощта на убийството. А междувременно... — колкото и да се ужасяваше от последствията на онова, което трябваше да стори, Сано добави: — Ние ще проведем разговор с племенника на владетеля Мацудайра за вярност.

ГЛАВА 9

Политическият смут бе оставил своя тягостен отпечатък върху уединения район във вътрешността на крепостта Едо, където живееха изтъкнати членове на клана Токугава. Спокойните до преди време, оградени с декоративни градини терени сега бяха изпълнени с палатки, разпънати, за да подслонят армията, която владетелят Мацудайра бе довел от своята провинция. В този лагер стотици бездействащи войници пиеха, разпалваха крамоли и играеха карти. Конете им бяха прибрани в приспособени за целта временни конюшни. Дим от стъкнати за готвене огньове почерняше въздуха. Докато вървеше из района, придружен от Хирата, Отани и Ибе, Сано усети острата воня от нужниците.

В имението на владетеля Мацудайра стражите отнеха оръжието на сосакан сама и спътниците му и ги поведоха към оръжейните складове. Те бяха разположени около малък двор и представляваха измазани с хоросан и обезопасени срещу огън постройки с метални врати и покрити с капаци прозорци. Владетелят Мацудайра и неколцина от хората му стояха пред една от тях, а носачи внасяха вътре дървени сандъци. Един от застаналите наблизко помощници отвори капака на един от тях и извади от него дълъг аркебуз^[1].

Владетелят Мацудайра огледа пушката, после я вдигна и се прицели. Облото черно дуло сочеше право в Сано, който си даде сметка, че владетелят Мацудайра складираше муниции, подготвяйки се за гражданска война. В следващия миг владетелят Мацудайра сведе оръжието.

— А, сосакан сама — възкликна той със сърдечна, изпълнена с очакване усмивка. — Дошли сте да ми съобщите новини относно разследването си?

Сано се поклони.

— Да, владетелю Мацудайра — отвърна той с неприятното съзнание, че информацията, която носеше, нямаше да се хареса.

Тогава владетелят Мацудайра забеляза Ибе и помръкна от гняв.

— Какво прави той тук? Как смее да ми водите член от вражеската фракция?

— Спазвам споразумение, според което разследването ми трябва да се надзирава както от ваш представител, така и от представител на дворцовия управител.

Върху лицето на Мацудайра се изписа ненавист, породена от онова, което бе проумял.

— И значи разследването ви е довело тук. Да не би да сте хвърляли жребий с дворцовия управител Янагисава? Той ли ви прати да ми припишете убийството на главния старейшина Макино?

— Не — отвърна Сано. — Аз служа единствено на шогуна. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но съм тук, защото открих доказателства, които замесват в убийството член на вашия клан.

— Какъв член? — попита владетелят Мацудайра подозрително. — Какви доказателства?

— Племенникът ви Дакуемон — отвърна Сано. — Той е посетил главния старейшина Макино точно в нощта на убийството.

Стражите в имението бяха потвърдили, че Дакуемон е бил на посещение при Макино, и изглежда, казваха истината. Освен това бяха споменали, че са чули двамата да се карат. Макар че изражението на владетеля Мацудайра бе станало каменно и непроницаемо, Сано усети тревогата му, че племенникът му е сред заподозрените в убийство. Ибе наблюдаваше владетеля Мацудайра с неприятна усмивка, която свидетелстваше за удоволствието, което изпитваше от това, че врагът на господаря му е в опасност.

— Подозирам в тази история намесата на дворцовия управител — заяви владетелят Мацудайра. — Всички подчинени на главния старейшина са лакеи на Янагисава. Той ги е подучил как да забъркат племенника ми.

— Възможно е — съгласи се Сано. — Но аз съм длъжен да разследвам всяка възможна улика. Затова трябва да ви помоля да ми позволите да говоря с Дакуемон.

— Изключено — отсече владетелят Мацудайра, а тонът му бе отбранителен и в същото време непреклонен. — Дакуемон не е убил главния старейшина Макино. Няма да ви позволя да се отнесете с него като с престъпник.

— Ако Дакуемон е невинен, за него ще е от полза да изложи събитията от своята гледна точка — каза Сано.

Владетелят Мацудайра отхвърли съждението с яростен жест.

— Тази история има само една гледна точка — враговете ми ме нападат чрез Дакуемон. Няма да го разпитвате, и толкоз!

— Ако ми забраните да му задам въпросите си, това само ще ме накара да смятам, че и двамата имате какво да криете.

Сано си даваше сметка, че думите му граничат с открито обвинение. В погледа, който му отправи владетелят Мацудайра, се четеше приближаваща опасност.

— Изобщо не ме е грижа какво си мислите! — прозвуча между гневно стиснатите му устни стоманеният глас на владетеля Мацудайра. — Няма да допусна да подложите на гонения клана ми!

— Много добре. В такъв случай трябва да уведомя шогуна, че племенникът ви е бил на местопрестъплението и вие го прикривате, като възпрепятствате разследването ми. Негово превъзходителство може сам да си направи изводите относно Дакуемон.

Владетелят Мацудайра се втрени в Сано разгневен и в същото време обезпокоен. И двамата знаеха, че шогунът рядко правеше сам своите изводи. В този случай дворцовият управител щеше да побърза да му ги внуши. Янагисава щеше да направи каквото зависеше от него, за да убеди шогуна, че присъствието на Дакуемон на местопрестъплението и нежеланието на чичо му да предостави възможност на разследващите да разговарят с него са доказателства за вината му.

— Няма да уведомявате шогуна за племенника ми! — отсече владетелят Мацудайра.

Тонът му заплашваше с кървава разправа, в случай че Сано откажеше съдействие.

— Ако той не го стори, аз няма да се поколебая — обяви Ибе.

Владетелят Мацудайра отправи към него презрителен поглед, след което погледна Сано и Хирата със съжаление. После даде знак на помощниците си.

— Убедете ги, че е в техен интерес да се съобразяват с желанията ми.

Хората му извадиха мечовете си и ги насочиха към Сано, Хирата и Ибе. Сано си даде сметка, че борбата за власт вече бе покварила

владетеля Мацудайра. Честният, благороден и достоен мъж, какъвто бе преди време, никога нямаше да прибегне към насилие, за да подчини другите на волята си. Щом хората на Мацудайра тръгнаха към тях, Сано, Хирата и Ибе отстъпиха назад. Те инстинктивно посегнаха към мечовете си, които стражите бяха отнели.

Внезапно се разнесе младежки глас:

— Прибери кучетата си, уважаеми чичо.

Сано видя в двора да влиза млад самурай. Беше двацет и няколко годишен, с мъжествено красиво лице, със силно, атлетично телосложение и напета походка. Носеше бронирана туника и предпазители на краката, а на кръста му висяха двата му самурайски меча. Следваха го двама помощници, които носеха шлема и копието му. Сано разпозна в младежа Дакуемон.

— Аз очаквах сосакан сама — каза той на владетеля Мацудайра, след което се поклони галантно на Сано. — Дойдох веднага щом разбрах, че сте тук. Чух разговора ви с чичо ми и разбрах, че искате да ме видите. С радост ще разговарям с вас.

Изненадан от отношението на Дакуемон, Сано погледна към владетеля Мацудайра. Мъжът заяви с предупредителен тон:

— Не бъди глупав, племеннико! Гледай собствените си дела и ме остави да се оправя с това.

— Понякога и малко отзивчивост върши повече работа от заплахите — маниерът на Дакуемон граничеше с презрение към грубото отношение на владетеля Мацудайра към Сано. — За мен честното и открито поведение пред сосакан сама е най-добрият начин да го накарам да повярва, че не съм убиецът, когото издирва.

— Опитвам се да те защита — заяви владетелят Мацудайра, явно слисан от готовността на Дакуемон за съдействие. — Или прави каквото ти казвам, или рискуващ да си навлечеш последствия, за които после ще съжаляваш.

Сано предполагаше, че ако Дакуемон действително станеше следващият шогун, владетелят Мацудайра трудно щеше да упражнява контрол над него. Освен това се запита доколко силна бе верността на Дакуемон към чичо му.

— Не се тревожи, чичо — Дакуемон вдигна ръка в успокоителен жест. — Знам какво правя. Питайте ме каквото пожелаете.

Владетелят Мацудайра впери гневен поглед в двамата. Колкото и да не му се искаше да засегне чичото, Сано не можеше да пропусне възможността да разпита племенника.

— Ходил ли си при главния старейшина Макино в имението му в нощта на убийството?

— Да — отвърна Дакуемон.

Сано бе озадачен; той бе очаквал Дакуемон да отрече, че е бил на посещение при Макино, и да предложи алиби за нощта на убийството.

— Защо си бил при главния старейшина?

— За да уредя някои недовършени дела, които имахме с него — отвърна Дакуемон. — Преди няколко месеца бях решил, че главният старейшина може да бъде ценен съюзник. Затова започнах да правя опити да го спечеля на наша страна. Но той всеки път ми отказваше. Онази вечер обаче ми прати покана да го посетя. Когато пристигнах, ми каза, че е решил да се присъедини към нашата фракция.

Сано бе удивен. Видя, че върху лицата на Хирата и Ибе се изписа изумление.

— Нима искаш да кажеш, че главният старейшина Макино е възнамерявал да се откаже от съюза с дворцовия управител Янагисава?

— Точно това искам да кажа — потвърди Дакуемон.

При все това изглеждаше невъзможно. Макино и Янагисава бяха близки съратници през всичките четиринайсет години на управление на шогуна. Сано не бе чувал и най-малък намек за разрыв помежду им.

— Макино никога не би предал моя господар! — възкликна гневно Ибе. — Неговата вярност беше безусловна. Никога не би изоставил дворцовия управител, особено в тези времена!

— Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но го стори — коравосърдечният тон на Дакуемон говореше, че не изпитва и най-малко съжаление.

— И защо му е било на Макино да дезертира? — попита Сано, все още недоумяващ.

— Аз го убедих, че нашата фракция вероятно ще излезе победител в една война срещу дворцовия управител Янагисава — отвърна Дакуемон, — а той искаше да бъде от страната на печелившите.

Ибе понечи да възрази, но после се отказа и замълча. Изглеждаше така, сякаш цялостното му възприятие за света се бе

променило. Сано си даде сметка, че с историята на Дакуемон можеше да отпрати разследването в съвсем различна посока.

— Тъй че, както виждате, аз не съм имал причина да убия Макино — заключи Дакуемон. — Той вече не беше враг. Спечелвайки го на наша страна, ние си осигурявахме мнозинство в съвета на старейшините. Той можеше да повлияе на шогуна в наша полза. В мой интерес беше да е жив.

„В случай, че тази история е истина“, помисли си Сано.

— Кой, освен теб знаеше, че Макино е имал намерение да мине на противниковата страна?

— Чичо ми — отвърна Дакуемон.

Сано погледна към владетеля Мацудайра, който кимна. Сано си даде сметка, че през цялото време чичото е знаел, че племенникът му е бил на местопрестъплението. Пък и той никога не бе твърдял обратното.

— Някой друг знаеше ли за дезертъорството?

Дакуемон поклати глава:

— Смятахме да го запазим в тайна.

— Защо?

Дакуемон изкриви устни в лукава усмивка.

— По-добре беше дворецовият управител Янагисава да не знае, че Макино е станал предател. Искрахме да използваме Макино като шпионин във вражеския лагер.

— В такъв случай разполагам единствено с вашата дума — твоята и на чичо ти, че Макино действително е предал дворецовия управител и е преминал на ваша страна — заключи Сано.

Дакуемон сви рамене, без изобщо да се притесни от намека на Сано, че той и чичо му са изфабрикували цялата история.

— Това е истината.

— А истина ли е също, че онази нощ ти и Макино сте се скарали? — попита Сано, припомняйки си онова, което му бяха казали пазачите. — Да — отвърна без колебание Дакуемон. — Макино искаше подкуп в замяна на верността си. Беше повече, отколкото бях готов да платя. Взехме да се пазарим за сумата. Накрая се разбрахме.

Но Сано предположи, че Дакуемон би могъл да измисли това обяснение, защото бе наясно с манията на Макино относно сигурността и е предвидил, че няма начин някой шпионин в къщата да

не е чул разпратата. Може би Макино е възнамерявал да дезертира, но когато Дакуемон е отказал да плати искания подкуп, главният старейшина е променил решението си. Дакуемон не би се примирил със загубата на един потенциален главен съюзник и е видял предимството в това да отстрани Макино. След смъртта на Макино и отслабеното влияние на дворцовия управител върху шогуната Дакуемон би се сдобил с още по-добър шанс за наследяване на титлата. Убийството на един хилав и безпомощен старец би могло да му осигури мястото на оглавяващ следващия режим.

— И какво стана после?

— Сбогувахме се — отвърна Дакуемон. — И си отидох вкъщи.

— Веднага ли напусна имението? — попита Сано. Когато Дакуемон кимна, той добави: — Никой не те е видял да си тръгваш.

Дакуемон се изкиска.

— Скроих малък номер на пазачите и поех направо. Има една врата в задния зид. Малка, обрасла с бръшлян и залостена. Съмнявам се, че изобщо са я използвали някога. Вероятно пазачите дори не знаят, че съществува. Онази нощ никой не я охраняваше. Измъкнах се през нея, без изобщо да разберат.

Сано си набеляза мислено да провери тази порта, която отсега бе сигурен, че щеше да открие.

— След като стражите не подозират за съществуването на тази врата, ти откъде знаеш за нея?

— Отрасъл съм в крепостта Едо. Когато бях момче, изследвах всяко кътче от нея. Забавлявах се, като се промъквах на разни чужди места — Дакуемон се усмихна на детската си дързост. — Влизал съм в повечето имения, включително в това, в което сега живеете вие. Между другото по-добре заковете онзи капак от външната страна на кухнята, която води към избата, ако вече не сте го сторили — той се засмя на озадаченото изражение на Сано и добави: — Аз съм длъжен да познавам крепостта Едо по-добре от всички.

Възможно бе знанията му, както и талантът да се промъкна незабелязано да му бяха свършили добра работа. Сано си представи как Дакуемон се прокрадва обратно до покоите на главния старейшина, докато Тамура и стражите го издирват, как пребива Макино до смърт и после бяга през своя таен изход.

— Има улики, че някой се е промъкнал в личните помещения на Макино — поясни Сано. Ако Дакуемон се е върнал да убие Макино, той не би могъл да влезе през вратата, тъй като стражите щяха да го видят.

— Не съм бил аз — заяви Дакуемон с безцеремонно безгрижие. — И не съм убил Макино. Той беше жив, когато напуснах имението.

— Можеш ли да докажеш невинността си? — попита Сано.

— Не, но имате думата ми. А моята дума има доста голяма тежест все още.

Самодоволната усмивка на Дакуемон намекваше за връзката му с шогуна. Сано знаеше, че той не е покорен сексуален роб на своя господар, а мъж, който използва тялото и чара си като оръжия, за да постигне желанията си.

— Ще е голяма грешка, ако племенникът ми бъде обвинен в убийство — заяви владетелят Мацудайра недвусмисления намек, че шогунът ще закриля Дакуемон и ще накаже Сано за охулване на любовника му.

— Може да се окаже, че нямам друг избор — отвърна Сано.

Честта го задължаваше да доведе докрай разследването, независимо от последствията. Бе стигнал до кръстопът в диренията си. Едното разклонение водеше към Дакуемон и владетеля Мацудайра и до гибелен сблъсък с тях, в случай че установеното от него ги свържеше с убийството на Макино. Другото разклонение сочеше към нов заподозрян, който можеше да се окаже също толкова опасен.

Дакуемон се ухили.

— Сосакан сама, вашият избор е дали да подложите врата под острието на палача, или да влезете в огъня. Защото и вие, и аз знаем, че освен мен има друг човек, който възпрепятства разследването. Човек, който би направил всичко, за да не позволи на един толкова важен съюзник да дезертира... или за да накаже предателя.

— Едно предателство от страна на Макино предоставя на дворцовия управител Янагисава мотив за убийство — отбеляза Сано.

— Това би го поставило в твърде неблагоприятно положение по отношение на клана Мацудайра — каза Хирата.

Двамата вървяха през войсковия лагер в обособената територия на Токугава, все по-далеч от имението на владетеля Мацудайра. Отани ги следваше плътно, а Ибе вървеше след тях. Тъмни облаци все така забулваха небето, вещаейки още дъжд. Откъм скупчилите се около огньовете или в палатките войници долитаха приглушени разговори и смях.

— Дезертирането на Макино може да е коствало на Янагисава контрола върху режима — побърза да добави Отани, опитвайки се да отмие позора от своя господар и да го изсипе върху врага.

— А аз си помислих, че в този случай за първи път Янагисава е въвн от подозрение — каза Хирата.

— Господарят не е виновен за убийството — заяви Ибе, но в тона му вече не звучеше доскорошната убеденост.

Сано хвърли поглед зад себе си и забеляза колко смачкан и окаян изглеждаше Ибе. Вероятно изпитваше ужас от това, как господарят му щеше да отговори на намеците на Дакуемон. При все това Сано разбираше, че колкото и зле да изглеждаха нещата за Янагисава, неговата роля в убийството бе спорна.

— Въпросът за вината или невинността на Янагисава зависи от две неща — заяви той. — Първо, главният старейшина Макино действително ли се е канел да дезертира, и, второ, Янагисава знаел ли е за това.

— Ако не е знаел... или Дакуемон е излъгал... тогава той не е имал причина да убива Макино — в гласа на Ибе звънна надежда. — Според него Макино е продължавал да бъде негов съюзник.

— Дори и да е казал истината за дезертърството, Дакуемон твърди, че е било тайна — спомни си Хирата. — Според него Янагисава няма откъде да е знаел.

Въпреки това обаче иска да повярваме, че Янагисава го е убил, задето го е предал.

— Думите на Дакуемон бяха, че би трябвало само той, чичо му и Макино да знаят тайната, но на практика няма такава тайна, която може дълго да остане скрита от Янагисава — каза Отани. — По-добре да не пилеем време в безсмислени дискусии. Има един начин да разрешим въпроса — като обвиним Янагисава публично и чуем какво има да каже за свое оправдание.

Отани бе заслепен от нетърпението да унищожи дворецовия управител.

— Още е твърде рано — заяви категорично Сано. — Преди да се изправа срещу Янагисава, теорията, че Макино е възнамерявал да дезертира, трябва да бъде проверена. Не можем да се доверяваме на Дакуемон, защото той самият продължава да бъде заподозрян. Нито на владетеля Мацудайра, тъй като той и племенникът му са от една и съща страна. Няма да им позволя да ме използват като оръдие, с което да унищожат своя противник, който може да се окаже невинен.

Тутакси му хрумна, че „невинен“ бе твърда нелепа дума за описание на Янагисава, който бе виновен за толкова много неща. И все пак нямаше да бъде честно да понесе наказание за престъпление, което може би не бе извършил. А ако възнамеряваше да се изправи срещу могъщия Янагисава, нарушавайки примирието помежду им, което го закриляше вече три години, Сано трябваше да се приготви за битка на живот и смърт.

— Преди да вляза в огъня, искам да се въоръжа с достатъчно улики срещу Янагисава — заяви той.

[1] Ръчно огнестрелно оръжие с дулно зареждане и фитилно запалване — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Уединен двор в крепостта Едо ограждаше имението на дворцовия управител Янагисава. В наблюдателните кули и върху високите каменни зидове стояха стражи със стърчащи над главите им остри копия и охраняваха имението срещу евентуални нарушители. Къщата представляваше лабиринт от свързани едно с друго крила, които бяха заобиколени от постройките на васалите. Навътре, в строго охраняваната ѝ сърцевина се намираха покоите на дворцовия управител. В кабинета, където една цяла стена бе покрита с картата на Япония, Янагисава седеше на бюрото си върху по-висок подиум. Под подиума бяха коленичили двама мъже — Като Кинхиде, съветникът на шогуна по финансовите въпроси, член на съвета на старейшините и един от основните съратници на Янагисава, и Мори Ейгоро, главният васал на Янагисава.

— Какви са сведенията за военния ми бюджет? — попита Янагисава.

Като разпъна един свитък върху бюрото. Той имаше широко благо лице, чиито очи и уста наподобяваха цепки върху изтъркана кожена маска.

— Ето ви баланса за днес. А това тук са налозите, които очакваме от съюзниците си.

Опрял брадичка на дланта си, Янагисава свъси вежди над сумата. Владетелят Мацудайра със сигурност имаше много повече във военната си хазна. Янагисава се бореше със съмненията си, доколко разумно бе да предизвиква владетеля Мацудайра. И все пак бе твърде късно за опасения. А решителността бе спечелила много битки при наличие на съкрушителни предимства.

— С какви войски разполагаме? — попита Янагисава.

— На настоящия етап пет хиляди в Едо — отвърна Мори. — И в момента от провинцията насам пътуват още около две хиляди.

Жилавото му и мускулесто телосложение контрастираше със сипаничавото му лице, подпухналите очи и излъчването на

разпуснатост. А владетелят Мацудайра разполагаше с цялата армия на Токугава. Янагисава дръпна от сребърната си лула, опитвайки се да успокои нервите си. Въздухът в стаята вече бе замъглен и лют от пушека. Вероятно крахът му бе започнал.

— Как върви акцията за прочистване на бакуфу от противниците ни? — попита той.

Като представи свитък със списък на злодумниците и посочи три имена:

— Тези вече ги няма. Убедих ги да приемат постове в далечния Север. Решиха да не залагат на това, че ако се присъединят към владетеля Мацудайра, той ще осигури закрила на семействата им от вас — пръстът на Като докосна едно име в началото на списъка. — Като му кажа как вече съм установил, че краде и продава ориз от именията на Токугава, той никога няма да вдигне ръка срещу вас.

Известно удовлетворение уталожиха страховете на Янагисава:

— Много добре. Докъде стигнахме с набирането на съюзници?

Мори отвори трети свитък и посочи четири имена в края на списъка:

— Вчера тези хора се заклеха във вярност към вас.

— Жалко, че не притежават повече войска или богатство — изрази съжаление Като.

— Повечето хора, които разполагат с власт и пари, отдавна вече са взели страна — рече Янагисава. — Малко са тези, които все още са на разположение. Макар че има едно особено важно изключение.

— Сано Ичиро? — попита Като.

Янагисава кимна.

— Но Сано се е противопоставял на всички наши опити да го спечелим — отбеляза Мори. — Мисля, че е загубена кауза.

Янагисава каза:

— Ще видим дали е така. Има един човек, когото спокойно вече можем да зачеркнем от списъка.

Янагисава взе една четчица от бюрото си, топна я в туша и прокара линия през името на главния старейшина Макино.

— Какво щастие за нас, че умря точно сега — отбеляза Като.

— Наистина — потвърди Мори. — След като реши да се присъедини към фракцията на владетеля Мацудайра, за нас той се превърна в смъртна заплаха.

— Вие така и не ми казахте как разбрахте за намеренията му да дезертира? — обърна се Като към Янагисава.

— Макино взе да ми намеква, че иска да му дам повече пари и власт срещу подкрепата му — рече Янагисава. — Не обръщах внимание на намеците му, защото той вече бе получил онова, което му се полагаше, но знаех, че ще се опита да задоволи алчността си другаде.

— Затова го държахме под наблюдение — намеси се Мори. — Нашите шпиони го засякоха няколко пъти да разговаря с Дакуемон.

— Напоследък Макино видимо се страхуваше, че нашият лагер ще загуби — продължи Янагисава. — Като прибавихме алчността, страховете и връзките му с врага, заключихме, че в най-скоро време ще ни предаде.

В очите на Като блесна възхищение от проникателността на Янагисава.

— Макино можеше да причини толкова вреди, като шпионира за владетеля Мацудайра, преструвайки се, че все още ни е верен. Хубаво стана, че го разкрихте навреме.

— Можем само да сме благодарни, че някой го е отстранил и ни е спестил неприятностите — каза Мори.

Янагисава наблюдаваше как събеседникът му избягваше да го погледне. Въздухът бе наситен с подозренията им, че той е причината за сполетелия ги късмет. Фактът, че бе научил за предателството на Макино, му предоставяше достатъчно основателна причина да желае смъртта на доскорошния си съратник. А внедреният в имението на Макино негов шпионин предполагаше възможност да извърши убийството. Но Янагисава не отговори на неизречения им въпрос, дали е виновен или невинен. Той не би признал, че е извършил престъплението, дори и на най-доверените си хора, тъй като беше наясно, че в следващ момент те можеха да го предадат както Макино. Но пък и нямаше намерение да настоява, че е невинен, защото искаше да смятат, че е способен да убие всеки, който го предадеше. Заплахата бе най-силното му средство за контрол върху подчинените.

Страхът за собственото му бъдеще бе най-важната му грижа.

— Смъртта на Макино не е върховно щастие — отбеляза Янагисава. — Разследването на убийството му за нас е не по-малка заплаха, отколкото бе самият той.

* * *

Над кабинета на дворецовия управител Янагисава имаше малка колкото монета дупка, пробита в изкусната дърворезба на тавана, която откриваше видимост към бюрото. В таванското помещение госпожа Янагисава бе легнала върху постлано на пода татами и надничаше през нея, вперила поглед в дворецовия управител, Като и Мори. Чуваше и гласовете им, макар и не много ясно. До нея лежеше дъщеря ѝ Кикуко. Дебела завивка ги предпазваше от влажния зимен студ. Проникващата през решетките на прозорците дневна светлина осветяваше оскъдно лицата им. Наблизо дращеха гризачи, а острият им неприятен мирис изпълваше наситения с дъх на плесен въздух. Но госпожа Янагисава не забелязваше неудобствата на това място, откъдето редовно шпионираше дворецовия управител. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено в него — красивия, умен и могъщ съпруг, когото тя обожаваше.

През десетгодишния им брак тя се бе надявала той също да я обикне въпреки съкрушителните различия помежду им. Съюзът им се основаваше на преследвана политическа и икономическа изгода. Тя произхождаше от богат клан родственици на Токугава. И дворецовият управител се бе оженил за нея заради зестрата и връзките ѝ. Защо иначе би избрал жена, тъй грозна и тъй лишена от чар? Той бе поддържал сексуални отношения с нея няколко месеца след женитбата им, които бе преустановил, щом тя бе забременяла с Кикуко. След като бе разбрал, че детето им е слабоумно, той повече не я бе докоснал. Пренебрегваше от години и нея, и Кикуко. Но макар че безразличието му измъчваше госпожа Янагисава, тя все още мечтаеше да спечели любовта му. За нейна радост събитията напоследък я бяха изпълнили с нова надежда.

Отвлечането ѝ от краля дракон и досегът ѝ със смъртта я бяха научили, че животът е кратък и онези, които чакат твърде дълго онова, което искат да притежават, може и да си отидат, преди да са го получили. Това прозрение ѝ бе помогнало да преодолее вродената си срамежливост. Вместо просто да шпионира съпруга си от разстояние, тя имаше дързостта да се приближава тъй много, навлизайки в полезрението му, че той нямаше как да не я забележи. Първоначално

не смееше да говори, но един ден, срещайки го в градината, бе промърморила: „Добро утро, господарю мой“. И чудо на чудесата — той ѝ бе отговорил!

По-смела от всякога, госпожа Янагисава се промъкна в живота му. В редките вечери, когато той не излизаше, тя му сервираше вечерята. Той говореше за политика, изливаше гнева си към враговете или тържествуваше при победа над тях. Госпожа Янагисава ценеше неимоверно тези вечери и привилегията да бъде в компанията му. Но той нито веднъж не ѝ и каза нещо лично; държеше се с нея като с верен слуга, а погледът му никога не се задържаше върху нея; никога не отразяваше нуждата, която пламтеше вътре в нея и я изгаряше.

И тогава една нощ тя разказа на съпруга си как за малко не бе убила Рейко на острова на краля дракон. За първи път той я изгледа с искрен интерес. Това ѝ вдъхна още по-голяма смелост. Тя започна да посещава спалнята му, където той спеше сам, откакто полицейският началник Хошина го бе напуснал. Сутринта му носеше чай и му помагаше да се облече. През нощта, докато се къпеше, тя го търкаше и поливаше, преди той да се отпусне във ваната. Голото му тяло я изпълваше с такова неистово желание! Но той нито веднъж не бе дал и най-малък признак, че я желае. Защо ѝ позволяваше тези интимности, тя не разбираше. Може би се наслаждаваше на слабостта ѝ, а може би се чувстваше самотен, след като Хошина вече го нямаше.

Сега, докато слушаше как съпругът ѝ разговаря с Като и Мори, госпожа Янагисава осъзна, че дворецовият управител бе в беда. Проблемите му ѝ предлагаха нова възможност. В съзнанието ѝ взе да се оформя смътен план, как да спечели любовта на своя съпруг и да постигне най-съкровеното си желание.

— Без съмнение Сано не подозира, че главният старейшина Макино е бил убит от член на вашата фракция — каза Като на дворецовия управител. — Когато оповести, че Макино е станал жертва на убийство, вие по великолепен начин се престорихте на разстроен. За малко да заблудите и мен. Но със сигурност успяхте да заблудите и Сано, и шогун.

Янагисава бе горд с изпълнението си, но каза:

— Онова, което успях да постигна, бе само да спечеля малко време, за да можем да се защитим. Научи ли за дезертърството на

Макино, Сано веднага ще си даде сметка, че за мен главният старейшина е бил по-ценен мъртъв, отколкото жив.

— Няма да го научи от нас — заяви Мори.

— Но Дакуемон и владетелят Мацудайра ще му кажат, ако вече не са го сторили — възрази Янагисава. — Те ще хукнат да спасяват собствената си кожа, обвинявайки мен. Аз ще стана основният му заподозрян. Той е като куче, което няма да пусне кокала дори и с риск за живота си.

— Какво ще правим? — попита Като, а подобното му на пергамент лице бе сбръчкано от тревога.

— Очевидната посока на действие е да спечелим Сано на наша страна — отвърна Янагисава. — Но в случай че не успеем, ще имаме нужда от резервен план, за да отклоним подозренията му и в същото време да отслабим позициите на Мацудайра.

В този момент Янагисава чу стъпки в коридора, които приближаваха по специалния дървен под, направен така, че когато някой ходи по него, да издава високи, наподобяващи силно цвърчене звуци. На пръсти се брояха хората, които се допускаха в личните му помещения, и Янагисава разпозна единия от тях по вървежа. Той освободи Като и Мори. Щом двамата си тръгнаха, той извика през отворената врата:

— Влез!

В стаята влезе синът му Йоритомо — седемнайсетгодишен юноша, същинско копие на баща си от младежката му възраст. Имаше същото деликатно телосложение и впечатляваща красота. Но походката му бе несигурна, а изражението му носеше неизменната сянка на съмнение в собствените му сили. Притежаваше мило излъчване на уязвима невинност, наследено от майка му — роднина на Токугава и бивша придворна дама в двореца, с която Янагисава бе изживял мимолетна любовна връзка.

Когато момъкът коленичи предпазливо пред Янагисава и се поклони, дворцовият управител почувства към него собственическа привързаност. Момчето докосваше нежна, скрита струна в сърцето му. Общата им кръв ги бе свързала завинаги. А и Йоритомо не беше просто плод на слабините му, а неговото средство към върховната власт.

— Искрени извинения, че прекъсвам работата ви, почитаеми татко — гласът на Йоритомо представляваше слабо, незряло ехо на тембъра на Янагисава. — Но си помислих, че трябва да ви уведомя — шогунът наредил да отида при него.

— Отлично — отвърна Янагисава. — Това е за пети път този месец. Шогунът все повече те харесва.

А всеки миг, прекаран с Йоритомо, бе отнет от времето му с Дакуемон — според слуховете несъмнения наследник. Когато шогунът обявеше официално своя избраник, Янагисава искаше това да е неговият син, а не племенникът на Мацудайра.

— Ти свърши великолепна работа, като успя да привлечеш към себе си вниманието на нашия господар.

Йоритомо се изчерви от удоволствие при този комплимент. Янагисава си спомни за посещенията в уединената вила в провинцията, където бе държал момчето и майка му. Йоритомо не бе единственото дете, което Янагисава издържаше по този начин — той имаше петима синове, всички те от различни жени, които живееха в отделни домакинства. Той редовно посещаваше всяка една от тях, налагайки се като авторитетна фигура, и ги наблюдаваше, за да види дали можеше да извлече някаква полза. Но Йоритомо бе не само онзи, който най-вероятно щеше да привлече шогуна; от най-ранно детство той бе и най-привързаният към баща си.

Навремето всеки път, когато Янагисава ги посещаваше, малкото момченце се устремяваше с несигурни крачета към Янагисава, разперило ръчички. По-късно Йоритомо рецитираше на баща си училищните си уроци и му показваше уменията си по бойни изкуства. И с двете се справяше отлично, но после вече стоеше, вцепенен от страх, очаквайки оценката му. Ако Янагисава критикуваше изпълнението му, той едва сдържаше сълзите си; ако го похвалеше, засияваше, сякаш бе получил божия благословия. Неустоимото му желание да угоди на Янагисава продължаваше и до днес. То бе трогателно за дворцовия управител и причина Йоритомо да бъде неговият най-добър шанс да постави свой син начело на следващия режим и да управлява чрез него цяла Япония.

Сега Йоритомо каза хрисимо:

— Благодарен съм ви за похвалата, уважаеми татко, но аз не я заслужавам. Вашите уроци са причина за всеки мой успех, който съм

постигнал пред шогуна.

Преди няколко години Янагисава бе наел един от най-добрите мъже проститутки в Едо да обучи Йоритомо в изкуството на мъжката любов. Макар че Йоритомо нямаше вроден вкус към нея, той покорно изпълни поредното си задължение и овладя техниките, които шогунът харесваше най-много. Когато предната година Янагисава бе представил сина си на шогуна и тайно бе наблюдавал двамата в спалнята, Йоритомо се бе справил с майсторство, което бе очаровало шогуна.

— Не трябва да караме негово превъзходителство да те чака. По-добре побързай да се явиш при него.

— Да, уважаеми татко — каза Йоритомо и послушно се изправи.

Но Янагисава долови в маниера му скрита неохота. Той почувства безпокойството, което бе отекало като продължителен неблагозвучен акорд в душата му още когато за първи път бе предоставил собствения си син в ръцете на господаря си. Знаеше от опит, че хилавото застаряващо тяло на шогуна предлагаше твърде малко удоволствие дори и на партньор, който харесваше любовта между мъже. Сексът с шогуна можеше да събуди у Йоритомо единствено отвращение. Спомняйки си твърде добре как собственият му баща го бе използвал по подобен начин, с цел да увеличи богатството на семейството, Янагисава изпитваше вина, срам и жалост към своя син. Той побърза да застигне Йоритомо при вратата, сложи ръце на раменете му и се взря в ясните наивни очи, които в отговор се впериха в неговите.

— Ти разбираш защо е необходимо да доставяш удоволствие на шогуна, нали?

— Да, уважаеми татко — отвърна Йоритомо. — Трябва да изместя племенника на владетеля Мацудайра като безспорен наследник. Когато шогунът умре, аз трябва да го наследя като диктатор на следващия режим.

Янагисава бе упражнявал този урок с Йоритомо през всичките пет години, откакто бе избрал момчето като най-добрия кандидат за осъществяване на политическите си амбиции.

— И защо именно ти? — попита Янагисава, горящ от желание да се увери, че Йоритомо си спомня добре целия урок.

— За да мога да управлявам Япония с ваша помощ, уважаеми татко — отвърна предано Йоритомо — За да можем заедно да упражняваме върховната власт над всички останали.

— Какво ще се случи, ако шогунът умре и ти не го наследиш? — попита Янагисава.

— Ще загубим покровителството на негово превъзходителство и вашия контрол над бакуфу отвърна Йоритомо. — Ще станем уязвими за враговете си. Аз трябва да стана следващият диктатор, защото това е единственият начин да подсигурия оцеляването ни при смяна на режима.

В гласа на младежа звучеше убеденост. Той се беше изправил в решителна поза, готов да постигне поставената му от Янагисава цел. Дворцовият управител си каза, че оцеляването оправдаваше обучаването на Йоритомо, как да се държи като изкусен прелъстител на шогуна. Владетелят Мацудайра би сторил същото с Дакуемон, ако племенникът му не бе избрал доброволно този път. Дакуемон — развратник, достатъчно опитен както с мъже, така и с жени, нямаше нужда от уроци, как да доставя удоволствие на шогуна. Въпреки това Янагисава не можеше да се отърси от натрапчивото чувство за вина към Йоритомо.

— Даваш ли си сметка, че онова, което правим, ми причинява не по-малко болка, отколкото на теб? — попита той разпалено. — Осъзнаваш ли, че ако имаше някакъв друг начин, нямаше да искам толкова много от теб?

— Да, уважаеми татко — отвърна Йоритомо със съвършена, пламенна искреност. — С радост ще направя всичко, което пожелаете, защото вие знаете кое е най-добро и за двама ни.

— Благодаря ти, сине. Надявам се, че някой ден и ти ще ми благодариш.

Смирен от отношението на Йоритомо, обзет от любов, Янагисава го стисна за раменете и после го пусна. Йоритомо протегна ръце, сякаш за да прегърне баща си. Янагисава бе връхлетян от внезапен спомен за едно малко момче, което тичаше да го поздрави.

После Йоритомо очевидно се сети, че вече не е дете. Отпусна ръце, поклони се и излезе от стаята. Тревога и съмнения измъчваха Янагисава. Ако замесеха името му с убийството на главния старейшина Макино и ако загубеше битката срещу владетеля

Мацудайра, тогава Йоритомо щеше да остане единственото му упование за бъдещето.

* * *

Госпожа Янагисава и Кикуко надникнаха през вратата на кабинета на дворцовия управител. Той бе седнал зад бюрото си. Ръката му стискаше четчица за писане и се движеше бързо, изписвайки страницата с елегантен почерк. Сърцето на госпожа Янагисава заби учестено от вълнението, което винаги я изпълваше, щом се озовеше близо до него. Без да вдига поглед, дворцовият управител ѝ каза:

— Не стой там, влез вътре!

Госпожа Янагисава пристъпи плахо напред. Атмосферата в стаята бе наситена с еротичната енергия, която съпругът ѝ излъчваше. Той вдигна поглед и видя Кикуко, която я следваше. Лицето му помръкна.

— Колко пъти да ти повтарям, че не желая да я виждам? — избухна той.

Госпожа Янагисава знаеше, че той не искаше да му се напомня фактът, че е баща на идиот, макар че според него вината за недостатъците на Кикуко бе на съпругата му. Но госпожа Янагисава се надяваше, че някой ден той ще оцени колко красива и мила е Кикуко. Отношението му към дъщеря им ѝ причиняваше болка, но дори това мъчително чувство не можеше да накърни любовта ѝ, нито потребността ѝ да бъде до него.

— Съжалявам — каза тя смирено и се обърна към Кикуко. — Иди си в стаята, миличка.

Обикновено хрисима и послушна, сега Кикуко се вкопчи в ръкава ѝ. Веселото ѝ изражение посърна.

— Остава тук с теб.

Госпожа Янагисава си даде сметка, че дъщеря ѝ ревнуваше заради новите ѝ взаимоотношения с дворцовия управител. На Кикуко ѝ бе дошло до гуша да бъде отблъсквана заради някакъв мъж, който за нея бе просто враждебен непознат и нищо повече; тя не разбираше защо трябваше да дели майка си с него. Но въпреки че ѝ бе безкрайно

неприятно да я наскърбява, госпожа Янагисава не можеше да позволи на дъщеря си да застане между нея и съпруга ѝ.

— Трябва да отидеш — каза тя, побутвайки Кикуко към вратата.

— Аз не искам да ходя! — изкрещя Кикуко и избухна в ридания.

— Махни я от тук! — извика дворцовият управител вбесен.

Подвластна на отчаяното желание да запази оскъдното си място в живота му, госпожа Янагисава отнесе изпадналата в истерия Кикуко от кабинета и я тикна в ръцете на една прислужница, която минаваше по коридора.

— Отнеси Кикуко чан в стаята ѝ.

Докато прислужницата я носеше нагам, Кикуко не преставаше да крещи:

— Мама, мама!

Съпротивявайки се на порива да се втурне след обичната си дъщеря, госпожа Янагисава се върна при съпруга си. Той крачеше из стаята с бързи, неспокойни стъпки както всеки път, когато бе разтревожен.

— Ако се случи още веднъж, ще изпратя това изчадие някъде далеч — заяви той.

Госпожа Янагисава притисна длан до гърлото си. Да прокуди собственото си дете и да я отдели от Кикуко! Жестокостта му я прониза болезнено и тя внезапно си спомни за сведенията на шпионите си от къщата на Рейко, които ѝ бяха описали как Сано лудува и си играе с Масахиро. Сано обожаваше детето си. Сано никога не би се държал с Рейко така, както се държеше с нея дворцовият управител. Според шпионите ѝ Сано любеше страстно Рейко почти всяка нощ. На Рейко не ѝ се налагаше да се държи като куче, молещо за огризки от любов. Госпожа Янагисава кипеше от гняв и омраза към Рейко, която разполагаше с повече щастие, отколкото ѝ се полагаше.

— Простете — каза тя, коленичи и смирено се поклони на съпруга си. — Ще се погрижа занапред Кикуко да се държи прилично.

— Това се отнася и за теб — отсече дворцовият управител, без да престава да крачи. — Не желая повече ядове точно сега.

— Няма да се повтори, господарю — изрече тя едва чуто. — Зная, че напоследък сте много угрижен.

Той се спря и я прониза с поглед.

— И откъде знаеш?

Госпожа Янагисава не искаше да го ядосва повече, като му признаеше, че го наблюдава скришом.

— Аз... аз дочух разговор за вас и владетеля Мацудайра.

Дворцовият управител се изсмя подигравателно на нескопосаната ѝ лъжа. Тя с ужас осъзна, че той най-вероятно знае, че тя го шпионира. Сигурно смяташе обсебването ѝ за безобидна шега. Защо иначе ще ѝ позволява да нарушава уединението му? Мигайки отчаяно, за да прогони сълзите на унижение, отново си помисли със завист за Рейко, която бе довереница на Сано.

— Истина е, че владетелят Мацудайра е най-важният ми проблем — каза дворецовият управител. — Ако не го победи, ще бъда изхвърлен от бакуфу, прогонен от Едо... или екзекутиран.

Госпожа Янагисава едва се сдържа да не възкликне от ужас. Въпреки че подслушваше често, нямаше представа, че нещата са толкова зле. Идеята обичният ѝ съпруг да изчезне завинаги бе твърде кошмарна, за да разсъждава над нея. Вместо това тя бе твърдо решена да превърне бедата в триумф и за двама им.

— Господарю...

Самонадеяността на онова, което възнамеряваше да каже, за момент я изпълни с колебание. Дворцовият управител я погледна с гримаса, изразяваща досада и насмешка. Тя изрече припряно:

— Господарю мой, позволете да ви помогна.

Дворцовият управител повдигна вежди изненадан.

— Неприятностите ми са свързани с политика и война. Това не е женска работа. Какво би могла да направиш срещу враговете ми?

Госпожа Янагисава предполагаше колко нищожна, слаба и безполезна изглеждаше в очите му и в целия мъжки свят. Тя нямаше и най-малка представа, как би могла да му бъде в услуга за постигане на целите му. Но непознато, чисто физическо усещане за мощ я заля като магия, родена от нейните желания и надвисналата над него смъртна опасност. Тя се изправи, застана пред него, погледна го право в очите и заяви:

— Ще бъдете изненадан от онова, което мога да сторя.

Дворцовият управител се втренчи в нея слисан, сякаш също бе почувствал магията. После ѝ отправи усмивка, изпълнена с такова одобрение и неизказаност, че тя потръпна от сексуална възбуда.

— Може и да ти дам малък шанс да ме изненадаш — каза той.

В този момент на прага се появи главният му секретар.

— Извинете, почитаеми дворецов управителю, но пристигнаха последните сведения за владетеля Мацудайра.

Дворцовият управител щракна с пръсти към госпожа Янагисава, показвайки ѝ, че трябва да си върви. За първи път тя нямаше нищо против. Побърза да напусне стаята, преизпълнена с такова ликуващо очакване, че се втурна навън в студената влажна градина и се завъртя във въодушевен танц.

ГЛАВА 11

Късно през нощта Рейко седеше в стаята си и сушеше току-що измитата си коса над мангала с дървени въглища. Дойката й Осуги, вече на възраст, дойде при вратата и каза:

— Уважаемият ви съпруг е вече тук.

— Добре.

Рейко очакваше с нетърпение да чуе новини от разследването му и да му разкаже какво бе установила. Но Сано не се появи веднага и тя тръгна да го търси. Намери го пред кухнята — ниска постройка в задната част на имението, където готвачите приготвяха огромното количество гозба, необходимо за изхранването на всички в многолюдното домакинство. Той стоеше с двама слуги в двора, където имаше един кладенец, няколко външни огнища и готварски принадлежности, и държеше фенер, а прислужниците придвижваха голяма дървена вана.

— Ето тук. Заковете го незабавно.

Сано посочи един капак в земята, където доскоро бе стояла ваната.

— Да, господарю — отвърнаха в хор прислужниците. Леден вятър прониза Рейко, докато ги наблюдаваше от верандата.

— Какво правите? — попита тя.

— Запушвам една дупка в охраната ни. Всеки, който успее да прехвърли зида, може да се промъкне през този отвор в избата и от там във всяка част на къщата.

Рейко се втренчи в капака с изненада.

— Изобщо не съм знаела, че е там.

— И аз научих за него едва днес.

— Как? — попита Рейко.

— От Дакуемон — племенника на владетеля Мацудайра. Но това е дълга история. Хайде да влизаме и ще ти разкажа.

В тяхната стая една прислужница им донесе саке, което Рейко подгря и сипа в малки чашки. Двамата пиха и Сано описа събитията от

изминалия ден.

— Значи Дакуемон и дворецовият управител са двамата главни заподозрени в убийството — обобща Рейко, разтревожена от опасния обрат в разследването. — Когато и от тях да преследваш, ще си в беда.

Сано кимна:

— Освен това Янагисава изглежда по-вероятният извършител.

— Успя ли да докажеш, че Макино е възнамерявал да дезертира и че дворецовият управител е имал причина да го убие?

— Не точно. Наистина намерих скритата врата, която Дакуемон твърди, че е използвал, за да се измъкне тайно от имението на Макино. Това означава, че в думите му има известна истина. Освен това разговарях с мои информатори в бакуфу. Те казват, че са чули слухове за разпра между Макино и Янагисава.

— Възможно ли е тези слухове да са пуснати от членове на клана Мацудайра, с цел да те заблудят?

— Вероятно. Това би обяснило защо плъзват точно сега, когато Дакуемон е заподозрян и има нужда от потвърждение на своята история. Но аз нямам право да ги пренебрегна просто защото не желая да ги приема за истина.

Горящите въглени съскаха в мангала, а навън вятърът блъскаше в къщата, докато вътре двамата обсъждаха дворецовия управител Янагисава като главен заподозрян. Макар че владетелят Мацудайра бе също толкова безмилостен, Рейко би предпочела Сано да се изправи срещу него, защото Янагисава я плашеше повече. Именно той, а не владетелят Мацудайра бе заговорничил в миналото, за да унищожи Сано. Ако съпругът ѝ обвинеше Янагисава в убийство, това щеше да сложи край на тяхното примирие.

— Фактът, че дворецовият управител е замесен, не изчиства подозренията от близките на Макино — отбеляза Рейко. — Според това, което ми каза току-що, те са разполагали с най-очевидната възможност да убият Макино. А историите им за онази нощ представляват сериозно основание за съмнения. Не можеш ли да упражниш по-голям натиск, за да ги принудиш да ти кажат истината?

— Ще опитам, но прекомерната настоятелност може да предизвика фалшиви признания. Аз искам истината за това престъпление.

Рейко подбра следващите си думи с изключителна предпазливост:

— Ако един от семейството се окаже виновен, това би разрешило редица проблеми.

Сано кимна, тъй като разбра намека ѝ в смисъл, че той би могъл да спечели, ако стовари вината за убийството върху домакинството на Макино.

— Аз няма да рискувам да накажа за убийството невинен човек — тонът му бе непреклонен. — Дори и това да е в мой интерес.

— Нито пък аз бих го поискала от теб — каза Рейко. — Но поне би ли продължил да разследваш и заподозрените близки на Макино?

— Разбира се — отвърна Сано. — Докато са на погребалната церемония утре, мога да преровя миналото им за някакви следи, подсказващи невинността или вината им.

— Научих някои неща, които могат да ти помогнат в тази насока — каза Рейко. — Днес се отбих при две-три приятелки. Те разправят, че едно време съпругата на Макино била помощница в храма „Асакуса Джинджа“. А преди да отиде при него, наложницата му живяла с търговец на име Ракуами.

Сано повдигна вежди в знак на подчертан интерес и одобрение.

— Това е добра изходна позиция за разследването на жените.

— Ще ми се да можех да науча какво се е случило в къщата на Макино през онази нощ, която може би е довела до убийството — продължи Рейко. — Но хората там си траят. Никой не можа да ми каже нищо за отношенията между Макино и най-близките му.

— Моите информатори също — потвърди Сано. — Единствено хората в имението му са наясно със своите дела с Макино. И тъй като те всички са заподозрени — настоящи или евентуални, — аз не мога да разчитам на каквито и да било сведения от тях. — Притеснен, Сано стисна устни. — Обмислях да внедря някой от моите детективи сред слугите като шпионин. Но обитателите не са склонни да се доверят на внезапно появил се непознат, когато самите те са заподозрени в убийство.

Внезапна идея осени Рейко. Сърцето ѝ заби учестено от вълнение, дързост и безпокойство.

— Ами ако имаше шпионин, който на практика е невидим?

— Ако беше така, щях да разреша тази загадка за нула време — засмя се Сано, приемайки предложението ѝ като шега.

— Говоря сериозно — настоя Рейко. — Ти имаш такъв шпионин. Сано се взря в нея озадачен.

— За кого говориш?

— За себе си — отвърна Рейко.

— Ти? — възкликна Сано в недоумение.

— Да. Бих могла да се предреша като лична прислужница и да обслужвам дамите. Прислужниците остават почти незабелязани за тези, които ги наемат. Хората правят и казват пред тях най-интимни неща. Ако можеш да ми уредиш да постъпя като слугиня в къщата на Макино, бих могла да шпионирам колкото ми душа иска, и никой не би ме заподозрял, че работя за теб. Няма да ме погледнат и за миг.

— Аз забелязвам прислужниците — възрази Сано. — Един самурай винаги си дава сметка, кой е край него.

— Добре тогава, коя от нашите прислужници ни донесе саке? — реши да го предизвика Рейко.

Сано се замисли. Погледът му помръкна от неудобство.

— Беше Оаки — каза Рейко тържествуваща. — Не си спомняш, защото не си я забелязал.

— За разлика от теб — изтъкна Сано.

— Аз съм друга. И затова трябва да благодаря на госпожа Янагисава.

Само като наблюдаваше отблизо своите прислужници и като уволняваше всички, които проявяваха прекомерен интерес към нея, тя бе успяла да се отърве от шпионите на госпожа Янагисава.

— Но аз никога не обсъждам поверителна информация, докато прислужниците са наоколо — каза Сано.

— Това е, защото твоят живот те е научил да бъдеш предпазлив — каза Рейко. — Но аз предполагам, че съпругата на Макино и наложницата му са небрежни както повечето хора.

— Добре, печелиш спора — отстъпи Сано с неохота. — Но един вишестоящ служител, като мен, да предреша жена си и да я изпрати навън да шпионира... — и той отхвърли с жест дори самата идея за подобна стъпка.

Рейко го погледна многозначително, за да му припомни колко често двамата вършеха необичайни за другите хора неща.

— Бих могла да се отбия при съпругата и наложницата и да ги попитам направо, но дори и един глупак не би признал нищо пред съпругата на сосакан сама. А ако едната от тях е убила Макино, тя е била достатъчно умна, за да промени обстановката на мястото, където е настъпила смъртта му, и да прикрие какво точно му се е случило.

— При положение че убиецът е сред обитателите на тази къща, за теб е твърде опасно да шпионираш там — отбеляза Сано. — Някой, който е посмял да убие такава важна личност, като Макино, със сигурност би убил и теб, за да предотврати разкриването му, в случай че те хване да го следиш.

— Аз ще внимавам — настоя Рейко. — Освен това съм обучена на бойни изкуства. Съпругата и наложницата на Макино не са. Мога да се оправя с тези жени.

— Не забравяй, че двама от заподозрените в къщата са мъже. Единият от тях може да е убиецът.

— Сражавала съм се с мъже и съм излизала победител — припомни му тя.

В съзнанието ѝ изникна внезапен спомен. За миг се озова на планинския път, сражавайки се с хората на краля дракон. Похищението я бе научило да се съобразява с предела на собствените си сили. Сега почувства, че всеки миг ще я връхлети поредният пристъп.

Този път паниката от изпитанието ѝ породил у нея нов страх за онова, което можеше да ѝ се случи в къщата на Макино. Тя бе оцеляла след една среща с убиец, но следващия път можеше и да няма такъв късмет.

Отпи глътка саке, за да потисне надигания се в гърдите ѝ ужас, като се надяваше Сано да не забележи тревогата ѝ. Беше скрила от него, че получава пристъпи, защото не искаше той да се притеснява за нея. Освен това, ако знаеше за тях, той не само че нямаше да я пусне да следи когото и да било, но и може би никога повече нямаше да ѝ позволи да му помага.

Сано гледаше слисан как ръцете ѝ, обхванали чашката със саке, се тресат.

— Защо трепериш? Какво се е случило?

— Нищо — отвърна Рейко с тон, който говореше, че няма никакви проблеми и че Сано просто си измисля.

За нейно успокоение пристъпът отмина; въпреки това Сано продължи да я гледа с напрегната загриженост.

— Няма да ти позволя да се излагаш на риск — заяви той. — Разследването е моя отговорност, не твоя.

Макар че Рейко се ужасяваше да излезе от дома си и да се изложи на опасности, може би по-страшни, отколкото в двореца на краля дракон, шпионирането в имението на Макино за нея бе изпитание, с което трябваше да се справи успешно.

— Мой дълг е да ти помагам — каза тя.

Изпълнен с разкаяние, Сано поклати глава и стисна ръцете ѝ в своите.

— За малко не те изгубих заради краля дракон. Не мога да понеса нов риск.

— Но аз смятам, че ако не отида, опасността, която застрашава цялото ни семейство, е по-голяма — Рейко дръпна ръцете си от Сано, който ги пусна с неохота. — Ако не успееш да докажеш, че някой в къщата на Макино е виновен, ще трябва да преследваш или дворцовия управител, или владетеля Мацудайра. Никой от тях не иска да бъде наказан за убийството на близък приятел на шогуна. Всеки от тях би те убил, за да ти попречи да го изобличиш като извършител на престъплението. Може би ти нямаш нищо против да се пожертваш в името на честта, но какво ще стане с Масахироси и с мен?

Лицето на Сано помръкна, щом си представи съпругата си вдовица, а сина си — без баща, оставени на милостта на един толкова жесток свят. Въпреки това каза:

— Дори и да следиш отблизо съпругата и наложницата на Макино, ти пак може да не намериш доказателства срещу тях.

Рейко кимна, признавайки логиката му, но въпреки това решимостта ѝ бе непоколебима.

— А какво ще стане, ако не успееш да разкриеш престъплението? Шогунът ще те екзекутира заедно с цялото ти семейство и всичките ти васали.

— Нека не смятаме, че ще се проваля — каза Сано, явно засегнат от предположението. — Досега винаги съм се справял. Ще успея и този път... при това без да те намесвам.

— Може да се окаже, че в дома на Макино аз ще бъда на по-сигурно място, отколкото вкъщи.

— Как така? — Сано бе озадачен.

— Госпожа Янагисава продължава да ме преследва — припомни му Рейко. — Трябва ми място, където да се скрия, докато измисля как да се спася от нея.

— И ще го намериш в къщата на главния старейшина Макино? — Сано ѝ отпрати изпълнен с недоумение поглед. — Търсиш убежище от една опасност на място, изпълнено с толкова други?

— Госпожа Янагисава и шпионите ѝ може да се питат къде съм заминала, но никога няма да им хрумне да ме търсят там. Ще бъда защитена от нея и в същото време ще помагам на теб.

Сано вдигна поглед към тавана. Въздъхна така шумно, че гърдите му изхриптяха. Рейко почувства, че той претегля заплахите, които представляваха госпожа Янагисава, фракциите, заподозрените в убийството и самото разследване. Тя чакаше напрегнато, докато той мислено преценяваше аргументите ѝ. Накрая той каза:

— Не мога просто да те отведа до имението на Макино и да наредя на хората му да те наемат като прислужница. Те ще се досетят защо искам да си там, дори и да не разберат коя си.

Рейко си усмихна. Фактът, че Сано разискваше грижи от практическо естество, означаваше, че е взел решение в полза на плана ѝ. Изпълниха я опасения, защото перспективата да напусне дома си, за да дири опасен убиец, сега вече представляваше ужасяваща реалност.

— Ще измислим как да разрешим този проблем — успокои го тя.

— Не мога да те изпратя в имението самичка — взе да го усуква Сано.

— И за това има начини.

Сано остана безмълвен в продължение на един безкраен, изпълнен с напрежение миг. Накрая кимна. Обзета колкото от тържество заради победата си, толкова и от чувство за обреченост, Рейко го прегърна; той я притисна до себе си.

— Ще отида още утре — заяви Рейко. — Обещавам, че ще открия неща, които ще те накарат да се почувстваш доволен, че си се съгласил.

— А аз ти обещавам, че няма да ти се случи нищо лошо — каза Сано.

Както бе застанала така, притиснала лице до гърдите му, никой от двамата не можеше да види изражението на другия.

ГЛАВА 12

Утрото, в което щеше да се състои погребението на главния старейшина Макино, настъпи ясно, светло и мразовито. Процесията мина през административния район на крепостта Едо. Начело вървеше облечен в черно самурай, който носеше окачени на прътове бели фенери. Вятърът рошеше лотосите от златна хартия в ръцете на други самураи. След тях вървяха свещеници, които подрънкваха звънчета, биеха барабани, разхвърляха розови листенца по земята и полюшваха кадилници, чийто виещ се дим насищаше с аромата си зимния въздух. Тамура яздеше пред ковчега на Макино с погребална плоча в ръце. Пред три паланкина, в които пътуваха съпругата на Макино, наложницата му и неговият приятел актьорът, крачеха още свещеници, припяващи сутри^[1].

Сано стоеше пред портата на имението си заедно с Хирата и няколко от детективите си. Стиснали в ръце юздите на конете си, те наблюдаваха преминаващото шествие, което се бе насочило към разположения на брега на реката терен за кремация. Хирата каза:

— Виждам, че Окицу се е оправила.

Той беше доволен, че разпитът, на който я бе подложил, не бе причинил трайно влошаване на състоянието ѝ. Сано кимна, погълнат изцяло от тревогите поради плановете, които двамата с Рейко бяха обсъждали предишната вечер. Последни в погребалното шествие вървяха помощниците в домакинството; мъжете бяха облечени в черно, а жените — в бяло. След тях крачеха няколко самураи чиновници.

— Не е голяма тълпата от желаещи да изпратят Макино на последното му пътуване — отбеляза детектив Маруме.

— Всички се страхуват да напуснат крепостта — каза детектив Фукида. — Не искат да пропуснат каквато и да било промяна в политическата обстановка.

След погребалното шествие пристигна втора колона, която се състоеше от самураи на коне — Ибе и Отани, придружени от група

сподвижници, дошли да помагат в надзора на провежданото от сосакан сама разследване.

— Какъв е планът за днес? — обърна се Ибе към Сано.

— Ще проучим миналото на заподозрените от къщата на главния старейшина Макино — отвърна Сано. — Аз ще поема главния васал и актьора. Хирата ще се заеме със съпругата и наложницата.

Хирата хвърли изпълнен с благодарност поглед към Сано, че му предоставяше възможност да се реабилитира след вчерашното фиаско, но Ибе и Отани запротестираха бурно.

— Трябва да търсим повече улики срещу Дакуемон, племенника на владетеля Мацудайра, а не срещу тези хора — заяви гневно Ибе.

— Според мен пък трябва да издирим още улики, доказващи, че убиецът е дворцовият управител Янагисава — побърза да възрази Отани.

Сано усети, че търпението му към надзорниците се е изчерпало. Вече съжаляваше, че се бе оставил Рейко да го убеди да я пусне в имението на Макино, за да следи отблизо обитателите му. Напрегнат и раздражителен, не бе в състояние да понася повече неприятности от страна на Отани и Ибе.

— Ще правим онова, което кажа аз! — отсече той.

Не спомена, че когато се наложи, възнамерява да разследва също дворцовия управител и Дакуемон. Въздържа се да ги уведоми и за плана на Рейко. Само Хирата и малцина от най-доверените му детективи знаеха, че бе използвал свои връзки, за да уреди назначаването ѝ в имението на Макино. Той заяви на Отани и Ибе:

— Ако искате да видите нещо, което да докладвате на своите господари, тръгвайте.

Той и петима му детективи яхнаха конете си и поеха по улицата. Хирата и другите петима поеха в обратна посока. Отани и Ибе си размениха изпълнени с негодувание погледи. После Ибе прати половината от хората си след Хирата, а с останалите побърза да настигне Сано. Отани също раздели групата си и препусна след Хирата.

— Къде отиваме? — обърна се Ибе към Сано, след като заедно с хората си преминаха през пропускателен пункт в криволичетия, ограден с високи стени пасаж, който свързваше административния район с двореца.

— В щаба на мецуке — отвърна Сано.

Той и придружаващите го оставиха конете си извън двора на двореца. Преминаха през лабиринта от коридори, канцеларии и приемни и се озоваха в помещение, в което прегради от хартия и дърво обособяваха по-малки отделения. Тук служителите търчаха напред-назад между бюра, отрупани със свитъци, кутии за съобщения и принадлежности за писане. Те пушеха лули и внимателно изучаваха окачени по стените карти; разговаряха помежду си приглушено, разменяйки си отривисти реплики. Сано забеляза, че политическият смут бе принудил агентите на мецуке да работят усилено, за да са в течение с развоя на събитията, и ги бе изпълнил с тревога за собствената им съдба.

Докато се озърташе при вратата, агентите забелязаха както него, така и съпровождащите го натрапници. Разговорите постепенно замряха. Сано бързо огледа обърнатите към него лица, но не зърна онзи, когото диреше.

— Търся Тода Иккю — обяви той накрая.

Един облечен в сиво самурай пристъпи напред, отделяйки се от групата агенти, и се поклони на Сано.

— Поздрави, сосакан сама.

Сано отвърна на поклона.

— Поздрави, Тода сан.

Тода, старши агент от разузнаването, имаше толкова неопределена външност, че Сано вечно забравяше как изглежда, макар че напоследък често се обръщаше към него за консултации по текущи разследвания. Той не беше нито висок, нито нисък, нито пълен, нито слаб, нито възрастен, нито млад. В лицето му нямаше нищо, което човек би запомнил — несъмнено преимущество в неговата професия.

— Нека позная — каза Тода. — Дошли сте да търсите помощта ми за разследването на убийството на главния старейшина Макино. И сте довели надзорници, които са ви изпратени от дворцовия управител Янагисава и от владетеля Мацудайра.

Както обикновено, Тода демонстрира отлична информираност за ставащото в бакуфу. Той отмести преградите, разширявайки пространството около бюрото си, и каза:

— Моля, настанете се удобно.

— Благодаря — отвърна Сано.

Той и детективите му коленичиха на пода; Ибе и хората му, както и хората на владетеля Мацудайра се скупчиха около тях. Сано знаеше, че независимо от сърдечното посрещане Тода не се разделяше охотно със сведенията, които притежаваше. Мецуке ревностно охраняваха информацията — основата на тяхната уникална власт. Но Тода не смееше да откаже съдействие за залавянето на убиеца, отнел живота на приятел на шогун и негов високопоставен служител.

— Ето това тук е досието на Макино. За кого от заподозрените в убийство негови приближени желаете да ви информирам?

Тода седна зад бюрото си и постави ръце върху дебела книга.

— Нека започнем със съпругата и с наложницата му.

Тода разлисти книгата:

— Нямам нищо, вписано за тях, освен датите, на които Макино се е омъжил за Агемаки и е довел Окицу в дома си. До днес не е имало основание да смятаме, че заслужават вниманието ни.

Сано си даде сметка, че действително според бакуфу повечето жени бяха твърде незначителни, за да бъдат забелязвани. В конкретния случай Рейко се бе оказала по-полезна.

— А някакви сведения за актьора?

— Ето го тук — Тода посочи подреден в колона текст.

Роден Юичи, син на собственик на чайна, преди двайсет и пет години. Настоящ артистичен псевдоним Кохейджи, нает в театър „Накамураза“; специализира се в роли на самураи. Познат по-рано като Козакура, работил в театър „Овари“. Няма данни за извършени закононарушения. Считан за безобидна компания на главния старейшина Макино.

Сано запамети информацията, която щеше да използва по-късно.

— С какво разполагате за Тамура?

Тода прехвърли няколко страници, после обобщи:

— Тамура Банзан. Наследствен васал на Макино. Признат майстор в боя с мечове, но опитът му в битки се ограничава до тренировъчния терен — Тода погледна Сано и продължи: — Самурай с неговия вкус към бойни изкуства на тези години обикновено е

окървавил меча си поне веднъж. Не разполагаме обаче с подобни сведения за Тамура.

— Досие, в което не фигурират данни за извършено убийство, не го освобождава от отговорност — отбеляза Сано, — нито доказва, че не е способен на подобно действие. Какво можете да ми кажете за отношенията между Тамура и главния старейшина Макино?

— Източници сред приближените на Макино са докладвали за чести кавги между него и Тамура.

— Кавги за какво?

— Макино е имал навика да иска пари от по-низши служители на бакуфу — каза Тода. — Тъй като е разполагал с властта да ги унищожи, ако не му платят, те рядко са му отказвали. Тамура не е одобрявал този негов навик. Освен това не е приемал разпуснатия му живот и безразборните му връзки с жени. Заявявал му е, че ненаситната му алчност за пари и секс е в разрез с нормите на бушидо.

Кодексът на честта на война постановяваше, че парите са мръсни и са под достойнството на един самурай, който трябва да се издигне над материалните интереси. Освен това самураят трябва да се въздържа от прекалено отдаване на удоволствията на плътта, които го отклоняват от дълга му. Сано мислено отбеляза, че конфликтът между Тамура и Макино се бе задълбочил много повече, отколкото Тамура бе намекнал.

— Как е реагирал Макино, когато Тамура го е обвинил в безчестие? — попита Сано.

— Засегнал се е, което е съвсем обяснимо — отвърна Тода. — Отвърнал е, че интимните му връзки не влизат в работата на Тамура. Така Тамура е трябвало да приеме смирено преценката на Макино и повече да не повдига въпроса. Но той е възприемал грешките на Макино като лична обида. Настоявал е господарят му да си смени навиците. С годините възраженията на Макино и заплахите му стават все по-бурни и невъздържани. Двамата започват да се презират един друг. Но Тамура е компетентен, изключително ценен главен васал. Макино се е нуждаел от него.

— Макино умира, преди проблемите помежду им да доведат до уволнението на Тамура — констатира замислено Сано. — И сега, когато вече го няма, някой от синовете му трябва да заеме мястото му като глава на клана.

Тода кимна, смятайки за достоверно предположението, че Тамура е убил Макино, за да запази поста си и да се сдобие с нов господар, по-стойностен от предишния.

— Но Тамура цени собствената си чест — намеси се Ибе, очевидно недоволен да види как подозренията се съсредоточават върху главния васал, а не върху владетеля Мацудайра. — Той не би извършил върховния грях да убие своя господар.

— Позволете да ви припомня, че има едно положение, в което убийството на господаря е оправдано — заяви Тода.

— Когато господарят представлява такъв непоправим позор, че само неговата смърт може да възстанови честта му — каза Сано. — Ако Тамура е смятал, че случаят е такъв, той би счел за свой дълг да убие Макино.

— Но Тамура не би отнел живота на близък приятел на шогуна — възрази Ибе. — Той не би желал да засегне нашия господар... или да рискува да бъде наказан.

— Който е отнел живота на Макино, се е опитал да прикрие убийството — отбеляза Сано. — Може би е Тамура, който го е сторил, за да избегне последствията.

— Ето ви тук някои новини, които може да предизвикат интереса ви — каза Тода. — Вчера следобед Тамура е дал клетва за вендетата.

Вендетата бе средството, чрез което един гражданин би могъл да осъществи лично отмъщение за сериозно престъпление, обикновено за убийство на роднина. Законът изискваше отмъстителят да следва строго определена процедура. Първо бе длъжен да представи на властите жалба, в която да бъде описано престъплението и назовано името на врага. Тогавла властите официално му разрешаваха да покоси врага си. Отмъстителят откриваше своя враг, обявяваше намерението си да го убие и посочваше причините. После двамата се биеха на дуел до смърт. Ако отмъстителят победеше, той представяше главата на врага си пред служителите, дали разрешение за вендетата. Преимущество на тази система бе, че докато отмъстителят следваше постановените правила, той би могъл да убие врага си и да си тръгне свободен човек. Недостатъкът бе, че процедурата позволяваше на мишената да научи за вендетата и да избяга, да се скрие или да се защити по някакъв начин.

— Срещу кого е заявил вендета Тамура? — попита озадачен Сано.

— Срещу убиеца на главния старейшина Макино — отвърна Тода. — Тамура е записал в жалбата си, че не може да посочи името на своята мишена, защото още не знае кой е убил господаря му.

— Но въпреки това вендетата му е била одобрена?

— Съдията очевидно е решил, че особените обстоятелства позволяват отклонение от правилата — каза Тода.

Един самурай дължеше на господаря си дори по-голяма вяност след смъртта, отколкото по време на жизнения му път. Ако господарят му загубеше живота си вследствие на машинация или предателство, самураят имаше правото и официалното задължение да отмъсти за него. Това обясняваше защо съдията бе направил изключение за Тамура. Сега Сано схвана каква бе връзката между вендетата на Тамура и неговото разследване.

— Е, значи имаме още по-голямо основание да смятаме, че Тамура не е убиецът — каза Ибе, произнасяйки на глас мислите на Сано. — Той не би се заклел да отмъсти на самия себе си.

— Би могъл да се престори на невинен — възрази Сано.

— Това предположение е лишено от всякакви основания — изсмя се Ибе. — Вие знаете не по-зле от мен, че убиецът най-вероятно е човек извън обкръжението на Макино.

Той хвърли враждебен поглед към хората на владетеля Мацудайра. Те слушаха внимателно, без да казват нито дума, но сега един от тях се улови на въдицата на Ибе.

— Аз съм съгласен, че търсим убиеца не където трябва.

Млад самурай, в чийто поглед се четеше неутолима амбиция, се обърна към Тода:

— Каква информация имате за дворцовия управител, която да подсказва, че зад убийството се крие именно той?

Погледът на опитния агент от мецуке стана предпазлив.

— Нямам какво да кажа по въпроса за дворцовия управител.

— Колко сте благоразумен — обади се Ибе. Самодоволната му усмивка изразяваше снизхождение към Тода и триумф над самурая, попитал за Янагисава. — Не забравяйте, че дворцовият управител контролира мецуке. Не очаквайте от тях да служат на господаря ви —

после се обърна към Тода: — Онова, което искам да знам, е дали можете да свържете владетеля Мацудайра с убийството?

— За него също нямам какво да кажа — отвърна Тода.

— Не забравяйте, че положението на господаря ви подлежи на промяна — заяви на Ибе младият самурай. Погледът му се втрени предизвикателно в Тода. — Когато прахта се слегне, може да установите, че мецуке са загубили покровителството на дворцовия управител и че са ви нужни нови приятели. Тъй че по-добре отговорете на въпроса ми.

Лицето на Тода остана абсолютно невъзмутимо и спокойно; при все това Сано усети как той напрегнато диреше безопасния път между двете фракции. Накрая отвърна:

— Дворцовият управител Янагисава имаше шпионин в обкръжението на главния старейшина Макино — Ибе възкликна в гневно несъгласие, а човекът на Мацудайра се ухили победоносно. Тода продължи с равен тон: — Владетелят Мацудайра също — сега подчиненият на Мацудайра се намръщи, а възраженията на Ибе заглъхнаха. — Шпионинът на Янагисава е един от стражите и се казва Ейичи — поясни Тода към Сано. — А на владетеля Мацудайра — също от стражите и се казва Саяма. Може да пожелаете да ги попитате какво са правили в нощта на смъртта на главния старейшина.

Ибе и човекът на Мацудайра бяха слисани; и двамата останаха безмълвни. Всеки от тях очевидно бе доволен, че имаше намек за вина на опозицията, и в същото време се опасяваше, че Тода можеше да каже нещо повече, което да компрометира господаря му. Макар и обезпокоен, че Тода му бе предоставил нови доказателства, свързани с двете непримирими фракции, Сано почувства неволно възхищение от финеса, с който той омиротворяваше и двете страни, без да проявява предпочитание към която и да било от тях.

— Онова, което ви казах, стига, за да ви създаде работа за известно време — Тода отправи към Сано печална усмивка, в която личеше другарят в същата битка за оцеляване. — Ако пак имате нужда от помощ, добре сте дошли, на разположение съм.

Когато Сано му благодари и стана да си тръгва, напрежението в него се усили; опасенията му, свързани с хода на разследването, нараснаха. Същия ден следобед Рейко вече щеше да е наета като

прислужница в имението на Макино сред четиримата заподозрени в убийство.

[1] Свещен будистки текст в проза и мерена реч за ученията на историческия Буда — Сакиамуни. Известни са над 84 000 сутри, всяка от които осветлява различна страна от неговата мъдрост. Будистите вярват, че приемането на написаното в дадена сутра е предпоставка за постигане на нирвана — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Хирата и другарите му от детективския корпус на Сано яздеха през търговския квартал Нихонбаши. Поради разположените нагъсто магазини от двете страни на тесните криволичещи улички бяха принудени да се движат плътно един до друг, а сновящите наоколо домакини, носачи и работници непрестанно препречваха пътя им. След тях бързаше Отани с хората на владетеля Мацудайра и на дворецовия управител Янагисава. От време на време конете им стъпкваха изнесени навън стоки за продан и тогава собствениците ги обсипваха с крясъци, а майките се втурваха да дърпат децата си от пътя им. Хирата се дразнеше, тъй като групата твърде много биеше на очи заради натрапените надзорници, а и те определено спъваха усилията му да разкрие престъплението. Поне Ибе не беше сред тях да го ядосва. А и разполагаше с едно предимство, което щеше да му помогне да проучи наложницата на главния старейшина Макино: търговецът на име Ракуами, с когото Окицу бе живяла преди това, бе стар негов познат.

Хирата пристигна на тясна улица, очертана от едната страна от внушителен ред заможни къщи със солидни керемидени покриви, ниски пръстени стени и заслонени порти — все жилища на преуспели търговци. От другата страна се издигаше уединена представителна постройка. Зидовете ѝ ограждаха просторна градина, а от стрехите ѝ висяха яркочервени фенери. През отворената порта се виждаше покрита с чакъл пътека, която водеше към парадния вход. От вътре се носеха музика на шамисен и гръмък смях. Детективите и надзорниците се скупчиха около Хирата и в същия момент през портата влязоха шумна група издокарани самураи.

— Какво е това място? — попита Отани.

— Ще видите — отвърна Хирата.

Те завързаха конете си за коловете близо до портата и влязоха в къщата. Отвъд антрето, пълно с обувки и оставени от гостите мечове, се намираше салон, в който върху възглавници се бяха излегнали мъже на различна възраст. Красиви млади жени в пъстри роби сервираха на

клиентите питиета, флиртуваха, играеха карти с тях или седяха в скутовете им. Младеж с приятна външност подрънкваше на шамисен, докато момичета обикаляха с подноси храна. Хирата и спътниците му се спряха на прага. В този момент един самурай и едно момиче отидоха заедно при някакъв мъж, застанал до една врата. Самураят пусна монети в ръката на мъжа и момичето го поведе нататък по един коридор, от който се разнасяха кикот, хрипове и стенания.

— Това е незаконен бордей! — възкликна Отани.

— Добро попадение — каза Хирата.

Макар че официално проституцията бе ограничена в рамките на определения с разрешително квартал на удоволствията Йошивара, тя процъфтяваше из целия град. Частни заведения обслужваха мъже, които не можеха да си позволят високите цени на Йошивара или не искаха да пътуват толкова далеч. Това много специално заведение обслужваше най-богатите и видни клиенти.

Един мъж стана и се отдели от групата на гуляещите.

— Поздрави, Хирата сан — извика той.

Беше с обло лице, плешива глава, около шейсетгодишен, приветлив и непринуден. Носеше халат в червено и черно, който откриваше голите му гърди и крака.

— Отдавна не съм ви виждал тук.

— Поздрави, Ракуами сан — отвърна Хирата. — Бизнесът все така процъфтява, както виждам.

— Да, да. Въпреки опитите на полицията да ме арестува и да затвори заведението ми.

Кожата на Ракуами изглеждаше някак мазна и лъщеше, а разтегнатите му в усмивка устни блестяха влажно, сякаш ядеше толкова тлъсти храни, че мазнината бе избила през порите му.

Като млад и неопитен полицај на обход Хирата веднъж бе направил внезапна полицейска проверка на заведението и се бе опитал да приложи закона срещу проституцията извън Йошивара. Той не си бе дал сметка, че Ракуами има високопоставени клиенти, които го закриляха от ревностните поддръжници на този закон. Грешката, която бе допуснал Хирата, му бе спечелила порицание от страна на началника му и своеобразно приятелство с Ракуами.

— На какво дължа честта, която ми оказваш с посещението си? — попита Ракуами. — И няма ли да ме представиш на приятелите си?

Отани избута с лакът Хирата.

— Казвам се Отани — заяви той надутото. — Васал съм на владетеля Мацудайра и провеждам разследване на убийството на главния старейшина Макино.

— Разследването вода аз — намеси се Хирата. — И съм дошъл да те помоля за съдействие.

Ракуами изгледа Хирата и Отани с проникателните си ясни очи. После се усмихна на Отани:

— Ще се радвам да ви помогна с каквото мога.

За свое огорчение Хирата разбра, че Ракуами бе по-загрижен да угоди на пратеник на могъщия владетел Мацудайра, отколкото на един васал на следователя на шогуна.

— Има ли къде да поговорим на спокойствие? — попита Хирата, отстоявайки собствения си авторитет.

— Какво ще кажете за по едно питие — обърна се Ракуами към Отани.

— Не, благодаря — отвърна високо Хирата.

— С най-голямо удоволствие — каза Отани.

— Оттук, моля.

Ракуами поведе Отани към един ъгъл на салона. Хората на Отани и пратениците на дворцовия управител ги последваха. Ракуами настани всички и направи знак на прислужниците, които наляха на гостите чашки саке. Около тях пиршеството беше в разгара си. Детективите погледнаха към Хирата.

— Хайде — подкани ги той.

Вътрешно кипеше от негодувание, докато се промъкваше към Ракуами, а детективите се настаниха в края на групата.

— Сред куртизанките ти имало ли е някога момиче на име Окицу? — обърна се Отани към Ракуами.

— Да — отвърна търговецът и изгаряйки от желание да угоди на Отани, добави: — Купих я от един посредник, който продаваше момичета от село.

Тези посредници обикаляха страната и купуваха дъщери от обеднели селски семейства, за да ги продават на публични домове в града. Най-красивите момичета отиваха в Йошивара срещу висока цена. Останалите се озоваваха в места като заведението на Ракуами, че и по-лоши.

— Окицу беше много сладка — похотливата усмивка на Ракуами подсказваше, че той самият се бе възползвал от прелестите ѝ. — Надявам се, че не се е забъркала в нещо нередно?

— Заподозряна е в извършване на престъпление — заяви Хирата.

— Не думай! — изгледа го Ракуами и отново се обърна към Отани: — Не мога да повярвам, че малката Окицу може да има нещо общо с това убийство.

— Никога ли не е създавала проблеми? — попита Отани.

— Не, изобщо. Беше мила и покорна. Всички я харесваха. Беше много популярна сред гостите ми.

— Това би трябвало да е достатъчно, за да изясниш каквито съмнения имаш относно характера ѝ и да я поставиш извън подозрение — заяви Отани, благоволявайки да се обърне към Хирата.

— Разбира се, че Ракуами ще говори само хубаво за нея — възкликна гневно Хирата. — Той не би желал да му излезе име, че наема съмнителни момичета.

Отани и Ракуами си размениха погледи, в които се четеше възмущение от изблика на Хирата. Ракуами каза:

— Хирата сан, възприемаш живота твърде сериозно. Трябва да се отпуснеш — той подвикна към едно предизвикателно момиче в ярко розово кимоно: — Ела да позабавляваш моя млад приятел.

Момичето коленичи зад Хирата и започна да масажира раменете му.

— Остави ме на мира! — нареди ѝ Хирата.

Другите мъже взеха да се подсмиват на неудобството му. Дори детективите с усилие спотаиха усмивки, когато момичето продължи да го обсипва с ласки. Ракуами му се подиграваше пред всички и това го разгневи още повече. Явно някогашният му приятел си връщаше за онази отдавнашна внезапна проверка. С категоричен жест Хирата отстрани момичето и се обърна към Ракуами:

— Главният старейшина Макино тук ли се запозна с Окицу?

— Да. Макино бе редовен гост в заведението ми. А Окицу бе едно от любимите му момичета.

Макар че Ракуами все още се забавляваше за сметка на Хирата, нотка на предпазливост в тона му подсказваше, че той предпочиташе да не обсъжда отношенията между Макино и Окицу. Надушвайки следа, Хирата каза:

— А Макино беше ли сред любимите клиенти на Окицу?

— Да, че и повече — отвърна Ракуами.

Хирата го погледна с подозрение.

— Окицу е била красиво младо момиче, а Макино — стиснат грозен старец. Но въпреки това го е харесвала?

— Много.

Ракуами вече не се усмихваше; поведението му стана отбранително. Отани се намръщи.

— Той си е плащал за нейното благоразположение, така че тя е била принудена да го обслужва, но това ѝ е доставяло удоволствие, защото го е харесвала — обобща Хирата с презрителен скептицизъм.

— Е, добре, не ѝ допаднаше особено. Но това беше без значение. Тя се държеше много мило с него — лицето на Ракуами вече лъщеше от пот.

— Могат ли момичетата и слугите ти да потвърдят онова, което ми каза? Идете да ги разпитате — нареди той на детективите си.

— Чакайте!

Ракуами вдигна ръка, макар че му бе неприятно да разтуря веселбата. Хирата даде знак на детективите да спрат. Ракуами каза с неохота:

— Първия път, когато Макино пожела компанията на Окицу, тя ме помоли да не я пращам при него. Каза ми, че я плашел. Само като го видела, и ѝ прилявало. Каза, че не можела да го понася. Но аз я предупредих да гледа да му угоди, защото е важен клиент.

— И тя така му е угодила, че той си я е пожелал само за себе си — заключи Хирата, доволен, че най-накрая бе спечелил надмощие. — От тебе ли я купи? — Ракуами кимна и Хирата продължи: — Окицу как прие идеята да бъде наложница на мъж, който я отблъсква и отвращава?

Погледът на Ракуами зашари из стаята, избягвайки Хирата.

— Това бе изгодна възможност за Окицу. Когато моите момичета станат твърде стари, за да привличат клиенти, аз трябва да ги освободя. Не мога да си позволя да ги издържам, ако не печелят пари. Много от тях завършват като просякини на улицата. А да попадне на богат и влиятелен мъж, като Макино, за Окицу това означаваше осигурено бъдеще.

— Но тя не е искала да живее с него — възрази Хирата, схващайки истината, която Ракуами толкова се стараеше да скрие.

— Тя е млада и глупава — изсумтя презрително Ракуами. — Не знае какво е най-добро за нея. Казах ѝ, че Макино ще ѝ осигури хубав дом. И ще ѝ се налага да обслужва само един мъж вместо мнозина.

— Какво се случи, когато Окицу разбра, че я продаваш на Макино?

Ракуами се поколеба, облизвайки влажните си устни.

— Сигурен съм, че има някой друг тука, който ще ми каже — Хирата понечи да се изправи, а детективите го последваха.

С гримаса на раздразнение Ракуами отстъпи:

— Окицу опита да се самоубие — отвърна той с приглушен равен тон, за да не чуят гостите.

— Как? — попита Хирата, след като той и детективите се бяха върнали на местата си.

— Скочи в канала зад къщата и се опита да се удави — отвърна Ракуами. — Но някакъв лодкар я спасил. На следващия ден я изпратих в къщата на Макино.

Отани се намеси в разговора:

— Това не е от значение. Момичето е опитало да нарани себе си, не Макино. Не сме чули нищо, което да предполага, че го е убила.

— Може би главният старейшина се е държал зле с нея, докато са живели заедно — предположи Хирата. — Нищо чудно да е искала да се отърве от него и да е решила, че е по-добре, вместо да отнема собствения си живот, да убие Макино.

— А може би си измисляш истории, на които ти се ще да вярваш — присмя се Отани на Хирата, след което се обърна към Ракуами: — Благодаря ви за съдействието. Няма да ви безпокоим повече.

Той и хората му станаха, същото сториха и пратениците на дворцовия управител. Ракуами скочи на крака, поклони се дълбоко и се усмихна, слагайки с облекчение точка на разпита на Хирата.

— За мен е удоволствие да ви услужа — заяви той на Отани. — Може би ще ми окажете честта да ме посетите някой друг път?

С широк жест той предложи на Отани своите момичета, храна, питиета и музика.

— Непременно — отвърна Отани.

Хирата и детективите му също станаха, но Хирата каза:

— Ние няма да тръгваме още. Първо ще проверим какво имат тук да ни кажат за Окицу.

Той започна да отделя момичетата и прислугата от гостите, които побързаха да се отдалечат, за да не бъдат замесени. Ракуами наблюдаваше всичко това с безпомощно възмущение. Хирата изпитваше злорадо удоволствие да го притесни и в същото време да принуди Отани и останалите да наблюдават една досадна поредица от разговори. И макар че от тях не разбра нищо по-различно от онова, което им бе казал Ракуами, Хирата почувства облекчение, че въпреки спънките от страна на Отани бе установил наличие на мотив за убийство у Окицу. Поне вече имаше какво да докладва на Сано. Най-накрая той и групата му напуснаха къщата. Когато излязоха навън, за да си вземат конете, Отани го дръпна настрана и му заговори с поверителен тон:

— Има нещо, което трябва да ти кажа, за ваше добро е!

Хирата го изгледа предпазливо.

— Сосакан сама прави голяма грешка, като води разследването по този начин — заяви Отани. — Ако следвате тази улика, двамата ще се провалите. Направете си услуга. Обединете си усилията с моите. Запазете собственото си бъдеще.

— Нима искате да кажете, че трябва да пренебрегна желанието на моя господар да се установи истината и да заговорнича с вас, за да уличим дворцовия управител и да получа възнаграждение от владетеля Мацудайра? — Хирата се втренчи изумен в подутото лице на Отани.

— Няма защо да го изричаш тъй открито — упрекна го Отани.

Отани се опитваше да подрони лоялността му към Сано! Вбесен, Хирата изпита желание да се нахвърли върху него, задето обиждаше него и критикуваше преценката на Сано. Но той не биваше да обижда Отани и да рискува да въвлече Сано в още неприятности.

— Благодаря за предложението, но трябва да ви откажа — каза той с цялото самообладание, на което бе способен.

Отани сви рамене.

— Предложението си остава, в случай че се вразумиш.

Изведнъж Хирата изпита страх, че ако не разполага със свободата да провежда разпитите без постоянен натиск, накрая ще се провали. Той обърна гръб на Отани, яхна коня си и отиде при детективите, които вече бяха по седлата, и шепнешком се разпореди за

по-нататъшните им действия. Докато всички се отдалечаваха от къщата на Ракуами, един от детективите внезапно препусна напред, друг насочи коня си в противоположната посока, трети сви вляво на разклона, а последният зави вдясно.

— Къде отиват? — попита рязко Отани.

— Да проверят някои улики по мое нареждане — отвърна Хирата.

Отани извика на хората си да тръгнат след детективите. Хората на дворцовия управител също се включиха в преследването. В общата суматоха Хирата изплющя с юзди и се понесе в галоп напред.

— Хей! Върни се! — изкрещя гневно Отани.

Както препускаше, Хирата чу зад себе си тропот на копита — явно Отани се опитваше да го настигне. Но той познаваше Нихонбаши по-добре от Отани. Свиваше по различни улички и прекосяваше тържища, докато накрая се отърва от преследвачите си. Обзе го възторжено чувство за свобода, докато препускаше сред вятър и слънчеви лъчи към светилището „Асакуса Джинджа“, за да разследва съпругата на главния старейшина Макино.

ГЛАВА 14

Рейко слезе от своя паланкин в административния район Хибия, разположен източно от крепостта Едо, пред голяма представителна къща, собственост на баща ѝ — един от двамата магистрати, които поддържаха законността и реда в Едо. Тя прати паланкина и ескорта си у дома, след което отнесе при портата един увит вързоп. Стражите ѝ отвориха и тя забърза навътре през двора, където полицаи охраняваха оковани с вериги затворници, очакващи своя процес при съдията. Във вътрешността на къщата подмина залите на съда и се отправи към личните помещения, където се затвори в една стая, която ѝ бе принадлежала в годините на детството. Скрита сред познатите шкафове от тиково дърво, лакирани мебели, повдигнатата ниша с бюро и изрисуваните фрески, изобразяващи цъфнали сливови дръвчета, тя коленичи на застлания с татами под и разгъна вързоба си.

В него имаше две обикновени кимона в индигов цвят с подходящи пояси, две бели долни роби, груби бели чорапи, подплатена памучна наметка и сламени сандали — типичното облекло на прислуга. Увити в дрехите бяха купичка за ориз и пръчици, един гребен, фиби за коса, кърпа за глава, будистка броеница и няколко медни монети. Единствената вещ, която не се включваше в обичайните притежания на една прислужница, бе кинжалът в кожена ножница. Рейко смени копринените си роби с грубите памучни дрехи, после седна на тоалетката и взе да изучава отражението си в огледалото.

Взе една кърпичка и изтри ружа и бялата пудра от лицето и устните си. Зъбите ѝ, боядисани в лъщящо черно според обичая за омъжените жени от висшето общество, издаваха социалното ѝ положение. Рейко ги търка с четка, докато избледняха до убито сиво. Надяваше се, че никой нямаше да забележи обръснатите ѝ вежди — друг белег за класова принадлежност и мода. Махна фибите от блестящите си, дълги до кръста черни коси, после отвори един мангал с дървени въглища, гребна с шепа от пепелта и я втри в косите си, докато станаха сплъстени и сивкави. Прибра косите в семпъл кок,

закрепи го с фиби и се усмихна на образа си в огледалото. Сивите кичури убиваха естествената ѝ красота и я състаряваха с двайсетина години. Удовлетворението от успешната промяна на външността ѝ почти потисна страха от това, че ѝ предстоеше да напусне своята безопасна територия.

Тя привърза кинжала към бедрото си под полите на робите, сложи си наметката и пренареди вързопа си, който взе на излизане от стаята. Тръгна прегърбена по коридора с походката на възрастна жена. Завивайки зад един ъгъл, видя баща си — облечен в черната си тога на съдия, — който вървеше срещу нея. Рейко бе стъписана. Беше се надявала да не го срещне, защото не искаше той да знае какво възнамеряваше да извърши. Но вече нямаше как да го избегне — той я бе забелязал. Сви се в напрегнато очакване, докато той приближаваше... но баща ѝ отмина, без да я погледне. Не я бе познал! Беше помислил, че е някоя от прислужниците му. Рейко потисна порива си да се изкиска щастливо, че маскировката ѝ бе преминала първата проверка, след което бързо напусна къщата.

На улицата зърна двама селяни, които носеха празно каго. Тя им махна, качи се на каго и им каза да я отнесат в крепостта Едо. Докато тичешком я пренасяха покрай оградените със зидове имения, тя се чувстваше уязвима без обичайния си ескорт. Трепереше на студения вятър, лишена от подслона и сигурността на своя паланкин. Подминаваха я самураи конници, които се извисяваха заплашително над нея. Без одеждите и украшенията, типични за ранга ѝ, мъжете почти не я забелязваха, но невидимостта ѝ бе противоречива благодат. Ако някой от многобройните крадци или мародери в Едо я нападнеше, никой нямаше да ѝ се притече на помощ. Тя изпита странното тревожно усещане, че е загубила уменията си, както и самоличността си. Как изобщо щеше да научи нещо полезно за съпругата или наложницата на главния старейшина Макино? Как щеше да се защити, дори и с кинжала, скрит под полите ѝ?

Рейко се съпротивяваше на коварната паника, която я причакваше, за да я впримчи в капана си. Молеше се поредният пристъп да не я връхлетеше сега, докато откритото каго я носеше по улицата за разходка извън крепостта Едо. Високите зидове, кули и покриви, които се мержелееха горе на хълма, за нея вече не означаваха уютен дом или безопасност. Вместо това крепостта заявяваше мощта

на режима на Токугава и бе сигнал за опасност за несретници... като нея. В този момент носачите на каго спряха близо до портите.

— Слизай! — заповядаха ѝ те. — Плащай веднага!

Тя с неохота слезе от стола сред войници и служители, които изпълваха улицата. Докато плащаше на носачите, забеляза червендалест набит самурай, който бе застанал при портите на крепостта и оглеждаше тълпата. Рейко разпозна Номура, капитан от стражата на двореца и приятел, когото Сано бе помолил да я посрещне на това място и да я отведе в имението на главния старейшина Макино. Той я видя и се приближи.

— Ти ли си Еми? — попита, назовавайки я с името, което Сано ѝ бе измислил.

— Да, уважаеми господарю.

Рейко се поклони, осъзнавайки, че той не я бе познал, макар че я бе виждал, когато бе придружавала дамите от двореца на излети, а той бе предвождал ескорта им.

— Да тръгваме тогава — подкани я Номура и се отправи към портите на крепостта.

Рейко го последва. Пазачите я пуснаха, защото Номура поръчителстваше за нея. Благодарение на авторитета му тя минаваше без проблеми покрай стражите при пропускателните пунктове по проходите. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато вървяха по познатите улици на района, в който бяха жилищата на вишестоящите служители. Скоро пристигнаха в имението на главния старейшина Макино. Над портата бе повесено черно траурно платно. Къщата изглеждаше зловеща като зандан. Номура съобщи името и ранга си на пазачите в стражницата.

— Трябва ми управителя на имението — заяви той.

Те проводиха човек да съобщи за него и не след дълго на портала пристигна самурай. По външен вид доста приличаше на Номура.

— Поздрави, братовчеде — каза новодошлият. — Какво те води насам?

— Търся работа за тази жена — Номура посочи към Рейко. — Казва се Еми. Искам да я наемеш като прислужница на господарките.

— Добре — отвърна управителят на имението, автоматично приемайки да изпълни услугата, която бе поискал от него

високопоставеният му братовчед. — Тръгвай с мен — нареди той на Рейко.

Тя го последва. Пазачите затвориха портата зад гърба им. Ужасното чувство, че се е озовала в затвор, помрачаваше триумфа ѝ от това, че бе успяла да влезе в имението. Спомни си за посещения при приятели на подобни места. Тогава бе обект на изключителна вежливост в качеството си на съпруга на сосакан сама. Но сега управителят на имението я преведе покрай представителната къща до жилищата на прислугата, които се помещаваха в една обикновена двуетажна дървена постройка. Тук я предаде на икономката, която представи като Ясуе. Тя бе възрастна жена с бели коси, жълтеникав тен и гърбица. Под пояса на сивото си кимоно носеше дебела тояга.

— Това е Еми, нова прислужница, която току-що наех за господарките — каза той на Ясуе. — Дай ѝ работа.

Той си тръгна и Рейко се почувства така, сякаш бе загубила и последната връзка с обичайния за нея свят. Знаеше, че не е сама, защото Сано бе разположил двама детективи в имението, в случай че имаше нужда от помощ, но тя нямаше представа, къде са. Едва сега си даде сметка, колко малко знаеше за живота на прислугата. Споменът, че далеч не всички работодатели се отнасяха със слугите си както те двамата със Сано, само увеличи ужаса ѝ.

— Я стига с тоя уплашен вид — каза Ясуе. — Няма да те ухапя.

Бдителните ѝ очи, чието бяло всъщност бе станало жълто, заискриха с весели пламъчета. Устата ѝ, пълна с грамадни щръкнали жълти зъби, се ухили на Рейко. Отведе я в хладна, усойна стая в постройката за слугите. На голия под имаше редове дървени палети с нахвърляни отгоре им сламени дюшеци. Ясуе отвори един шкаф и каза:

— Остави си нещата тук.

Рейко сложи вързопа и наметалото си в едно от многобройните отделения с дрехи и разни други лични неща на прислугата. Усети острата воня на урина и изпражнения от тоалетните отвън. При мисълта, че ще спи в такова претъпкано помещение, което бе в окаяно състояние, се почувства физически зле.

Ясуе я преведе през различни постройки, като всеки път назоваваше каква им е функцията, след което я запозна с правилата на домакинството:

— Прислужниците трябва да бъдат колкото е възможно по-невидими и безшумни. Не се приближавай до семейството на главния старейшина Макино, до васалите или гостите му, ако не те помолят да им сервираш. Не разговаряй с тях, ако те не разговарят с теб.

„До тук с надеждата да подхвана разговор със заподозрените и да се опитам да установя вината или невинността им“, помисли си Рейко. Двете с Ясуе вървяха по пътека към градина с камъни, бял пясък и храсти, и наскреде градината видяха наполовина дървена постройка с капаци на прозорците и просторна веранда.

— Това са личните помещения — каза Ясуе.

Рейко се взря с интерес в мястото, на което бе извършено престъплението, и в този момент забеляза една жена, която се движеше плавно по закрития проход към постройката. Слаба, елегантна, прехвърлила четирийсетте, тя отговаряше на описанието на Сано за Агемаки — вдовицата на главния старейшина Макино. После дойдоха едно младо хубаво момиче и младеж с впечатляваща красота. Рейко заключи, че това по всяка вероятност бяха наложницата Окицу и актьорът Кохейджи. Тя проточи врат, изгаряща от любопитство да види по-отблизо заподозрените в убийство, които бе дошла да наблюдава. Но те бързо изчезнаха в личните помещения.

— Нямах право да влизаш там без позволение — предупреди я Ясуе. — Ела сега.

Рейко нямаше друг избор, освен да остави икономката да я отведе, следвайки я с бърз ход. Отидоха в кухнята — просторно помещение, където огницата пламтяха и изпълваха стаята с дим и пара. Около врящи гърнета и нарязана сурова риба се суетяха мъже готвачи и крещяха нареждания на момчета, които поддържаха огъня, и на момичета, които бързо нареждаха чиниите върху подноси и ги пълнеха, сипвайки с един черпак.

— Има гощавка за видните гости, дошли на поклонението на главния старейшина Макино — поясни Ясуе. — Можеш да помогнеш тук.

Тя настани Рейко на една маса, където прислужниците с бясна скорост кълчаха зеленчук. Подаде на Рейко един нож и я остави. Рейко бе слисана, защото не бе очаквала да върши кухненска работа.

Един слуга й хвърли китка грамадни бели репички. Без да знаеше кой знае какво за готвенето, тя непохватно нарязва на филийки

една репичка. Ножът се отплесна й поряза пръста й; кръвта й оцвети репичката. Слугините, които работеха до нея, изобщо не я поглеждаха. И двете бяха по-възрастни жени със загрубели от тежък труд лица.

— Разбрах, че господарят на тази къща е убит — подхвърли тя. — Да сте чули или видели нещо?

Те се смръщиха, без да спират майсторски да боравят с ножовете. Едната каза:

— Наредено ни е да не говорим за това. Не го споменавай повече... или някой ще загази заради теб.

Още правила, които я отклоняваха от целта! Рейко въздъхна отчаяно, избърса потта от челото си и с мрачно изражение продължи да реже репички. Имаше чувството, че бяха минали часове, когато Ясуе се появи отново.

— Господарките са поръчали храната — заяви тя на Рейко. — Можеш да помогнеш в сервирането.

Рейко бе доволна да напусне кухнята заедно с още две слугини, определени за същата задача. С тежки подноси в ръце, отрупани с покрити блюда, те поеха една след друга по закрития коридор към личните помещения. Стражите ги пуснаха вътре. Рейко потръпна от вълнение. Тук можеше да разкрие истината за смъртта на главния старейшина Макино.

— Ти иди при господарката Агемаки — каза й едната от прислужниците. — Стаята й се намира ей там.

Те завиха зад един ъгъл и изчезнаха от погледа й. Рейко продължи напред с подноса в ръце и стигна до една отворена врата. Надзърна в стаята и видя, че вдовицата е съвсем сама. Точно се канеше да влезе, когато нечия ръка внезапно я сграбчи така силно, че тя се стресна.

— Трябва да коленичиш, когато влизаш в стаята! — изсъска в ухото й Ясуе.

Тя цапна Рейко по главата и се отдръпна. Стъписана, Рейко застина намясто с писнали от удара уши. Беше забравила изискванията за прислугата и изобщо не подозираше, че Ясуе я бе проследила. Възрастната жена се движеше безшумно като котка. Рейко коленичи и с усилие пое напред през прага към вътрешността на стаята. Агемаки седеше втренчена в празното пространство, погълната от собствените си мисли. Въодушевена, че се бе озовала тъй близо до обекта на своя

интерес, Рейко се надигна, примъкна се до Агемаки и постави подноса до нея.

Вдовицата остана безмълвна; не погледна нито Рейко, нито храната. Рейко се запита дали да посмее да я заговори. Дали Ясуе дебнеше наоколо, за да се увери, че новата прислужница се подчинява на правилата? Рейко взе да отваря капациите на блюдата върху подноса, докато чакаше някакъв знак от Агемаки.

— Можеш да си вървиш — каза Агемаки с отсъстващ глас.

Ръцете на Рейко трепнаха.

— Не ме ли чу? — попита рязко Агемаки. — Махай се!

Колкото и да ѝ бе неприятно да пропусне тази възможност да подири информация, Рейко се подчини смирено. Отвън пред вратата се поколеба, тъй като не ѝ се искаше да си тръгне, без да е свършила нищо. Отнякъде долиташе музика, изпълнявана на шамисен, чуваха се мъжки глас, който пееше, и женски кикот. Тя се промъкна нататък по коридора и надникна в една стая, където актьорът Кохейджи забавляваше наложницата Окицу и прислужниците. Рейко си каза, че едва ли някой щеше да забележи отсъствието ѝ, ако за момент хвърлеше поглед на местопрестъплението. Може би щеше да намери нещо, което Сано и детективите бяха пропуснали.

Тя пое бързешком нататък по коридора, където, както бе разбрала, се намираще стаята на главния старейшина Макино. Отвори предпазливо вратата, шмугна се вътре, затвори отново и огледа преценяващо обстановката. Неприветлива, без мебели, тя внушаваше усещането за зловеща атмосфера на споходено наскоро от смърт място. Отправи поглед към подиума, където бе лежало мъртвото тяло на Макино, и потръпна. Отвори шкафовете покрай стените, но установи, че всички отделения вътре са празни. Някой бе отнесъл вещите на покойника. В следващия миг забеляза тесен отвесен процеп между две секции с рафтове. Обзета от нарастващо напрежение, тя инстинктивно мушна пръст в процепа. Върху страничната стена напипа вдлъбнатина. Натисна я и завъртайки се, едната половина излезе напред, а другата потъна в тъмното пространство зад стаята. Беше открила тайно помещение!

Изгаряща от нетърпение, надзърна вътре.

В нея се бяха втренчили човешки фигури. Рейко с мъка потисна писъка си. Но фигурите стояха неподвижни и не издаваха нито звук.

Погледна ги повторно и тогава установи, че главите им бяха отпуснати под неестествен ъгъл, а краиците им висяха свободно под робите им. Бяха кукли в човешки бой, които висяха на куки. Озадачена, Рейко се осмели да влезе в помещението, което миришеше на пот и застояло. Преброи десет кукли, всичките жени. Имаха красиви лица, направени от майсторски издялано и боядисано дърво; всички носеха изискани перуки и скъпи копчинени кимона на шарки. Рейко забеляза, че над всяка фигура имаше надпис: „Такао от Великия Миура“, „Отова от Мацуба“... Куклите изобразяваха различни куртизанки от квартала на удоволствията Йошивара.

Недоумението на Рейко отстъпи място на разбиране. Бе чувала истории за мъже, притежаващи „форми“ — фигури на жени, които им доставяли сексуална наслада. Изживявали отново удоволствието, като се любели с фигурите. Навит футон в ъгъла и бегъл поглед под робата на една от куклите потвърдиха предположението ѝ, че главният старейшина Макино е имал тази странна привичка. Тялото на куклата, оформено от кожа с пълнеж, имаше в слабините отвор, запълнен с варени и смачкани на каша репички, използвани за имитация на тъканта на женски гениталии.

Рейко сбърчи нос при възкиселата миризма, лъхаща от кашата, представяйки си как Макино се съвкупява с фигурата от кожа върху футона. Отстрани забеляза рафт, отрупан със свитъци. Отвори няколко и откри, че са картини на двойки в еротичен акт. На места изображенията бяха осеяни с безцветни петна. Под рафта намери два сандъка от лаково дърво и надзърна в тях. В единия откри дървени сопи, обвити я с кожа, върху навито въже. Привичките на Макино очевидно включваха ритуално насилие по време на секс. В другия имаше девет различни по големина нефритени фалоса, които приличаха на истински. Бяха поставени в специален улей в подплатеното дъно. Последният, десетият улей някога бе съдържал огромен фалос. Рейко си спомни какво ѝ бе казал Сано за огледа на трупа на главния старейшина. Възможно ли бе липсващият фалос да е причинил аналното нараняване... и смъртоносния побой? Ако е така, значи убиецът на Макино е някой, който е знаел за съществуването на това тайно помещение. Може би този някой бе една от жените, които Рейко бе дошла да наблюдава тайно.

Внезапно долови приближаващи по коридора предпазливи стъпки и замръзна ужасена. Вратата на стаята се плъзна встрани. Не биваше да позволи някой да я намери тук! Тя натисна рафтовете, затваряйки входа към тайното помещение и себе си зад подвижната стена. Стъпките вече прекосяваха стаята. Рейко видя нечий пръст да се вмъква между рафтовете и да натиска вдлъбнатината. Сърцето ѝ заседна в гърлото, когато тайната врата се завъртя и се отвори. Тя бързо се скри зад едното крило.

В стаята влезе самурай с вързоп в ръка. Рейко затаи дъх, надникна предпазливо иззад вратата и го проследи с поглед. Той коленичи пред сандъка с нефритените фалоси. Вдигна капака и разгъна вързоба си, който представляваше дебела завивка, увита около цилиндричен предмет. Самураят го постави в празния улей на дъното на сандъка. После затвори капака и се изправи. На излизане от помещението мина съвсем близо до Рейко. Тя го разпозна от описанието на Сано — беше Тамура, главният васал на Макино. Рафтовете отново се завъртяха и се затвориха. Рейко въздъхна в трескаво облекчение, докато слушаше как Тамура излизаше от стаята на главния старейшина.

Още първия ден от пребиваването си тук вече бе открила доказателства, които отклоняваха подозренията от двете воюващи фракции и ги пренасочваха към най-близкото обкръжение на Макино. Ако оръжието, използвано върху главния старейшина, бе този фалос, тогава поведението на Тамура предполагаше, че убиецът е той. Възможно бе да е скрил оръжието след извършеното престъпление и да е решил, че сега е подходящото време да го върне на мястото му. Рейко нямаше търпение да разкаже всичко на Сано.

Но сега изведнъж си даде сметка, че музиката беше спряла. Вече не чуваше и хихикането на прислужниците — вероятно си бяха отишли. Не биваше повече да се бави. Измъкна се от скривалището и върна рафтовете в предишното им положение. Когато излезе от личните помещения, пазачите я изгледаха с подозрение. Тя пое бързо по пътеките и покритите коридори между постройките към кухнята тъй въодушевена, че мисълта за изнурителната работа, която я очакваше, изобщо не я вълнуваше. Но докато прекосяваше градината, Ясуе изникна тъй неочаквано, все едно се бе появила от нищото. Изгледа я навъсено, сграбчи я за ръката и попита рязко:

— Къде беше?

— Заблудих се.

Ясуе изсумтя недоверчиво.

— По-скоро си шпионирала наоколо.

Тя измъкна тоягата изпод пояса си и я стовари три пъти върху гърба на Рейко, която падна на колене и опряла длани в пода, извика от болка и гняв.

— Ще те наблюдавам постоянно — предупреди я Ясуе. Сграбчи я за яката и я дръпна силно, изправяйки я на крака. — Не го забравяй, когато тръгнеш пак да душиш наоколо. А сега ще ти намеря достатъчно работа, та да нямаш време да създаваш неприятности.

Рейко с тъга осъзна, че вече си бе създадала един враг. Все пак се надяваше, че ще съумее да остане достатъчно дълго в имението, за да разкрие истината относно смъртта на главния старейшина Макино.

ГЛАВА 15

— След като трябва да разследвате този актьор, не е ли по-добре да започнете от мястото, където е давал представления? Току-що подминахме „Накамураза“, ако случайно не сте забелязали — обърна се Ибе към Сано, докато двамата, съпровождани от своя антураж, язدهа през района на театър „Саруакачо“.

Той махна с ръка към един от театрите на широката улица. Афиши на фасадата му изобразяваха Кохейджи и обявяваха заглавието на пиесата: „Любовните приключения на един самурай от Едо“. Мъж и жени се редяха на опашка пред будките за билети край този и останалите театри. От прозорците на горните етажи се носеха аплодисменти, песни и смях.

— Ще тръгнем от мястото, където Кохейджи е започнал кариерата си — отвърна Сано.

Интуицията му подсказваше, че там щеше да научи повече, но не си направи труда да обясни това на Ибе или на хората на владетеля Мацудайра, които бяха против това той да следва някакви свои предчувствия, вместо да се занимава със заподозрените, чиято вина според тях трябваше да докаже. Той отведе групата в „Кобикичо“ — един по-малък театрален квартал. Тук театрите бяха невзрачни и неугледни, а публиката се състоеше изцяло от мъже. Те се тълпяха в чайните, пиеха саке, играеха карти и залагаха на бой с петли. Други изпълваха улиците в дирене на различни забавления. Собствениците на близките чайни се втурнаха навън да поздравят Сано и антуража му.

— Ще желаете ли компаньон за вечерта?

— Мога да ви уредя с най-красивите актьори!

— Една жълтица, и ще е ваш от падането на завесата до разсъмване на следното утро!

Сано знаеше, че районът „Кобикичо“ бе известен като сборище на привържениците на любовта между мъже. Той осигуряваше повече постъпления от мъжка проституция, отколкото от продажба на билети. Улиците гъмжаха от юноши, които предлагаха безплатни билети и

съблазняваха мъже да посетят представленията им. Мъже подвикваха приканващо на младежи, които се бяха надвесили навън от прозорците на втория етаж. Сано учтиво отклони всички предложения, макар че неколцина от спътниците му загледаха момчетата с интерес. Може би някои от актьорите се наслаждаваха на секса между мъже колкото и ухажорите им, но той знаеше, че младите и неизвестни изпълнители заработваха толкова малко, че ако искаха да ядат, трябваше да се продават. Следователно „Кобикичо“ бе плътският рай за богатшите, които жадуваха за момчета.

Щом стигнаха театър „Овари“, Сано и придружаващите го слязоха от конете и ги оставиха на грижите на конярите. Пред запуснатата дървена постройка се въртяха полицаи, готови да потушат шумните свади, които често избухваха, когато мъжете почнеха да се карат за своите любими актьори. Влизайки в театъра, Сано установи, че в момента върви представление. На повдигната сцена, осветена от прозорците на тавана, със спуснато в дъното платно, върху което бе изрисувана гора, един актьор в одежди на селянин пееше сантиментален дует с онагата, облечен като куртизанка. Съпроводът се осъществяваше от неколцина музиканти, които свиреха доста фалшиво. Множество мъже изпълваха местата покрай стената и отделенията пред сцената. Публиката избухваше в дрезгави възторжени викове. Въздухът бе задимен от пушещи лули.

Докато актьорът пееше, един самурай от публиката се изправи и извика:

— Ебисуя сан, ето знак за моята любов към теб!

Той измъкна кинжал, отрязва кутрето си и го хвърли на онагата. Опита се да скочи на сцената, но полицаите го отблъснаха. Никой не изглеждаше особено впечатлен от инцидента, който съвсем не бе необичаен в „Кобикичо“. Изпълнението продължи без пауза. След това публиката се изсипа от театъра. Сано поведе своите надзорници и детективи към един възрастен мъж, който стоеше под сцената.

— Вие ли сте собственикът? — попита го Сано.

— Да, господарю.

Имаше повдигнати рамене, които стигаха до ушите му, а кичури бели коси ограждаха плешивото му теме. Той подвикна към актьорите, които се разтакаваха по сцената и пушеха:

— Какво си седите там! Сменете декорите за следващото представление!

Актьорите, които очевидно бяха и сценични работници, свалиха задното платно. Ебисуя, изпълнителят на женските роли, работеше, стиснал лулата си между начервените си устни. Собственикът попита Сано:

— С какво мога да ви услужа?

Говореше вежливо, но изражението му бе кисело. Сано се представи.

— Разследвам делата на Кохейджи. Нужна ми е помощта ти.

— Съжалявам, но не познавам актьор с такова име.

— Познава, познава — обърна се Ебисуя към Сано.

Той изостави женския си фалцет, а мъжкият му тембър прозвуча в странен контраст с женските му одежди. Актьорът вирна брадичка към собственика.

— Паметта му съвсем се е скапала. Кохейджи работеше тук, преди да се премести в „Накамураза“, да се откаже от ролите на момичета и да почне да играе самураи.

Сано с интерес установи, че Кохейджи някога е бил онагата. Дали все още играеше роли на жени — ако не на сцената, може би в тесен кръг? Откъснатият ръкав на местопрестъплението бе от кимоно на Окицу, но кой го бе носил в нощта на убийството?

— Много си ми е добре паметта! — отсече гневно собственикът, след което посочи Ебисуя: — Ти внимавай какво говориш, да не ти изхвърля мързеливия задник на улицата.

Ебисуя хвърли към Сано поглед, който подсказваше, че работодателят му е неискрен, но че той иска да си запази работата.

— Сега се сецам за кого говорите — обърна се собственикът към Сано. — Трябва да съм наел Кохейджи преди десет-единайсет години. Дадох му възможност да започне в театъра, но той продължи напред към по-големи и по-добри неща. Какво е сторил?

— А ти защо реши, че е извършил нещо лошо? — реагира Сано.

— Иначе детективите на шогуна нямаше да дойдат да разпитват за него. А всички тия актьори са си беля.

— Кохейджи е заподозрян в убийство — намеси се Ибе, загубил търпение.

Пореден празен поглед от страна на собственика.

— Кой е убитият?

— Неговият покровител. Главният старейшина Макино — Ибе говореше, натъртвайки думите, с презрителния тон, запазен за идиоти.

— О-хо — възкликна собственикът.

— Кохейджи тук ли се е запознал с главния старейшина? — попита Сано.

Върху лицето на собственика се изписа неопределено изражение.

— Сигурно. И да не е било тук, станало е в някоя от чайните наоколо. Така е обикновено.

Сано взе да се съмнява, че мъжът действително си спомня кой е Кохейджи, какво оставаше за нещо повече. Онова, което бе казал за Кохейджи, се отнасяше за почти всички актьори.

— Това не ни говори нищо — заяви Ибе ядосано.

Хората на владетеля Мацудайра също изразиха мнение, че Сано трябва да приключи разговора. На сцената Ебисуя нагласяваше новото платно. Той улови погледа на Сано и кимна към задната врата.

— Можем да тръгваме тогава — каза Сано, спечелвайки одобрителни кимвания от хората на Мацудайра и изпълнен с подозрение поглед от Ибе.

Пред театъра Сано каза на детективите си:

— Идете да поговорите с хората из района и вижте дали знаят нещо за Кохейджи.

Детективите се разделиха и поеха надолу по улицата. Хората на Мацудайра и Ибе поеха по петите им. Сано се обърна към Ибе:

— Моля да ме извините за момент.

Той пое нататък по алеята между постройката на театъра и съседната чайна, все едно възнамеряваше да използва тоалетната. Плътно до стената бе застанало младо момче с вдигнато над кръста му кимоно. Стенещ и пръхтящ самурай проникваше на тласъци в голите му задни части. Сано се промъкна покрай двойката и зави зад ъгъла. Зад театъра имаше вонящи отходни места в открити дървени клетки. Близо до тях се въртеше онагата. В първия момент Сано не го позна — бе свалил перуката си, женските одежди и грима. Сега Ебисуя носеше черна роба и бе с ниско подстригани коси. От лулата между пръстите му се виеше дим.

— Имаш да ми кажеш нещо за Кохейджи ли? — попита Сано.

— Ще ви помогна, ако и вие ми помогнете.

Бе минал трийсетте — вече остаряваше твърде много, за да храни някакви надежди, че ще стане звезда. Протегна ръка за пари и Сано видя по нея белези — от саморъчно нанесени рани с нож, целящи да убедят покровителите му в любовта му към тях. Вероятно и той също както много други актьори по такъв начин се бе опитвал с нежности да убеди мъже да го откупят от театъра, който притежаваше актьорите така, като бордеите — куртизанките. Освен това остаряваше и скоро вече нямаше да може да привлича и покровители. Чертите му бяха красиви, но сковани заради отчаянието, което го бе принудило да се пазари със служител на Токугава.

— Говори! — заповяда му Сано. — Ако информацията ти е ценна, ще платя.

Ебисуя кимна мрачно и отдръпна ръката си.

— Не обичам да разказвам истории за колеги, но имам да си връщам на Кохейджи. Когато го наеха, аз бях стажант в театър „Овари“. Преди да дойде, получавах най-добрите роли. След това Кохейджи взе да играе главните роли, които трябваше да бъдат мои. Той не е по-талантлив от мен... просто го бива повече да се слага на подходящите хора.

— Такива като главния старейшина Макино ли?

— И той наред с останалите. Кохейджи умееше да става любимец на публиката, и то не само заради изпълненията си на сцена. Искаше да си намери покровител, който да му купи главните роли в някой престижен театър.

„Значи в миналото Кохейджи е имал любовни връзки с мъже“, помисли си Сано. Вероятно бе излъгал, когато бе заявил, че не е имал сексуална връзка с главния старейшина Макино. А в такъв случай можеше спокойно да е излъгал, че не е бил с него в нощта на убийството.

— Знаеше как да доставя удоволствие на мъже, макар че предпочита жени — продължи Ебисуя. — Предлагаше на клиентите си хубава сумата.

Чрез сумата Кохейджи бе задоволявал клиентите си с цената на незначителни неудобства за самия него.

— Неговата сумата ли му спечели покровителството на главния старейшина Макино?

Ебисуя изгледа Сано с изражение, от което ставаше ясно, че презрително отхвърля подобна идея.

— Главният старейшина Макино не практикуваше любов с мъже. Не това бе причината да плати на „Накамураза“ да наеме Кохейджи и да го направи знаменитост.

— А защо тогава?

— Кохейджи бе намерил начин да привлича мъже, които не желяеха секс с него. Макино бе един от тях. Той харесваше специалните изпълнения, които Кохейджи предлагаше, след като театрите затвореха през нощта.

— И какви бяха тези изпълнения? — попита Сано заинтригуван.

— Кохейджи наемаше проститутка и я обладаваше пред клиентите си. Те всички бяха богати, полово немощни старци, които вече не можеха да правят любов. Вместо това гледаха как се люби Кохейджи.

Сано си представи как чисто голи, Кохейджи и жената се съвкупяват, а старците ги гледат с набръчкани лица, с изписана върху тях жажда да съпреживеят чуждото сексуално удоволствие.

— Значи главният старейшина Макино е станал покровител на Кохейджи, след като е наблюдавал такъв акт?

— Да — отвърна Ебисуя, — но той не само гледаше. Срещу допълнителна плата Кохейджи понякога даваше представления само за един клиент. Клиентът имаше право да се включи в забавленията... стига да се възбудеше достатъчно.

— И Макино е плащал за частни представления?

— Така чух. Освен това трябва да ги е харесвал много, защото не само че стана покровител на Кохейджи, ами го и взе в собствения си дом. Вероятно е искал да си спести пътуванията до „Кобикичо“ всеки път, когато е изпитвал желание за подобно представление.

Дали в нощта на убийството Кохейджи не бе правил секс пред своя домакин? Сано си представи подобното на череп лице на Макино до лицето на Кохейджи, как двамата заедно гаят притисната помежду им гола жена. Ако тази противна сцена наистина се бе състояла онази нощ, коя е била жената? Отпращият ръкав сочеше към наложницата Окицу. Но съпругата на Макино също е делеяла с него покоите му, а вероятно и сексуалните му наклонности. Сано се запита дали една подобна среща между тримата би могла да има връзка със смъртта на

Макино. Ебисуя бе описал Кохейджи като алчен, раздиран от амбиции използвач на мъже, но нищо повече. Сано не бе чул нищо, от което можеше да предположи, че Кохейджи бе убил своя покровител, от когото зависеше кариерата му.

— Но Макино не си е давал сметка, че рискува живота си всеки път, когато Кохейджи е устройвал представление за него — многозначителният тон на Ебисуя обявяваше, че е стигнал до онази част на своята история, която искаше да разкаже най-много. — Слуховете мълвят, че Кохейджи се държал доста грубо по време на тези частни представления. На някои мъже това им харесвало. Но веднъж бе стигнал твърде далеч. Мога да ви го кажа, както аз го видях... Случи се късно през нощта преди пет години. Събудих се и чух, че някой ме вика и тропа на прозореца до леглото ми. Погледнах навън и видях Кохейджи. „Имам нужда от помощта ти“, каза ми той. Когато го попитах какво се е случило, не ми отговори. Беше много разстроен. Помоли ме да отида с него. Бях любопитен и затова тръгнах. Той ме отведе в някаква стая в една странноприемница. Вътре лежеше чисто гол възрастен самурай. Беше целият в синини и кръв. Първо си помислих, че е мъртъв, но после го чух да стене.

Сано бе обзет от напрегнато очакване.

— Попитах Кохейджи какво се е случило — продължи Ебисуя. — Той ми отвърна: „Беше частно представление. В един момент нещата излязоха от контрол. Просто изведнъж сякаш откачих. Когато дойдох на себе си, го бях пребил“.

Пулсът на Сано се ускори, щом мислено прехвърли сцената в имението на главния старейшина Макино. Представи си как Кохейджи удря Макино обезумял, как го обкрачва и го изнасилва. Вероятно Кохейджи хранеше скрита омраза към мъжете, които амбицията му го принуждаваше да обслужва. Дали онази нощ не бе загубил контрол и не бе убил Макино в пристъп на ярост?

Ебисуя каза:

— Попитах Кохейджи: „Къде е момичето?“ А той ми отвърна: „Няма я. Сигурно е избягала“. „Защо дойде при мен?“, питам го аз. А той ми вика: „Защото знам, че би направил всичко за съответната цена“. Тогава попитах какво иска да направя, а той ми казва: „Този мъж е влиятелен държавен служител. Ако се разчуе какво се е случило, с мен е свършено“ — Ебисуя задиша тежко и взе да кърши ръце,

изобразявайки уплахата на Кохейджи. — „Знае се, че аз съм наел тази стая. Не мога да позволя да го открият тук. Трябва да ми помогнеш да го изнесем“.

— И ти помогна ли му? — попита Сано, когато Ебисуя млъкна за момент, за да усили напрежението.

— Да — отвърна актьорът. — Той ми плати да му помогна и да си трая за случилото се. Облякохме стареца. Отнесохме го на междуградския път и там го оставихме в канавката.

Убийството на Макино имаше някои общи елементи с другото престъпление — възрастта и пола на жертвата, раните му. Това, че Кохейджи бе прикрил свое престъпление в миналото, засилваше вероятността той да е виновникът за смъртта на главния старейшина Макино и за заличаването на следите на местопрестъплението.

— Какво стана с възрастния човек?

— По-късно научих, че от пътния патрул го намерили и го отведи в дома му. И досега се мотае из театрите.

— Кой е?

— Ояма Банзан.

Сано разпозна името на влиятелен юридически съветник.

— А момичето? — попита той, в случай че му потрябваше и друг очевиден на произшествието.

— Не знам. Кохейджи не ми каза. Вероятно Ояма е изпитвал твърде голям срам да признае, че е бил бит по време на сексуална игра. А момичето сигурно е било прекалено уплашено, за да се разприказва: А аз чаках до днес.

„Когато Кохейджи вече е заподозрян в тежко престъпление, а Ебисуя може да му навреди най-много“, помисли си Сано.

— Смятате ли, че историята ми си заслужава заплата? — попита Ебисуя, протегна ръка и размърда пръсти.

— Времето ще покаже — отвърна Сано, но отвори кесията, която носеше на кръста си, и подаде една жълтица от скътаните там специално за подобни случаи.

Ебисуя подхвърли монетата във въздуха, после я улови и я стисна в юмрука си.

— Хиляди благодарности. Успех в разследването. Дано Кохейджи си получи заслуженото.

Той изтупа пепелта от лулата си и стъпка искрите с крак. Отвори задната врата на театъра и се шмугна вътре. Сано пое надолу по алеята към улицата и завари Ибе да го чака пред театъра.

— Вече почнах да си мисля, че сте ми избягали — каза Ибе.

— Съжالياвам, че се забавих толкова.

Сано реши да не разправя на своя надзорник какво бе научил от Ебисуя. Горко му, ако дворецовият управител научеше, че бе скрил информация! Но в същото време той се опасяваше какво би могъл да стори Янагисава на информатор, чиито сведения можеха да оневинят владетеля Мацудайра. Сано допускаше, че е възможно да открие убиеца на Макино и въпреки това да не може да докаже вината му, защото очевидците ще са изчезнали по най-мистериозен начин.

— Сега ще отидем в театър „Накамураза“ и ще видим какво имат да ни кажат хората там за Кохейджи, докато детективите ми си свършат работата — каза той.

Щом двамата с Ибе се метнаха на седлата, Сано вдигна поглед към небето над крещящите театрални афиши. Ясното следобедно слънце бе още високо, но бе почнало да се снижава на запад. Рейко вече трябваше да е наета в къщата на главния старейшина Макино. Сано се запита какво ли правеше там съпругата му. Опитваше се да се съсредоточи върху собствената си задача и да не дава воля на страховете си за Рейко, но не успяваше да ги изтика от съзнанието си. Разказът на Ебисуя насочваше подозренията към един мъж, който се намираше твърде близо до нея. Макар че се предполагаше да шпионира жените, тя неминуемо щеше да си пресече пътищата с Кохейджи, чиито дивашки пориви бяха наранили сериозно най-малко един човек. А ако убиецът е Кохейджи, най-вероятно той бе имал партньорка по време на престъплението и впоследствие — съучастница при прикриването на следите, не по-малко заинтересувана да скрие истината за смъртта на Макино.

Ден по-рано Сано щеше да се зарадва, че бе открил доказателства, които отклоняваха подозренията от владетеля Мацудайра и дворецовия управител. Сега обаче заради безопасността на Рейко трябваше да се надява, че убиецът е от една от двете враждуващи фракции.

ГЛАВА 16

Дворцовият управител Янагисава и владетелят Мацудайра коленичиха с лице един към друг в голямата приемна на двореца. До дворецовия управител седеше главният му васал Мори; до владетеля Мацудайра бе племенникът му Дакуемон. Зад всяка от двете двойки стояха помощници и въоръжени стражи. Янагисава прочете заплаха в суровите лица на владетеля Мацудайра и Дакуемон; той долови в атмосферата възпламеняващия мирис на треската преди битка. Нито високият му ранг, нито телохранителите му можеха да му гарантират сигурността. Законът, забраняващ ваденето на оръжия в границите на крепостта, изглеждаше твърде слаба бариера за насилието. Освен това между поддръжниците на владетеля Мацудайра зърна едно лице, на фона на което останалите загубиха очертания.

Полицейският началник Хошина седеше на първия ред точно зад господаря си. Той гледаше Янагисава с жестоко, войнствено предизвикателство. Янагисава отклони поглед от своя някогашен любовник, когото още обичаше страстно и за когото тъгуваше всеки миг.

— Защо свикахте това съвещание? — попита той владетеля Мацудайра с преднамерено невъзмутим тон.

— Реших, че е време да си поговорим за бъдещето — отвърна Мацудайра с тон, подхождащ на неговия.

Беше ли това намек, че владетелят Мацудайра желаше да преговаря за примирие? Макар че имаше сериозни съмнения относно възможността да изгладят противоречията си по мирен начин, Янагисава бе готов да опита. Точно днес тайните му агенти му бяха пратили вест за пристигащи в Едо нови вражески войски. С времето собственото му положение ставаше все по-несигурно, а позициите на владетеля Мацудайра укрепваха.

— Много добре — каза той. — Нека разговаряме.

Владетелят Мацудайра кимна:

— Ако нещата продължават да се развиват в тази посока, войната става неизбежна.

— Така е — Янагисава усети пронизващия поглед на Хошина.

Даде си сметка, че владетелят Мацудайра бе наясно с враждата помежду им и бе довел Хошина да му изпъва нервите.

— Никой не е неуязвим — намеси се Дакуемон. — Наистина ли желаете да се изложите на риска да умрете в битка, уважаеми дворецов управителю?

На младежкото му лице бяха изписани лукавство и неутолима амбиция. Той подмина гримасата на недоволство върху лицето на чичо му от това, че бе прекъснал разговора. Подигравателната му усмивка заклеяваше Янагисава като страхливец, чийто ужас от смъртта надхвърляше жаждата му за върховна власт. Янагисава втренчи гневен поглед в него. Владетелят Мацудайра вдигна ръка, за да принуди племенника си да замълчи.

— Нека приемем, че никой от нас не иска да умре — каза той. — Но нямаме никакво основание да смятаме, че на оцелелия ще му е лесно. Историята е показала, че резултатът от една гражданска война води до повсеместна бедност, глад и размирици. Да се управлява страна в такова състояние, би била жалка награда за победителя.

Янагисава присви очи. Без съмнение владетелят Мацудайра не очакваше да го убеди да се оттегли, защото не си заслужаваше да спечели една опустошена от война страна.

— А победителят няма да управлява без противници — отбеляза Дакуемон, без да се стряска от авторитета на чичо си. — Какво ви кара да смятате, че ще можете да държите нашите съюзници... или вашите изцяло под собствената си власт?

Той се усмихна, омаловажавайки шансовете на Янагисава да задържи страната под контрол дори и ако победеше владетеля Мацудайра.

— А теб какво те кара да смяташ, че вие бихте се справили по-добре от мен? Имаш безспорна дарба да обиждаш хората.

Янагисава си наложи да остане спокоен. Безцеремонният напорист младок му вадеше душата по-успешно и от владетеля Мацудайра.

— Племенникът ми не искаше да ви засегне, уважаеми дворецов управителю. Моля да го извините. Не съм ви извикал тук да се

заяждам с вас. Надявах се, че бихме могли да намерим начин да избегнем една нежелана и от двама ни война.

Янагисава би се сражавал с владетеля Мацудайра до смърт, но от страх за живота си бе склонен да преговаря. Знаеше прекрасно, че не бива да позволява с поривите на сърцето му да влияят върху политическите му решения, но въпреки това не можеше да не се надява, че ако обявяха примирие, двамата с Хошина някак си можеха да се одобрят.

— Да предположим, че и според мен мирът е за предпочитане пред войната — каза той предпазливо. — Какви условия бихте предложили?

Бърза размяна на погледи между Дакуемон и чичо му издаде взаимното им удовлетворение, че бяха подмамили дворцовия управител да преговаря.

— Предлагам и двамата да разпуснем армиите си — каза владетелят Мацудайра. — След това ще предприемем нужните промени в правителството.

— Какви промени? — попита Янагисава.

Той подуши неизгодна сделка подобно на приближаващ неблагоприятен вятър.

— Уемори Йоичи ще бъде повишен на мястото на главния старейшина Макино — отвърна владетелят Мацудайра. — Свободното място в съвета на старейшините ще бъде попълнено от Гото Каемон.

Слисан, Янагисава се втренчи в събеседника си, без да може да повярва на чутото. Той бе очаквал владетелят Мацудайра да му предложи поне някакви отстъпки, а той му съобщаваше намеренията си да запълни най-висшия управителен орган на страната със свои верни поддръжници!

— Освен това — добави владетелят Мацудайра — племенникът ми Дакуемон ще бъде назначен за глава на режима. Той ще надзирава отношенията между шогунa и чиновниците му.

Дакуемон се изпъчи самодоволно. Янагисава се вцепени от възмущение. Тези промени щяха да предоставят на владетеля Мацудайра и Дакуемон пълен контрол над бакуфу!

— Това е твърде едностранчиво предложение — заяви той язвително. — А какво ще получа аз за съгласието си?

— Ще си запазите поста на дворецов управител, жилището си и личното си богатство.

Макар че владетелят Мацудайра говореше така, сякаш му поднасяше щедър дар, Янагисава не бе подготвен да се съгласи на условия, която щяха да го превърнат в бледа сянка на самия него.

— Условията ви са неприемливи! — отсече той гневно. — Фактът, че изобщо допускате, че бих обмислил предложението ви, за мен е грозна обида.

Той скочи на крака. Задрънчаха мечове и заскърцаха брони — хората му, седнали зад него, се размърдаха.

— Край на дискусиата — обяви Янагисава.

Владетелят Мацудайра и Дакуемон също се изправиха.

— Не бързайте толкова да отхвърляте предложението ни — каза владетелят Мацудайра. Цялата му престорена готовност за помиряване изчезна; маниерът му стана властен и категоричен. — Това е най-доброто, което можете да получите.

— Ще си поема риска — Янагисава се отправи към вратата.

— Не можете да спечелите война срещу нас — заяви Дакуемон. След като лукавите му подмятания не успяха да сплашат Янагисава, той премина към открити заплахи. — Ще ви смажем като насекомо!

Янагисава се опасяваше, че Дакуемон бе прав. Той никога не бе командвал мащабна война и талантът му за политика не можеше да компенсира липсата на воински опит. При все това нетърпението на враговете му да сключат примирие му вдъхваше смелост. Те също не бяха водили война.

— Ако бяхте толкова сигурни, че ще ме победите, не бихте свикали това съвещание — каза той и погледна Дакуемон право в очите. — А един човек в положение, тъй уязвимо, както твоето, би трябвало да разполага и с по-добър начин от този да заплашва управляващия разузнавателните служби.

Владетелят Мацудайра бе объркан от тази забележка, но чертите на Дакуемон се изостриха от предпазливост. Янагисава се усмихна, докато наблюдаваше как младежът изведнъж си спомни, че има своите опасни тайни, и се питаше доколко Янагисава бе наясно с тях. Но вместо да разкрие картите си, Янагисава избра да запази информацията си за времето, когато щеше да има още по-голяма

нужда... или по-добра възможност да се възползва... от оръжието си срещу Дакуемон.

— А сега моля да ме извините — каза той. — Имам неотложни дела от това да слушам нелепи приказки.

— Няма да имате друга възможност да си спасите главата — каза владетелят Мацудайра със стиснати юмруци и потъмняло от гняв лице. — Повече няма да проявявам милост към вас!

— Нито аз към вас, когато се срещнем на бойното поле — отвърна рязко Янагисава.

Той си даде сметка, че никога не бе съществувала реална възможност той и владетелят Мацудайра да постигнат примирие при приемливи и за двете страни условия.

— Нека победи по-добрият.

На излизане от залата за аудиенции, следван от антуража си, Янагисава хвърли поглед към Хошина. Омразата в очите на някогашния му любовник подсказваше недвусмислено, че всякакъв шанс за сдобряване бе немислим. Янагисава бе обзет от ужасното чувство, че поема по пътеката към своята обреченост. При все това показва върховно самообладание, докато прекосяваше крепостта на път за имението си. Вътре се уедини в своя кабинет и седна на бюрото. Само миг по-късно привидната му самоувереност рухна. Мускулите му се сгърчиха в конвулсии; дробовете му хриптяха силно, докато изхвърляше натрупаното напрежение главата му пулсираше болезнено от налягането на кръвта в черепа му. С треперещи пръсти взе да масажира слепоочията си. Накрая тялото му се успокои, но духът му остана тревожен заради проблеми, които нямаха нищо общо с владетеля Мацудайра.

Разследването на убийството можеше да го унищожи още преди началото на войната. Янагисава можеше да се окаже главният заподозрян в престъплението, ако Сано разбереше, че Янагисава бе наясно с отстъпничеството на главния старейшина Макино. Владетелят Мацудайра щеше да се втурне да настройва шогуна и цялото бакуфу срещу него. Можеше да се сбогува с плановете си да постави цяла Япония под своя контрол, да направи сина си Йоритомо наследник на шогуна и да управлява страната чрез него. От самата мисъл за това му призля. Как би могъл да се защити срещу злите сили,

които го връхлитаха? Бе потънал в мисли, когато изведнъж съзря съпругата си на прага.

— Какво искаш? — кресна той и думите му изплющяха като камшик. — Не можеш ли просто да ме оставиш на мира?

Тя вечно се въртеше около него, вечно го шпионираше през разни пролуки, въобразявайки си, че са тайна за него. Той я оставяше, защото не го интересуваше. Понасяше присъствието ѝ, защото обожанието ѝ бе като балсам за гордостта му, след като полицейският началник Хошина го бе напуснал. Но сега тя бе удобна мишена за отчаянието му. Грозноватото ѝ лице поруменя; тя се сви, стресната от гнева му.

— Аз... съжалявам — прошепна тя. — Ако не желаете присъствието ми, ще си отида.

Жената отстъпи назад, без да откъсва поглед от него, сякаш искаше да го запази в полезрението си колкото се може по-дълго. Изведнъж вдъхновението го връхлетя със стъписваща, лъчиста сила. Потребностите му внезапно се съчетаха с околните обстоятелства. Навъсеното му изражение се разведри и той се усмихна:

— Чакай. Не си отивай. Искам да останеш.

Тя се поколеба, озадачена от внезапната промяна на настроението му.

— Съжалявам, че се отнесох с теб тъй грубо — Янагисава не бе възнамерявал да се възползва от въздействието на чара си върху съпругата му, но сега му се налагаше. — Моля те, прости ми.

Дори и най-преданият роб щеше да се отдръпне, стреснат от онова, което възнамеряваше да поиска от нея. За да осигури съдействието ѝ, щеше да има нужда от цялото си умение да убеждава. Отиде бързо при нея и я прегърна.

— Ела, влез — покани я той и я въведе в съседната стая, уютно обзаведена с наредени по пода възглавници и фрески с морски пейзажи по стените.

Усети как тя потръпна от радост при допира му и как дишането ѝ се ускори. Докато я настаняваше, тя вдигна поглед към него със замаяно изражение, сякаш не можеше да повярва, че бе удостоена с редкия и прекрасен дар, какъвто представляваше вниманието му. Той се настани срещу нея тъй близо, че коленете им се докоснаха. Наля две чаши вино и постави едната в треперещите ѝ ръце.

— Господарю... Това е огромна чест...

Обзета от благоговение, тя едва си поемаше дъх, а речта ѝ бе накъсана и несигурна. Страните ѝ пламтяха.

— Не е повече от онова, което заслужаваш за предаността си към мен — каза Янагисава. — Радвам се, че имаме възможност да поговорим.

Тя се вкопчи в думите му с унесено изражение. Той изпи виното си, тя погълна своето.

— Опасявам се, че досега не съм бил много добър съпруг. Давам си сметка, че не съм ти обръщал внимание. Това бе грешка, особено при положение, че ти си моя вярна съпруга.

Докато го слушаше, сияещият ѝ поглед подсказваше, че той казваше онова, което тя винаги бе копняла да чуе. Госпожа Янагисава движеше устни, безмълвно повтаряйки думите му на себе си, за да може да ги запомни.

— А ти имаш толкова прекрасни качества — Янагисава не си бе давал сметка, на какво бе способна съпругата му, докато тя не му бе разказала как бе нападнала Рейко. — Искам да ти се реванширам за начина, по който се държах с теб. Ще ми позволиш ли?

— Да! О, да!

Ръцете ѝ пуснаха празната чаша. Тя ги притисна до гърдите си, тъй развълнувана и ликуваща, че той си помисли, че ще изпадне в несвяст.

— Хиляди благодарности — каза той, симулирайки смиреност. — Великодушието е една от чертите, които най-много ценя у теб. Отсега нататък ще се опитам да бъда по-добър съпруг. Освен това ще се помъча да бъда и по-добър баща. Ще обръщам повече внимание и на Кикиуко, и на теб.

Тя излъчваше щастлива, безусловна вяра в него. Хората имаха склонност да вярват в онова, което желаят, а Янагисава бе измамил и доста по-мъдри люде.

— Толкова сте мил с мен — прошепна тя. — Как бих могла да ви се отплатя за добротата?

Янагисава се подсмихна с лукаво задоволство.

— Има една малка услуга, която би могла да ми направиш — той се наклони към нея, доближи устни до ухото ѝ и зашепна.

* * *

Стъписана, госпожа Янагисава се отдръпна от дворцовия управител. Той повдигна вежди в очакване на отговор. Онова, което бе поискал от нея, бе тъй ужасно, че съзнанието ѝ отхвърли дори думите му, макар че тя изгаряше от желание да му угоди.

— Аз... аз... не мога да го направя — отвърна тя. — Не бих могла.

Тя отклони поглед от страх да не види изписан на лицето му гняв, ужасена, че ще се върне към обичайната си същност — както винаги студен и недостъпен.

— Защо? — попита той с такава нежност в гласа, че тя рискува да го погледне.

Красивото му лице изразяваше единствено загриженост за нея и желание да разбере възраженията ѝ.

— Това е... грешно.

В съзнанието на госпожа Янагисава припламна смътно подозрение. Това, че съпругът ѝ внезапно бе започнал да се държи с нея така, както тя самата винаги бе мечтала, бе колкото прекрасно, толкова и обезпокоително. Дали не играеше роля, предназначена да я убеди да изпълни ужасната му заповед? Сърцето ѝ отхвърли това предположение.

— Знам, че звучи зле — каза дворцовият управител — и ми е неприятно да те моля да го извършиш, но няма друг, на когото бих могъл да се доверя. Обграден съм с врагове и предатели. Ти си единственият и човек, който ми остана верен. Имам нужда от теб.

Госпожа Янагисава копнееше да удовлетвори желанието му. Струваше си да извърши предателство, ако можеше да спечели одобрението му, но при все това общественият морал не го допускаше.

— Никога не съм вършила нещо подобно — каза тя. — Аз... мисля, че не съм способна.

— Знам, че можеш — възрази ѝ дворцовият управител.

И двамата знаеха, че бе вършила неща, не чак толкова различни от онова, което той искаше. Тя обаче имаше извинение за тях, тъй като ги възприемаше като пориви, провокирани от неподвластни на волята ѝ обстоятелства. Ако изпълнеше неговите желания, тя щеше да действа

преднамерено, с пълното съзнание за действията си и за вероятните последици от тях.

— Ще ти обясня точно какво да кажеш и да направиш — подкани я той за пореден път.

— Но аз не бих могла да го сторя нито на приятел, нито на враг — възрази госпожа Янагисава.

Дворцовият управител я изгледа укорително.

— Нима благоденствието на приятелите или враговете за теб е по-важно от мен?

— Разбира се, че не, господарю! — възкликна припряно госпожа Янагисава. — Вие сте най-важният за мен. Само че ме е страх.

— Страхуваш се да не си навлечеш неприятности? Недей — личността и красотата му ѝ въздействаха с невероятна сила. — Няма да позволя да ти се случи нищо лошо.

Волята ѝ се сригваше и тя направи отчаяни усилия да устои.

— Просто не мога да го направя. Не бих ли могла да направя за вас нещо друго?

Гласът ѝ трепереше, очите ѝ смъдяха от нахлуващите сълзи. Тя си даде сметка, че най-съкровеният ѝ желания зависеха от това, дали ще му се подчини. Тази ужасна услуга бе цената на любовта му към Кикучо и към нея. Дворцовият управител я изгледа с дълбоко състрадание, което възбуди неизменното ѝ желание към него.

— Нека ти обясня защо трябва да ми направиш точно тази услуга и никоя друга.

Той пое ръката ѝ в своята. Дъхът ѝ секна, когато от натиска на топлата му плът я пронизаха тръпки на неистова възбуда.

— Необходимо ми е да отслабя враговете си — продължи той. — А заедно можем да ги уцелим право в сърцето.

Пръстите му галеха нейните и се вплитаха в тях. Тя седеше неподвижна, със сведени клепачи, наслаждавайки се на неговия допир и на собствената си възбуда.

— Но ако не ми помогнеш, ще загубя битката срещу владетеля Мацудайра. Той ще вземе главата ми като боен трофей. И двамата с теб ще бъдем разделени — в гласа му прозвуча скръбна нотка. — Ти не би искала това да се случи... нали?

Янагисава се отпусна тъй близо до нея, че тя чуваше дишането му, усещаше мъжкия мирис на тютюнев дим и ароматното масло за

коса. От близостта му кръвта ѝ закипя и забушува. Той я погали по бузата.

От устните ѝ се отрони трескав стон, когато кожата ѝ пламна под ласката, която пробяга по устните ѝ и се плъзна надолу по шията ѝ. Той разхлаби кимоното ѝ. Искрящият му настоятелен поглед и усмивка я парализираха, докато той галеше гърдите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха и изтръпнаха. Тя извика от удоволствие и желание, чиято сила не бе изпитвала никога досега. Дворцовият управител я отпусна на пода и прилегна отстрани. Ръцете му се движеха под полите и нагоре по бедрата ѝ, пращайки тръпки по цялото ѝ тяло. Пръстите му се плъзнаха ласкаво по влажната ѝ гладка женственост. Тя се чу да стене, докато удоволствието ѝ нарастваше до неподозирани висини. А той единствен можеше да я изпрати там.

— Ако ме обичаш, ще ми помогнеш — промърмори дворцовият управител, чийто дъх тя усети като пламък върху ухото си.

Смисълът, който се криеше зад тези думи, бе, че той никога нямаше да я обича, ако тя не му се подчинеше, и госпожа Янагисава го схвана безпогрешно.

— Моля ви — изплака тя, умолявайки го да я обича без налагане на условия.

Преизпълнена с желание да го има, тя се вкопчи в дрехата му и го дръпна към себе си. Той откопчи пръстите ѝ от себе си и седна на пети.

— Не и преди да си направила онова, което поисках.

Красив и непреклонен, изкусителен и жесток, Янагисава се надвеси над нея. Отчаяната ѝ необходимост да го има срина и последните остатъци от волята ѝ. Ако искаше той да изпълни страстните ѝ желания и мечти, тя нямаше друг избор, освен да се предаде. Госпожа Янагисава се разрида от ужас и от съзнанието, че няма сили да се съпротивява повече. Тялото ѝ се сгърчи конвулсивно.

— Да! — изплака тя. — Ще го направя!

ГЛАВА 17

Един час бърза езда извън Едо отведе Хирата до храма „Асакуса Джинджа“. Разположен близо до река Сумида, на главния междуградски път, този будистки храм привличаше многобройни посетители и по тази причина бе заобиколен от странноприемници, магазини и чайни. Кулата на прочутата пагода^[1] се издигаше с петте си яркочервени спираловидни покрива и златистия си връх в мразовитата синева на следобедното небе. Наоколо се носеше звън на камбани.

Хирата слезе от коня си и го остави извън двора на храма. Присъедини се към тълпите, които се стичаха през главната порта. Докато успее да влезе в ограденото пространство около пагодата, радостта от това, че бе съумял да избяга от копоите си, бе угаснала напълно.

Те щяха да побеснеят. Само ако му се удадеше да се примири с присъствието им, вместо да бяга като палавник, който играе номера! Това разследване не беше детска игра. Хирата дори не искаше да си помисли какво можеше да му се случи заради тези негови необуздани пориви. Реши, че бе твърде късно за съжаления и че когато се наложи, ще си понесе последствията. На този етап обаче трябваше да се съсредоточи върху разследването на Агемаки — вдовицата на главния старейшина Макино.

В двора на храма будистката и шинтоистката^[2] религия съжителстваха с търговията.

От двете страни на главната алея бяха разположени сергии, окичени с цветни фенери и знамена. Търговци продаваха храна, растения, лекове, чадъри, играчки и бронеци. Посетителите се пазаряха за цената, парите сменяха притежателите си. Пътуващи артисти изпълняваха акробатични номера и даваха куклени представления, монаси просеха милостиня. Над тълпите се виеше ароматен дим от тамян.

Хирата мина покрай главната зала и продължи към светилището „Асакуса Джинджа“, посветено на хората, които бяха открили статуя

на Канон — будисткото божество на милостта, — което бе довело до основаването на храма. Боядисана дърворезба и скулптури красяха постройката. Свещени гълъби гукаха от стрехите. Помощници от шинтоисткото светилище, облечени в бяло, и будистки монахини със сиви одежди и бръснати глави се бяха събрали отвън и разговаряха с поклонници. Пронизителните им гласове обсипваха мъжете с предложения за специалното им благоразположение. В „Асакуса Джинджа“ религията съжителстваше със секса. Много монахини и помощници си изкарваха прехраната, като се продаваха и като просеха милостиня. Макар че законът забраняваше проституцията извън квартала на удоволствията Йошивара, блюстителите на реда не проявяваха особена строгост в района на храмовете.

Млада монахиня, недодялана и простовата, се втурна към Хирата, хвана го за ръката и попита:

— Да искате компания, господарю?

Една от помощниците при светилището пък го дръпна за другата.

— Ела с мен — взе да го предумва тя. — Можем да се позабавляваме.

Беше хубава, с дълги гъвкави коси и привлекателна усмивка.

— Аз го видях първа! — възкликна монахинята и направи гримаса към съперницата си. — Махни се!

Двете жени се скараха за Хирата и го задърпаха напред-назад, ругаейки се една друга. Възрастен свещеник с гола глава и сиво наметало върху шафрановата си роба докуцука при тях, като се подпираше на бастун.

— Тези момичета тормозят ли ви, господарю? — попита той.

Говореше с висок глас, който подсказваше, че е глух. Мътните му очи свидетелстваха за отслабващо зрение. Жените пуснаха Хирата и застинаха покорни и почтителни в присъствието на техния вишестоящ.

— Ни най-малко — отвърна Хирата, след което се представи. — Издирвам информация за една жена на име Агемаки. Някога е била помощница тук, в светилището. Беше съпруга на главния старейшина Макино, чието убийство разследвам.

— Познавах я. Мога да ви кажа всичко за нея — отвърна красивата помощница с лукав и буден поглед.

— И аз — побърза да потвърди и невзрачната монахиня.

Свещеникът не даде вид, че ги е чул.

— Аз съм уредникът на светилището „Асакуса Джинджа“ — обясни той на Хирата. — Познавах Агемаки доста добре. Може би ще пожелаете да влезете на топло и да се подкрепите, докато разговаряме?

— Да, с удоволствие, благодаря ви.

Хирата, който искаше да чуе какво имаха да казват и жените, се канеше да ги помоли да го изчакат, но в този момент свещеникът нареди на момичето, което се грижеше за светилището:

— Ела с нас, Юрико сан, и ми помогни да почерпя нашия гост.

Юрико хвърли тържествуващ поглед към разочарованата монахиня и последва Хирата и свещеника към жилището на духовниците — груба постройка от дърво и хоросан, уединена в градина. Свещеникът покани Хирата в една стая с аскетична обстановка, в чиято ниша имаше ваза с голи клонки и написана на свитък религиозна поема. Двамата седнаха един срещу друг, а Юрико сгорещи съд с вода на огнището, вкопано в пода. Спокойната атмосфера вътре заглуши суматохата в двора на храма.

— Агемаки е родена и отгледана в „Асакуса Джинджа“ — подхвана свещеникът. — Майка ѝ също бе пазителка на светилището. Тя почина преди много години. Беше много предана религиозна жена.

Коленичейки при огнището, Юрико заговори на Хирата съвсем тихо и поверително:

— Не му вярвайте. Майката на Агемаки беше просякиня и проститутка както повечето от нас. Дошла е в „Асакуса Джинджа“, защото храмът ни осигурява подслон и храна, а като сме тук, законът не ни тормози.

„Значи има две различни версии за миналото на Агемаки“, даде си сметка Хирата. Благодарение на глухотата на свещеника той щеше да изслуша и двете.

— Кой е бащата на Агемаки? — попита Хирата свещеника.

— Беше богат самурай. Почина в един пожар в годината на раждането ѝ. След смъртта му двете с майка ѝ трябваше сами да се грижат за себе си.

— Агемаки разправяше така на всички — измърмори Юрико. — Тя обичаше да си придава важност. Но всички тук знаят, че баща ѝ е бил ронин, прекарал няколко месеца с майка ѝ, а после напуснал града и повече не се върнал.

Хвърляйки изпълнен с обич, извинителен поглед към свещеника, Юрико добави:

— Той винаги мисли най-хубавото за хората.

— Агемаки порасна и стана красавица като майка си — продължи свещеникът отвлечено. — И пое по стъпките ѝ.

— Наистина — добави Юрико, докато внимателно премерваше количеството зелен чай на прах, който слагаше в порцелановите купички. — Мъжете я търсеха много. Понякога имаше по седем-осем клиенти на ден.

Хирата си помисли, че за мъж с неговото положение главният старейшина Макино бе проявил твърде непретенциозен вкус по отношение на жените. Първо наложницата му се бе оказала някогашна проститутка, а сега и съпругата му. Дали този негов съмнителен вкус и избор на компаньонки не бе станал причина за смъртта му?

— Агемаки имаше рядко, същинско духовно призвание — каза свещеникът. — Тя не изглеждаше много от този свят.

Юрико изсумтя, докато сипваше горещата вода в купичките.

— Този свещен, загадъчен маниер бе просто поза. На някои мъже им харесва. Възбужда ги. Само че ние, момичетата, познаваме истинската Агемаки. Тя беше груба и себична. Обичаше парите и нещата, които се купуват с тях.

Хирата си припомни вдовицата, която бе видял. Нима изтънченото ѝ достойнство, мъката ѝ по убития съпруг и желанието ѝ да съдейства за залавянето на убиеца също бяха поза?

— Агемаки е напуснала храма, за да се омъжи за главния старейшина Макино — напомни Хирата на свещеника. — Това не предполага кой знае колко силна религиозна отдаденост.

Свещеникът се усмихна благо и разпери ръце.

— Когато един мъж, тъй издигнат и влиятелен, като главния старейшина, я поиска, Агемаки не беше способна да каже „не“.

— Ха! Тя нямаше никакво намерение да му отказва.

В своята разпаленост Юрико взе да говори твърде високо. Свещеникът я изгледа с присвити очи. Тя сведе глава и се зае да бърка чая с дървена бъркалка. После измърмори към Хирата:

— Агемаки си търсеше богат покровител. Когато Макино дойде тук да търси момичета, тя нямаше търпение да му се лепне.

— Главният старейшина Макино бе запленил от добродетелта на Агемаки — каза свещеникът.

Хирата повдигна вежди към Юрико.

— Онова, което най-много хареса у нея, не бе добродетелността й — каза Юрико подигравателно. — Той беше немошен. Беше загубил мъжествеността си. Знаем го, защото веднъж ме нае да го забавлявам и с каквото и да правихме... — Юрико изобрази с пръст увиснал пенис. — Но Агемаки знаеше как да възбужда мъжете. Знаеше и отвари, с които да лекува половата им немош. Майка й я беше научила. Тя накара Макино отново да се почувства млад и силен. Той затова я искаше. Но тя не му позволяваше да я има, докато не я отведе от тук в крепостта Едо.

— И така, той се ожени за Агемаки — каза свещеникът. — Тя отиде да живее в къщата му като негова съпруга.

— Не съвсем — добави Юрико, поднасяйки купичките с чай на Хирата и свещеника. Докато двамата пиеха, тя каза: — Когато отведе Агемаки от храма, Макино все още беше женен за първата си съпруга. Отначало тя бе негова наложница. Сключиха брак по-късно.

— А какво стана с първата съпруга на Макино? — попита Хирата.

— Чух, че е починала от треска — каза свещеникът.

— Не бързайте да вярвате — обади се Юрико. — Агемаки бе твърдо решена да стане съпруга на влиятелен служител. Не й стигаше да е само наложница. Молеше Макино да се разведе със старата си съпруга и да се ожени за нея, но той отказваше. Знаем го, защото ги чувах да се разправят. Но майката на Агемаки я беше обучила добре и за отровите. Носеха се слухове, че Агемаки е отровила първата съпруга на Макино, за да може да заеме мястото й.

Хирата погледна внимателно Юрико, чието изражение говореше, че тя вярва на тези слухове. Ако бяха истина, тогава една жена, която си е окървавила ръцете в миналото, е способна да убие отново. При все това Хирата не можеше да приеме за истина една клюка, която можеше да бъде породена от завист и злоба. Дори и да е убила своята предшественичка, защо Агемаки после би убила мъжа, за когото така силно бе желала да се венчае?

— Агемаки е заподозряна в убийството на своя съпруг — каза Хирата на Юрико и свещеника. — Имате ли някаква идея, защо може

да е желала смъртта на Макино?

— Никаква — отвърна свещеникът. — Може би не го е обичала кой знае колко, но е зависела от него.

— За това е прав — каза Юрико. — Старият Макино осигуряваше на Агемаки храна, дрехи, прислуга и жилище.

— Но той ѝ е оставил цяло състояние — възрази Хирата.

— Знам — каза Юрико. — След като се ожени за нея, тя се върна тук да се хвали. Разправяше самодоволно какви пари щял да ѝ остави, след като умре.

— Доволен съм, че не е оставена да мизерства — каза свещеникът, без да си дава сметка за двата разговора, които вървяха едновременно.

— Може би Агемаки е убила Макино заради парите — предположи Хирата.

Свещеникът възрази бурно, а Юрико каза:

— Сега, след като Макино е мъртъв, Агемаки ще бъде принудена да напусне къщата му, защото членовете на неговото семейство няма да търпят край себе си една най-обикновена проститутка. Тя вече няма да бъде високопоставена дама. А този провал в обществото за нея е ужас. Ако парите са единственото, поради което би го убила, мисля, че не го е извършила.

Юрико изкриви лице в гримаса на отвращение, сякаш ѝ бе противно да говори в защита на невинността на Агемаки. Свещеникът изгледа Хирата и Юрико със замъглен поглед. Навъси се леко, сякаш най-накрая бе доловил обмяната на информация помежду им и се питаше какво бе пропуснал.

— Казах ли ви онова, което искахте да научите? — попита той.

— Да. Хиляди благодарности.

— Радвам се, че можах да ви помогна — каза свещеникът.

Хирата се сбогува с него и излезе навън, съпроводен от Юрико. Двамата поеха през двора на храма. Слънцето хвърляше бронзови отблясъци по керемидените покриви; с превалящия следобед времето бе застудяло.

— И аз съм доволна, че съумях да ви бъда полезна — каза Юрико с нахална усмивка. — Успях ли да ви кажа онова, което наистина искахте да научите за Агемаки?

Въздържайки се от оценка, Хирата отвърна:

— Трябва да говоря и с други, които са я познавали.

— Нека дойда с вас — помоли Юрико. — Мога да ви запозная с такива хора. После може да се позабавляваме заедно.

Тя хвана Хирата за ръката. Очите ѝ грееха с нуждата да се свърже с мъж, който да я спаси от бедност и падение.

— Ще ти бъда признателен за запознанствата. Ще ти платя за усилията ти, но не мога да приема другото ти любезно предложение. Трябва да се върна в града веднага щом си свърша работата тук.

Щастливо женен, Хирата нямаше никакво желание да бъде с други жени, освен с Мидори. Освен това нямаше търпение да научи какво бе открил Сано през деня, но не изгаряше от желание да види реакцията му за това, че бе избягал от копоите си. Юрико понесе отказа с равнодушието на човек, изтърпял безброй разочарования в живота си.

— Може би някой друг път.

Докато тя го водеше към монахините и помощниците, полагащи грижи за светилището, които продължаваха да стоят отвън, скупчени около „Асакуса Джинджа“, Хирата разсъждаваше, че той бе изровил компрометиращи доказателства и срещу Агемаки, и срещу Окицу. Макар че не бяха достатъчни, за да разрешат случая, може би щяха да оправдаят неподчинението му и да удовлетворят Сано. Но сред обитаващите дома на Макино оставаха заподозрени, които продължаваха да бъдат загадка за Хирата. Би дал много, за да разбере какво се случваше зад високите зидове на имението.

[1] Храм, будистки или хиндуистки, построен на няколко етажа или нива, с декоративен покрив на всеки от тях — Б.пр. ↑

[2] От шинто — наименование на японската религия шинтоизъм, в основата на която лежи култ към природни божества и предците — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Рейко носеше поднос, отрупан с храна и напитки, по коридора на личните помещения на главния старейшина Макино. След като часове наред бе прала под зоркия надзор на икономката Ясуе, тя бе поизтощена и от най-натоварените тренировки по бойни изкуства. Дрехите ѝ бяха мокри, мръсни и просмукани от пот. На мястото, където Ясуе я бе ударила, ѝ бе излязла цицина, а порязаният ѝ пръст пареше болезнено от сапунената луга, използвана в пералнята. Не искаше повече да докосне и една мръсна завивка или долна дреха! Когато Ясуе ѝ нареди да сервира вечеря на актьора и наложницата, Рейко се зарадва на възможността поне за малко да се отърве от изнурителната работа и да ги наблюдава.

Тя коленичи при отворената врата към стаята на Кохейджи и клатушкайки се, с усилие премина прага, като едва успяваше да задържи подноса. Помещението бе светло и топло от горящите фенери и многобройните мангали с дървени въглища. Вътре, заобиколен от дървени стойки с увесени по тях пъстри театрални костюми, Кохейджи и Окицу се бяха излегнали върху наредените по пода възглавници и се смееха дружно на някаква шега. И двамата бяха облечени в ярки копринени халати. Той бе положил глава в скута ѝ. Оставяйки подноса до тях, Рейко си помисли, че днес бе научила и още нещо, освен това, че главният старейшина Макино имаше твърде странни сексуални привички и че неговият главен васал се бе държал подозрително. Нямаше никакво съмнение, че неговата наложница и гостуваният в дома му актьор бяха любовници.

— О, чудесно, храната ни е тук! — възкликна Окицу. — Умирам от глад.

Тя сякаш не забелязваше Рейко; апетитните блюда със сашими, печени скариди, сладки питки и разни други деликатеси бяха погълнали цялото ѝ внимание. Кохейджи хвърли към Рейко преценяващ поглед, с който най-вероятно реагираше на всяко женско присъствие около себе си. Тя видя как очите му регистрираха

невзрачната ѝ външност и я определиха като недостойна за интереса му. Той каза на Окицу:

— Нахрани ме.

Окицу взе да слага хапки в неговата и в своята уста. Рейко постави каната със саке да се затопли върху един мангал. Тя беше доволна, че се бе предрешила успешно, в резултат на което Кохейджи и Окицу изобщо не ѝ обръщаха внимание. В същото време обаче неочаквано за самата себе си усети, че гордостта ѝ е уязвена. Макар че през целия си живот бе обект на възхищение заради красотата си и на уважение заради високото си социално положение, за тези хора тя не представляваше нищо.

— Не е ли прекрасно, че можем да бъдем заедно, без да се налага да се промъкваме крадешком? — попита Окицу, докато поднасяше на Кохейджи една скарида.

Той съдвка хапката и я глътна.

— Да, несъмнено. Правенето на любов в градината посред нощ представляваше известно неудобство. Но пък криенето и напрежението, че някой може да ни види, правеха преживяването още по-въълнуващо.

Той погледна Окицу похотливо и я погъделичка по ребрата. Окицу се изкиска.

— Палавнико! — възкликна тя и го плесна. — Вечно се страхувах, че Макино ще разбере какво правим. Ако се беше досетил, щеше да се разгневи.

Кохейджи изсумтя пренебрежително.

— Това е най-малкото. Макино беше ревнив дъртак. Щеше да изхвърли и двама ни от къщата. Ти щеше да бъдеш принудена да се върнеш в предишния си бордей. А аз повече нямаше да видя сцена, защото той щеше да заповяда на всички собственици на театри да не ми дават роли.

Рейко потръпна от възмущение. Дали пък Макино наистина не беше разкрил любовната връзка между Кохейджи и Окицу? В такъв случай бе възможно някой от двамата да го е убил, за да му попречат да им навреди.

— Но сега вече няма защо да се притесняваме заради стареца. Всичко е прекрасно. Толкова си умен!

Окицу въздъхна блажено. Тя сложи в устата на Кохейджи сурова риба тон и го погали по бузата.

— Така е — отвърна Кохейджи, наслаждавайки се на възхищението ѝ.

Дали Окицу имаше предвид, че той е бил достатъчно умен да ги отърве от мъжа, стоящ помежду им? Рейко си представи как актьорът пребива Макино до смърт и как после тика трупа му обратно в леглото.

— Обожавам те — промълви Окицу, вперила в Кохейджи възхитен поглед.

— Зная — отвърна Кохейджи със самодоволна усмивка.

Той посочи към каната със саке и махна на Рейко. Тя покорно наля питиета за двойката. Те продължаваха да не я забелязват. Тя се почувства невидима точно както бе казала на Сано, че ще се случи. Болката от наранената ѝ гордост отстъпи място на очакването. Дали бе възможно двамата да са толкова глупави, че да разкрият истината за убийството, тъй като изобщо не подозираха, че тя е шпионин? Окицу отпи от сакето и погледна свенливо към Кохейджи над ръба на чашката си.

— Кохейджи сан...

Актьорът пресуши чашата си и тикна нова хапка сашими в устата си.

— Хмм?

— Помниш ли какво ми обеща? — гласът на Окицу придоби дразнеща капризна нотка.

— Какво съм ти обещал? — попита Кохейджи с озадачен вид.

Окицу го тупна игриво по рамото.

— Глупчо! — извика тя. — Много добре знаеш. Обеща ми да се ожениш за мен някой ден.

— А-а, добре — каза той с видима липса на ентузиазъм. — Сигурно е било така.

— Сега, след като Макино вече го няма, нищо не ни пречи да се венчаем. Хайде да го направим още утре!

Окицу се престори, че не забелязва реакцията на своя любим. Очите ѝ искряха от нетърпение. Тук Рейко долови още един мотив за убийството. Може би наложницата и актьорът бяха пожелали смъртта на Макино, за да могат да се оженият. Но макар че тя изглеждаше влюбена в него, Рейко виждаше, че той не отговаряше със същото.

Интуицията ѝ подсказа, че този мъж бе способен да убие Макино, за да запази кариерата си, но не и за да се ожени за Окицу.

— Не бива да избързваме с брака — заяви Кохейджи. Той упорито избягваше да срещне погледа на Окицу. Отдръпна се от нея. Върху лицето на наложницата се изписаха изненада и разочарование.

— Защо да чакаме?

— Защото бъдещето ни е несигурно. Дори нямаме къде да живеем. Знаеш, че не можем да останем тук завинаги.

— Но Макино ми даде пари — каза Окицу. — На теб също, нали? Значи двамата би трябвало да имаме достатъчно, за да се сдобием със собствена къща.

— Да... — отвърна замислено Кохейджи; ръцете му попипваха нервно съдовете върху подноса. — Само че има по-сериозна причина, поради която се налага да изчакаме, поне докато отmine суматохата около убийството на Макино. Ако сключим брак твърде скоро, всички и ще разберат, че сме били любовници още преди смъртта му и че сме го мамели. Ще решат, че съм го убил аз.

— Но ти не си! — възкликна Окицу с широко отворени от ужас очи. — Ние...

— Няма никакво значение, дали съм невинен — прекъсна я Кохейджи. — Важното е какво смятат другите.

Рейко копнееше да разбере какво бе имала предвид Окицу, когато Кохейджи я прекъсна. Дали наложницата знаеше истината за убийството? Кохейджи наистина ли беше невинен? Бедата при шпионирането бе, че дори и да виждаше и чуваше хората съвсем ясно, Рейко можеше само да предполага какво бе в мислите им.

— Сосакан сама и хората му вече душат наоколо, разпитват, отправят обвинения — каза Кохейджи. — Ние с теб сме двама от четиримата души, които са били в тези помещения в нощта, когато Макино е бил убит. Опасявам се, че сосакан сама ще реши да обвини мен за убийството. Актьорите се ползват с лошо име, а никой важен според него човек не го е грижа какво ще стане с мен. Ще бъде неговата дума срещу моята, а на кого според теб ще повярват вишестоящите? — Кохейджи поклати глава.

— Със сигурност не на мен. Ще ме осъдят и екзекутират — Окицу се втренчи в него ужасена.

Той стисна ръцете ѝ и се взря открито в лицето ѝ.

— Затова, както виждаш, трябва да бъдем предпазливи. Оженим ли се сега, това би била опасна грешка.

Окицу въздъхна.

— Да. Прав си — съмнение набразди челото ѝ и тя погледна Кохейджи така, все едно се страхуваше от измама. — Но понякога се питам дали изобщо искаш да се ожениш за мен.

— Разбира се, че искам — възкликна Кохейджи с пламенна искреност, която според Рейко прозвуча доста неубедително. — Как можеш да се съмняваш в думите ми?

— Ако наистина ме обичаше и искаше да се оженим, ти щеше с готовност да поемеш някакъв риск, за да бъдем заедно. Не би позволил никаква си дребна опасност да застане помежду ни.

Окицу се нацупи, издавайки долната си устна. Кохейджи се засмя, развеселен от детската ѝ наивност.

— Ти ме бъркаш с героите, които играя в театъра. Опасността за тях е измислица. Щом пиесата свърши, те напускат сцената живи и здрави. Но ако аз се сблъскам със закона, ще умра наистина.

— Не ми се присмивай! — избухна Окицу и издърпа ръцете си от неговите.

Страните ѝ пламнаха; тя изгледа Кохейджи с явно подозрение.

— Друга ли има? — попита тя с обвинителен и в същото време плачлив тон. — Затова ли ме отблъскваш?

— Няма друга, освен теб — възрази Кохейджи. — Обичам само теб!

Той посегна към Окицу, но тя гневно отблъсна ръцете му.

— А всички онези момичета, които те обсаждат в театъра? Онези момичета, които ходят на всичките ти представления, преследват те по улиците и ти пращат подаръци и любовни писма? Някоя от тях ли е?

— Те не означават нищо за мен — отрече яростно Кохейджи, повишавайки тон.

— Но аз знам, че приемаш подаръците им. Отговаряш на писмата им. Виждала съм те да флиртуваш с тях, когато смяташ, че не те гледам...

Гласът на Окицу затрепери от едва сдържани сълзи.

— Те са моята публика — възрази Кохейджи в опит да се защити. — Длъжен съм да им доставям радост.

— И тяхното щастие те интересува повече от моето — връхлетяна от пристъп на истерия, Окицу се разрида. — Няма да го понеса да си с някоя друга. Не мога да понеса да те изгубя. Особено след онова, което се случи с главния старейшина Макино. Особено след всичко, което сторих за теб!

Рейко впери поглед в Окицу, забравяйки да се преструва, че разговорът им не я интересува. Нима Окицу имаше предвид, че тя е убила Макино заради своя любовник? Рейко се пазеше да не преувеличава смисъла, вложен в думите ѝ; и все пак може би наложницата имаше по-силен мотив да извърши убийство от Кохейджи. Загрижеността за собствената му кариера и зависимостта от покровителя му може би се бяха оказали по-силни от чувствата му към Окицу не му бяха позволили да навреди на Макино. Тя, от друга страна, изглеждаше обсебена от Кохейджи и твърде безразсъдна в любовта си към него. Дали не бе възможно тя да е пребила до смърт главния старейшина, за да отстрани пречката към брака, който така страстно желаше?

— Няма друга жена! — повтори настоятелно Кохейджи.

Рейко долови паника в гласа му. Дали той не знаеше, че Окицу бе убила Макино заради него? Може би се страхуваше, че ако тя не успее да го запази в тайна, ще бъдат наказани и двамата? Рейко чакаше, затаила дъх, втренчила поглед в пода, с надеждата Окицу сама да се изобличи.

— Обичам теб и само теб! — продължи Кохейджи. Обхвана с ръце лицето ѝ, а поведението му стана прелъстително. — Нека ти покажа колко много.

За разочарование на Рейко Окицу не каза нищо повече за главния старейшина Макино. Наложницата затвори уста, сподави риданията си и се отдръпна от Кохейджи. Той взе да ѝ шепне ласкави слова и да я гали по бузата. Устните ѝ потръпнаха в неохотна усмивка, а езикът ѝ облиза пръстите му. Обзет от видимо облекчение, че бе успял да я успокои, Кохейджи я прегърна през кръста и я стисна. Тя се изкиска кръшно и предизвикателно, след което с няколко гъвкави движения смъкна робата от голите си рамене. Кохейджи ги обсипа с ласки, а тя започна да гали издутината при слабините му, скрита под полите на робата му. Рейко реши, че присъствието ѝ около тях щеше да бъде

нежелано, докато се любеха — и бездруго нямаше какво повече да чуе, което би представлявало интерес. Тя пое безшумно към вратата.

— Не си отивай — нареди ѝ Кохейджи. — Още не съм те освободил.

Рейко застина на място, изненадана, че той я бе забелязал, след като до този момент не ѝ бе обръщал никакво внимание, но очевидно не желаше тя да си тръгне. Докато Окицу го галеше, той отправи към Рейко ленива чувствена усмивка.

— Ще ни трябваш по-късно, за да ни сервираш питиета — каза той. — Сядай и се забавлявай.

Погледът му изразяваше благоволение към нея. Рейко осъзна, че според него той ѝ правеше услуга, като я канеше да изпита наслада, наблюдавайки чуждото плътско удоволствие. Бе тъй смаяна, че занемя.

— Винаги се справям най-добре пред публика — каза Кохейджи.

Окицу хвърли към Рейко скрит, изпълнен с превъзходство поглед, който подсказваше, че тя няма нищо против присъствието ѝ, тъй като обичаше да се чувства обект на завистта на друга жена. После отново насочи вниманието си към своя любовник.

Рейко изпитваше неистово желание да се втурне навън от стаята, вместо да гледа любовната двойка, но стореше ли го, можеше да се окаже изхвърлена от къщата за неподчинение. А все още не бе научила достатъчно, за да се откажеше от нови възможности да шпионира. Тя коленичи колкото бе възможно по-далеч от Кохейджи и Окицу.

Двамата се кискаха и галеха, гушейки се един в друг, докато се освобождаваха от дрехите си. Вече голи, сплетоха нозе. Членът на Кохейджи щръкна нагоре, дълъг и масивен; добре гледаното закръглено тяло и розовите зърна на Окицу проблясваха на светлината на фенерите. Никога до този момент Рейко не бе гледала любовен акт на други хора. Лицето ѝ пламна от смущение, но тя не можеше да отвърне поглед. Седеше там като омагьосана, скована от ужас, с втрещен в любовниците поглед.

Кохейджи взе една сладка питка от подноса и духна стритата на прах розова захар върху гърдите на Окицу. После я обра с език съпроводен от тихите възгласи на удоволствие и сподавения смях на наложницата.

— А, виж и върху теб има — възкликна тя, сочейки към възбудената му мъжественост.

Наведе се над него и пое с уста члена му. Той държеше главата ѝ, като стенеше страстно. Рейко усети как тялото ѝ откликваше на ставащото против волята ѝ. Възбудата, която я заля, засили смущението ѝ. Окицу се отпусна по гръб и протегна ръце към Кохейджи.

Рейко се сви, потресена от унижение, различно от онова, на което я бе подложила икономката Ясуе. Какви ли още изпитания трябваше да понесе, докато извършваше разузнаването? Тя наблюдаваше двамата любовници, които сега се съвкупяваха с шумна и енергична страст. Ако единият от тях бе убиецът, мислеше си тя, кой беше — Кохейджи или Окицу?

ГЛАВА 19

Небето над района с жилищата на вишестоящите служители на бакуфу в крепостта Едо пламтеше със студеното зарево на залеза. Луната и звездите блещукаха като ледени късчета върху потъмняващия небосклон. От представителните къщи се издигаше пушек, а при портите горяха фенери; пазачи потрошаха с крака и разтъркваха ръце, за да съхранят топлината в телата си. Хирата яздеше по празната улица, без да бърза, и колкото повече приближаваше имението на Сано, толкова повече забавяше ход. Скоро щеше да настъпи моментът за равносметка. Той мислено отправи молитва да не е изпаднал в голяма беда.

— Сосакан сама ви очаква — съобщи му пазачът, който му отвори портата.

Тонът му подсказа, че щеше да си има сериозни неприятности. Сърцето му мъчително се сви. Когато влезе в къщата, завари Сано, Отани и Ибе коленичили в приемната.

— Хирата сан, моля, заповядайте при нас — каза Сано.

Маниерът му бе необичайно официален. Ибе и Отани гледаха Хирата с нескрита враждебност. Сърцето на Хирата блъскаше в гърдите му, но той коленичи, поздрави Сано и гостите му и им се поклони.

— Разбрах, че си избягал от хората, пратени да надзирават разследването ти днес — каза Сано. — Истина ли е?

— Да, сосакан сама — отвърна Хирата с равен тон, надявайки се да скрие напрежението си.

— И къде отиде?

— Да проуча миналото на Агемаки — съпругата на главния старейшина Макино — в светилището „Асакуса Джинджа“.

— Видяхте ли? Казах ви! — Отани хвърли яден поглед към Сано. — Отишъл е да разследва сам. Нарушил е правилото, че всички разпити, свързани с убийството на главния старейшина Макино,

трябва да бъдат надзиравани от представители на владетеля Мацудайра.

— И на дворецовия управител Янагисава — добави Ибе. — Той остави и моите хора да му дишат прахта.

Разочарованието в очите на Сано причини болка на Хирата.

— Мога да обясня — каза той, горейки от желание да се защити, макар че единственото му, доста неубедително извинение бе, че бе реагирал под натиска на силно напрежение.

Отани разсече с ръка въздуха към Хирата и заяви:

— Няма значение, защо си го направил. Важното е, че повече няма да ни създаваш неприятности. Защото от този момент нататък си отстранен от разследването.

Стъписване и ужас се сляха с унижението, когато Хирата си даде сметка, че според копоите му той бе толкова незначителен, че те не желяеха да си правят труда да му налагат по-строго наказание. Просто го изхвърляха от разследването, все едно бе гнило парче от ябълка.

— Това е справедливо — каза Сано, чийто тон бе така стоически, както и изражението му.

И Сано бе на едно мнение с тях! Хирата се втрени отчаян в господаря си, който току-що го бе пожертвал, за да не предизвиква дворецовия управител Янагисава и владетеля Мацудайра. Чувство за извършена несправедливост изпълни Хирата, макар и да си даваше сметка, че си бе заслужил съдбата. Не можеше да позволи на копоите да му отнемат шанса да разреши случая с убийството и да си възвърне уважението на Сано.

— Хиляди извинения за лошото ми поведение — каза той, с неохота подлагайки се на унижение пред Отани и Ибе. — Моля да ми позволите да поправа грешката си пред вас и да продължа да участвам в разследването.

— Спести си усилията — отсече Отани. — Решението е окончателно.

Отани и Ибе се изправиха. Сано ги провождаше до вратата, когато Отани се спря и попита Хирата:

— Всъщност какво научи в светилището „Асакуса Джинджа“?

Хирата изпита вътрешна съпротива да сподели резултатите от нелегален разпит с хората, които бяха изискали такова мъчително възмездие за стореното.

— Нищо — излъга той.

Ибе се засмя тихо.

— В такъв случай бягството ти не си е струвало последствията, нали?

Хирата остана сам, гневен и нещастен, докато Сано изпращаше надзорниците навън от имението си. Не след дълго той се върна и коленичи срещу Хирата.

— Можеше да е и по-зле — каза той. — Отани и Ибе бяха в правото си да изискат смъртната ти присъда за проявено неподчинение. Ако някой от нас бе възразил на наказанието ти, те щяха да го направят напук.

Това, че Сано имаше сериозни основания да не изкаже възражения, не носеше особено успокоение на Хирата.

— И вие ли желаете да напусна разследването? — попита той.

Очите на Сано изразяваха противоречиви чувства. Той въздъхна и каза:

— Ти показва неспособност да преценяваш правилно. Този случай на убийство е достатъчно труден, та и моите хора да ми създават проблеми.

Хирата сведе глава с ясното съзнание, че Сано е прав и че се е превърнал в бреме за своя господар.

Когато бе проявил неподчинение, докато спасяваха похитените си съпруги и издирваха извършителя, Хирата се бе унизил и бе изпаднал в немилост по собствена вина. Сега, само три дни след началото на разследването, чрез което се бе надявал да възстанови честта си, бе затънал още по-дълбоко. Отчаян и попита:

— Как да поправа стореното днес?

— Като начало можеш да ми разкажеш какво установи за вдовицата на главния старейшина Макино — каза Сано. — И да си успял да заблудиш Ибе и Отани, аз не вярвам, че си си тръгнал от светилището „Асакуса Джинджа“ с празни ръце.

Поне щеше да докаже, че е опитен детектив, а не само глупак и лъжец, помисли си мрачно Хирата и разказа за слуховете, че Агемаки е убила първата съпруга на Макино.

— Преди да се прибера у дома, разпитах лекаря от замъка Едо, който е посещавал предишната съпруга на Макино след влошаване на

състоянието ѝ. Той винаги е хранел подозрения, че жената е била отровена. А без съмнение Агемаки е имала изгода от смъртта ѝ.

Сано кимна, като обмисляше новата информация и не бързаше да произнесе оценка.

— Отани ми каза за посещението ти в публичния дом на Ракуами. Смята, че не си научил нищо важно за наложницата.

— С ваше позволение няма да се съглася — каза Хирата, вбесен, че човекът, който го бе изхвърлил от разследването, освен това бе омаловажил установените с такъв труд доказателства. — Научихме, че Окицу до такава степен е ненавиждала Макино, че е предпочела да се удави, вместо да му бъде продадена.

— Независимо дали това означава, че някоя от двете жени е убила Макино, явно домакинството му не е било пример за мир и разбирателство — каза Сано. — Той и главният му васал са имали своите разногласия — той описа неодобрението на Тамура към ненаситността на господаря му за пари и секс. — Вендетата, която е дал клетва да изпълни, може да означава, че е невинен или че по този начин прикрива вината си. А онзи актьор е доста съмнителен тип.

Сано разказа как Кохейджи организира секс представления и как веднъж пребил възрастен клиент.

— На този етап разполагаме с улики срещу всички, които са пребивавали в личните помещения на Макино онази нощ — обобщил Хирата, — но липсват каквито и да било доказателства, че някой от тях е виновен.

— Може би Рейко ще открие — каза Сано.

Хирата със закъснение забеляза измъчения, угрижен поглед, помрачил лицето на Сано. Той вероятно се безпокоеше за Рейко.

— Има ли някакви новини от нея? — Хирата изпита угризения, че бе създал на Сано допълнителни тревоги.

— Никакви — отвърна Сано. — Детективите, които настаних в къщата на Макино да ми докладват за нея, казаха, че не могли да я открият. Не знам какво ѝ се е случило.

Никой от двамата не изрече на глас нещастията, които бе възможно да са сполетели Рейко до този момент.

— Каква е следващата стъпка в разследването? — попита Хирата, като мислено се учуди как изобщо си бе позволил да зададе този въпрос, след като вече не беше негова работа.

Сано си пое въздух бавно и съсредоточено, сякаш да се подготви за неприятна задача.

— Колкото и да се опитвам да избегна фракциите, това се оказва невъзможно. Вече имах схватка с владетеля Мацудаира и племенника му. Време е за разговор с дворцовия управител Янагисава.

А Хирата нямаше право да участва. Той съжали за грешката си повече от всякога. Сано се изправи и тогава Хирата попита:

— Аз какво да правя?

— Погрижи се за другите задължения, които имаш като мой главен васал — отвърна Сано. — Можеш да подхванеш работата, която изоставихме след убийството на главния старейшина Макино.

Да се заемеше с обикновени, ежедневни въпроси, докато разследването течеше без него, му изглеждаше като присъда на съдбата.

— Да, сосакан сама — каза той със смирен поклон.

Сано се поколеба. Загрижеността в погледа му засили болката на Хирата.

— Ще се видим утре — каза Сано.

Обзет от горчиво отчаяние, Хирата проследи с поглед Сано, който излезе от приемната.

* * *

Съпровождан от детективите Маруме и Фукида, сосакан сама се срещна с дворцовия управител в прохода, който водеше в сърцевината на крепостта Едо. Янагисава вървеше, обграден от хората си. Светлините от факлите в стражевите кули и в ръцете на патрулиращите върху каменните зидове войници трепкаха в черната нощ. Някъде горе на хълма виеха кучета.

— Добър вечер, сосакан сама — каза дворцовият управител с хладна вежливост, щом двете страни се срещнаха.

Сано се поклони, отвърна на поздрава и после попита:

— Може ли да поговоря с вас, уважаеми дворцов управителю?

Янагисава кимна. Сано тръгна редом с него, а придружаващите ги следваха на няколко крачки след тях.

— Не ми казвай — подхвана разговора Янагисава, — нека се досетя: при мен те води разследването на убийството на главния старейшина Макино.

— Предполагам, че Ибе сан ви е докладвал какво установихме днес.

— Още не съм получил вести от Ибе сан. Защо не ми кажеш какво се е случило?

Сано описа разговора си с владетеля Мацудайра и Дакуемон и тяхното твърдение, че Макино е дезертирал.

— Твърдят, че по тази причина те няма защо да желаят смъртта му, за разлика от вас.

— Хубава работа — привидно развеселен, Янагисава хвърли кос поглед към Сано. — Дакуемон ли подхвърли идеята, че Макино ме е предал?

След като Сано кимна, Янагисава се засмя тихо.

— Явно съм подценил таланта му да измисля лъжи.

— Значи не е истина, че Макино е преминал в противниковия лагер? — попита Сано с недоверие, насочено вече не само към Мацудайра, но и към Янагисава.

— С Макино бяхме дългогодишни съюзници. Не беше възможно да ме предаде на този етап — заяви Янагисава. — Какви доказателства предоставят за твърдението си враговете ми?

— Никакви — призна Сано. — Затова дойдох при вас да чуя вашата гледна точка.

— Преди да ме обвиниш в убийството на Макино въз основа на тяхната? Мъдра постъпка от твоя страна — в тона на Янагисава прозвуча нотка на респект. — Петте години в бакуфу са усъвършенствали умението ти за преценка. Вече трудно разпознавам в теб онзи недодялан любител, който се втурваше безразсъдно във всяка опасна ситуация. Кажи ми, при какви обстоятелства Дакуемон обяви, че Макино се е присъединил към фракцията на Мацудайра?

— Разпитвах го за една негова визита при Макино в нощта на убийството.

Янагисава изсумтя така, че от ноздрите му излезе облаче пара.

— Съвсем логично. Установил си, че Дакуемон е бил на местопрестъплението. Той е знаел, че положението му е опасно. Какъв

по-добър начин да отклони подозренията ти от себе си и да ги пренасочи към мен? Показал е бърза мисъл, няма спор.

— Същата логика се отнася и за вас — каза Сано. — Какъв по-добър начин да насочите подозренията ми обратно към Дакуемон, изтъквайки, че той е имал причини да ме подведе.

Янагисава сви рамене.

— Ти решаващ кой от двамата ни казва истината.

И докато не успееше да намери улики, потвърждаващи версията на Дакуемон, Сано бе длъжен да оневини дворцовия управител поради липса на доказателства. Понякога му се удаваше да прочете мислите на Янагисава, но не и тази нощ. Не можеше да прецени дали той се чувстваше застрашен от обвинението на Дакуемон, или бе така невъзмутим, както изглеждаше. Но предполагаше, че дворцовият управител има скрит план за действие. С него винаги беше така.

— Трябва обаче да те предупредя да не прибързваш със заключенията, че лъжецът съм аз, а не Дакуемон — каза Янагисава. — Фактът си е факт — Дакуемон е бил в дома на Макино в нощта на убийството. Аз бях на пиршество в собствения си дом заедно със служители, които могат да удостоверят присъствието ми там.

Ето това бе алибито, което Сано бе очаквал, че Янагисава ще предложи. Той поне му бе спестил неприятния момент да го попита за местонахождението му в нощта на убийството.

— Как бих могъл да убия Макино, докато забавлявам гостите си? — Янагисава му хвърли лукав поглед. — Предполагам, че си проучил моя шпионин, чието име си разбрал от общия ни приятел в мецуке?

Сано се бе отбил в имението на Макино, преди да се прибере у дома тази вечер, и бе разпитал пазача, когото Янагисава бе наел да шпионира Макино. Разговорът бе отхвърлил теорията, че шпионинът е убил Макино по нареждане на Янагисава.

— За ваше щастие през въпросната нощ шпионинът ви е бил заключен в казармите — каза Сано — и патрулиращите стражи потвърдиха, че си е бил в леглото. Не е могъл да убие Макино.

— А шпионинът на владетеля Мацудайра? — попита Янагисава с умерено любопитство.

— Бил е на пост отвън пред главната порта. Според другаря му не е мръднал от мястото си до зори, когато смяната им е приключила.

Факлите в стражевите кули над двамата за момент осветиха самодоволното изражение на дворцовия управител.

— Тогава единственото ти доказателство, че убийството е извършено от някоя от двете фракции, е присъствието на Дакуемон на местопрестъплението. По тази причина той трябва да е най-важният заподозрян сред нас.

— Не е задължително. Ако Макино наистина е преминал на противниковата страна, вие бихте могли да наемете някой друг в неговото имение да го убие. А вашите елитни войски са известни с уменията си да се промъкват незабелязано.

Тези войници бяха убийци, които Янагисава бе наел, за да го държат на власт. Те не биха имали проблем да нахлуят в къщата на Макино... или да го убият под носа на пазачите му.

— Ако ги бях пратил да убият Макино. Но аз не съм — заяви Янагисава.

Двамата стигнаха до двора на имението му. Спряха се пред високия каменен зид, а ескортите им — няколко крачки по-назад.

— Провери движението на войниците ми в онази нощ, ако желаеш, но ще бъде загуба на време. Каквито и доказателства да намериш, уличаващи ги в престъплението, ще бъдат изфабрикувани от враговете ми. Ще се умориш да отсяваш фактите от измамата — Янагисава отхвърли идеята с едно махване. — Има по-добро разрешение на твоя проблем. Тръгни от уликите, които доказват вината на Дакуемон. Достатъчно е да го обвиниш в съда. Внеси официално обвинение срещу него. И смятай разследването си за приключено.

— А после да се присъединя към кампанията ви срещу чичо му ли?

Толкова ли лоша ти се струва идеята? — попита Янагисава, откликвайки на липсата на ентузиазъм у Сано. — Не забравяй, че ти постигна успехите си по времето, когато аз вече бях дворецов управител. Обещавам, че ако унищожиш Дакуемон и ми помогнеш да победим владетеля Мацудайра, ще се радваш на по-голям доход и повече власт, когато господството ми бъде осигурено.

— Не съм забравил какъв ми беше животът, преди да се съгласите на примирие — намекна Сано за непрестанните атаки на Янагисава, организирани срещу личността му и репутацията му. — Освен това помня, че можете да отмените това примирие във всеки

един момент, стига да решите. И при цялото ми уважение бих бил глупак да повярвам на дадено от вас обещание.

— Би бил глупак, ако си мислиш, че владетелят Мацудайра ще ти предложи по-добри условия от моите. Той е по-уязвим, отколкото изглежда. И ще загуби битката помежду ни. Присъедини се към мен и бъди на страната на победителите.

Сано почувства могъщата комбинация от воля, заплаха и чар, чрез която Янагисава печелеше съюзници и изискваше подчинението им. Огромното му солидно укрепено имение безмълвно провъзгласяваше неговата власт. Но въпреки своята интелигентност и умението си да манипулира хората Янагисава никога не бе разбирал какво създаваше мотивацията на Сано. Той не можеше да му предложи нещо, което би го обезщетило за годините тормоз или би го склонило да наруши принципите си.

— За мен победата не е важна колкото честта — каза Сано, макар че Янагисава никога не би му повярвал. — И аз ще служа на честта, като стоя до шогуна, а не заговорнича зад гърба му за контрол над режима. Нито с вас, нито с владетеля Мацудайра.

— Накрая ще отговаряш пред един от нас — устните на Янагисава трепнаха в лукава усмивка. — Двамата с теб поне сме отдавнашни колеги. А владетеля Мацудайра почти не го познаваш.

— И познатото е по-добро от непознатото? — засмя се Сано на аргумента му, който възприе като израз на безсилие. — Благодаря ви много за съвета, почитаеми дворецов управителю, но трябва да вървя по пътя, който съм избрал.

Янагисава също се засмя, но в смеха му прозвуча безрадостна, стоманена нотка.

— Поел си по опасна пътека — предупреди го той. — Рано или късно ще се озовеш на едната или на другата страна. Заради самия себе си гледай да е моята. Защото, ако си мислиш, че вече си преживял най-лошото, което мога да сторя на човек, който ми се противопоставя, допускаш голяма грешка.

* * *

Късно същата нощ Сано лежеше в леглото буден. Стискаше очи и призоваваше съня да се появи, за да възстанови силите си за предизвикателствата, които щеше да му донесе следващото утро. Но главата му бе пламнала от образи, разговори и тревожни мисли, свързани с изминалия ден. Той се въртеше под тежките завивки, като напразно се опитваше да си намери удобно положение. Леглото му беше студено и празно без Рейко. Питаше се дали тя е в безопасност, и това усилваше тревогата му. В съзнанието му за пореден път изникнаха сцената с Хирата и съмненията му, че някога нещата между тях щяха да се оправят. Непрестанно премисляше резултатите от разпитите, които бе провел, и се опитваше да разбере кой от заподозрените бе най-вероятният убиец на Макино, но всички събрани досега факти не го водеха доникъде. Разследването май бе стигнало до задънена улица.

Когато чу стъпки в коридора пред стаята си и детектив Маруме го извика по име, с охота пренасочи вниманието си, макар и да знаеше, че подобни внезапни съобщения посред нощ обикновено не вещаеха нищо добро.

— Влизай — покани го той, отхвърляйки завивката. — Какво има?

Вратата се плъзна встрани и на прага се появи грамадната фигура на Маруме, осветена от пламъчето на лампата, която носеше.

— Съжалявам, че трябва да ви събудя, сосакан сама, но се получи съобщение от ваш информатор в града. Дакуемон, племенникът на владетеля Мацудайра, току-що е бил убит.

ГЛАВА 20

Постройката представляваше обикновена дървена конструкция на два етажа в търговския квартал Нихонбаши, на улица, която вървеше успоредно на намиращите се наблизоризови складове покрай река Сумида. Балконът бе заслонен с бамбуков навес, а прозорците бяха покрити с капаци. Над разположената навътре порта, при която на пост стояха двама войници, се спускаше къса синя завеса. Броните и одеждите им носеха герба на клана Мацудайра. На отсрещната страна бяха разположени схлупени магазинчета и чайни, чиито врати в предната част сега бяха залостени. Пред постройката се бяха събрали тълпа граждани. Небето на изток бе озарено от бледорозовото сияние преди разсъмване. В двата края на улицата при портите на махалата горяха фенери. През едната от тях на кон влезе Сано, съпровождан от Маруме, Фукида и още трима детективи, и множеството тутакси се раздели надве, за да им направи път. Самураите слязоха от конете си пред самата постройка.

— Какво е това място? — попита Маруме.

— Дом за тайни срещи — обясни Сано. — Тук идват прелюбодейци, за да се отдават на незаконни връзки. Нарича се „Знакът на заслеплението“.

Спомняше си къщата от времето, когато бе работил като полицейски началник на този район. Тук, в това запуснато долнопробно място, бе намерил смъртта си Дакуемон — младата и амбициозна надежда на фракцията на клана Мацудайра и вероятен наследник на шогуна. Сано, Маруме и Фукида изкачиха стълбите и влязоха в къщата. Посрещнаха ги приглушени гласове на мъже и женски плач. Собственикът на къщата — уплашен възрастен човечец — се бе свил в антрето. Отзад по протежение на осветен от лампа коридор бяха застанали още войници на Мацудайра. Откъм дъното на коридора се появи полицейският началник Хошина и се отправи към Сано и детективите.

— Сосакан сама, какво дириш тук? — тонът му заклеймяваше Сано като нарушител.

— Разбрах, че Дакуемон е убит — отвърна Сано. — Дойдох да разследвам случая.

Хошина разпери ръце, опря длани в стените на коридора и препречи пътя му.

— Не се налага. Моите служители вече започнаха разпитите. Това е работа на полицията.

„С която ти нямаш нищо общо“, говореше враждебното му изражение.

— Дакуемон бе заподозрян в престъпление, което шогунът ми нареди да разследвам — настоя Сано. — Това прави убийството му моя задача.

Хошина не преставаше с дребнавите си разпавии за това, кои престъпления съставляваха чия територия. Възползваше се незабавно от всяка възможност да разшири рамките на своите пълномощия и да ограничи периметъра на действия на Сано. Войната между двете фракции само бе усилила чувството му за съперничество. В погледа на Хошина проблесна нерешителност; изглежда си спомни, че владетелят Мацудайра — неговият господар — се нуждаеше от максимален брой съюзници и особено много държеше на Сано.

— Много добре — каза с неохота.

Хошина пусна Сано и детективите да минат, но пое плътно след тях нататък по коридора, който бе ограден от два реда сумрачни помещения, обособени с дървени прегради. През отворените врати на някои от стаите Сано видя разголени и разчорлени двойки със сведени от срам лица. Пазеха ги войници на владетеля Мацудайра. Сано позна високопоставен военен и изтъкнат banker. Макар че Хошина проявяваше по-голям интерес към политиката, отколкото към полицейската работа, поне бе задържал евентуалните свидетели.

— Той е в последната стая вляво — каза той.

Първи влезе Сано, следван от Маруме и Фукида. Покрай стените с недодялани крещящи фрески, изобразяващи пейзажи, бяха застанали още войници. Студено течение поклащаше пламъка във вътрешността на скъсан хартиен фенер, който висеше от тавана. Мебелировката се състоеше от мангал с дървени въглища, умивалник, скрит зад евтин дървен параван, и маса от лаково дърво, върху която имаше стъклен

съд със саке и чаши. Върху застлания с татами под бе сложен футон, на който лежеше Дакуемон, покрит с дебела раирана завивка. Виждаше се само лицето му; очите му бяха затворени, а красивите му черти бяха застинали като в сън. До него бе коленичил чичо му, облечен в пищно атлазено наметало и брониран шлем, обкован със злато. Владетелят Мацудайра вдигна поглед към Сано.

— Уважаеми владетелю Мацудайра — поклони се Сано, — моля, приемете моите съболезнования за смъртта на вашия племенник.

Очите на мъжа пламтяха от ярост и мъка. Сълзи оставяха искрящи дири по страните му. Той изглеждаше онемял и вцепенен; като воин, понесъл тежък удар по време на битка. Сано почувства зловещо ехо от миналото. Преди години бе разследвал убийството на сина на владетеля Мацудайра, предишен любимец на шогуна. „Положението на безспорен наследник носи лош късмет“, помисли си Сано. Сега владетелят Мацудайра бе загубил още един важен родственик.

— Можете ли да ми кажете какво се е случило? — попита Сано.

— Виж сам — каза Мацудайра с напрегнат, изпълнен с горчивина глас. И отметна завивката, с която бе и покрит Дакуемон.

Тежък, пропит с металния мирис на кръв въздух лъхна Сано. Стомахът му се сви. Тялото на Дакуемон бе изкривено, а крайниците му — извити, сякаш се бе сгърчил на леглото, където бе лежал. Блестящо тъмно петно кръв бе изцапало предницата на коприненото му кимоно и бялата покривка на футона. От гърдите му стърчеше дръжката на кинжал, омотана с най-обикновена черна корда. Сано забеляза, че острието бе забито под остър ъгъл под гръдната кост, право в сърцето. Той отвърна поглед от кървавата гледка и попита:

— С жена ли е бил?

Владетелят Мацудайра го погледна така, все едно смяташе въпроса му за идиотски.

— Нали мястото е за това.

— Коя е била? — попита Сано.

— Нямам представа.

— Къде е?

Полицейският началник Хошина отвърна:

— Когато пристигнахме, от нея нямаше и следа, а Дакуемон беше сам.

Ехото от миналото се засили в съзнанието на Сано. В убийството на сина на владетеля Мацудайра също бе замесена липсваща жена.

— Вървете да разпитате останалите клиенти в къщата — нареди той на Маруме и Фукида. — Доведете при мен всеки, който знае нещо за жената или е чул, или видял каквото и да било.

Детективите се поклониха и тръгнаха. Бе ги довел, защото Хирата не се ползваше с добро име и в двете фракции, поради което не можеше да рискува да го ангажира в действия с тяхно участие. Сега съжали, че не можеше да разчита на главния си васал. Надяваше се, че Маруме и Фукида ще се справят добре, също като Хирата. Докато оглеждаше стаята, намери обувките и меча на Дакуемон на пода до вратата, където очевидно ги бе оставил. Липсваха каквито и да било следи от нечие друго присъствие. Огледа капациите на прозорците само за да установи, че резетата са непокътнати. Не се виждаше и най-малък признак, че убиецът бе проникнал в стаята от там.

— Всичко вътре е, както го заварихте, така ли? — обърна се Сано към владетеля Мацудайра.

Мацудайра се бе втренчил в мъртвия си племенник в горчиво безмълвие. Хошина каза:

— Не сме променяли нищо, само покрихме тялото.

Сано приклепна и се взря в ръцете на Дакуемон. Бяха изцапани с кръв, сякаш бе притискал раната си, преди да падне, но иначе нямаха никакви наранявания. Очевидно Дакуемон не се бе опитал да се отбранява от кинжала. Сано току-що се бе изправил, когато в помещението се върнаха детективите Маруме и Фукида, водейки със себе си собственика на заведението.

— Никой от двойките не е виждал нито Дакуемон, нито жената с него — докладва Фукида. — Били са твърде заети, за да забележат каквото и да било в тази стая.

Маруме бутна собственика към Сано:

— Ето го единствения свидетел. Той е дал стаята под наем на Дакуемон и жената, а по-късно е открил тялото.

— Коя е тя? — попита Сано.

Собственикът имаше изпъкнали очи, които сега изхвъркнаха още повече; сви се страхливо и се отдръпна от Сано.

— Не знам как се казва.

— Как изглежда? — попита Сано.

— Не знам. Била е тук много пъти, но винаги крие лицето си.

— Някой придружаваше ли я?

— Не, господарю, винаги идва сама.

— С паланкин?

— Пеша.

Сано се отказа да определя самоличността на непознатата чрез превозното средство или ескорта. И да ги е имала, явно ги е оставяла там, където е нямало да бъдат видени.

— По което време идваше?

— Половин час след часа на глигана^[1].

— Какво се случи, когато тя дойде? — попита Сано.

— Почука на вратата както обикновено. И аз я отведох в стаята. Беше запазена и платена предварително, както обикновено.

— Дакуемон беше ли вече тук, когато тя пристигна?

— Не. Той винаги идваше по-късно.

— Кажи ми какво стана, когато пристигна.

— Посрещнах го при вратата, но не го отведох в стаята. Отиде сам. Знаеше къде е — двамата винаги използваша една и съща. Тогава го видях за последен път жив.

— От вътре разнесоха ли се някакви шумове, след като той влезе?

Собственикът сви рамене.

— Може би някакво шепнене или викове, ама това си е нормално тук. Пък може и да са били други мои клиенти.

„Звучите от любовния акт са заглушили евентуалните шумове, които е издал Дакуемон или неговият убиец при фаталната схватка“, отбеляза мислено Сано.

— А ти как откри убийството?

— Минавах покрай вратата и надзърнах през шпионката — собственикът придоби гузно и глуповато изражение. — Всички врати имат шпионки. Обичам да проверявам стаите от време на време, за да се уверя, че всичко е наред.

А и сигурно му доставяше удоволствие да наблюдава любовниците.

— Значи си надникнал в стаята. Какво се случи после?

— Видях го ето така — собственикът хвърли поглед към трупа, преглътна я мъчително и отмести поглед.

— Ти ли доведе полицията?

— Не — отвърна собственикът и побърза да добави: — Канех се, разбира се, но така и не успях. Помислих си, че първо трябва да кажа на клиентите си какво се я е случило, и да им дам време да си тръгнат.

Сано знаеше, че прелюбодейците не искаха полицията да ги хване на място, където е извършено престъпление, а и собственикът не би искал да ги замесва в скандал и да ги загуби като клиенти.

— Но точно тогава чух хлопане по вратата — продължи собственикът — и викове: „Полиция! Пуснете ни да влезем!“ Когато отворих вратата, те се втурнаха право към тази стая... сякаш вече знаеха за убийството.

Сано отмести поглед към полицейския началник Хошина, който се въртеше наоколо.

— Откъде са научили?

— Полицайте от местния патрул са били на обичайния обход в своя район заедно с цивилните си помощници, когато внезапно са чули някой да вика: „Уважаемият владетел Мацудайра Дакуемон е бил убит в «Знака на заслепленieto»!“ — отвърна Хошина. — Не са видели кой крещи, защото непознатият е избягал. Тогава полицайте са дошли и са намерили Дакуемон. Уведомиха мен за станалото, а аз съобщих на владетеля Мацудайра. Дойдохме тук незабавно.

Тази странна история за анонимния вестител прозвуча на Сано доста неправдоподобно. Той подлагаше на съмнение всичко казано от Хошина, но вероятно убиецът бе пожелал убийството да бъде установено и затова бе уведомил полицията. Той се обърна отново към собственика:

— И когато намери Дакуемон, жената вече я нямаше в стаята?

— Да, господарю.

— Ти видя ли я да си тръгва?

— Не, господарю. Вероятно е излязла през тайния вход. Води към уличката зад къщата.

Сано се обърна към детективите си.

— Маруме сан, кажи на хората ни отвън да претърсят района за жената — нареди, макар и да знаеше, че за времето от убийството до пристигането им тя би могла да е вече далеч. — Фукида сан, огледай тайния проход и уличката отзад за евентуални улики.

Маруме тръгна. Фукида взе една лампа от собственика и скочи в дупката, която прелюбодейците използваша в случай на нужда, за да избягат. Владетелят Мацудайра се изправи на крака като купчина натрошени камъни, които се сляха в планина. Стъписаното му изражение бе изчезнало; борбеният му дух се бе възвърнал, а очите му искряха от гняв.

— Защо трябва да си правиш труда да дириш жената? — попита той Сано.

— Възможно е да е била свидетел на убийството или самата тя да е извършителят.

— Кой го е грижа за някакви си свидетели? — избухна владетелят Мацудайра със свити юмруци и потръпващи ноздри. — Нямаме нужда някой да ни казва какво се е случило тук тази вечер. И двамата знаем, че племенникът ми не е бил убит от любовницата си.

— Тя е била с него — изтъкна Сано. — Това, че е изчезнала, предполага, че е виновна. Изглежда, Дакуемон е бил убит от човек, когото е познавал и комуто е имал доверие. Убийството му може да е случай на любовна история с трагичен завършек.

При все това Сано се съмняваше, че престъплението бе толкова обикновено. Убийството на Дакуемон тъй скоро след насилствената смърт на Макино едва ли бе просто съвпадение.

— Това не е разпра между любовници, а политическо убийство! — отсече владетелят Мацудайра, изразявайки на глас мислите на Сано.

— Освен това е ясно кой е виновникът — добави Хошина.

— Дворцовият управител Янагисава — владетелят Мацудайра изрече името, все едно изплюваше отрова от устата си.

Злобната усмивка на Хошина изразяваше удоволствието му от замесването на някогашния му любовник в убийството на безспорния наследник на шогуната. Сано почувства как сърцето му се свива от предчувствието, че непримиримостта между двете фракции ще се разгори без значение, как или защо всъщност е умрял Дакуемон.

— Донесете племенника ми у дома, за да бъде подготвен за погребението — нареди владетелят Мацудайра на войниците си. После се обърна към Сано и Хошина: — Трябва да уведомя шогуната за убийството. И ще накарам дворцовия управител Янагисава да заплати със собствената си кръв.

[1] От 21 до 23 часа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Не! — изкрещя шогунът. — Не е възможно! Първо старият ми приятел Макино става жертва на... ъ-ъ... долно предателство, а сега и скъпият ми, обичан Дакуемон! Защо ми се случват и тези ужасни неща?

Той се хвърли по очи на подиума и се разрида. Под него, в дясната част на второто ниво на пода в приемната бе коленичил владетелят Мацудайра, който току-що бе съобщил вестта за убийството на Дакуемон. Изражението му бе сериозно и скръбно. Сано бе коленичил срещу шогуна. Полицейският началник Хошина седеше близо до него. В благородната поза на Хошина се долавяше скрито въодушевление. На долното ниво бяха коленичили група войници на Мацудайра, детективи на Сано и полицейски служители на Хошина. Покрай стената неподвижно стояха телохранителите на шогуна. Събралото се множество бе сковано от напрегнато, наситено с очакване мълчание. Изгревът обагреше прозорците в червено, наподобяващо кръв сияние.

— Кажи ми — помоли настоятелно шогунът, обръщайки се към владетеля Мацудайра, след като стана и избърса обляното си в сълзи лице, — кой е злодеят... ъ-ъ... посякъл Дакуемон в разцвета на живота му?

Владетелят Мацудайра се приведе към шогуна като генерал, готов да се хвърли в решителна битка.

— Моят племенник имаше враг, който му завиждаше заради любовта, с която го дарявахте. Този враг е изпълнил пъкления си замисъл да унищожи Дакуемон и с убийството му да нанесе удар върху вас.

„Той не се изказа открито и не назова името на Янагисава, защото очевидно иска да разполага с достатъчно основания за своето обвинение“, даде си сметка Сано. Освен това не можеше да посочи истинския мотив на Янагисава за убийството — да отслаби клана Мацудайра и да прочисти пътя на собствения си син към унаследяване

на диктаторството, — тъй като шогунът не трябваше да знае за борбата за власт между двете фракции. В цялото бакуфу имаше негласно споразумение да го държат в неведение.

— Снощи врагът на Дакуемон го е намушкарал смъртоносно — каза владетелят Мацудайра.

Шогунът сбърчи чело озадачен:

— И кой е този враг?

— Със съжаление трябва да ви заявя, че това е вашият дворецов управител!

Владетелят Мацудайра говореше с мрачна искреност, която скриваше радостта му от факта, че най-накрая атакуваше открито съперника си. Сано се напрегна в очакване на реакцията. Полицейският началник Хошина сплете пръсти и затърка длани, а всички останали седяха замръзнали. Шогунът ахна изумен, с широко отворени очи.

— Дворцовият управител Янагисава? Но това е... ъ-ъ... невъзможно! Той никога не би наранил човек, на когото аз държа... нали?

Внезапно съмнение мина като сянка по лицето му и той помръкна. Винаги твърде податлив на чуждо въздействие, особено от страна на по-силни от него личности, той се втрени във владетеля Мацудайра, след което отмести поглед към Сано и Хошина.

— Какво те кара да смяташ, че той... ъ-ъ... е убил Дакуемон?

— Уликите сочат към него — отвърна владетелят Мацудайра.

Хошина кимна в самоотвержено потвърждение. А и Сано не можеше да заяви, че владетелят Мацудайра не разполагаше с реални доказателства, за да обоснове едно обвинение срещу дворецовия управител. Преди съвещанието той бе предупредил Сано да си мълчи, за да не се озове в изгнание. Пръскайки слюнки от ярост, шогунът заяви:

— Ами... ъ-ъ... тогава ще заповядам Янагисава да дойде и да... ъ-ъ... отговаря за онова, което е сторил.

— Добра идея — тонът на Мацудайра подсказваше с каква охота посрещаше сблъсъка лице в лице със своя съперник.

Токугава Цунайоши нареди на помощниците си:

— Доведете тук дворецовия управител.

Те забързаха навън, за да изпълнят заповедта. Скоро вратата на приемната се отвори и на прага застана Янагисава. Щом видя владетеля Мацудайра, в очите му проблесна тревога. Погледът му подмина Сано и се спря на Хошина.

— Искали сте да ме видите, ваше превъзходителство?

Впил гневен поглед в него, шогунът избухна:

— Не ми... ь-ь... стой там, негодник такъв... ела тук!

Тревогата в очите на Янагисава се усили, но той се отправи към подиума. След него вървеше синът му Йоритомо. Сано бе изненадан от появата на младежа, тъй като до този момент Янагисава никога не бе водил Йоритомо при обсъждане на държавните дела. Защо го правеше сега? По лицата на владетеля Мацудайра и Хошина също се изписа изненада, когато красивият и свенлив Йоритомо ги приближи. Дворцовият управител забеляза, че владетелят Мацудайра бе седнал на мястото, което обикновено заемаше самият той. Спря се с безмълвна категоричност, която нареждаше на владетеля Мацудайра да се премести. Но когато Мацудайра не го стори, Янагисава коленичи на мястото за по-низшите по ранг вляво от шогуна. После направи знак на сина си да коленичи между тях. Щом Йоритомо се подчини, Сано видя как вниманието на шогуна се съсредоточи върху момчето.

— Може ли да попитам за какво е всичко това? — поклони се Янагисава на шогуна.

— А... — разсеян от присъствието на Йоритомо, шогунът се запъна, но после продължи: — Току-що научих ужасна вест. Снощи е бил убит Дакуемон.

Възхищението от сина бе намалило отчасти гнева към бащата, както и скръбта по смъртта на любимеца му. Владетелят Мацудайра и Хошина наблюдаваха сцената слисани. Сано се удиви на изумителната далновидност, вдъхновила Янагисава да доведе сина си като оръжие, с което да осигури собствената си защита.

Янагисава изглеждаше искрено потресен от вестта за убийството. И да си бе дал сметка, че смъртта на Дакуемон бе в негова изгода и че фракцията на владетеля Мацудайра бе загубила позиции, не го показва по никакъв начин.

— Какво се е случило?

— Бил е намушкан смъртоносно в един дом за тайни любовни срещи — отвърна Хошина. — Само дето на вас всъщност не ви е

нужно да питате, нали?

— Какво трябва да означава това?

Недоумението на Янагисава изглеждаше също толкова неподправено, колкото и шокът му.

— Той има предвид, че знаеш къде и как е умрял Дакуемон, защото убиецът си ти! — заяви гневно владетелят Мацудайра.

Шогунът с неохота откъсна поглед от Йоритомо и се втренчи в Янагисава с възобновено подозрение.

— Ваше превъзходителство, това е абсурдно! — възкликна Янагисава, видимо разтърсен от изумление и възмущение. Дъхът му изригна от него в гневен изблик: — Аз не съм убил Дакуемон!

— Не със собствените си ръце — уточни владетелят Мацудайра. — Не си изцапал ръцете си с кръв, защото си пратил някой от лакеите си да ти свърши мръсната работа.

— Не съм припарвал до никакъв дом за тайни срещи! — продължи Янагисава, извисявайки глас над гласа на съперника си, след което се обърна към шогуна и заяви разпалено: — Стражите ми ще потвърдят, че снощи не съм напускал жилището си.

— Вижте колко държи да покаже, че разполага с алиби — изсмя се подигравателно Хошина. — Човек с неговото богатство и с подобна власт може с лекота да подкупи или да принуди други да излъжат заради него.

Янагисава се премести така, че да закрие Хошина е от погледа на шогуна.

— Аз не съм имал причина да убия Дакуемон. Техните обвинения са фалшиви, ваше превъзходителство. Не ги слушайте. Имайте ми доверие. Кълна се, че съм невинен!

Погледът, който той бе вперил в Токугава Цунайоши, намекваше за дългогодишната им връзка. Гласът му стана дрезгав и страстен. Но Сано си спомни за разговора си с него предишната нощ и за подозрението си, че Янагисава крои нещо. Дали дворецовият управител бе замислял убийството на Дакуемон? Затова ли се чувстваше достатъчно уверен да твърди, че владетелят Мацудайра е уязвим, и да обещава на Сано възнаграждение, ако премине на негова страна? Янагисава така бе вплел поглед с погледа на шогуна, че по издаващите вътрешна слабост черти на върховния диктатор трепна колебание.

— Не му вярвайте! — възкликна владетелят Мацудайра, вбесен, че Янагисава бе на път да го надхитри. — Той е виновен. Лъже, за да си спаси кожата. И е довлачил копелето си, за да смекчи чувствата ви към него и да ви накара да забравите племенника ми.

Владетелят Мацудайра хвърли презрителен поглед към Йоритомо, който се изчерви и сведе глава. „Ако Янагисава е убил Дакуемон, той би очаквал да бъде обвинен в убийството и би дошъл подготвен да се отбранява“, осъзна Сано. Йоритомо бе неговото оръжие срещу владетеля Мацудайра, както и щитът му срещу гнева на шогуна.

— Той ви прави на глупак, какъвто смята, че сте, уважаеми братовчедо! — възкликна владетелят Мацудайра.

Шогунът втрени в Янагисава ужасен поглед.

— Истина ли е? — попита, лутайки се между страха и гнева.

— Разбира се, че не — отвърна Янагисава. — Владетелят Мацудайра и полицейският началник Хошина се опитват да ви измамят. Нека се запитаме защо така изгарят от нетърпение да ви убедят, че аз съм убил Дакуемон. Предполагам, че извършителите са те и искат сега да ме набедят.

Владетелят Мацудайра и Хошина изглеждаха сащисани от неочакваната контраатака, макар че според Сано те трябваше да са наясно, че Янагисава смяташе нападението за най-добрата защита. Сега шогунът пренасочи своите подозрения, страх и гняв към тях:

— Вие затова ли... ъ-ъ... обвинихте Янагисава сан?

— Дори самата идея за това е скверност! — лицето на владетеля Мацудайра стана толкова червено, че Сано си помисли, че може да спуска някоя вена. — Защо ще убивам собствения си племенник?

Токугава Цунайoshi се сви, стреснат от гнева на братовчед си. Дворцовият управител седеше спокоен и самодоволен, овладял положението. Той каза:

— Всички знаят, че Дакуемон имаше амбиции към властта в клана ви. Много високопоставени самураи са запазвали положението си, като са премахвали онези свои млади родственици, които са застрашавали върховенството им.

Сано знаеше от собствен опит, че Дакуемон не бе крил амбициите си, а владетелят Мацудайра бе прилагал сила, за да го обуздава. Сега сосакан сама се запита възможно ли бе владетелят

Мацудайра наистина да е виновен за смъртта на племенника си. Обзет от яростно негодувание, Мацудайра изкрещя:

— Никога не бих пролял кръвта на собствения си клан!

Напрежението от непрестанните политически борби месеци наред бе подронило самодисциплината му.

През яростта му прозираше страх, защото шогунът вече го гледаше с недоверие.

— Е, не вярвам да си намушкарал Дакуемон със собствените си ръце — каза Янагисава. — Намерил си други да му забият кинжала. Ръцете на твоя лакей, полицейския началник.

Хошина се скова, сякаш Янагисава бе хвърлил бомба в скута му. Сано видя, че на Янагисава не му я беше достатъчно да нападне само владетеля Мацудайра; той търсеше начин да навреди на някогашния си любовник, който бе преминал на страната на съперника му. Хошина застина, сякаш се страхуваше, че ако помръдне, бомбата ще избухне.

— Това е абсурдно — каза той. Деловият тон не успяваше да скрие паниката му. — Аз нямам нищо общо с убийството.

— Без съмнение твоите служители са познавали добре дома за тайни срещи — продължи Янагисава. — Вероятно са знаели, че Дакуемон е бил там редовен клиент, и са ти донесли клюката. Свършила ти е добра работа, когато ти се е наложило да отървеш господаря си от непокорния му племенник. Разбрал си кога Дакуемон е възнамерявал да посети дома, и си му устроил засада. Изненадал си го и си го убил.

Дворцовият управител преливаше от отмъстително доволство, че си връщаше на Хошина за болката и обидите, които бе понесъл от него.

— Не съм! — паниката на Хошина изби въпреки опитите му да запази самообладание; лицето му лъсна от пот. — Невинен съм!

Сано искрено съжали, че не бе способен да отгатне мислите им. Дали Хошина се страхуваше, защото двамата с владетеля Мацудайра наистина бяха заговорничили да убият безспорния наследник на шогуна? Или нямаше никакъв заговор, а Хошина просто се страхуваше, че Янагисава ще вбие клин между него и владетеля Мацудайра, като го замеси в убийството? Обвинението срещу Хошина заплашваше да му навреди и в двата случая. Сано не можеше да не се

възхити на интелигентността на Янагисава. Обзет от отчаяние, Хошина се обърна към шогуна:

— Дворцовият управител просто хвърля кал по мен с надеждата, че няма да забележите петната на вината по него!

Шогунът обхвана глава с ръце, за да се предпази от бурята противоположни твърдения. Недоверието в погледа му бе насочено и към тримата участници в битката.

— Дворцовият управител е убил Дакуемон и аз ще ви кажа как точно — избухна Хошина, безсрамен и дързък в желанието си да се спаси. — Дакуемон е бил наясно, че Янагисава е убил главния старейшина Макино. Канел се е да използва тази своя информация, за да унищожи Янагисава. Ето защо Янагисава е издал заповед за убийството на Дакуемон.

— Нищо подобно! — отсече Янагисава с пренебрежителен жест към Хошина, който бе направил опит да му припише и двете престъпления. — Аз не съм убил Макино. Нито Дакуемон. Но не е необходимо да приемате моята дума срещу думата на владетеля Мацудайра или на полицейския началник, ваше превъзходителство. Нека се допитаме до независим източник — Янагисава се обърна към Сано: — Кажи им как разследването ти ме оправда и по двете престъпления.

Настоятелният му поглед напомняше на Сано за възнагражденията, които му бе обещал срещу съдействието му. Прониза го тревога. До този момент разследването му не бе доказало вината на Янагисава, но пък и не бе опровергало съмненията, а честта му забраняваше да изкривява истината в полза на и Янагисава. В същото време сосакан сама осъзнаваше, че дворецовият управител му дава последна възможност да приеме предложението му. Откажеше ли и този път...

— Сосакан Сано няма какво да каже в защита на дворецовия управител — намеси се владетелят Мацудайра. Начинът, по който говореше, целеше да припомни на Сано, че бе получил заповед да не говори. — Установеното от него показва, че дворецовият управител е виновен и за двете убийства, докато аз и моите сподвижници сме невинни.

Той кимна към Сано, а тънките му устни се разтегнаха в зловеща усмивка. — Сега вече ти позволявам да потвърдиш думите ми.

Макар че не желаше да излъже в полза на Янагисава, Сано не бе способен да изкриви фактите, за да угоди на владетеля Мацудайра. Седеше със скован език, докато пътеката, която бе проправял между двамата противници, се превръщаше в тесен хлъзгав хребет, ограден от дълбоки пропасти.

— Онемя ли, сосакан Сано? — попита шогунът, ядосан от разпрата, чийто скрит смисъл му убягваше. — Кажете ми на какво да вярвам. Всички останали да... ъ-ъ... замълчат. Всички тези викове... ъ-ъ... ми причиняват главоболие.

Със съзнанието, че е обречен, каквото и да кажеше, Сано избра истината.

— Допускам, че Дакуемон може да е видял, чул или установил нещо, което да му е подсказало кой е убил Макино. Възможно е този убиец наистина да е премахнал Дакуемон, за да му попречи да говори.

Хошина изглеждаше оневинен, а владетелят Мацудайра — усмирен. Лицето на Янагисава помръкна от мисълта, че Сано бе избрал страната на враговете му.

— Това е възможно, защото онази нощ Дакуемон е бил на местопрестъплението — продължи Сано. — Той ми го каза. Но, от друга страна, присъствието му там го прави заподозрян. Не е изключено той самият да е убил Макино.

Янагисава кимна успокоен. Владетелят Мацудайра настръхна, защото Сано бе поставил под съмнение невинността на мъртвия му племенник. Сано продължи да се движи предпазливо по хлъзгавия ръб:

— Но има и други възможни причини за убийството на Дакуемон — например враждебните отношения между него и дворцовия управител Янагисава. Аз дори и още не съм започнал да провеждам разпити по случая с убийството на Дакуемон. Трябва да бъдат разследвани и членовете на семейството му, защото множество убийства са извършени от близък на жертвата.

Владетелят Мацудайра взе да диша шумно през стиснати зъби, докато се мъчеше да овладее яростта си, че според Сано той би могъл точно както бе предположил Янагисава, да убие собствения си племенник.

— Полицаяте също са заподозрени — каза Сано и впери поглед в Хошина, който се бе напрегнал, готов да се хвърли върху него

побеснял.

Той изтъкна странната история за това, как служители от полицията са чули за убийството и колко бързо са пристигнали на местопрестъплението.

— А те са тясно свързани с владетеля Мацудайра.

Въздухът в залата за аудиенции бе наситен със страх, враждебност и предчувствие за опасност. Сано знаеше, че бе очернил дворцовия управител Янагисава, владетеля Мацудайра и полицейския началник Хошина достатъчно, за да им създаде големи неприятности независимо кой бе виновен и кой не. Но шогунът го изгледа с изражение на пълна, съвършена обърканост. — Аз... ъ-ъ... не успях съвсем да разбера всичко, което каза — измърмори Токугава Цунайоши. Хрисимият му глас отразяваше вечния страх да не изглежда — глупав. — Онова, което искам да знам, е кой е убил с Макино. Кой е убиецът на Дакуемон?

Янагисава и владетелят Мацудайра пронизваха Сано с остри, стоманени погледи, всеки от тях в опит да го принуди да назове другия. Той си даде сметка, че това бе неговата последна възможност да избере страна, крайт на договарянето на пътека между двамата противници. Обзе го гняв и в същото време се почувства обект на принуда. Природната му упоритост втвърди волята му. Нямахше да се поддаде на натиска, каквото и да се случеше.

— Твърде рано е да се каже кой е убиецът — заяви той. — Има и други заподозрени, които трябва да бъдат разследвани — например домакинството на главния старейшина Макино и жената, с която Дакуемон се е виждал в дома за тайни срещи и която е изчезнала, преди да пристигне полицията.

Шогунът оклюма, обзет от разочарование. Владетелят Мацудайра и дворцовият управител гледаха Сано свирепо. Той видя, че, отказвайки да се подчини, на когото и да е от тях, бе вбесил и двамата. В следващия миг погледите им станаха студени и далечни, след което изобщо престанаха да го гледат. Сано си се представи как стои на брега на река, изпълнена със смъртно опасни бързеи. Оскъдната сигурност, предложена от дворцовия управител и владетеля Мацудайра, му изглеждаше като разсечен от собствения му меч слаб възжен мост, който се бе устремил към водната стихия.

— Ами, тогава... ъ-ъ... по-добре се залавяй за работа — нареди му шогунът. — Теб ще държа отговорен да... ъ... откриеш и да ми докладваш кой е убиецът на Дакуемон, както и на главния старейшина Макино.

Като капак на всичките му неприятности сега Сано трябваше да разреши не един, а два случая на убийство. Възможно бе да са свързани и извършителят да я бе един и същ; доказателства за това обаче липсваха. Но пък и двата случая му обещаваха едно и също сурово наказание за провал — понижение, изгнание или смърт.

— Сосакан сама, много внимавай къде стъпваш — заяви владетелят Мацудайра с неприязън.

— Който върви сам, няма на кого да разчита да му подаде ръка, ако падне — заяви тихо Янагисава. — Воин, който хвърля щита си по време на битка, си проси раните.

В гласа му звучаха и заплаха, и презрение заради упоритостта на Сано. Смисълът на казаното бе ясен — ако не успееше да разкрие престъпленията, не можеше да очаква, която и да е от фракциите да го спаси от тежкото наказание, както щеше да стане, ако бе преминал на едната или на другата страна. А Янагисава току-що бе отменил примирието, което до този момент го бе бранило от атаките му.

— Колкото до вас... — шогунът посочи с треперещ пръст към Янагисава, владетеля Мацудайра и Хошина. — Не искам да виждам никого от трима ви, докато не... ъ-ъ... не се уверя, че не сте убили нито Дакуемон, нито главния старейшина Макино.

По лицата на тримата се изписа тревога. Сано си даде сметка, че това съвещание бе влошило и тяхното положение. Откритите им нападки един срещу друг бяха предизвикали насрещен удар и те бяха загубили доверието на шогуна.

— Свободни сте — обяви шогунът, махайки с ръка, за да отпрати Сано, владетеля Мацудайра, дворцовия управител и хората им.

Щом те се изправиха, същото стори и Йоритомо. Шогунът се протегна към него и го хвана за ръба на робата му.

— Ти можеш да останеш.

Сано видя изпълнения с триумф поглед, който Янагисава хвърли към владетеля Мацудайра, докато всички те извеждаха хората си от приемната. В отговор владетелят Мацудайра се навъси. Янагисава бе пристигнал като човек в смъртна опасност, а напускаше с

преимущество, макар и незначително. Неговият потенциален наследник на шогуна бе жив, докато наследника на Мацудайра вече го нямаше.

Отвън пред двореца зимният вятър люлееше голите черни клони на дърветата. Сиви облаци сграбчиха в капана си изгряващото слънце и затулиха небето. Владетелят Мацудайра и дворецовият управител Янагисава строиха войниците си и застанаха един срещу друг.

— Няма да чакам сосакан сама да те предаде на съда за убийството на племенника ми — заяви владетелят Мацудайра на врага си и оголи зъби в зловеща усмивка, а омраза, мъка и ярост бушуваха в очите му като развилнял се огън. — Лично аз ще отмъстя за смъртта му. Отплатата ми ще започне още днес.

— В такъв случай и кончината ти — отвърна дворецовият управител Янагисава с не по-малка враждебност.

Двамата врагове поеха начело на войниците си в противоположни посоки. Сано внезапно видя личните си грижи умалени от опасностите, заплашващи Япония. Убийството на Дакуемон бе увеличило политическото напрежение до състояние на война.

* * *

Условията, които вървяха с любовта му, бяха още потблъскващи, отколкото ѝ се бяха сторили в първия момент. В съзнанието ѝ преливаше от мисли черна, пагубна клоака, която тя не искаше да допусне. Чувството за вина и отвращението, които изпитваше, бяха тъй силни, че почти ѝ призляваше, което отравяше очакването на предстоящото възнаграждение. Тя се луташе между въодушевлението, ужася и изкушението да се откаже сега, за да избегне по-нататъшното мъчение. Но бе стигнала дотук, а боговете не я бяха поразили като наказание за предателството, извършено или замислено. Трябваше да измине и остатъка от пътя до целта — да изпълни желанията на своя съпруг. Залитайки, се отправи към пазачите при портата и каза:

— Искам да видя госпожа Рейко.

— Няма я — отвърна единият.

Госпожа Янагисава ахна и разшири очи от изненада. Не бе очаквала да бъде възпрепятствана от една толкова обикновена причина, като отсъствието на Рейко. Потребността ѝ да угоди на съпруга си бе усилила нуждата ѝ да прекара известно време с приятелката си. Врълетяна от постоянното подозрение, че Рейко се стараеше да я избягва, възкликна:

— Не ти вярвам! Веднага ме заведи при госпожа Рейко!

— Съжалявам, но не е възможно — отвърна пазачът. — Когато се върне, ще ѝ кажа, че сте идвали.

Обзета от неистово отчаяние, госпожа Янагисава се разкрещя на стражите като обезумяла. Чул врявата, един от детективите на сосакан сама побърза да излезе пред портата. Той се опита да я успокои, докато тя продължаваше яростно да настоява да види Рейко.

— Можете да дойдете пак по-късно — каза той.

— Зная, че е тук! — пищеше госпожа Янагисава. — Тя е длъжна да ме приеме!

След продължителна разпра детективът каза накрая:

— Добре тогава — можете сама да се убедите, че госпожа Рейко не си е у дома.

Госпожа Янагисава се втурна през портата, претича покрай казармите и прекоси двора; детективът бързаше след нея. Тя влетя в къщата и се устреми към личните помещения. Заети с работата си, прислужниците възкликнаха изненадани. Задъхана и с обезумял поглед, тя врълетя в детската стая. Там, сред купчина играчки, седеше възрастната бавачка Осуги и занимаваше Масахиро — невръстния син на Рейко. Само че нея я нямаше.

— Къде е господарката ти? — тросна ѝ се госпожа Янагисава.

Осуги я изгледа строго, с явно неодобрение:

— Няма я. Замина вчера.

— Къде отиде?

Госпожа Янагисава всеки миг щеше да изпадне в истерия.

— Не знам.

— Кога ще се върне?

Възрастната бавачка поклати глава. Детективът проводи госпожа Янагисава навън от къщата. Тя изстена отчаяно. Всички се бяха съюзили срещу нея, заговорничеха, за да ѝ попречат да стигне до Рейко и да изпълни желанията на съпруга си. Но решимостта ѝ се

засили, макар че един вътрешен глас ѝ прошепна, че отсъствието на Рейко е знак от съдбата, който ѝ подсказваше, че можеше да се откаже от сделката с дворецовия управител и да намали греховете си. Трябваше да открие Рейко. Трябваше да стори необходимото, за да спечели любовта на съпруга си и да задоволи желанията, които той бе събудил у нея.

ГЛАВА 22

Паланкинът, в който се возеха вдовицата на Макино и наложницата му, спря пред магазин „Янагия“ в търговския квартал Нихонбаши. Стрехите му бяха украсени с фенери, върху които бе изрисуван герб с изображение на върба. Жени оглеждаха стоките, изложени на сергии пред отворената врата. Наметалата им в ярки цветове разведряваха еднообразната сива утрин. Продавачи хвалеха на всеослушание достойнствата на стоките си и подканваха жените да купуват.

— Колко е прекрасно да излезеш навън и да се озовеш сред хора! — възкликна Окицу, когато носачите оставиха паланкина на земята. — Такова разнообразие след продължителното стоене вкъщи!

— Каза го най-малко пет пъти вече! — отбеляза Агемаки. — Постарай се да обуздаеш склонността си да се повтаряш. Известно разнообразие ще се отрази благотворно на разговорите ти.

Както обикновено, Агемаки прикри неприязънта си към Окицу зад привидно ласкава усмивка. А Окицу, простодушна както винаги, не се засегна от упрека ѝ.

— Благодаря за любезния съвет — каза тя с искрена привързаност. — И за поканата да ви придружа при пазаруването.

Докато слизаха от паланкина, Агемаки потисна желанието си да напомни на Окицу, че изобщо не е била поканена. Агемаки бе замислила това пътуване като бягство от мрачната атмосфера, царяща в имение на мъртвия ѝ съпруг, и като опит да се откъсне от тревожните събития, последвали убийството му. Освен това искаше да избяга от останалите обитатели на жилищните помещения, които за нея представляваха едва поносим ежедневен дразнител. Само че Окицу я бе зърнала на излизане:

— Къде отивате? — след като бе получила отговор, бе хукнала след нея. — И аз идвам с вас.

Агемаки бе позволила на Окицу да я придружи, защото бе принудена да се преструва, че харесва глупавата малка проститутка.

Правеше го, откакто главният старейшина Макино бе довел Окицу в дома си. Налагаше се да се преструва още известно време, за свое добро.

Двете влязоха в „Янагия“. Прислужниците им ги последваха в просторно помещение, пълно с бърбещи клиенти. Рафтовете по стените бяха отрупани с красиви керамични бурканчета с пудра, руж и ароматни масла, поради което „Янагия“ се бе превърнала в любимо място за жените на Едо. Продавачи търчаха наоколо, обслужвайки клиентите си и изчислявайки цените с мънистата на своите соробани. Въздухът бе наситен с ароматите на жасмин, портокалови цветове и джинджифил. Собственикът, охранен мъж с раболепна усмивка, поздрави и се поклони на Агемаки.

— Искам да видя всичко ново, с което разполагаш — каза тя.

— Разбира се, уважаема госпожо Макино.

Собственикът отведе Агемаки и Окицу в малко уединено помещение, запазено за важни клиенти, и ги настани пред една тоалетка с огледало. Плътна завеса ги отделяше от блъсканицата в магазина. Той и един продавач се заеха да изтрият грима от лицата на Агемаки и Окицу, подготвяйки ги, за да им покажат новата козметика. Агемаки наблюдаваше в огледалото постепенната поява на естествените си черти. Кожата ѝ бе жълтеникава и суха, с леко хлътнали под скулите страни. Но Окицу бе млада, със светла, гладка и безупречна кожа на лицето. Окицу се усмихваше на отраженията им, а Агемаки кипеше от завист.

По време на брачния си живот с главния старейшина Макино бе живяла в неизменен страх, че ще му омръзне, тъй като той бе мъж с постоянна нужда от нещо ново, за да се възбужда и да задоволява гордостта си. И предпочиташе млади жени. Агемаки никога не бе обичала Макино, но бе влюбена в положението, което ѝ бе предоставил бракът с него, и обичаше нещата, които купуваха парите му. Бе полагала неимоверни усилия да запази младостта и красотата, които бяха привлекли съпруга ѝ, но Макино бе започнал да търси забавления в квартала на удоволствията вместо в собствената ѝ спалня. Всичките ѝ опити да го прелъсти отново бяха пропаднали. В деня, когато Окицу бе станала негова наложница, Агемаки бе разбрала, че дните ѝ като негова съпруга са преброени; тя нямаше семейство или

политически връзки, за да обвърже Макино. Но бе отказала да отстъпи съпруга си без борба. Сега собственикът нанесе грим върху лицето ѝ.

— Това е най-фината бяла оризова пудра, смесена с първокачествен восък от камелия — каза той.

Подложена на същата процедура от продавача, Окицу възкликна:

— Погледнете, Агемаки сан, почти скрива ужасните бръчки около очите и устата ви!

Лекомислената обида, която ѝ бе отправена, разпали яростна ревност у Агемаки. Тя имаше чувството, че почти вижда буйните пламъци в очите на своето отражение. Не за първи път ѝ се искаше да зашлеви Окицу. Но вместо това се усмихна:

— Колко жалко, че гримът не може да прикрие грубостта или глупостта — каза с най-милият тон, на който бе способна.

Окицу се засмя весело, все едно Агемаки се бе пошегувала, без изобщо да разбира насочената към нея язвителна забележка. Агемаки никога не си позволяваше да изразява емоциите си към Окицу по някакъв друг начин. Тъй като знаеше, че всякакви грозни сцени само щяха да отблъснат съпруга ѝ от нея, бе посрещнала Окицу в дома им мило и сърдечно. Беше се сприятелила с момичето и бе страдала с мълчаливо, докато слушаше как съпругът ѝ си играе със сексуални играчки с Окицу и онзи жалък актьор. И най-важното — никога не бе показала по какъвто и да било начин, че мрази Макино, задето я бе пренебрегнал. Чакаше благоприятния момент и замисляше как да му отмъсти. Сега собственото ѝ самообладание ѝ помагаше по начин, който дори тя не бе подозирала.

Сосакан сама на шогуната я бе разпитал след убийството, защото очевидно смяташе, че е възможно тя да е убила съпруга си. Но тя нямаше защо да се страхува от него, макар че онази нощ бе в личните помещения на главния старейшина, и освен това бе съпругата, изместена от по-млада съперница. Нейното поведение доказваше, че тя няма нищо против Окицу. Никой не можеше да каже на сосакан сама обратното. Единственото, което трябваше да стори, за да не предизвика подозрението му, бе да продължи да играе ролята на хрисимата опечалена вдовица.

Собственикът и продавачът оцветиха с руж страните и устните на Агемаки и Окицу.

— Какво мислите? — попита собственикът.

Окицу погледна отражението си и ахна от задоволство:

— Изглеждам прекрасно!

После, хвърляйки поглед към Агемаки, добави с не особено ласкателна липса на ентузиазъм:

— Вие изглеждате по-добре от обикновено.

Агемаки успя да се усмихне мрачно.

— Имаме нови мазила за размекване на мазоли — събщи собственикът. — Бихте ли желали да ги опитате?

Когато жените отговориха утвърдително, той нахисна ръцете и нозете им в легени с ароматно масло. После двамата с продавача излязоха, за да се погрижат за други клиенти.

— Много съм разтревожена за нас двамата с Кохейджи — каза Окицу.

Агемаки се приготви да изтърпи поредното досадно излияние за любовните терзания на Окицу. Тя винаги се учудваше, че момичето говореше за тях на всеки, който бе готов да слуша. Малката не беше дискретна като нея; за разлика от нея Агемаки знаеше, че не трябва да казва нищо, което би я представило в лоша светлина.

— Толкова обичам Кохейджи! — поде Окицу. — Понякога си мисля, че и той ме обича, но друг път не съм толкова сигурна. Вие смятате ли, че той ме обича?

— Мисля, че те обича, доколкото изобщо е способен да обича някого — „Освен себе си, самонадеян глупак такъв“, помисли си Агемаки. — Ти му доставяш такова удоволствие. Приеми онова, което може да ти даде. Не очаквай повече.

Окицу въздъхна шумно.

— Предполагам, че сте права — каза тя неуверено. — Но смятате ли, че ще се ожени за мен?

— Ако отидеш на специално поклонение в храма „Канней“, може би ще го стори — но наум си каза: „На куково лято“.

Успокоена, Окицу се усмихна:

— Толкова се радвам, че сте до мен и мога да си говоря с вас. Вие сте толкова мъдра, макар че вероятно ви е трудно да разберете какво е да си млада и влюбена.

Агемаки стисна зъби, а ръцете ѝ в легена с масло се свиха в хищни лапи. Тя си представи кървави дири от нокти, раздрали лицето на Окицу.

— Някой ден ще разбереш, че не знаеш толкова, колкото си мислиш, докато си млада. Ако живееш достатъчно дълго.

Сляпа за скритата, отправена ѝ от Агемаки заплаха, Окицу отвърна:

— О, забравих... вие сте изпитали любовта. Били сте влюбена в главния старейшина Макино. Но аз не мога да си представя как сте обичали този подъл грозен старец — Окицу потръпна от пресилено отвращение.

Агемаки съжали, че сосакан сама не бе там да види каква омраза изпитваше Окицу към Макино. Той би я арестувал за убийството, което би зарадвало Агемаки.

— Аз обичах своя съпруг за прекрасните му качества — каза Агемаки. Парите и властта извиняваха повечето пороци на мъжете.

Окицу не изглеждаше особено убедена.

— Вие не възразихте, когато пристигнах в дома ви. Винаги сте били толкова мила с мен. Ако някоя ми отнемеше любимия мъж, аз бих я намразила. Мисля, че бих я убила.

Агемаки си спомни как тайно бе пуснала отровни билки в чая на една възрастна жена.

— Мъжът винаги може да си намери нови жени — каза тя. — Не можеш да се справиш с всички в едно съперничество.

Агемаки знаеше, че според подозренията на някои хора тя бе убила първата съпруга на Макино. Ако не се страхуваше, че още една загадъчна смърт на жена в къщата ще ѝ докара сериозни неприятности, отдавна да бе пратила Окицу на оня свят.

— Но не ви ли обзе гняв към Макино? Никога не съм го виждала да ви обръща внимание. Той не желаше вас, а мен. Ако един мъж се държи така с мен, бих го убила!

Окицу говореше така, все едно нямаше никакво съмнение, че всеки нормален мъж би я предпочел пред Агемаки. Съпругата бе обзета от негодувание.

— Ако го стори Кохейджи, ти би му се молила на колене да се върне при теб — каза тя.

Засегнатата, Окицу се втренчи в нея с изненада.

— Няма!

Агемаки си помисли, че вероятно бе отишла твърде далеч и бе разкрила твърде много от действителните си чувства към Окицу.

— Само те дразня — успокой я тя с мила усмивка. — Но нека си представим, че Кохейджи наистина те е предал. Тогава по-добре убий него, отколкото всичките си съперници. Би имала по-голям шанс да се измъкнеш безнаказано с едно убийство, отколкото с няколко. А и би изпитала по-голямо удовлетворение да накажеш него, вместо да си разхищаваш мъстта за хора, които не са от такова значение.

В нощта, когато главният старейшина Макино бе умрял, Агемаки бе изпитала невероятно тържество, че той бе така безпомощен и зависеше от нейната милост. В някои отношения смъртта му не бе такава, както се бе надявала, но Агемаки реши, че нещата се бяха развили по възможно най-добрия начин.

— Няма значение, какво може да ми е причинил Кохейджи или колко съм му набрала; той би ми липсвал, ако умре — каза Окицу.

— Жената наистина има склонност да тъгува по мъжа, с когото се е разделила — каза Агемаки, — особено когато той ѝ е дал всичко, което има на този свят.

Тя си помисли с обич за голямото имение в крепостта Едо, за слугите, за скъпите дрехи.

— Но компанията на един мъж далеч не струва толкова, колкото онова, което той оставя, след като си отиде от този свят — Агемаки обожаваше парите, които ѝ бе завещал Макино. — И когато тази жена е успяла да осигури бъдещето си, тя вече няма нужда от мъж... нито би се страхувала от която и да било съперница. Никой не може да ѝ отнеме онова, което ѝ принадлежи по право.

Привилегированото ѝ положение на съпруга на главния старейшина Макино вече не съществуваше, но за щастие той си отиде, преди да се разведе с нея и да се ожени отново, отказвайки се от обещанието, което ѝ бе дал относно наследството ѝ. Агемаки изпитваше задоволство, че се бе държала мъдро, а не се бе подвела по емоциите си. Докато продължаваше по този начин, нямаше да бъде наказана за убийството на Макино. Всичко щеше да бъде наред.

* * *

Рейко се спотайваше отвън пред уединеното помещение в „Янагия“, надничайки през една пролука в завесата към Агемаки и

Окицу слисана от чутото до момента.

Нищо в думите на Агемаки не я представяше като нещо различно от почтената и скромна вдовица, която Сано бе описал; съпругата, която с готовност бе понасяла изневярата на своя мъж. Но Рейко бе доловила скритите ѝ изражения и особената интонация в гласа ѝ, макар че очевидно всичко това бе останало незабелязано за Окицу. Те обрисоваха Агемаки като ревнива, коварна жена, която ненавиждаше Окицу за това, че ѝ бе заела мястото в любовта на Макино и в спалнята му. Те бяха равносилни на признание, че тя бе убила не само Макино, за да го накаже и да запази наследството си, но и преди това първата му съпруга, за да може да се омъжи за него. И все пак всъщност Агемаки не бе направила самопризнания за престъпленията. Не бе казала нищо, а което да не би могло да се изтълкува по начин, различен от този на Рейко, или което Сано би сметнал за доказателство на вината ѝ. Рейко се нуждаеше от информация, надхвърляща няколкото завоалирани реплики или подсказаното от собствената ѝ интуиция.

Собственикът я подмина и влезе в стаята. Тя го чу как продаде на Агемаки и Окицу стоките, които бяха изпробвали. Скоро двете жени излязоха от магазина и се качиха в паланкина си. Рейко и останалите прислужници ги последваха надолу по улицата, натоварени с пакети, овързани в платнени вързопи. Докато прекосяваха района на даймио на път за крепостта Едо, Рейко видя войници, които се изсипваха от оградените с високи зидове имения, и паланкини, пълни с жени и деца, съпроводжани от конници и следвани от слуги, натоварени с багаж. Феодалите евакуираха семействата си — сигурен знак, че войната бе започнала. Внезапна мисъл отвлече Рейко от страха ѝ. Откакто бе започнала работа като прислужница и таен агент в къщата на Макино, тя не бе имала пристъпи. Дали съзнанието ѝ бе твърде заето и лошата магия вече не можеше да проникне в него? Може би действителните опасности бяха прогонили въображаемите, които я бяха обсебили. Сега обаче нямаше готов лек за злините, които заплашваха цяла Япония.

ГЛАВА 23

— Тази сутрин ще разследваме убийството на Дакуемон — заяви Сано на събралите се в кабинета му детективи. — Това престъпление е първо по важност в съзнанието на шогуна. Случаят „Макино“ ще трябва да почака. Освен това Сано вече разполагаше с група заподозрени, свързани с първото престъпление, а неизследваната следа от второто бързо изстиваше.

— Ще претърсим района около „Знака на заслепението“ за евентуални очевидци. Ще се опитаме да установим коя е жената и къде е сега.

На вратата се появи един прислужник.

— Извинете, господарю, но Ибе сан и Отани сан вече пристигнаха и ви очакват.

Сано отиде в приемната, където надзорниците бяха седнали един до друг. Ибе каза:

— Преди да започнем работа днес, трябва да поговорим.

— Седнете, сосакан сама — каза Отани.

Сано коленичи срещу двамата, оставайки нащрек.

— Събитията от снощи изискват промяна в начина ви на действие — заяви Ибе.

— Каква промяна?

Той видя, че двамата знаеха за отказа му да подкрепи открито владетеля Мацудайра или дворцовия управител Янагисава. Вероятно скоро слухът за това щеше да стигне до всички членове на бакуфу. Нямахше да има повече посещения, в които представители на двете фракции да му засвидетелстват специално внимание, опитвайки се да го привлекат на своя страна. Той се надяваше, че Ибе и Отани щяха да престанат да му се налагат, след като господарите им вече бяха разбрали, че той е загубена кауза, но надзорниците очевидно бяха на друго мнение.

— Трябва да приключите разследването колкото се може по-скоро, при това с възможно най-малко суматоха — заяви Отани.

— От този момент нататък повече няма да разследвате дворцовия управител Янагисава във връзка с убийството на Дакуемон и на главния старейшина Макино.

— Нито пък владетеля Мацудайра — добави Отани.

— По чия заповед? — поинтересува се Сано, опитвайки се да разбере докъде възнамеряваха да стигнат в намесата си.

Двамата си размениха погледи.

— По наша — отвърна Ибе.

Каквото и подчинение да дължеше Сано на владетеля Мацудайра и на дворцовия управител, то не включваше лакеите му, чиито опити да му пречат вече го бяха вбесили достатъчно.

— Няма да ви позволя да ми нареждате кого да разследвам — заяви Сано. — Какво ви кара да смятате, че можете да ми заповядвате?

Отани отправи към Сано пренебрежителен поглед.

— Вие, изглежда, не разбирате, че правилата на играта са се променили с убийството на Дакуемон.

— Освен това, изглежда, не осъзнавате, че ако изпълнявате нарежданията ни, това ще бъде във ваша полза — в гласа на Ибе прозвуча скрито презрение. — Нека обясня. Ако продължите да разследвате владетеля Мацудайра и дворцовия управител, несъмнено резултатът за единия от тях ще бъде неудовлетворителен. Стойте далеч от двамата и ще си спестите сериозни неприятности.

Сано почна да схваща причината, която се криеше зад заповедите на надзорниците.

— Все пак ми се струва, че онова, което ви интересува най-много, не е моето благоденствие. Началниците ви знаят ли за това?

— Владетелят Мацудайра и дворцовият управител са много заети хора — отвърна Отани. — Те не се занимават с всичко, което правят васалите им, за да служат на интересите им.

— Убеден съм, че ако някой от тях е отговорен за убийството на Дакуемон или на главния старейшина Макино, той ще предпочете аз да не го установя. Освен това смятам, че не интересите на вашите господари са главната причина за загрижеността ви. Какво печелите, като заговорничите зад гърба им?

Ибе сви устни в неприятна усмивка.

— Нека кажем, че и ние, и господарите ни ще имаме полза, ако убийствата престанат да бъдат фактор в настоящата криза.

Настъпи прояснение.

— Искате да кажете, че всеки от вас се страхува, че господарят му може да се окаже виновен за убийство — уточни Сано, — и не желае да бъде наказан като съучастник. Държите дворецовият управител и владетелят Мацудайра да бъдат оставени да разрешат противоречията си на бойното поле, защото предпочитате да поемете своя риск за края на една война, отколкото да заложите на резултата от разследването на убийствата.

Ибе и Отани изразиха съгласието си с мълчание. Сано осъзна, че убийството на Дакуемон бе довело до всеобща промяна, а и отзвукът все още продължаваше. Макар че нямаше намерение да се подчинява на своите надзорници, попита, тласкан от любопитство:

— А какво се очаква от мен да направя, след като няма да разследвам дворецовия управител и владетеля Янагисава?

— Има и други заподозрени, с които можете да се заемете — отвърна Отани. — Препоръчваме ви да насочите вниманието си към жените на главния старейшина Макино.

— Защо към тях?

— Те са били в личните помещения в нощта, когато Макино е умрял — каза Ибе. — Има вероятност едната от тях да е убиецът.

— По същата логика това може да бъде главният васал на Макино или актьорът гост. Ще ме предупредите ли да не се занимавам и с тях?

Отани сведе глава, едва забележимо кимвайки, което Сано разтълкува по следния начин: Тамура имаше приятели в лагера на Янагисава, а Кохейджи разполагаше с почитатели и в двете фракции, които биха могли да възразят, ако двамата бяха обвинени.

— Изобщо няма защо да разследвате убийството на Дакуемон — каза Отани. — По всяка вероятност е свързано с убийството на главния старейшина Макино. Един и същ виновен ще свърши работа и за двете.

— Значи очаквате от мен да припиша престъпленията на Агемаки или Окицу без значение, на коя точно, тъй като според вас те и двете са никой. Изобщо не се интересувате, че може да са невинни и убиецът да остане на свобода. Единственото, което ви вълнува, е да си спасите кожата — гласът на Сано се извиси от нарастващия му гняв. — Е, съжалявам, че трябва да ви разочаровам, но ще проведе това

разследване, както аз намеря за добре, и според заповедите, които съм получил от шогуна.

Отани и Ибе си размениха погледи, с които си казаха, че явно бяха подценили способността на Сано за открито неподчинение. Ибе каза:

— Негово превъзходителство ще хареса нашата версия за разрешаване на двата случая.

— Ако владетелят Мацудайра излезе победител, ще с му кажа две-три добри думи за вас — обеща Отани.

— А ако победи дворецовият управител, аз ще сторя същото — добави Ибе.

— Направете, както ви съветваме, и всички ще бъдат доволни — настоя Отани.

— Не и аз! — заяви Сано, вече вбесен. — Онова, което предлагате, е пародия на справедливостта. Аз няма да участвам в нея.

Отани и Ибе си кимнаха един на друг, сякаш уговаряйки се да преминат към действията, които бяха предвидили като необходими, но се бяха надявали да избегнат.

— Много се извиняваме, но ще го сторите — заяви Ибе на Сано.

През вратата нахлуха въоръжени войници, следвани по петите от детективите на Сано. Настана врява, докато детективите се опитваха да спрат натрапниците. Сано скочи на крака.

— Какво става тук? — попита той рязко.

— Силата често убеждава, когато здравият разум изневерява — заяви Отани самодоволно и в същото време с известно съжаление.

В стаята се втурнаха Хирата и детективите Маруме и Фукида.

— Войниците на Ибе и Отани подминаха стражите при портата — съобщи Хирата. — Докато разберем и да се опитаме да ги спрем, те вече бяха плъзнали из цялото имение.

— Изведете ги от къщата ми! — нареди Сано. Хирата, Маруме и Фукида побързаха да се подчинят, а Сано се обърна към Отани и Ибе:

— Идете и отзовете войниците си!

Надзорниците останаха по местата си напрегнати, но непоколебими. Сано се втурна към вратата, но после спря, тъй като в стаята влязоха двама войници. Между тях несигурно крачеше Масахиро, а ръчичките му се губеха в големите, защитени с брони ръце на придружителите му. Той се усмихваше, сякаш бе доволен, че

се бе сдобил с двама нови приятели. А те се хилеха — все пак току-що бяха докопали безценна плячка. Сано изтръпна от ужас.

— Пуснете сина ми! — извика той.

Войниците продължиха да държат Масахиро, който придоби плачливо изражение, смутен от изблика на баща си. Ибе се обърна към войниците:

— Къде е госпожа Рейко?

— Не можахме да я намерим — отвърна единият.

— Няма значение — каза Отани. — Момчето ще ни свърши достатъчно добра работа.

Вбесен, Сано сграбчи Отани за предницата на туниката.

— Кажете ми какво става!

Отани се откопчи от хватката на Сано и се изправи.

— Докато трае разследването, хората ни ще правят компания на сина ти...

— Което трябва да е гаранция, че ти пък ще правиш онова, което ти казваме — добави Ибе и също стана.

— Вземате сина ми за заложник? — избухна Сано, без да може да повярва, макар че нямаше как да отрече очевидната истина.

— Да, ако трябва да го назовеш без заобикалки — отвърна Ибе.

— Тате? — обади се Масахиро.

Жалното му гласче трепереше от уплаха, защото бе усетил, че нещо не е наред, макар да не разбираше какво. Ужасът на Сано нарасна, тъй като бе принуден, да избира между справедливостта и безопасността на сина си. За първи път изпита искрена радост, че Рейко я нямаше. Може би там, в имението на главния старейшина Макино, бе в по-голяма безопасност, отколкото в дома си.

Хирата се втурна в стаята, следван от група детективи, и изкрещя:

— Пуснете сина на моя господар!

Той и детективите извадиха мечовете си. Същото сториха Ибе и Отани. Войниците нахлуха в стаята, размахвайки оръжия. Внезапно настъпи тишина, нарушавана единствено от тежко, пресекливо дишане; въздухът бе наситен с враждебност. Масахиро се бе втренчил в присъстващите с широко отворени очи. Преглътна, докато смело се опитваше да не се разплаче. Сано стоеше като парализиран, с ръка върху дръжката на меч. Отани и Ибе го гледаха свирепо.

Сано си даде сметка, че бяха достатъчно категорични и в желанието си да го подчинят, и биха поели риска да влязат в пряко сражение. Осъзна, освен това, че ако не искаше битка в дома си — и Масахирос да бъде случайно наранен или дори убит, — трябваше да отстъпи.

— Всички да свалят оръжията! — заповяда той, пускайки дръжката на собствения си меч.

Разнесе се стъргане на метал, докато мечовете се плъзгаха обратно в ножниците. Сано усети как напрежението във въздуха спадна, но не се разнесе напълно, подобно на въже, опънато от двама души, които за момент го бяха охладили, без обаче да пускат краищата. Върху лицата на нападателите се изписа триумф. Сано видя собствения си провал и унижение, отразени в очите на хората си. Даде си сметка, освен това, че докато обхватът на разследването се бе разширил и вече включваше две убийства, надзорниците сериозно възпрепятстваха усилията му да разкрие което и да е от тях.

— Мъдро решение, сосакан сама — отбеляза Отани. — Ние наистина не желаем да ти причиним зло. А и ти не искаш да установиш какво ще се случи на сина ти, ако ни се противопоставиш.

— Наистина ли възнамерявате да следвате нарежданията на Отани и Ибе? — попита Хирата.

Никога до този момент не бе виждал Сано да свежда глава пред някого. И все пак знаеше от опит, че човек можеше да бъде тласнат отвъд границите на честта при нуждата да защити свой родственик.

— Докато държат сина ми за заложник, какво друго ми остава? — попита Сано с горчиво примирение.

Двамата стояха в конюшната, където Сано бе отишъл да си вземе коня, докато Отани и Ибе го чакаха отвън пред портата. Сано бе дал таен знак на Хирата да го последва. След малко главният му васал се промъкна при него покрай войниците, които вече бяха превзели имението. Конете пръхтяха и дъвчеха; помощниците в конюшната събираха тора от клетките, а един коняр оседлаваше коня на Сано.

— Сега вече разбирам онова, което направи на острова на краля дракон — каза Сано.

Хирата не изпита удовлетворение от това, че господарят му се бе озовал в същото положение, което бе докарало самия него до провал.

Не желаше Сано да бъде принуден да прави компромис със себе си. Разчиташе на него да поддържа честта на самурайската класа.

— Ръцете ми са вързани — рече Сано и макар да бе признал собственото си поражение, в очите му заискри лукаво вдъхновение. — Но твоите не.

Хирата усети как внезапно надеждата, която бе смятал за невъзможна, се възроди отново.

— Ти официално си отстранен от разследването — продължи Сано. — Никой не те наблюдава. Можеш да ходиш на места и да разговаряш с хора, до които аз няма да имам достъп. Искам да разследваш повторно Тамура и Кохейджи в светлината на онова, което вече сме научили за тях. Трябва да разбере дали имат някаква връзка с убийството на Дакуемон. Но аз не мога да го сторя, докато Отани и Ибе ме следват като сенки, готови да причинят зло на сина ми само ако залитна и стъпя встрани. Затова ти нареждам да действаш от мое име.

Хирата бе обзет от възторг. Ето я новата възможност да разреши случая и да изкупи свои минали грешки. Убийството на Дакуемон бе причина и за нещо хубаво, не само за лошо. Едва потисна порива си да се развика от радост. Поклони се тържествено и каза:

— Ще направя всичко, което е по силите ми.

— Действай колкото се може по-дискретно — предупреди го Сано. — Не позволявай Ибе или Отани да те надхитрят.

— Да, сосакан сама — Хирата разбираше отговорността, която бе поел заедно с новата възможност.

Вече ставаше въпрос не само за неговия живот или репутация, а и за благополучието на детето на господаря.

— Но какво ще правим, ако открия доказателства против Тамура или Кохейджи... или против някой друг от фракциите? Това би подразнило Отани и Ибе.

— Нека просто да разкрием извършителите на престъпленията и да се надяваме, че всичко някак си ще се оправи.

Хирата видя, че Сано не изпитваше особен оптимизъм. Той също. И все пак бе получил своята нова възможност. Закле се мислено, че този път няма да я пропилее.

* * *

Работата в театралния квартал отдавна бе започнала, когато Хирата пристигна там. Облечен в семпли дрехи, прикриващи ранга му, и сламена шапка с широка периферия, която заслоняваше лицето му, той яздеше по „Саруакачо“. Барабанчиците във високите дървени кули призоваваха на представления любителите на театъра. Посетители, натоварени със завивки, които да ги топят, се стичаха в постройката. Студеното сиво утро бе изпъстрено с весела музика и плющящи флагове. Продавачи въртяха бърза търговия с горещ чай и печени кестени. Но Хирата забеляза, че тълпата изглежда по-рехава от обикновено, без да се смятат самураите, мобилизирани за предстоящата битка между дворцовия управител и владетеля Мацудайра. Далечни бойни барабани пулсираха в отговорен ритъм на барабаните в кулите. Опасна енергия във въздуха засили неотложността на личната мисия на Хирата. Той скочи от седлото пред театър „Накамураза“, завърза коня, купи си билет и влезе през вратата под един огромен афиш на Кохейджи.

В театъра нямаше много хора, а сцената бе празна, ако не се смятаха няколкото музиканти, които настройваха инструментите си. Началото на пиесата закъсняваше. „Толкова по-добре“, помисли си Хирата. Можеше да издебне Кохейджи сега, а не да чака края на пиесата. Според него актьорът не бе най-важният заподозрян, но Сано държеше да го разследват повторно, а и двамата имаха сметки за уреждане.

Хирата се изкачи на платформата, която тръгваше от сцената, вървеше между разположените в редове отделения за публиката и стигаше до една закрыта със завеса врата в страничната част на помещението. Мина през нея и се озова в един коридор, където актьорите се редяха, готови да излязат на сцената. Пое по него, като надничаше в стаите, където други актьори се суетяха и нервничеха, а помощниците нагласяха костюмите им и ги гримираха. Съставът избилстваше от куртизанки в пищни премени и от наперени самураи. Хирата стигна до последната врата в дъното на коридора. От вътрешността на стаята се носеха мъжко пръхтене и женски стенания. Хирата повдигна завесата, която закриваше вратата.

Малкото помещение бе изпълнено с окачени по дървени стойки костюми, тоалетка с огледало и сценични аксесоари. Върху един футон в ъгъла Кохейджи — със заметнато на кръста кимоно, откриващо

голите му задни части, и със смъкнати до коленете панталони — се бе проснал върху гола жена, която лежеше сред разпилените си дълги коси и намачканите поли на пъстрата си роба. Той дишаше тежко, докато проникваше на тласъци в нея, а тя бе захапала дрехата си, за да заглуши стенанията си. Хирата се прокашля. Любовниците се обърнаха към него и сладострастието върху лицата им премина в слисване. Жената изписка.

— Кой си ти? — попита рязко Кохейджи, скочи на крака и се втренчи гневно в Хирата през маска от бяла пудра за лице, изрисувани в черно вежди и начервени страни и устни. — Как смееш да влизаш тук?

Жената припряно се облече и избяга от стаята. Хирата бутна назад шапката си.

— Сигурно ме помниш — каза той. — Тук съм, за да си поговорим.

Актьорът го позна и на лицето му се изписа тревога. Изглежда, взе решение да не спори с главния васал на сосакан сама на шогуна, защото кимна навъсено и оправя дрехите си.

— Добре, но ако обичате, побързайте — погледна се в огледалото, за да провери грима си, след което окачи на кръста си два дървени меча. — След няколко минути трябва да се кача на сцената. Ей... надявам се, че няма да разкажете на никого за онова, което видяхте току-що.

— А защо не? — попита Хирата.

— Тя е съпругата на собственика на театъра. Ако той разбере за нас, ще ме уволни.

Обяснението прозвуча правдоподобно, но Хирата долови леко тенекиена, фалшива нотка в гласа на Кохейджи. Инстинктът му подсказа всъщност от кого се опасяваше актьорът, кой не трябваше да научи за любовната връзка и защо.

— Може и да приема да си мълча — каза той, — ако ми кажеш какво си правил в нощта, когато е умрял главният старейшина Макино.

Погледът на Кохейджи проблесна, бдителен и проникателен, иззад маската от театрален грим. Той се облегна на стената близо до вратата и скръсти ръце.

— Вече ви казах, когато говорихме онзи ден.

— И ми пробута най-малко една лъжа — възрази Хирата. — Твърдеше, че между теб и Макино не е имало секс. Забрави ли да ми споменеш за сексуалните представления, които те е наемал да му изнасяш? Или смяташ, че те не се броят?

Актьорът изруга шепнешком.

— В този град човек няма никакво право на личен живот. Всеки говори за всеки. Трябваше да ми е ясно, че ще разберете за този мой малък ангажимент.

— Тогава защо се опита да го скриеш от мен?

— Защото смятах, че заради тези представления щях да изглеждам виновен.

— Сега изглеждаш още по-виновен, защото излъга.

— И какво от това? — Кохейджи се отблъсна от стената, заемайки защитна и едновременно с това войнствена поза. — Казах истината, когато заявих, че не съм убил Макино. И какво толкова, ако съм му играл секс представления? Това не е престъпление.

— А какво ще кажеш за онзи юридически съветник, когото за малко не си пребил по време на едно такова твоё представление? Това вече е престъпление.

В очите на Кохейджи проблесна тревога, но той примига и бързо се овладя.

— Няма такова нещо. Кой ви го каза?

Но привидното му безгрижие бе измамно. Той не беше особено добър актьор, както бе отбелязал копият Ибе, и сега Хирата си спомни думите му. Хирата не отговори. Той чакаше, знаейки, че хората често изпускат компрометиращи факти само защото не понасят тишината, когато са под напрежение. Откъм сцената се разнесоха дрънкане на дървени мечове и викове, съпровождащи сцена с дуелиране.

— Сигурно е бил онзи жалък второразреден актьор Ебисуя. Той винаги ми е завиждал. И е бил готов да каже какво ли не, за да ми създаде неприятности — благоразумието отстъпи място на потребността на Кохейджи да се оправдае. — Нещата просто излязоха от контрол. Не го бях наранил чак толкова много. Все пак оживя.

— За разлика от главния старейшина Макино — отбеляза Хирата. — И с него ли нещата излязоха от контрол? Може би си го пребил до смърт по време на някое от секс представленията ви?

Кохейджи напразно се опитваше да остане невъзмутим. Стоеше, скован от тревога, с притиснат до стената гръб, ръце и пети.

— Аз не съм убил Макино. Онази вечер нямаше шоу.

— Коя беше жената? Окицу ли? И ръкавът ѝ се отпра, когато нещата задебяха?

— Не! — възрази бурно Кохейджи, повишавайки глас. — Макино ми доведе куртизанки, за да ги използвам, но не беше онази нощ!

Хирата отново долови тенекиената нотка в гласа на актьора, която го издаваше, че лъже.

— Изобщо не съм виждал Макино. Окицу ще го потвърди... двамата бяхме заедно цялата нощ.

Хирата усети, че го обзема отчаяние, тъй като Кохейджи явно бе решил да се придържа към своята история. Актьорът нямаше причина да каже истината, след като лъжата щеше да го предпази по-добре. При по-различни обстоятелства Хирата би приложил физическа сила, за да го принуди да говори. Но Сано не одобряваше постигнатите с принуда признания, защото при сериозно сплашване или причинена силна болка дори невинни хора можеха да се признаят за виновни. Освен това Сано го бе предупредил да проведе разпитите дискретно и този път Хирата бе твърдо решен да изпълни всичко, както трябва.

— А снощи? — попита Хирата, променяйки посоката на разпита. — Къде беше и какво прави?

Върху гримираното лице на Кохейджи се изписа объркване.

— Бях тук, в театъра — отвърна той бавно, сякаш гледаше да печели време, за да прецени накъде се насочваше разговорът. — Репетирахме нова пиеса.

— Кога започнахте и кога свършихте?

— Репетицията започна около часа на глигана. Работихме до късно след полунощ. Спахме в гримьорните, докато стане време за представлението тази сутрин.

— По време на цялата репетиция ли беше заедно с останалия състав?

Кохейджи кимна.

— Аз съм звездата. Участвам във всички сцени. Може и да съм излязъл няколко пъти между отделните действия, но... — постепенно той се поуспокои, след като Хирата изостави темата за убийството на

Макино, но все още говореше предпазливо. — Защо ме питате всичко това? Какво толкова важно се е случило снощи?

— Убит е Дакуемон, племенникът на владетеля Мацудайра.

Яркийт грим върху лицето на Кохейджи не успя да скрие как мускулите му потръпнаха от вълнение. Но Хирата не успя да прецени дали актьорът бе изненадан от новината, или бе притеснен от причината, поради която Хирата му я съобщаваше.

— Е, съжалявам за станалото — каза Кохейджи с подходящия тон, когато се говореше за смъртта на изтъкнат гражданин. — Как се е случило?

„Или не знае нищо, или смята, че е по-разумно да симулира неведение“, помисли си Хирата.

— Бил е намушкан смъртоносно с кинжал.

— О-хо! — възкликна тихо Кохейджи. Наклони леко глава на една страна и изгледа Хирата със смесица от любопитство и боязън. — А какво общо има смъртта му с мен?

— Ти познаваше ли го?

— Само бегло. Срещал съм го по увеселения, където наемат актьори да забавляват гостите. Само че... почакайте, един момент! — Кохейджи устреми ръце към Хирата с дланите нагоре и ги разклати. — Да не би да смятате, че имам нещо общо... Не съм виждал Дакуемон от месеци. От едно празненство в къщата на чичо му.

Но тук имаше връзка между Кохейджи и Дакуемон и може би нещо общо между двете убийства.

Хирата каза:

— В нощта на убийството на главния старейшина Дакуемон е бил в имението му. Не го ли видя тогава?

Макар че Кохейджи поклати глава, лицето му придоби придирчиво изражение.

— Нямах представа, че е бил там.

„Дори и Кохейджи да не е видял Дакуемон, Дакуемон може да е видял Кохейджи“, предположи Хирата.

— Освен това — заяви актьорът — защо ми е да го убивам, след като двамата почти не се познаваме?

„А и какво може да е видял Дакуемон да прави Кохейджи?“, запита се Хирата. Може би впоследствие по някакъв начин актьорът бе установил, че Дакуемон го е видял, и го бе убил, за да му попречи да се

разприказва. Но ако Дакуемон е видял убийството, защо не го каза, когато Сано го разпитваше? Хирата взе да губи надежда, че разкриването на едното убийство щеше да разреши и двете.

— Вижте — каза Кохейджи, — избрали сте не когото трябва. Сигурен съм, че началникът ви ще се зарадва, ако ми припишете и двете убийства, само че аз не съм убил нито Дакуемон, нито Макино. Окицу ще се закълне в това. Както и хората в театъра.

Въпреки че продължаваше да отрича категорично, актьорът бе загубил самонадеяността си. Самурайските му одежди и грим контрастираха трагично със страха му от унищожение. Точно в този момент завесата над вратата се повдигна. В стаята мушна глава мъж с навъсено лице.

— Време е да излизаш на сцената. Не се бави! — нареди той на Кохейджи и изчезна.

Кохейджи въздъхна с искрено облекчение, сякаш спасен на ръба на катастрофата. Изтича покрай Хирата, който го остави да си тръгне, поне на този етап. Преди да се втурне навън, актьорът подхвърли:

— Ако онази нощ Дакуемон наистина е бил в имението на Макино, може той да е убил главния старейшина. Това, че е мъртъв, не означава, че е невинен. Защо не се поразтърсите в тази посока?

Точно това трябваше да направи, след като разпита и Тамура — другия заподозрян, когото Сано му бе наредил да разследва.

ГЛАВА 24

Пиесата се стори на Кохейджи най-дългата в живота му. Той пъ и крещя гневно, обикаля сцената победоносно, ухажва красиви жени, сражава се във вълнуващи битки. За първи път одобрителните възгласи и възторжените аплодисменти на публиката изобщо не го интересуваха. Мислеше единствено за посещението на главния васал на сосакан сама и за това, че положението му се бе влошило драстично. Бе достигнал апогея на успеха и единствената му грижа в момента бе да отблъсне демоните на унищожението, чийто горещ дъх вече усещаше във врата си.

Веднага щом пиесата свърши, той се втурна в гримьорната си, припряно свали грима и смени костюма си с всекидневни дрехи. Изтича на улицата и зърна един свободен паланкин.

— Отнесете ме в крепостта Едо — извика на носачите и скочи вътре.

Докато паланкинът подскачаше по криволичещите улици, размишляваше за безкрайния низ от добър и лош късмет, който го следваше през целия му живот, сякаш бе роден под звезда, която ту блестеше ярко, ту угасваше в непредсказуеми фази. Бе имал късмета да се роди в семейство на богат търговец, ала баща му бе починал, оставяйки само дългове. На деветгодишна възраст се бе озовал на улицата, принуден да проси, да краде и да продава тялото си. Непрестанно бягаше от полицията, биеше се с по-големите момчета, които се опитваха да откраднат парите му, спеше под мостовете.

Късметът му проработи, когато го прибра театър „Овари“. Отначало Кохейджи бе преизпълнен с радост, задето имаше подслон, храна и възможност за бляскава доходна кариера. Ала твърде скоро бе въвличен в злостните клюки и мръсните номера, които мизерстващите актьори си погаждаха помежду си. Нямахме друг избор, освен да отвръща още по-жестоко на ударите на съперниците си. Блъсна по стълбите един особено талантлив конкурент и му счупи гръбнака,

осакатявайки го завинаги. Създаде си множество с врагове, но в замяна получи главните роли в пиесите. Звездата му заблестя още по-ярко.

Появиха се обаче нови проблеми. Дори за главните роли в „Овари“ се плащаше мизерно. Кохейджи трябваше да продължи да се продава, за да може да си купува костюми и да се забавлява. Харчеше твърде много в чайните и в квартала на удоволствията. Започна да взема заеми от лихварите, натрупа дългове и потъна в нови заеми, за да плати на кредиторите си, които го преследваха. После случайно откри, че богатите мъже са готови да плащат, за да го наблюдават как прави секс. Благодарение на представленията изплати дълговете си и увеличи популярността си. Само да не беше срещал никога съдебния съветник Банзан!

Старият глупак бе поискал от Кохейджи да го налага с кожен колан пред очите на едно момиче. Когато започна да го удря, Кохейджи бе обладан от внезапна ярост. Банзан сякаш се превърна в олицетворение на всички, които му бяха причинявали зло, всички, които бе забавлявал по принуда. Актьорът спря едва когато Банзан загуби съзнание, потънал в кръв. Наложил се да плати на своя враг Ебисуя, за да му помогне да се измъкне от кашата, в която бе затънал. Новата поредица от дългове и заеми го хвърли в отчаяние, от което го спаси главният старейшина Макино.

Макино стана негов покровител и му откри пътя към славата и богатството. Звездата му навлезе в най-ярката си фаза и премина в най-тъмната след смъртта на старейшината. Досега Кохейджи все някак бе успявал да се справи, докато звездата му отново грейне, но този път противниците му бяха не просто завистливи актьори, а сосакан сама и хората му, подкрепяни от могъщия режим на Токугава. Двете убийства удвояваха вероятността наказаният да бъде той. Ако не действаше бързо, звездата му щеше да угасне завинаги.

Кохейджи нетърпеливо надникна през прозореца на паланкина, за да провери колко път оставаше до крепостта Едо. Недалеч пред себе си зърна познат паланкин и свита.

— Оставете ме тук — извика той.

Скочи на улицата, хвърли монети на носачите, затича се след паланкина и заудря по капачите на прозорците. От вътре надникнаха Окицу и Агемаки и се възряха в него, докато подтичваше отстрани, за да не изостане.

— Кохейджи сан! Толкова се радвам да те видя! — възкликна радостно Окицу.

— Слизай! — хладно нареди Кохейджи, без дори да я погледне.

— Моля?

Усмивката на Окицу се стопи и върху лицето ѝ се изписа объркване. Кохейджи отвори рязко вратата на паланкина и издърпа Окицу навън. Без да обръща внимание на кресливите ѝ възражения, се качи вътре, настани се на мястото ѝ срещу Агемаки и затръшна вратите и прозореца.

— Трябва да поговорим — започна. — Имам лоши новини.

Агемаки седеше спокойно както винаги, с изправен гръб и извърнато лице. Чакаше го да заговори.

— Първо трябва да ви благодаря, задето не сте казали на сосакан сама за мен и нощта, в която умря главният старейшина Макино — продължи Кохейджи, снижавайки гласа си до шепот.

— Обещах, че няма да кажа нищо. И удържах на думата си — тя замълча, после добави: — Позволете да ви благодаря, задето не сте казали на сосакан сама за мен.

На сутринта след убийството на Макино двамата се бяха споразумели да се защитават един друг. Дотук сделката им беше спазена; престъпните им тайни не бяха станали достояние на сосакан сама, който не бе арестувал нито един от двамата. Но Кохейджи искаше да се увери, че Агемаки няма да го предаде и занаяпред.

— Сега е по-важно от всякога да спазим уговорката си — заяви той. — Случило се е нещо, което излага и двама ни на още по-голяма опасност.

Агемаки извърна леко глава към него, загатвайки, че е заинтригувана, макар лицето ѝ да оставаше все така непроницаемо.

— Дакуемон е бил на намушкан с нож и убит снощи.

— Откъде знаете?

— Главният васал на сосакан сама ми каза. Тази сутрин дойде при мен в театъра. Трябва да ви предупредя, че той и господарят му изобщо не са приключили с въпросите. Сега трябва да разкрият две убийства и предполагам, че натискът от страна на началниците им е още по-голям. Изглежда, са убедени, че убиецът на Макино ѝ Дакуемон е един и същ. Заподозрени сме и за двете убийства.

Взря се внимателно в Агемаки, за да долови каква ще бъде реакцията ѝ, но тя скри така умело чувствата си, че бе невъзможно да отгатне мислите ѝ. Кохейджи ненавиждаше хладния ѝ, сдържан маниер на поведение. Предпочиташе жени като Окицу — прозрачни като вода. Обстоятелствата обаче бяха поставили него и Агемаки във взаимна зависимост.

— Сосакан сама и главният му васал със сигурност ще ви посетят отново — продължи Кохейджи. — И когато го сторят, трябва да запазите мълчание.

Обвита като в мъгла от неразгадаемите си мисли, Агемаки седеше неподвижно, положила ръце в скута си и свела клепачи, докато паланкинът леко се подрусваше по улицата. През капациите на прозорците проникваха гласовете на просяците, умоляващи за милостиня, и вонята на гниещ боклук. Кохейджи изтръпна вътрешно, изгарящ от нетърпение да чуе уверението на Агемаки.

Тя плъзна поглед към него, ала не срещна очите му.

— Когато сосакан сама наистина дойде при мен, може би ще бъда принудена да му кажа какво сте извършили — изрече неясно Агемаки. За първи път Кохейджи успя да отгатне мислите ѝ. Тя очевидно допускаше, че ако сосакан сама я обвинеше в убийството на Дакуемон, би могла да се спаси, като наруши споразумението им и разкрие факти, които щяха да хвърлят вината върху Кохейджи. Винаги бе подозирал, че Агемаки е по-умна, по-жестока и по-егоистична, отколкото изглеждаше; сега вече бе сигурен. Но ако си въобразяваше, че може да го предаде, явно не бе толкова умна, колкото се мислеше.

Дори и да държеше съдбата му в ръцете си, той пък държеше нейната.

— Ако кажете на сосакан сама какво съм извършил — рече Кохейджи, — аз ще бъда принуден да му разкажа всичко за вас.

Тя като че ли изобщо не се смути от заплахата му. По устните ѝ пробяга лека усмивка.

— И според вас чия история ще натежи повече пред сосакан сама! Вашата или моята?

Надменният ѝ тон го жегна. Предателството ѝ криеше заплахата, която го изпълни с ужас. Усети как се изпотпява и как паланкинът се изпълва със сладникавата миризма на собствения му страх. Може би сосакан сама щеше да реши, че това, което знаеше Агемаки, доказва по

безспорен начин, че Кохейджи е убил Макино, докато неговият разказ далеч не уличаваше Агемаки в същото. Тя очевидно бе убедена в това и вероятно бе права. И все пак не биваше да ѝ позволи да го заплашва.

— Ако смятате, че сосакан сама ще повярва на бивша прислужница в храм и уличница като вас вместо на театрална звезда като мен, явно още доста ще трябва да учите — рече той. — Но знаете ли, има начин веднага да уредим въпроса. Хайде да отидем заедно при сосакан сама още сега. Всеки ще му разкаже своята история и ще видим кого от двамата ни ще арестува.

Той блъфираше; разбира се, че не би дръзнал да поеме такъв риск. Но Агемаки вдигна глава и Кохейджи зърна в очите ѝ страх, несигурност и омраза. Тя първа отмести поглед и промълви:

— Може би е най-добре да се придържаме към уговорката си.

Радост и облекчение заляха Кохейджи. Тревогата, която го бе обзела след срещата му с Хирата в театъра, най-сетне се разсея.

— Наистина така е най-добре — съгласи се той. — Тогава сосакан сама ще бъде принуден да избере някой друг вместо нас двамата, когото да обвини за убийствата.

Скоро най-мрачният сезон на Кохейджи щеше да приключи. Звездата му отново щеше да заблести.

* * *

Докато тътреше крака след носачите на паланкина по улицата зад стената и рова на крепостта Едо, Рейко зърна Кохейджи да изскача от портите. Окицу, която вървеше нацупено заедно с прислужниците, се втурна към него.

— Кохейджи сан! — извика тя ядосано. — Какво става?

— Ще ти обясня по-късно — отвърна той и рязко дръпна ръкава си, в който се беше вкопчила. — Трябва да се върна в театъра.

Прошепна нещо в ухото ѝ и припряно се отдалечи, шмугна се между два отряда маршируващи войници и изчезна. Окицу се поколеба, очевидно разстроена и изгаряща от желание да го последва, но после се качи обратно в паланкина. Рейко се замисли над разговора между Агемаки и Кохейджи. Бе чула достатъчно, за да заключи, че двамата се бяха споразумели да запазят всичко в тайна. Изглежда,

всеки от тях разполагаше с доказателство, което уличаваше другия в убийството на Макино. В съзнанието ѝ нахлуха куп въпроси. Дали някой от двамата беше убиецът? Разговорът, който бе подслушала в „Янагия“, подсказваше, че е Агемаки. А може би актьорът и вдовицата бяха съучастници както в престъплението, така и в сделката да не се издават един друг?

Рейко си спомни сцената между Кохейджи и Окицу, на която бе станала свидетел предишната вечер и която почти я беше убедила, че или извършителят бе един от тях, или бяха действали заедно. Имаше чувството, че подозрението ѝ е като топка, подскачаща от един човек към друг. При кого ли щеше да спре в крайна сметка?

* * *

В двора на имението на главния старейшина Макино се сипеха ледени дъждовни капки и барабаняха по покривите на околните постройки. Сано кимна за поздрав на един от детективите, когото бе натоварил със задачата да наблюдават имението, и го попита:

— Излизаха ли снощи вдовицата или наложницата на главния старейшина Макино?

— Да. Излязоха поотделно, в паланкини, около часа на глигана.

Сано вдигна поглед към Ибе и Отани, които стояха наблизо с войниците си, и към детективите Маруме и Фукида — единствените, които му бяха позволили да вземе със себе си.

— Това е доказателство, че и двете са имали възможност да убият Дакуемон — обади се Отани.

— Заради сина си ще е най-добре да откриеш повече доказателства, че са го извършили — намеси се Ибе, чиито остри черти издаваха студенината и зложелателството, които изпитваше към Сано.

— Ами актьорът и главният васал на Макино? — обърна се Сано към детектива.

— Предупреждавам те! — намеси се Отани.

— И двамата излязоха преди жените — отвърна детективът. — Кохейджи все още не се е върнал. Тамура се прибра след полунощ и преди малко излезе отново.

— Забрави, че си чул това — нареди Ибе. — Съсредоточи се върху жените, ако не искаш да си навлечеш неприятности.

Силен гняв изпълни Сано, задето копоите му нареждаха как да води разследването, но образът на Масахиро, обграден от главорезите им, го накара да сподави язвителния си отговор. Копнееше да разпита детектива за новини от Рейко, но не можеше да го стори в присъствието на Отани и Ибе. Наложил си да пропъди мислите за съпругата и сина си — и двамата изложени на опасност — и да се съсредоточи върху непосредствената задача.

— Къде са Агемаки и Окицу? — обърна се той към детектива.

— Излязоха заедно рано сутринта. Още не са се върнали.

— Сигурен съм, че ще намериш с какво да си запълниш времето, докато се върнат — обади се Ибе.

— Защо не претърсиш отново стаите им? — предложи Отани.

Двамата с Ибе придружиха Сано до личните помещения на жените, осуетявайки намерението му да се измъкне незабелязано и да потърси Рейко или да разгледа мястото, където бе извършено убийството на Дакуемон. Войниците ги последваха, обградили детективите Маруме и Фукида. Сано и детективите претърсиха първо разхвърляната стая на Окицу. Отани и Ибе излязоха, но войниците им останаха. В случай че Окицу бе убила Дакуемон, Сано не откри никакъв знак за това и премина в блестящата от чистота стая на Агемаки. Тъкмо бе приключил поредното безплодно претърсване, когато Ибе и Отани нахлуха в стаята. Ибе влачеше наложницата; Отани водеше вдовицата. Окицу хленчеше уплашено, докато Агемаки изглеждаше напълно спокойна.

— Ето ги — рече Ибе. — Избери си една.

Сано хвърли поглед към няколкото прислужници, които плахо се навъртаха пред вратата. Рейко не беше сред тях.

— Заведете Окицу в стаята ѝ — нареди Сано. — Първо ще разпитам Агемаки.

Войниците отведоха Окицу. С грубо движение Ибе принуди вдовицата да коленичи на пода пред паравана, украсен с позлатени птици. Двамата с Отани застанаха от двете ѝ страни, а войниците им се наредиха около тях. Сано си даде сметка, че се опитваха да сплашат жената, но замисълът им се провали. Агемаки изглеждаше напълно безразлична към демонстрацията на сила около себе си. Сано се зачуди

дали бе очаквала нов разпит; или бе невинна и се чувстваше в безопасност, или притежаваше стоицизъм, достоен за самурай.

— Във вчерашния ни разговор казахте, че за последен път сте видели съпруга си, преди да си легне в нощта на убийството му — започна Сано. — Цялата нощ сте спали в собствената си стая. Нямаме никаква представа, какво се е случило, защото сте взели приспивателна отвара, и не знаете нито как е умрял съпругът ви, нито кой го е убил. Така ли е?

— Точно така — отговорът на Агемаки бе съпроводен от лека въздишка.

— В хода на разследването разкрих факти, които хвърлят съмнение върху разказа ви — продължи Сано. — Има ли нещо, което сте забравили да споменете... или което бихте желали да промените?

Беше сигурен, че убиецът не бе единственият, който знаеше за извършеното престъпление. Заради тънките стени на отделните помещения и близостта на стаята на Макино до останалите съществуваше голяма вероятност някой друг, пребивавал там същата нощ, да е чул или видял нещо. Може би не само убиецът криеше информация и ако имаше още някой, този някой можеше да е Агемаки.

— Ако е така, сега е моментът да ми кажете — настоя Сано. — По-склонен съм да извиня евентуална грешка в момента, отколкото след време.

Агемаки се поколеба за част от секундата и после промълви:

— Няма нищо друго. Не мога да променя истината.

Колебанието ѝ представляваше за Сано по-достоверна информация от думите ѝ. Вече бе сигурен, че тя крие нещо. И все пак наличието на тайна не превръщаше автоматично човека в престъпник. Съществуваха и други причини хората да не желаят да споделят тайните си. Например желанието да предпазят някой друг.

— Какви са чувствата ви към наложницата на съпруга ви? — попита Сано.

Агемаки го изгледа косо изпод спуснатите си клепачи. За миг по лицето ѝ като че ли се изписа смущение.

— Окицу сан ми е като по-малка сестра. Двете сме близки приятелки.

Сано се запита доколко бе възможно една съпруга да е благоразположена към красивата млада наложница на мъжа си.

— Нямахте нищо против, че Окицу е спечелила любовта на главния старейшина Макино?

— Абсолютно нищо.

Доста разумно тя се ограничи с кратък отговор; и да бе изпитала желание да възрази многословно или да се впусне в обяснения, бе го сподавила. Сано обаче се запита дали не бе по-вероятно Агемаки да убие, за да защити бъдещето си от Окицу, отколкото да излъже, за да защити Окицу от закона.

— А актьорът Кохейджи и главният васал на съпруга ви? — продължи разпита Сано. — И с тях ли сте приятелка?

— Не.

„С една-единствена дума могат да се изразят множество различни чувства“, помисли си Сано. В отговора на Агемаки се долавяше обида от предположението, че дама от нейната класа би се сприятелила с наемен актьор или с васал на семейството. Не би излъгала, за да ги защити. Ако криеше компрометираща информация за смъртта на Макино, целеше да предпази себе си.

Войниците неспокойно се размърдаха; детективите Маруме и Фукида наблюдаваха Сано, готови да го защитят, ако се наложеше. Ибе и Отани му дадоха знак да побърза с разпита.

— Вчера ми казахте, че семейството ви служи на владетеля Торий — продължи Сано. — Но всъщност баща ви е бил ронин. Майка ви е била прислужница в храма „Асакуса Джинджа“, вие също. Не е ли вярно?

Той забеляза, че Агемаки преглътна мъчително — бе успял да пропука самообладанието й. Но тя отвърна спокойно:

— Баща ми беше самурай васал на клана Торий.

— Приятелите ви от храма твърдят друго.

Погледът й срещна за миг неговия; в очите й проблесна накърнена гордост.

— Знам по-добре от тях.

— Много добре.

Сано осъзна, че слабото й място бе нейното минало. Ако го извадеше на показ, можеше да я подтикне да му разкрие повече. Той пристъпи към нея.

— Вие сте бивша проститутка, жена с неясен произход и почти никакво бъдеще.

Агемаки трепна, все едно бе изсипал нощното гърне върху скъпите ѝ дрехи. Сано познаваше и други жени в нейното положение, които искаха да забравят миналото и да се преструват, че животът им като съпруги на богаташи е единственият, който познават. Надяваше се да измъчва престъпница, а не невинна жертва.

— Главният старейшина Макино ви е довел в тази къща... като своя наложница. Тогава все още е бил женен за първата си съпруга, нали? — продължи Сано.

— Да — тя неволно се размърда.

— Какво се случи с първата му съпруга?

— Почина — прошепна Агемаки.

— Как почина?

— От треска.

— Според лекаря от крепостта Едо вие сте се грижили за нея, когато се е разболяла — изтъкна Сано информацията, с която се бе сдобил Хирата.

— Тя пожела така. Не би позволила на никой друг. Имаше доверие в способностите ми на лечителка.

— Но вместо да се подобри, състоянието ѝ се е влошило — настоя Сано.

Забеляза как Агемаки стисна ръце и ги разтърка, сякаш ги измиваше. Интересът му нарасна, тъй като сега тя изглеждаше доста по-разстроена, отколкото когато обсъждаха убийството на Макино. Явно бе подготвена за въпросите относно неговата смърт, но не и за смъртта на съпругата му или за собственото си минало. Възможно бе да не е очаквала подобно развитие на разговора.

— Направих всичко, което беше по силите ми, за да я спася — рече Агемаки, — но тя беше много болна.

— Според лекаря от крепостта Едо, именно вие сте приготвяли лекарствата ѝ — продължи Сано. — Вие сте ѝ ги давали. Какво още сте сложили в тях, освен лечебните билки?

— Нищо! — Агемаки рязко вдигна глава; очите ѝ проблеснаха.

— Отровихте ли я?

— Не! — паниката помете невъзмутимото ѝ държание. Маската на скромна скърбяща вдовица изчезна. — Не е умряла по моя вина! Който твърди обратното, е лъжец!

На Сано му се щеше да разбере дали бе убила първата съпруга на Макино и се боеше от полагащото ѝ се наказание, или бе изпаднала в паника, задето бе несправедливо обвинена. Бе виждал подобни реакции както от страна на престъпници, така и на невинни хора.

— Вие сте извели полза от смъртта на първата съпруга на Макино — напомни ѝ Сано. — Макино се е оженил за вас. Но после е взел нова наложница. Историята се повтаря. Знаели сте, че Окицу може да заеме мястото ви също както вие сте заели мястото на първата му съпруга. Не го ли убихте, за да му попречите да се разведе с вас, да се ожени за Окицу и да ви лиши от наследство?

Агемаки възвърна самообладанието си, отпусна ръце и отново надяна маската на привидно спокойствие.

— Не.

— Дакуемон, племенникът на владетеля Мацудайра, е бил в това имение в нощта, когато е бил убит съпругът ви. Видяхте ли го?

— Не. Ако е бил тук, явно е дошъл, докато съм спяла.

— Не разследваш Дакуемон — намръщи се Отани към Сано. — Повече никакви въпроси за него.

— Докато сте спели или докато сте пребивали до смърт съпруга си? — продължи Сано, без да обръща внимание на Отани. — Не ви ли хвана, докато правехте именно това?

— Внимателно, сосакан сама — предупреди го Ибе.

— Не съм го видяла — тихо повтори Агемаки. — Не съм направила нищо, на което да стане свидетел.

— Снощи Дакуемон е бил убит в къщата за тайни любовни срещи — продължи Сано, макар копоите да го изпепеляваха с погледи. — Какво правехте по това време?

— Излязох на разходка с паланкина си — Агемаки изглеждаше напълно безразлична към новината за смъртта на Дакуемон.

— Къде отидохте?

— Просто се разходих из града.

— Достатъчно — твърдо се намеси Ибе.

Сано кимна. Беше разбрал каквото му трябваше. Снощи Агемаки е била в града. Може би тя беше неизвестната любовница на Дакуемон... и негова убийца.

— На мен ми стига, че е убила първата съпруга на Макино — заяви Ибе.

— Както и Макино — обади се Отани. — Който е убил веднъж, рано или късно ще убие и втори път.

— Хайде, арестувай я — обърна се Ибе към Сано. — Ако толкова ти се иска да разкриеш убицеца на Дакуемон, можеш да й стовариш и тази вина.

Агемаки бе застинала между надзорниците подобно на котка, която смята, че ако не помръдне, хищниците няма да я забележат и да я нападнат.

— Доказателствата срещу нея са косвени — отсече Сано. — За мен това не е достатъчно.

— Достатъчно е, за да бъде осъдена — настоя Ибе.

Сано знаеше това със сигурност, но също така бе наясно, че според законодателната система на Токугава на практика всички съдебни процеси завършваха с присъда, дори и подсъдимият да бе невинен. Възможно бе Агемаки да е извършила няколко убийства, но със същия успех можеше и да е невинна. Не беше сигурен каква е истината. И макар че копоите държаха сина му като заложник, нямаше да им позволи да го тласнат към погрешни решения.

— Дадохте ми избор между две заподозрени — рече той. — Ще разпитам и Окицу, преди да арестувам, когото и да било.

Ибе и Отани се отдръпнаха на кратко съвещание.

— Както искаш — рече накрая Ибе. — Но не злоупотребявай с търпението ни.

Докато излизаше от стаята, съпроводен от детективите и войниците, Сано се обърна към Агемаки. Тя бе останала на колене със сведена глава и голата ѝ шия изглеждаше бледа и уязвима, сякаш очакваше мечът на палача всеки миг да се стовари върху нея.

ГЛАВА 25

Хирата съзнаваше, че би било твърде безразсъдно да отиде в имението на Макино, да спре Тамура и да започне да му задава въпроси. Не можеше да рискува да се натъкне на Ибе и Отани, след като му бяха забранили да участва в разследването на убийството. Затова, щом си тръгна от театралния квартал, се прибра вкъщи и изпрати детектив Иноуе в имението на Макино с нареждане да открие Тамура и да го подмами на някое място, където Хирата щеше да може да говори с него. Иноуе се върна с новината, че Тамура е на тренировъчния терен за бойни изкуства в крепостта Едо.

Хирата реши, че не би могъл да намери по-подходящо място — почти безлюдно през зимата, когато самураите на Токугава предпочитаха да бездействат на топло, вместо да упражняват бойните си умения. Но когато пристигна, се озова сред огромна тълпа от конници, които обикаляха терена. Други войници се обличаха и приготвяха конете си за битка. Някои дори тренираха по двойки, нетърпеливи да влязат в истински бой. Оръжейниците влачеха гюлета, пушки и мунции под ледения дъжд. Командирите сновяха наоколо, опитвайки се да въведат ред. Всички носеха върху одеждите си герба на владетеля Мацудайра. Тренировъчният терен се бе превърнал в сборен пункт за армията му. Хирата се озърна изумен. Каква ли бе причината Тамура, който бе от противниковата фракция, да дойде тук? И къде ли се намираше сред целия този хаос?

Докато си проправяше път през тълпата, Хирата дочу откъслечни разговори:

— Владетелят Мацудайра е призовал на битка дворцовия управител Янагисава в полето на север от града.

— Боят вече е започнал. Скоро ще тръгнем.

Бойната треска беше заразителна. Хирата усети как самурайската му кръв кипна. Докато оглеждаше тълпата, зърна светлина в една от постройките близо до ограждащия терена зид.

Постройката приличаше на хамбар и се използваше за тренировки с меч. Самотна фигура хвърляше танцуващи сенки върху хартиените прозорци, защитени с дървени решетки. Хирата се вмъкна безшумно през вратата в подобното на пещера помещение, изпълнено с миризма на мъжка пот, урина, кръв и необузdana ярост. От голите греди висяха запалени фенери; покрай стените бяха наредени сламени чучела, приковани с ножове. Облечен в бели панталони, Тамура нападаше яростно, размахвайки меча си. Докато разсичаше въображаемия противник, босите му нозе се стоварваха тежко върху мръсния под от кедрово дърво. Не забеляза Хирата. По голия му торс и бръснатата глава блестяха капчици пот; суровите му черти бяха изопнати от напрежение и издаваха, че е изцяло съсредоточен върху заниманието си. Силните мускули се очертаваха ясно при всяко плавно движение.

Тамура завърши с поредица от удари, тъй бързи, че мечът му се превърна в сребристо сияние. После спря, леко задъхан от усилието. Дъхът му излизаше на бели облачета в студения въздух. Свали оръжието си и се поклони.

— Много добре — обади се Хирата.

Тамура, изглежда, не го чу. Хирата приближи към него и силно изръкопляска. Звукът отекна в помещението и Тамура се извърна. Видя Хирата и се навъси раздразнен.

— Сосакан сама ли те изпрати да ми досаждаш с още въпроси? Чух, че са те отстранили от разследването.

— Това е само случайна приятелска среща.

В отговор Тамура само го изглежда недоверчиво. Остави меча си на поставката, взе една стъкленница с вода и жадно отпи. Избърса устата си с ръка и зачака новодошлият да съобщи целта на посещението си. Хирата изведнъж си помисли, че мъжът може би не го беше чул, когато го похвали за бойните му умения. Дали не беше глух? Затова ли не бе чул нищо в нощта, когато бе убит главният старейшина Макино? Не би признал подобно нещо, защото горд самурай като него не би се огънал пред никакви физически недостатъци. По-скоро щеше да чете по устните и да се преструва, че чува. Но дори да беше глух, това не означаваше, че е невинен. Можеше да има други причини да крие истината.

— Защо си тук и се сражаваш със сянката си, вместо да участваш във войната? — попита Хирата. — Да не би да се подготвяш за отмъщението, което си се заклел вчера да извършиш?

Тамура не изглеждаше изненадан от факта, че Хирата знае за отмъщението.

— Да, макар че не е твоя работа. Дългът ми на самурай повелява първо да отмъстя за смъртта на господаря си. Всичко останало е на заден план.

— Въпреки че си презирал господаря си?

Тамура се намръщи, но не захапа стръвта, хвърлена от Хирата. Взе един парцал и избърса потното си тяло.

— Противоречията ти с Макино не са тайна за никого — продължи Хирата. — Упреквал си алчността му, подкупите, които е вземал с изнудване, увлечението му по проститутки. Заявявал си му в лицето, че е непочтен. Нима очакваш да повярвам, че според теб смъртта му заслужава отмъщение?

— Дългът трябва да се изпълнява, независимо от недостатъците на господаря — Тамура сякаш цитираше закон от бушидо. — Личните ми чувства са без значение.

Той хвърли парцала и вдигна меча си. Донякъде превзетите му и старомодни воински добродетели винаги предизвикваха раздражение у Хирата, който знаеше, че в повечето случаи това бе само лицемерие.

— И кой е щастливият избраник за отмъщението ти?

— Още не знам — Тамура приклепна, задържа меча — хоризонтално и бавно го завъртя, втрепенен в острието. — Но нямам намерение да чакам сосакан сама да открие кой е убил господаря ми.

Подигравателната нотка в гласа му подсказваше, че мнението му за способностите на Сано не бе особено високо.

— Да не би да провеждаш собствено разследване? — подхвърли Хирата, раздражен от обидата към господаря му.

Тамура му хвърли презрителен поглед.

— Няма нужда от разследване. Медитацията ще ми разкрие истината.

„Ако с медитация можеше да се разкрие самоличността на убиеца, това щеше да спести доста неприятности и на мен, и на Сано“, скептично си каза Хирата.

— Може би тогава е редно да се сражаваш срещу самия себе си — рече Хирата. — Отмъщението ти сигурно е само фарс, за да прикриеш собствената си вина.

Презрителна усмивка изкриви устните на Тамура, докато мечът му разсичаше въздуха.

— Ако сосакан сама беше сигурен в това, вече щеше да ме е арестувал.

Хирата не можеше да не се съгласи с това твърдение. Възможно бе Тамура наистина да е невинен, а клетвата му за отмъщение — искрена. Липсата на свидетели и доказателства бе в негова полза. И все пак Хирата имаше силно предчувствие, че Тамура щеше да играе важна роля в разкриването на загадката.

— Да предположим, че не си убил господаря си — продължи той. — Но може би вече си дал ход на отмъщението си. Снощи един от заподозрените в убийството е бил убит с нож.

Мечът на Тамура трепна почти незабележимо във въздуха, но той отвърна спокойно:

— Чух за това. Новината за племенника на владетеля Мацудайра се обсъжда из цяло Едо.

— А ти знаеше ли я вече?

— Защото съм го убил? — Тамура изсумтя. — Не ме размивай. Нямам нищо общо със смъртта на Дакуемон. Просто хвърляш въдици и се надяваш някой да захапне стръвта.

— Снощи си излизал.

— Не съм доближавал онова долно място, където е умрял Дакуемон.

Тамура се завъртя и мечът му описа плавна дъга.

— Къде ходи? — Хирата го заобиколи, за да вижда лицето му.

— На проверка във военния лагер на дворцовия управител Янагисава извън града. Осмина от хората ми бяха с мен. Можеш да ги попиташ.

Хирата бе сигурен, че преданите на Тамура самураи ще потвърдят думите му, но вместо да го предизвика, реши да изчака. За разлика от актьора Тамура не запълни мълчанието със самоизобличаващи безсмислици. Но въпреки че изпълняваше трудни движения, облачетата от устатата му бяха изчезнали — Тамура бе

затаил дъх, разтревожен дали Хирата ще повярва на алибито му... защото беше фалшиво?

— Да не би медитацията да ти е разкрила, че Дакуемон е убил господаря ти и заслужава да умре?

Тамура издиша, явно успокоен, че алибито му е затруднило Хирата, който отново започваше да хвърля въдицата си напосоки.

— Общеизвестно е, че Дакуемон беше жалко подобие на самурай — рече той и мечът му изсвистя във въздуха. — Отличаваше се с прекалено високо мнение за себе си, никакво уважение към по-възрастните и твърде силен апетит към жените. Разпространяваше отвратителни лъжи, че господарят ми бил изменник на родината. Някой е направил услуга на света, като го е отгървал от Дакуемон. Да му изтече кръвта в леглото на улицницата му — точно такава смърт му се пада.

— Отношението ти към него ми прилича на мотив за убийство — подхвърли Хирата.

Мечът проблесна в опасна близост и той отскочи тъкмо навреме, за да не се окаже с прерязано гърло.

— Не бих омърсил меча си с плъх като Дакуемон — отвърна Тамура.

— Ами ако е знаел за теб нещо, което предпочиташ да запазиш в тайна? Докато е бил в имението на главния старейшина Макино, да не би да те е видял как убиваш господаря си или как прикриваш следите от убийството?

— Глупости! — Тамура замахна към прасците на Хирата, който скочи, за да избегне острието. — Дори да исках да убия Дакуемон, нямаше да се промъкна крадешком в тъмнината, да го намушкам и да избягам. Това е убийство, извършено от страхливец.

— Вместо това ти щеше гордо да се изправиш срещу Дакуемон на улицата посред бял ден и да му отсечеш главата?

— Както би сторил един истински самурай.

Хирата допускаше, че Тамура би постъпил точно така. Убийството на Дакуемон наистина не изглеждаше в негов стил — но може би именно това е била целта.

— Да предположим, че ти си убил Дакуемон, но не си искал да бъдеш разкрит и си избрал начин, който никой не би свързал с теб, за да избегнеш отмъщението на владетеля Мацудайра...

Тамура се изсмя дрезгаво и мечът му описа сложни, бързи като светкавица щрихи във въздуха.

— Измамата е непочтена. Истинският самурай поема отговорността за действията си и понася последствията. Когато отмъстя, всички ще знаят какво съм извършил. Ще посрещна съдбата си с гордо вдигната глава — той се взря изпитателно в Хирата. — Но не очаквам от теб да разбереш. В края на краищата ти си известен със своята нелоялност към господаря си. Нима имаш наглостта да обвиняваш мен в непочтеност?

Срам и гняв заляха Хирата. Събеседникът му остана на място, стиснал меча си с две ръце, с насочено към него острие. Без да разсъждава, Хирата бързо измъкна собственото си оръжие. Възрастният мъж се усмихна пренебрежително.

— Сега ще разберем кой е истински самурай и кой е позор за бушидо — рече той.

Остриетата проблеснаха на светлината на фенерите. Хирата усети опасността, трептяща във въздуха, сърцето му заблъска в гърдите с първичния стремеж към битка до смърт, мускулите му се стегнаха, готови за нападение. При все това не помръдна, обзет от колебание. Не се боеше, че ще загуби двубоя. Тамура бе майстор на меча, но бе с трийсет години по-възрастен и никога не бе участвал в истински битки, за разлика от Хирата, който внезапно си даде сметка, че убийството на един от заподозрените би възпрепятствало разследването. Приемеше ли предизвикателството на Тамура да защити честта си, той само щеше да докаже, че е пълен позор за Сано, и щеше да се обрече на смърт като убиец. Той отстъпи назад. Прибра меча си в ножницата и твърдо понесе презрението, изписано върху лицето на противника му. Беше едно от най-трудните изпитания в живота му.

— Страхливец! — изсъска Тамура.

Хирата преглътна унижението, сподави гнева си и си наложи да отвърне спокойно:

— Знаеш нещо за убийството на Макино, което криеш. Ако си убил него или Дакуемон, аз лично ще те предам на правосъдието.

Излезе от сградата, преди Тамура да отвърне, защото се боеше, че желанието му да се бие ще надделее над хладния разум. Навън задиша дълбоко, за да се отърси от тежките мисли. Изкуството да се

владееш се усвояваше болезнено. Докато минаваше през тълпата войници, скупчени на тренировъчния терен, си наложи да се съсредоточи върху разследването. Логиката и инстинктът му подсказваха, че Тамура и Кохейджи лъжеха за нощта, в която бе умрял Макино. Дватама нямаха солидно алиби за времето, в което бе убит Дакуемон, но въпреки това връзката им с него бе твърде неясна, а и не разполагаха с никакви доказателства, че Дакуемон е видял някой от двамата да убива Макино или да прави каквото и да било през онази нощ. Днес единствената новина, която можеше да съобщи на Сано, бе, че е следвал заповедите му и не се е забъркал в неприятности.

Реши да опита друга тактика. Оглеждайки войниците на Мацудайра, зърна едър самурай в пълно снаряжение да галопира с коня си през полето. Забралото на шлема му бе вдигнато и разкриваше младежко лице с румени бузи и масивна челюст.

— Норо сан — извика Хирата и му махна.

Норо спря коня си до Хирата и скочи от седлото.

— Хирата сан — поклони се той и се усмихна. — Какво те води насам? Да не се присъединяваш към нас?

— Дойдох по работа — отвърна Хирата. — Между другото моите съболезнования за смъртта на господаря ти.

Норо кимна с благодарност и лицето му помръкна. Той бе личен телохранител на Дакуемон. Хирата го отведе зад редица мишени за стрелба с лък, където можеха да поговорят незабелязано.

— Искам да ми направиш една услуга.

— Само кажи каква — отвърна Норо.

Готовността му да помогне се дължеше на един инцидент отпреди шест години, когато заедно със свои приятели се бе забъркал в шумна свада с някаква селска банда. По-многобройни и по-силни от Норо и приятелите му, селяните бяха взели превес. Норо бе загубил меча си в схватката и един от бандитите бе започнал да го налага дивашки с железен прът, когато Хирата — по това време патрулиращ полицай — се бе оказал наблизко. Той бе прекратил битката и спасил живота на Норо. Първоначалното запознанство бе прераснало в приятелство, когато Хирата се премести в крепостта Едо. Норо се бе закълел да се отблагодари на Хирата, като му направи каквато услуга поиска.

— Коя беше жената, с която отиде да се срещне Дакуемон в „Знака на заслеплението“? — попита Хирата.

Норо отместа поглед.

— Ще ми се да беше попитал всичко друго, но не и това. Не мога да кажа на никого, в това число на теб.

— Не можеш или не искаш?

— Дадох дума на Дакуемон.

Макар обещанието на самурая към господаря му да отменяше всички останали, Хирата настоя:

— Какво значение има дали ще кажеш, след като Дакуемон е мъртъв?

— И това не мога да ти разкрия — отвърна Норо, очевидно засрамен, задето трябваше да разочарова човека, на когото дължеше живота си. — Но повярвай ми, има значение.

— Тя може да е убила Дакуемон — изтъкна Хирата. — Ако не ми кажеш коя е, възможно е да прикриваш убийцата му. Освен това ме затрудняваш да изпълня дълга си и да помогна на господаря си да разкрие престъплението.

Лицето на Норо помръкна, но той поклати глава, отказвайки да бъде въввлечен в спор.

— Можеш ли поне да ме вмъкнеш в имението на Мацудайра, за да потърся улики в жилището на Дакуемон?

— Владетелят Мацудайра ще ме убие. Съжалявам — отказа му Норо.

— Няма нищо — Хирата си тръгна, но се отдалечаваше бавно, давайки на Норо време да размисли. Залагаше на чувството му за чест.

— Чакай — спря го Норо.

Хирата се обърна, изпълнен с надежда.

— Не мога да ти кажа коя е жената, но все трябва да ти помогна с нещо. Може би не бива да ти казвам и това, но... Дакуемон имаше и друго жилище, освен жилището в имението на Мацудайра. Държеше къща в Канда — Норо описа мястото. — Само че не си го чул от мен.

ГЛАВА 26

Сано влезе в стаята на Окицу и я завари коленичила сред разхвърляни по пода дрехи, обградена от войниците на Ибе и Отани. Очите ѝ бяха широко отворени и пълни с ужас и преглъщаше мъчително и шумно. Когато зърна Сано да влиза заедно с детективите си, копоите и хората им, тя припряно изрече:

— Не ви казах всичко, което знам, за нощта, в която бе убит главният старейшина Макино. Моля ви, позволете ми да го сторя сега.

— Започвай — рече Сано, изненадан, че Окицу доброволно проявява готовност да даде информация, изпреварвайки въпросите му.

Окицу преглътна отново, пое си дълбоко въздух и загриза ноктите си. Кожата около тях вече беше зачервена и разранена.

— Доста късно онази нощ отидох... до мястото за облекчение. Като се връщах... го видях.

— Кого? — Сано усети как Ибе и Отани застанаха нащрек зад гърба му. — Главният старейшина Макино ли?

— Не! — задъха се Окицу. — Племенникът на владетеля Мацудайра.

Сано долови неодобрение и безпокойство у пазачите. Обзе го радостна възбуда, тъй като това бе първото доказателство, че някой бе видял Дакуемон след посещението му при Макино.

— Къде го видя?

— Беше в... кабинета. Вратата бе леко открената. Надникнах вътре и... той беше там.

Сано изпитателно се взря в момичето.

— Как разпозна Дакуемон?

Тя се сви под погледа му. След продължително мълчание отвърна:

— Аз... бях го виждала преди — на празненства — гласът ѝ се извиси в края на изречението, сякаш не бе сигурна, че това е верният отговор, и очакваше потвърждение.

— Какво правеше? — попита Сано.

— Той... стоеше до бюрото. Държеше... нещо... някакъв прът?
— тя пак като че ли задаваше въпрос. — Гледаше към нещо долу на пода.

— Какво беше то?

— Аз... не знам. Не можах да видя.

Сано си представи как Дакуемон стои с оръжието в ръце над тялото на пребития до смърт главен старейшина Макино, а Окицу наднича през вратата, ставайки свидетел на извършеното престъпление.

— Веднага престани с въпросите за Дакуемон — нареди Отани.

Сано разбираше, че владетелят Мацудайра не желаше племенникът му да бъде обвинен в убийството дори и мъртъв, за да не подрони репутацията на клана му пред шогуна.

— Какво друго видя? — обърна се Сано към наложницата.

— Нищо — тонът ѝ намекваше, че трябва да приеме думите ѝ и да я остави на мира.

Заплашителните погледи на пазачите му подсказаха, че търпението им е на изчерпване. Ала въпреки това той продължи:

— Окицу сан, защо не каза всичко това на главния ми васал, когато те е разпитвал?

— Защото бях твърде уплашена — отвърна тя и отново загриза ноктите си.

— А защо реши да ми го кажеш сега?

Окицу го погледна крадешком.

— Защото, след като е мъртъв, племенникът на владетеля Мацудайра вече не може да ми стори нищо.

— Откъде знаеш, че е мъртъв?

— Чух хората да говорят — измърмори момичето.

„Възможно е да е видяла Дакуемон и да се е страхувала от последствията, ако го изобличи“, помисли си Сано. Но бе възможно също така да се е бояла да признае, че е била в личните помещения на Макино онази нощ, и да не е заварила никакъв убиец на местопрестъплението, а самата тя да е извършила убийството. Каква ли бе истинската причина за алибито, което бе представила пред Хирата?

— Какво стана, след като видя Дакуемон?

— Върнах се при Кохейджи. Той беше в стаята си.

— Какво направи след това?

— Не помня.

Окицу сведе глава. Сано приклепна, за да я погледне в очите. Бяха така разширени от ужас, че около зениците ѝ се открояваха бели кръгове. Сегашният ѝ разказ разкриваше, че двамата с Кохейджи са били разделени достатъчно дълго и всеки от тях е имал възможност да убие Макино, в случай че не го е сторил Дакуемон.

— Има още нещо, което си пропуснала да споменеш на главния ми васал — продължи Сано. — Вчера той се е отбил при Ракуами, бившия ти господар. Според него ти до такава степен си ненавиждала главния старейшина Макино, че си опитала да се самоубиеш, за да не станеш негова наложница. Вярно ли е?

Окицу се опита да преглътне, но така ѝ призля, че едва сдържайки се да не повърне, потръпна и притисна ръце към корема си.

— Не.

— Значи Ракуами лъже.

— Не!

— Или е излъгал, или си мразела Макино. Кое от двете? — настоя Сано.

— Не го мразех. Само в началото... — запъна се Окицу. — Но след като поживях с него известно време и той беше толкова мил с мен, започнах да изпитвам благодарност към него и вече не го мразех, обичах го много...

Беше разкрила на Сано всичко, което искаше да знае за чувствата ѝ към Макино.

— Каза, че познаваш Дакуемон от празненства. Къде са били тези празненства? В клуба на Ракуами ли?

— Не помня — Окицу изстена и отново притисна корема си.

— Да не ти е бил клиент, когото си забавлявала при Ракуами?

— Не помня.

Предпочитаният от нея отговор бе твърде неубедителен за Сано, още повече че той забеляза как шията ѝ над кимоното пламна — дори Окицу, която вероятно бе обслужвала доста мъже в заведението на Ракуами, не бе забравила Дакуемон.

— Кога го видя за последен път?

Окицу заклати глава наляво-надясно, после нагоре-надолу, сякаш опитваше да улови мислите, виещи се в шеметна плетеница в

съзнанието ѝ.

— Беше... в нощта, когато бе убит главният старейшина Макино.

— Помисли пак. Не беше ли снощи?

— Не.

— Къде беше снощи?

— Бях... с Кохейджи.

Посоченото от нея алиби също не бе убедително за Сано.

— Той е излязъл сам. Ти си тръгнала от тук след това.

— С него бях. С него! — разрида се Окицу.

— Срещаше ли се с Дакуемон в „Знака на заслепението“? — попита Сано. — Беше ли негова любовница?

— Не!

— Отиде ли при него там снощи? Намушка ли го смъртоносно?

— Не съм ходила на среща с него. Никого не съм убила!

— Да се махаме от тук — лицето на Ибе се изкриви в погнуса.

Двамата с Отани избутаха Сано и хората му на верандата. Заобиколен от пазачите си, Сано се подпря на парапета. Пясъкът в градината бе нашарен от дъждовни капки; потъмнели от влагата, камъните блестяха. Чуваше се далечен тътен на бойни барабани, в мразовития въздух отекваха изстрели.

— Момичето лъже, че е видяло Дакуемон в нощта на убийството на Макино — заяви Ибе. — Алибитата ѝ и за двете убийства намирисват като престояла десет дни риба.

Сано бе съгласен със заключенията му, но рече:

— Това не означава, че е виновна.

Бе убеден, че не греша. Окицу изглеждаше неспособна да намушка или да пребие някого до смърт — поне не без чужда помощ. И все пак не беше изключено тя да е свързващото звено между двете убийства, ако между тях изобщо съществуваше някаква връзка.

— Иначе защо ще лъже? — презрително попита Отани.

— За да защити някой друг — предположи Сано. — Да скрие тайни, които нямат нищо общо с убийствата.

— Според мен тя е виновна — подхвърли Ибе, — вдовицата също.

— Арестувай едната или другата — настоя Отани.

— Избирай веднага. Не губи повече време — добави Ибе.

Сано си даваше сметка, че го притискат, а и образът на Масахиро, мъничък и безпомощен сред главорезите им, не напускаше съзнанието му нито за миг, но въпреки това остана непоколебим.

— Още не съм готов — отвърна той. — Не и при такива оскъдни доказателства.

Ибе изруга.

— Разполагаш с две жени, които са мразели Макино, имали са възможността да го убият и дават незадоволителни обяснения за действията си в нощта на неговото убийство и в нощта на убийството на Дакуемон. Какво още искаш?

Сано държеше да се увери, че няма да обвини невинен човек и по този начин да подрони устоите на правосъдието и да компрометира честното си име, но не очакваше надзорниците му да проявят разбиране.

— Трябва поне да докажа къде са били жените по времето, когато е бил убит Дакуемон. Това означава да се сдобия с информация за снощните им действия. Докато не сторя това, няма да арестувам никого.

Ибе и Отани се наведоха през парапета и размениха погледи зад гърба му. Той долови неохотата им да изпълнят заплахата си. И двамата бяха страхливци и не смееха да сторят нищо на Масахиро, за да не предизвикат гнева на Сано; той самият също се боеше синът му да не пострада. Безизходицата парализираше всички. На фона на далечния тътен от битката Сано долови бълбукането на дъждовната вода в улука.

Най-сетне надзорниците кимнаха неохотно, а на лицата им бе изписано явно недоволство.

— Добре — рече Ибе. — Можеш да проучиш къде са ходили жените. Но без да се бавиш излишно.

Сано не изпита особено облекчение. Дали щеше да успее да удържа надзорниците си, докато разкриеше престъпленията... преди нетърпението им да ги накараше да осъществят заплахата си.

Междувременно войната можеше да унищожи всички.

* * *

На разораното оризово поле отвъд стените на крепостта Едо двете армии се врязаха една в друга. Конниците на Мацудайра се спуснаха към кавалерията от фракцията на Янагисава. Флагове с гербовете на лидерите се вееха на прътове, закрепени върху гърбовете на ездачите. Копита биеха земята; пики пронизваха войниците. Пехотинците замахваха и нападаха, мечовете им съсичаха враговете. Стрелците по фланговете изсипваха порой от куршуми. Стрелите свистяха през облаците барутен дим. Виейки в агония, мъжете падаха в калта, вече осеяна с трупове и просмукана от кръв.

Войниците надаваха дивашки викове, екзалтирани, че бяха сложили край на мира, задушавал бойния дух в продължение на близо век от управлението на Токугава. Яхнали конете си, генералите наблюдаваха бойните действия от хълмовете от двете страни на полето. Даваха заповеди на командирите, които ги съобщаваха на войските с пронизителен тръбен зов или с мощен тътен на барабани. Войниците се втурваха напред, нападаха, оттегляха се, прегрупираха се и отново се устремяваха в атака. Разузнавачите оглеждаха бойното поле през далекогледите и брояха жертвите.

Победител щеше да бъде онзи, който успееше след битката да запази достатъчно голяма армия, за да може да се задържи на власт при съществуващия режим.

* * *

Върху портите към имението на владетеля Мацудайра бяха увесени черни драперии. Под тях бе окачено известие за голямата загуба на клана. Голият труп на Дакуемон бе сложен в дървена вана в една от стаите на личните жилища. Облечени в бяло, жените от рода Мацудайра наливаха вода във ваната с глинени урни. Плачеха, докато къпеха Дакуемон, отмиваха кръвта от раната на гърдите му и бършеха с мокра кърпа красивото му безжизнено лице. Владетелят Мацудайра седеше наблизко, подпрял глава върху стиснатите си юмруци. Беше с бойни доспехи, но шлемът му със златни рога бе оставен на пода до него. Скръб терзаеше духа му, докато жените подготвяха племенника му за пътуването в отвъдното. Някой коленичи до него и той се обърна;

беше Уемори Йоичи, негов стар приятел от съвета на старейшините. Уемори бе нисък и дебел, прехвърлил петдесетте, с провиснала гуша.

— Извинявай, че ти се натрапвам — рече той, — но мислех, че ще искаш да чуеш последните новини от бойното поле.

— Какви са? — попита владетелят Мацудайра, за момент изтръгнат от мъката му.

— Жертвите са около двеста души — отвърна Уемори, — като повече от половината са от войската на управителя Янагисава.

Мрачно задоволство изпълни Мацудайра. Той стана и се приближи до трупа на племенника си. Жените го бяха положили върху дървен плот. Докато подсушаваха тялото и горчиво ридаета, владетелят Мацудайра се втренчи в Дакуемон.

— Ще спечеля войната в твоя чест — обеща той. — Животът ти, както и смъртта ти няма да са били напразни. И когато стана владетел на Япония, ще разоблича управителя Янагисава като негодник и убиец, какъвто е в действителност.

* * *

Управителят Янагисава и синът му Йоритомо бяха в наблюдателната кула върху зида, който опасваше имението му. През защитените с решетки прозорци се откриваше гледка отвъд крепостта Едо. Полето, където бушуваше битката, бе обвито в мъгла и дим. Разстоянието приглушаваше пронизителния вой на бойните тръби. Янагисава си пое дълбоко въздух; острото му обоняние долови лекия серен мирис на барут. Представи си, че усеща вкуса на кръв във въздуха. Обзе го въодушевление и едновременно с това страх.

— Чух, че някои от съюзниците ни са дезертирали при владетеля Мацудайра — обади се Йоритомо. — И че на двама наши войници се падат по трима от неговата армия; освен това имал и повече оръжие. В доста неизгодно положение сме, нали, почитаеми татко?

Янагисава кимна, тъй като не можеше да отрече истината.

— Но не се отчайвай. Ние разполагаме с други средства за борба срещу владетеля Мацудайра, не само с войска и оръжие. Битката не е единственият начин да унищожих враговете си — Янагисава

окуражително сложи ръка върху рамото на сина си. — Когато приключим, режимът ще е под наша власт.

Той погледна през отворената врата към закрития коридор, построен по цялото протежение на стената. В струящата през малките прозорчета мъждива светлина на двајсетина крачки по-нататък зърна съпругата си. Погледът ѝ не се откъсваше от него и той го усети като облизващи тялото му пламъци. Усмихна се лукаво на себе си и отново се обърна към Йоритомо. А той щеше да е над закона, недосегаем за неприятните последствия от разследването на убийството.

ГЛАВА 27

Същата вечер увеселението в приемната на имението на главния старейшина Макино бе като подигравка към заплахата от надвисналата война. Докато Кохейджи свиреше на шамисен и пееше, мъжете от прислугата биеха барабани, Окицу и две прислужници танцуваха в кръг, припяваха и се кикотеха, развеселени от алкохола. Няколко други прислужници наливаха саке за самураите от охраната, които се бяха излегнали в стаята, смееха се, подвикваха окуражително на танцьорките и се подканяха с наздрависи. Вдовицата и дамите от свитата ѝ седяха в ъгъла и пиеха. Очите на Агемаки блестяха; тя се поклащаше леко напред-назад.

Рейко, която тайно се бе измъкнала от кухнята, надничаше през един процеп в плъзгащата се преграда. Вратата на отсрещната стена се отвори и в стаята с решителна крачка влезе Тамура, гневно свъсил вежди.

— Спрете тая врява! — кресна той.

Кохейджи изтръгна още няколко нестройни акорда от шамисена и щом песента му стихна, барабаните също млъкнаха. Окицу и танцьорките се запрепъваха и спряха, кикотът им премина в нервно кискане. Пазачите оставиха чашите си. Веселото им настроение се стопи. Всички участници във веселбата се втренчиха изненадано в Тамура.

— Какво правите? — попита той и ги изгледа презрително.

Рейко се зарадва, че щеше да наблюдава и друго, а не само пиянско веселие, както и появата на Тамура, когото не бе виждала от предишния ден в стаята на Макино. След кратко неловко мълчание Кохейджи отвърна:

— Просто се забавляваме.

— Забавлявате се?! Едва четири дни след смъртта на почитаемия главен старейшина Макино?! — недоумяващо попита Тамура. — Би трябвало да се срамувате от себе си. Проявявате неуважение към

господаря си! И пълно пренебрежение към обществените порядки! — той се обърна към пазачите: — Връщайте се на постовете си.

Мъжете скочиха на крака и се сблъскаха на вратата в стремежа си да излязат по-бързо от стаята. Тамура отпрати прислужниците и дамите от свитата, след което се обърна към Агемаки, Кохейджи и Окицу:

— Колкото до вас, никакви забавления повече!

Беше застанал с гръб към Рейко и тя не можеше да зърне изражението му, но ясно виждаше останалите трима. По лицето на Окицу се изписа вина, Агемаки остана напълно безразлична, а Кохейджи очевидно се почувства обиден.

— Ей, не можеш да ни заповядваш — рече той. — Не си ни господар. Ще правим каквото искаме.

— Известно време тук ще командвам аз — отвърна Тамура. — Господарят ми е мъртъв и вече не е нужно да търпя глупостите ви. Отсега нататък ще се държите, както подобава. Веднага се прибирайте в стаите си.

Рейко зърна гняв в безизразните очи на Агемаки. Окицу обидено ахна.

— Може ли да ни накара да му се подчиняваме? — обърна се тя към Кохейджи.

— Не, разбира се. Няма да мръдна от тук — Кохейджи изгледа Тамура гневно.

— Аз също — обади се Агемаки, като леко заваляше думите под въздействието на изпития алкохол.

— Ще видим — рече Тамура, отиде до Агемаки, сграбчи я за лакътя и я изправи на крака.

— Пусни ме! — извика жената. — Как смееш да се отнасяш така с вдовицата на господаря си!

— Ти си просто една уличница, възползвала се от слабостта на възрастен мъж — отвърна Тамура. — Неведнъж съм те виждал да се умилкваш около главния старейшина Макино и да го мамиш зад гърба му. Предупреждавах го, че си себична алчна кучка и няма да види нищо добро от теб, но той послуша ли ме? Не, ожени се за теб въпреки всичко. Е, вече няма да можеш да му измъкваш злато. Дните ти тук са преброени.

Агемаки се разкрещя възмутено и заби нокти в ръката му, но той я повлече към вратата. По пътя сграбчи и Окицу.

— Не! — изпищя наложницата. — Помощ, Кохейджи сан!

Тя протегна ръка към актьора. Двамата с Тамура я задърпаха в противоположни посоки и тя се залюшка помежду им.

— Пусни я! — изкрещя Кохейджи.

— И двете сте долна измет — рече Тамура, борейки се с Агемаки. — Виждал съм ви да играете мръсните си игрички с господаря ми, да го отвличате от дълга му и да го давите в разврат. Нито го уважавахте, нито го обичахте. Всички бяхте като паразити, които смучеха от богатството му!

— Ей! А какво ще кажеш за себе си? Да не мислиш, че си много по-добър от нас? — попита Кохейджи.

Двамата с Тамура дръпнаха рязко Окицу и тя изпищя.

— И ти зависеше изцяло от Макино. Без него щеше да си нищо. Всички знаят, че го мразеше, защото не беше добродетелният самурай, който ти се искаше да бъде.

— Горчиво ще съжаляваш за наглостта си да ми говориш с такова неуважение. Особено ако разбере, че някой от вас е убил господаря ми.

Той продължи към вратата, влачейки Агемаки. Грубо издърпа и другите двама след себе си.

— Ще изпълня обещанието си за кърваво отмъщение и ще платите с живота си за смъртта му.

— О, сигурен съм, че с удоволствие би лепнал убийството на някого от нас — подхвърли Кохейджи, запъна крака в пода и се вкопчи в Окицу, която ту хлипаше, ту пищеше. — Така ти самият ще се отървеш, нали? Но знаеш ли какво ще ти кажа? Смятам, че ти си убил Макино.

Окуражен от гнева и страха, които изпитваше, той насочи показалец към Тамура.

— Искаше да се отървеш както от него, така и от нас. Уби с един куршум четири заека.

Същите причини караха и Рейко да се пита дали Тамура действително не бе убил Макино. Спомни си подозрителното му поведение, когато го бе наблюдавала в тайната стая. Възможно бе да е искал да прочисти къщата, клана и себе си от злите влияния, убивайки

Макино и прогонвайки онези, които живееха на гърба му. Но тя си спомни и подозренията, които имаше към другите трима. Внезапно някой яростно я сграбчи за рамото и я изтръгна от мислите ѝ. Рейко се извърна рязко и се озова срещу сияещото победоносно грозно лице на Ясуе.

— Хванах те! — изкрещя тя толкова силно, че другите в стаята се обърнаха.

Рейко се ужаси, когато четиримата прекратиха борбата и отправиха погледи към мястото, където бе застанала.

— Какво става там? — попита Тамура.

Рейко се изтръгна от хватката на Ясуе и побягна, ала старицата успя да докопа ръкава ѝ. Двете се блъснаха в преградата. Тънката решетка не издържа, дървото се сцепи, разкъса хартията и жените влетяха в стаята през зейналата дупка. Тамура, Кохейджи, Агемаки и Окицу се втренчиха в тях изумени.

— Гледай ти — промърмори актьорът.

Пусна Окицу и тръгна към Рейко и Ясуе. На лицето му заигра дяволита усмивка. Беше доволен, че едно такова отвличане на вниманието щеше да попречи на Тамура да го тормози повече. Рейко разбра това и сърцето ѝ се сви, защото в същия миг осъзна, че късметът му бе проработил за нейна сметка.

— Ти си новата прислужница, нали? — обърна се Кохейджи към нея. — Какво правеше?

— Подслушваше — обади се Ясуе, стиснала здраво китката ѝ. — Вече за втори път я хващам.

— Махни я от тук — нареди Тамура. — Не ме занимавай с домакински проблеми.

Той се наведе към Рейко да я разгледа по-внимателно и се намръщи. — Странно... Веждите ти са обръснати. А зъбите ти... Боядисвани са. Ти не си селянка.

Актьорът запримига насреща ѝ.

— При това изобщо не е стара — подхвърли той, като разтри кичур от косите ѝ между пръстите си. — Това не е побеляваща коса, посипана е с пепел. Трябваше да се досетя, нали самият аз неведнъж съм използвал същия номер в театъра.

— Коя си ти? Какво правиш тук? — попита Тамура враждебно, изпълнен с подозрения.

— Аз съм бедна жена, изпаднала в затруднение — отвърна Рейко със смирения тон на жена от простолюдието, опитвайки се да прикрие истинската самоличност и целите си. — Тук съм, за да си изкарвам прехраната.

По лицата на хората около нея се изписа недоверие.

— Знаех си, че има нещо нередно около нея — обади се Ясуе. — Видя ми се странно, че управителят на имението я нае, защото съм сигурна, че не е работила и ден през живота си.

— Спомням си, че вчера обслужваше двама ни с Окицу — подхвърли Кохейджи. — Направи ми впечатление, че проявяваш твърде голям интерес.

— Към мен също — намеси се Агемаки. — Когато ми донесе храната, продължи да се мотае наоколо, макар че явно няха повече нужда от нея.

— Сигурно е шпионка — заключи Тамура.

Настъпи мълчание. Рейко имаше чувството, че думите на Тамура изсмукаха целия въздух от стаята. Но поне бе успяла да научи някои неща за членовете на това домакинство. Долови, че се питат доколко наблюденията ѝ са в тяхна вреда.

— За кого шпионираш? — попита Тамура. — За владетеля Мацудайра ли работиш? Той ли те изпрати да му докладваш за дома на главния старейшина Макино?

Смаяна от погрешното му предположение, Рейко не отговори. Мъжът бързо я претърси за оръжие. Откри под полите ѝ привързаната към бедрото кама, скъса пристягащите ремъци и я хвърли настрана. Обзета от ужас, Рейко не смееше да помръдне. Тамура се взираше в нея изпитателно.

— Е, няма значение, за кого шпионираш — рече накрая той. — Каквото и да си видяла или чула тук, никой няма да научи за него.

Мъжът измъкна късия меч, окачен на кръста му. Рейко бе обзета от паника. Явно възнамеряваше да я убие! Ясуе я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад, оголвайки шията ѝ за острието на Тамура. Той пристъпи напред под шокираните погледи на Окицу и Агемаки. Рейко усети как сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите, а главата ѝ се замая, което бе сигурен предвестник на пореден пристъп. В съзнанието ѝ изникнаха и картини от устроената на пътя засада; в ушите ѝ отекнаха писъци. Ужасена, че ѝ се случва точно когато най-много се нуждаеше

от сила и кураж, тя пропъди връхлетелите я видения и заби лакът в корема на Ясуе. Старата икономка изстена и я пусна. Рейко се хвърли към вратата, ала тоя път я докопа Кохейджи.

— Ей, Тамура сан — рече той, — какво ще кажеш да се забавлявам малко с нея, преди да я убиеш?

Жизнерадостният му тон бе пропит със злоба. Дръпна грубо дрехата ѝ. Тънката памучна материя се раздра и разголи раменете и гърдите ѝ. Рейко замахна към Кохейджи, но той се разсмя и избегна удара. Сграбчи я в смазваща прегръдка и притисна тяло към нейното. Ухиленото му лице беше само на сантиметри. Рейко извърна глава и го блъсна с юмруци в гърдите. Забеляза, че останалите са ги наобиколили в кръг.

Окицу притисна юмрук към устата си и затвори очи. Тамура се намръщи, изпълнен с отвращение, но не каза нищо. Агемаки наблюдаваше с пълно безразличие. Малките очички на Ясуе заблестяха от похот и вълнение. Явно никой не възнамеряваше да възпре Кохейджи.

— Помощ! — отчаяно извика Рейко с надеждата, че детективите на Сано може да са наблизко и да я спасят.

— Когато вчера наблюдаваше двама ни с Окицу, сигурно ти се искаше да опиташ нещо от това, което видя, нали? — подхвърли Кохейджи, задъхан от усилията да преодолее съпротивата ѝ. — Е, сега ще го получиш. Ще умреш щастлива.

Рейко усети възбудата му. Заби нокти в раменете му, но той я държеше здраво; беше несравнимо по-силен от нея. Воняцият му на алкохол дъх и топлината на тялото му я отвратиха. Тя изпищя от ужас, когато я повали на пода. Точно от това се боеше най-много — да не изживее отново отвратителната сцена в двореца на краля дракон. Красивото жестоко лице на актьора се стопи като в мъгла и пред очите ѝ изникна краля дракон със странното си изражение. Мисълта за дивашки пребития до смърт старейшина Макино внезапно изплува в замъгленото ѝ съзнание.

Дали Кохейджи бе убил Макино? Дали мъжът, който я насилваше, бе убиецът, когото двамата със Сано търсеха?

Кохейджи разкъса полите ѝ. Паниката и световъртежът я замаяха и отслабиха съпротивата ѝ. Ала инстинктът ѝ за оцеляване надделя. Желанието ѝ да види отново съпруга и детето си, както и решимостта

й да не се предава на злото й вдъхнаха нови сили. Тя се надигна и яростно заби чело в лицето на Кохейджи. Невероятна болка прониза веждата й. Причерня й. Актьорът изкрещя и резкият звук сякаш я съживи. Световъртежът изчезна, съзнанието й се проясни. Кохейджи се бе отдръпнал от нея. От носа и устата му бликаше кръв. — Ей, харесва ти грубата игра, така ли? — подхвърли актьорът и облиза кръвта от подутите си устни. — Е, на мен също.

Когато се хвърли отново към нея, Рейко яростно заби коляно в слабините му. Кохейджи се претърколи настрана и започна да вие като агонизиращо животно, превит на две и притиснал с ръце наранената си мъжественост. Рейко скочи на крака, но Тамура й препречи пътя към вратата и вдигна меча си, готов да я посече.

— Хванете я! — нададе пронизителен писък Ясуе.

Рейко зърна на пода до себе си мангал с въглища. Грабна го и го запрати в коленете на Тамура. Той се олюля. По дрехите му се посипаха пепел и живи въглени. Пусна меча и започна да се тупа с длани, за да угаси подпалените си дрехи. Рейко се втурна към вратата.

— Спрете я! — изкрещя Тамура и се закашля от дима.

Окицу се свлече на земята, но Агемаки се втурна след Рейко и се вкопчи в ръкава й. Рейко я сграбчи за ръката, завъртя я и я блъсна настрана. Агемаки загуби равновесие и падна по очи. Ясуе се спусна към Рейко с протегнати ръце, грачейки като обезумяла врана.

Рейко грабна масичка за сервиране от лаково дърво и цапардоса икономката през лицето. Тя падна и не помръдна повече. Тамура грабна меча си отново, но Рейко хукна през вратата.

— Ще избяга! — извика задавено Кохейджи.

Рейко се втурна по коридора, следвана от Тамура. Изскочи през вратата и се спусна по стъпалата към градината. Дърветата, храстите и камъните бяха като неясни сенки в падащия сумрак. Леденият дъжд я шибна през лицето. Студът се впи в плътта й, незащитена от разкъсаните дрехи. Тамура извика на пазачите и изкрещя към нея:

— Безсмислено е да бягаш. Няма да се измъкнеш жива от крепостта Едо.

За щастие Рейко нямаше нужда да излиза от Едо, а само да се добере до дома си в жилищния район на служителите на бакуфу, от който я делиха няколко улици. Забързаните стъпки на пазачите приближаваха. Рейко се втурна между постройките, налучквайки пътя

в мрака. В отсрещния край на двора забеляза изкривен бор. Зад него се издигаше външната стена на имението. Рейко се набра на ниските клони и се изкатери между студените остри иглички. Пропълзя върху стената, спусна крака от другата страна и скочи.

* * *

В личните помещения на имението си Сано пиеше горещ чай в кабинета си заедно с Хирата. Отвън зазвучаха камбаните на храма, призовавайки свещеници, монаси и монахини за ритуалите на вечерната молитва. Далечната престрелка замря с падането на мрака. Надзорниците го бяха оставили, за да докладват на владетеля Мацудайра и на управителя Янагисава, но хората им все още бяха окупирали къщата. През отворените междинни прегради, които делиха съседните на кабинета му стаи, Сано наблюдаваше прислужниците, които хранеха Масахиро в детската му спалня. Двама копои седяха близо до детето и го пазеха. Обикновено весело и бърливо, сега момченцето не продумваше. Прислужниците също бяха мълчаливи и сериозни. Детективите стояха в коридора, готови да защитят дома от неканени гости. Над имението тегнеше зловеца тъга.

— Какво научи? — тихо попита Сано, за да не го чуят пазачите в детската стая или другите, които бяха пръснати из жилището.

Също толкова тихо Хирата описа посещенията си при Тамура и Кохейджи.

— След като си тръгнах, проверих разказите им и какво са правили по времето, когато е бил убит Дакуемон. Другите актьори от „Накамураза“ казаха, че снощи по време на репетицията Кохейджи е отсъствал от театъра за повече от час. Не им е казал нито къде отива, нито защо.

— Значи те е излъгал, че е бил в театъра през цялата нощ — заключи Сано.

— Така е. Отсъствал е достатъчно дълго, за да може да убие Дакуемон. Алибито на Тамура е също толкова неубедително. Хората му потвърдиха, че е отишъл до военния лагер, но според мен лъжат.

— Разбра ли дали някой в лагера го е видял?

— Когато пристигнах там, всички войници вече бяха на бойното поле. Но нито Тамура, нито Кохейджи признаха каквото и да било за нощта, в която е бил убит Макино. И, изглежда, няма никакви доказателства, които да свързват, когото и да било от тях с убийството на Дакуемон.

Разочарованието и умората, прибавени към безпокойството му за Рейко, изцеждаха силите на Сано.

— Същото може да се каже и за жените. Агемаки продължава да твърди, че е спяла по време на убийството на Макино и нито е видяла, нито е чула каквото и да било. Окицу промени първоначалния си разказ и заяви, че е зърнала Дакуемон надвесен над трупа на Макино с оръжието на убийството в ръка, но според мен всичко това е абсолютна измислица.

— Дали го е съчинила сама, или някой ѝ е помогнал? — попита Хирата.

— Подозирам, че трудно би се справила без чужда помощ, и дори се досещам кой може да е помощникът.

Хирата кимна в знак на съгласие.

— Цял следобед разследвах какво са правили жените снощи — продължи Сано. — Носачите на паланкина на Агемаки твърдят, че известно време обикаляли из града, сетне я отнесли при една чайна. Тя влязла вътре, а те отишли в игралния дом зад ъгъла. Около час по-късно я взели и я отнесли обратно вкъщи. Чайната не е далеч от „Знака на заслеплението“.

— Възможно е тайно да се е промъкнала до къщата, докато носачите са играели комар — отбеляза Хирата.

— Когато разпитах собственика на чайната, той заяви, че Агемаки е редовна клиентка. Излязла отзад в уличката за известно време, но той предполага, че е отишла до тоалетната. По-късно посетих и „Знака на заслеплението“ въпреки протестите на копоите. Собственикът не разпозна нито името, нито описанието на Агемаки. Ако тя е била жената, с която се е срещал Дакуемон, явно е ходела там предрешена. Но все пак открих нещо интересно — една прислужница, която работи там, видяла в къщата момиче, което според описанието прилича на Окицу.

— Значи не е изключено любовницата на Дакуемон да е била Окицу — рече Хирата.

— Момичето било дошло в паланкин — продължи Сано. — Влязло в една от стаите — прислужницата не е сигурна дали е била стаята на Дакуемон. Но е абсолютно убедена, че когато Дакуемон бил намерен мъртъв и полицията пристигнала, момичето вече си е било отишло. — Какво казват носачите на паланкина на Окицу?

— Снощи я отнесли до четири различни къщи — отвърна Сано. — Тя влязла и в четирите, но никъде не останала дълго. Няма представа, какво е правила, и не са сигурни къде точно се намират къщите. Утре ще изпратя детектив заедно с носачите, за да проследи маршрута и да провери дали ще успеят да посочат местата, където се е отбила Окицу. Най-хубавото нещо днес беше, че изтощих Отани и Ибе, докато ги развеждах из Едо, и не им позволих да ме принудят да извърша прибързан арест. Повече от всякога съм сигурен, че жените крият нещо за случилото се в нощта, когато е умрял Макино. А действията им в нощта, когато е бил убит Дакуемон, са не по-малко подозрителни от действията на Кохейджи и Тамура. Но ако съществуват доказателства, които да ги уличават в някое от двете убийства, засега не съм ги открил.

— Аз пък установих нещо, което си заслужава да се проучи — рече Хирата и докладва как бе научил за къщата на Дакуемон. — След като приключих разговорите с Тамура и Кохейджи, отидох на място и огледах. Стори ми се празна, но не влязох. Реших, че трябва първо да ви докладвам.

— Добре си се справил. И си взел мъдро решение. Фактът, че Хирата бе предпочел да се посъветва с него, вместо да се впусне в самостоятелно разследване, говореше, че бе започнал да усвоява уменията да се владее.

— Иска ми се да надникна в тази къща, но въпросът е как да го сторя.

Двамата с Хирата хвърлиха поглед през свързващите стаи към мъжете, които наблюдаваха как се храни Масахиро. Отани и Ибе никога нямаше да позволят на Сано да проучи следа, свързана с Дакуемон, която можеше да го отведе до владетеля Мацудайра или до управителя Янагисава. А ако Сано излезеше от къщи без тях, хората им веднага щяха да ги уведомят.

Изведнъж в коридора се чуха забързани стъпки, съпроводени от тежко дишане. Миг по-късно в кабинета влетя Рейко. Очите ѝ шареха

диво, косата и дрехите ѝ бяха в ужасно състояние.

— Рейко сан — възкликна Сано. — Слава на небесата!

Беше толкова щастлив да види съпругата си, че в първия момент изобщо не обърна внимание на вида ѝ. Той скочи и я притисна в обятията си. Беше студена и мокра и трепереше. Един по-внимателен поглед му разкри защо детективите не бяха успели да я открият в имението на Макино: беше се преоборила така умело, че не я бяха разпознали. Тревогата за нея помрачи радостта му.

— Какво ти се е случило?

* * *

Рейко бе тъй задъхана от лудешкия си бяг, че не бе в състояние да говори. Докато се мъчеше да успокои дишането си, се притисна към Сано, преизпълнена с радост и облекчение, че отново е с него в дома си. В същия миг чу вика на Масахиро: „Мамо!“, и зърна момченцето да тича към нея през свързаните стаи. С радостен възглас тя се измъкна от прегръдките на Сано и се втурна да пресрещне сина си. Зърна двамата странни самураи в детската стая и застина от изумление. Масахиро се хвърли към нея и обгърна коленете ѝ. Тя го прегърна и се обърна към Сано и Хирата озадачена.

— Кой са тези хора? — попита. — Какво правят тук?

— Ще ти обясня — отвърна Сано, но първо внимателно измъкна Масахиро от прегръдките ѝ. — Иди се приготви за лягане, Масахиро. Мама скоро ще дойде при теб.

Момченцето тръгна обратно заедно с бавачките си.

Двамата непознати ги последваха. Сано настани Рейко до мангала в кабинета си и я загърна с дебела завивка. Хирата ѝ наля купичка чай. Докато тя отпиваше от горещата живителна течност, обгърнала купичката с ледени пръсти, той ѝ разказа какво се бе случило, откакто бе излязла от къщи. Рейко слушаше стъписана.

— Но какво се случи с теб? — загрижено повтори той.

— Наложих се да избягам от имението на главния старейшина Макино, защото хората му разкриха, че съм шпионка.

— Заподозрените разбраха ли коя си и че работиш за мен?

— Не. Освен това, преди да си тръгна, забелязах някои интересни неща.

Докато Сано и Хирата я слушаха с жив интерес, Рейко им разказа за колекцията от сексуални играчки на Макино и как бе видяла Тамура да връща нефритения фалос, който според нея бе оръжието на убийството. Описа им и разговорите, на които бе станала свидетелка.

— Възможно е Тамура да укрива доказателства, които го изобличават като убиеца на Макино — предположи Сано. — А любовната връзка между Кохейджи и Окицу представлява най-силният мотив, който сме установили досега за тях двамата, да искат смъртта на Макино.

— Ревността на Агемаки към Окицу и страхът ѝ, че Макино ще я изхвърли, за да се ожени за наложницата, също представляват сериозни мотиви и я поставят под подозрение — обърна се Хирата към Рейко. — Това, което сте чули, противоречи на образа, който тя представи пред нас двамата.

— И със сигурност има тайна уговорка за мълчание между Кохейджи, Окицу и Агемаки — добави Сано.

— Изглежда, все по-вероятно убиецът на Макино да е някой от дома му — подхвърли Хирата. — Може би всички са замесени.

— Не съм съгласна. Помежду им има толкова стаена злоба, че не мога да си представя да си сътрудничат в каквото и да било. Може би някои от тях, но не и всички заедно.

— И да сме имали подобни подозрения, потвърждаването им нямаше да е възможно без теб — обърна се Сано към Рейко.

Ласкавият му одобрителен поглед я възнагради за негодите, които бе изтърпяла.

— Информацията, която събрах, помага ли ти да разкриеш убиеца? — нетърпеливо попита тя.

Сано и Хирата размишляваха известно време, след което ѝ разказаха какво бяха установили по време на отсъствието ѝ. Със свито сърце тя си даде сметка, че макар всеки от тях да бе открил отделни парченца от загатката, сглобената отчасти картина не водеше до разкриване на престъплението. Разполагаха с множество заподозрени, мотиви и теории, но извършителят все още липсваше.

— Ще ми се да бях шпионирала по-дълго — подхвърли тя.

— Би могла да шпионираш цяла вечност и пак да не успееш да докажеш, че убиецът е някой от дома на Макино — опита се да я утеши Сано. — Не забравяй, че заподозрени в двете убийства продължават да бъдат също владетелят Мацудайра, управителят Янагисава и поддръжниците им. Засега сме ги изключили.

— Ако Ибе и Отани ни се наложат, изобщо няма да успеем да ги разследваме, дори и да са виновни — мрачно подхвърли Хирата.

— Какво ще правим? — попита Рейко, осъзнавайки колко безнадеждно изглеждаше положението.

Сано я осведоми за откритието на Хирата.

— Фактът, че Дакуемон е поддържал квартира извън имението на Мацудайра, предполага, че е имал таен живот, който може по някакъв начин да е свързан със смъртта му.

— Но вие не можете да разследвате Дакуемон, докато Ибе и Отани дебнат всяка ваша стъпка — напомни му Хирата. — Желаете ли да отида и сам да претърся къщата?

След дълго размишление Сано рече:

— Хрумна ми нещо.

Той им сподели плана си. Рейко и Хирата кимнаха одобрително. При все това Рейко бе обзета от отчаяние, че не можеше да помогне повече. Внезапно я осени идея, която повдигна духа ѝ.

— Дори ако Отани и Ибе ти забранят да търсиш неизвестната любовница на Дакуемон, мога да го сторя аз — предложи тя. — Мен изобщо няма да ме забележат.

Сано я изгледа смаяно. Рейко бе сигурна, че съпругът ѝ се питаше какво ли още ѝ се бе случило в имението на Макино, което не му бе казала; личеше, че не му се иска да я замесва повече в разследването.

— Какво смяташ да направиш? — попита той.

— Ще разпитам тук-там, може някоя от приятелките ми да знае коя е била любовницата на Дакуемон — отвърна Рейко. — Жените си споделят. Любовните похождения на високопоставени личности, като него, трудно могат да останат в тайна. Все някой ще знае.

— Добре — кимна Сано. — Струва ми се безопасно. Но този път внимавай.

ГЛАВА 28

На другата сутрин Сано завари Ибе, Отани и войниците им да го чакат пред портата. Дъждът бе спрял, но стените на околните сгради изглеждаха потъмнели от просмукалата се в тях влага. Сред скупчените облаци се бяха появили ивици синьо и небе, ала въздухът бе все така мразовит. Портите на именията бяха осъмнали с плющящи от вятъра флагове, върху които се открояваха гербовете на владетеля Мацудайра или Янагисава. Единствено портата на Сано не бе окичена. Проходите в крепостта Едо кънтяха от тропота на копита и маршируващи нозе, докато армиите се отправяха към бойното поле.

— Какво прави той тук? — намръщено попита Отани, забелязал Хирата сред детективите, които придружаваха Сано.

— Днес ще ми помага в разследването — отвърна Сано.

— Не, няма — възрази Ибе. — Ние му забранихме да участва.

— Ако искате да ви съдействам, ще му позволите да ме придружи — настоя Сано. Смяташе, че Хирата е заслужил да бъде върнат в разследването. — Синът ми е гаранция, че двамата с Хирата сан ще се държим, както подобава.

— Не ме интересува. Искам да си върви — отсече Отани, ядосан, че Сано му противоречи.

В този момент обаче се намеси Ибе:

— Омръзна ми да спорим за всичко. Нека дойде. Какво значение има?

Отани кимна и отстъпи с неохота.

— Днес ще арестуваш за двете убийства или вдовицата, или наложницата — обърна се той към Сано. — Вече нямаш основание да протакаш.

— Не е точно така — възрази Сано. — Има още една следа, която искам да проуча, преди да арестувам Агемаки или Окицу. Ето какво съобщение получих снощи.

Той подаде на Отани сгънат лист хартия. Отани го разтвори и прочете на глас:

Ако искаш да разбереш кой е убил главния старейшина Макино, иди в средната къща от западната страна на улица „Цукеги“ в Канда.

— Няма подпис. Кой го е изпратил?

— Не знам — отвърна Сано, макар че писмото бе негово дело. — Пъхнали са го под портата ми по някое време през нощта. Никой не е видял кой го е донесъл.

Сано бе измислил този хитър ход снощи, за да успее да проучи къщата на Дакуемон под носа на Ибе и Отани. Ако те не знаеха, че къщата е собственост на Дакуемон и нямаха представа, как Сано бе научил за нея, може би нямаше да възразят срещу отиването там и нямаше да имат основание да го обвинят, каквото и да откриеше. Ибе взе бележката от Отани и подозрително се взря в нея.

— На анонимните съобщения не бива да се вярва.

— Така е, но не мога да пренебрегна това, защото ще означава, че не ще изпълня дълга си към شوгуна.

Надзорниците се отдръпнаха да обсъдят ситуацията. Сано чакаше с надеждата, че ако страхът от господарите им не е достатъчен, то любопитството им ще свърши останалото.

— Добре — каза най-сетне Отани.

— Обаче ако това е номер, някой ще си плати.

Погледът, който Ибе хвърли на Сано, не оставяше никакви съмнения, кой щеше да е този някой.

* * *

Рейко коленичи пред тоалетката в стаята си, за да се приготви за посещението при приятелките си, от които се надяваше да научи коя е била любовницата на Дакуемон. Здравият сън бе върнал силите и бодрия ѝ дух. След като изми пепелта от косите си, се гримира старателно, почерни зъбите си и се облече подобаващо за съпругата на високопоставен служител на бакуфу, в резултат на което отново заприлича на себе си. Но връщането към нормалния ѝ живот не бе уталожило тревогите ѝ.

Пазачите не изпусаха от поглед Масахиро. Не се отдалечиха нито за миг, докато го обличаше и хранеше сутринта. Не ѝ се искаше да го оставя с тях, макар детективите на Сано да стояха нащрек, готови да го защитят, ако се наложеше. Безпокоеше се и за Сано, който бе отказал да се присъедини към някоя от фракциите и можеше да разчита единствено на собствените си васали, докато обикаляше из крепостта Едо. Рейко зърна отражението си в огледалото и изписаната на лицето ѝ тревога. Със съзнателно усилие си придаде спокоен вид и стана. Тъкмо си слагаше наметалото, когато на вратата се появи една от прислужниците.

— Кажете на носачите да приготвят паланкина ми и да ме чакат с охраната в двора — нареди Рейко.

— Да, господарке — поклони се прислужницата, — но трябва да ви съобща, че е дошла да ви види госпожа Янагисава. Чака в приемната.

Безпокойство и гняв завладяха Рейко. Едва се бе прибрала у дома, и госпожа Янагисава отново бе по петите ѝ! Реши, че достатъчно дълго бе търпяла разрушителната ѝ лудост. Трябваше веднъж завинаги да сложи край на приятелството им — и то още сега. Тя забърза към приемната, където я очакваше госпожа Янагисава.

— Рейко сан — извика гостенката и се втурна да я поздрави. — Най-сетне сме отново заедно.

Бледите ѝ страни бяха необичайно поруменели; очите ѝ блестяха трескаво. Задъхана от вълнение, тя притисна ръце към гърдите си и с копнеж се взря в Рейко.

— Толкова се радвам да те видя след дългата ни раздяла.

— И аз се радвам да ви видя.

„За последен път“, помисли си Рейко.

— Трябва да ти кажа нещо важно.

— Така ли? Е, и аз имам да ви казвам нещо важно.

Тъй като Сано вече бе отхвърлил и обидил дворцовия управител, Рейко реши, че не е възможно да влоши повече нещата, като стореше същото със съпругата му. Канеше се да ѝ каже точно какво мислеше за нея, и да се отърве веднъж завинаги.

— Нося съобщение от съпруга си — рече госпожа Янагисава.

— За мен ли? — изненадано попита Рейко. Не можеше да пренебрегне съобщение от дворцовия управител. — И какво е то?

Госпожа Янагисава сграбчи ръцете ѝ и я дръпна, тъй че двете коленичиха на пода. Рейко усети, че гостенката ѝ трепери, а ръцете ѝ бяха влажни и горещи. Състоянието ѝ очевидно се дължеше на нещо повече от обичайната ѝ лудост. Рейко застана нащрек.

— Съпругът ми иска от теб две услуги — започна госпожа Янагисава. Първо, трябва да убедиш мъжа си да оповести, че главният старейшина Макино е бил убит от Дакуемон.

Рейко се ужаси. Въпреки че много от постъпките на госпожа Янагисава бяха стъписващи, не бе подготвена за подобна вест.

— Мога да се досетя защо почитаемият управител иска Дакуемон да бъде обвинен в убийството на главния старейшина Макино. Но защо е решил да поиска тази услуга точно от мен?

— Той знае, че имаш голямо влияние върху сосакан сама — отвърна госпожа Янагисава. — И тъй като двете сме близки приятелки, ме изпрати от негово име.

Рейко все още не можеше да се съвземе.

— Но защо смята, че бих поискала подобно нещо от съпруга си?

— Той знае, че го обичаш и му желаеш доброто. За него ще бъде най-добре да обяви един мъртвец за убиец на главния старейшина Макино. Кой може да каже дали Дакуемон действително не е виновен? Освен това не може да бъде наказан или да създаде неприятности. Със сигурност можеш да убедиш съпруга си да постъпи, с както е най-добре за него, за теб и за сина ви.

Госпожа Янагисава говореше толкова уверено, сякаш представяше най-основателните доводи на света. Усмихна се, напълно убедена в съгласието ѝ. Нима действително допускаше, че Рейко би помолила Сано да съдейства в този пъклен план за унищожаване на справедливостта в съюз с покварения управител!

Рейко бе потресена от безочията на гостенката си.

— Каква е втората услуга, която иска управителят?

Госпожа Янагисава хвърли поглед през вратата към коридора, по който сновяха детективите и прислугата. Даде знак на събеседницата си да се наведе още повече към нея и когато Рейко неохотно се подчини, прошепна в ухото ѝ:

— Иска да убиеш владетеля Мацудайра.

Рейко не вярваше, че госпожа Янагисава би могла да я изненада с още нещо. Ала като се отдръпна назад, осъзна, че е подценила както

нея, така и управителя. Изглежда, госпожа Янагисава си бе проправила път в живота на съпруга си и бе станала негова помощница в злините. Молбата бе толкова възмутителна, че изглеждаше абсурдна. Рейко неволно се изсмя.

Госпожа Янагисава също се засмя доволно. Невзрачните ѝ черти изведнъж се оживиха и лицето ѝ придоби по-мек, почти красив вид.

— Чудесна идея, нали? — рече тя, изтълкувала погрешно реакцията на Рейко. — Ако владетелят Мацудайра умре, фракцията му ще се разпадне. Неприятностите ще свършат. А ти си идеалният човек, който може да ни отърве от владетеля Мацудайра. Умна си, умееш да си служиш сърчно с меча, а и убийството не е нещо ново за теб.

По време на плена им при краля дракон Рейко бе убила при самозащита няколко от мъжете — това бе станало пред очите на госпожа Янагисава.

— Съпругът ми казва, че ще те преоблече като проститутка и тайно ще те вмъкне в лагера близо до бойното поле, където Мацудайра се среща с генералите си. Можеш да го намушкаш и да избягаш.

Госпожа Янагисава сграбчи ръцете ѝ и ги притисна към гърдите си.

— Моя най-скъпа, безценна приятелко! Толкова се радвам, че ще направиш тези услуги на съпруга ми!

— Нищо подобно! — отсече Рейко и дръпна ръце. — Това, че дворецовият управител очаква съпругът ми да заговорничи с него, а аз да убивам в услуга на целите му, е оскърбление! Никога няма да погазим честта си с подобни постъпки. Никога няма да извърша подобно престъпление. Можете да му предадете думите ми!

Задоволството, изписано върху лицето на госпожа Янагисава, отстъпи място на изненада. Тя млъкна за момент, сякаш неспособна да подреди мислите си.

— С твое позволение ще ти припомня разследването на убийството в Мияко — рече. — Там дворецовият управител уби човек, за да спаси живота на съпруга ти. Ако не беше той, сега щеше да си вдовица. Дължиш му една смърт.

В това имаше известна логика. Обществото се крепеше на услуги и задължения, а Янагисава явно бе твърде отчаян, след като смяташе, че има основание да иска от нея отплата за спасяването на Сано. Рейко предположи, че е изчаквал подходящ случай да си поиска дълга.

— Да убиеш, за да спасиш живот, е едно — рече тя, — а политическото убийство — съвсем друго, дори и дворецовият управител да не прави разликата. Няма да извърша подобно нещо.

Искрящите очи на госпожа Янагисава помръкнаха от тревога.

— Но... той иска тези услуги от теб. А желанията му... трябва да се изпълняват.

Гласът на госпожа Янагисава вече не звучеше толкова уверено.

— Не и от мен, нито пък от съпруга ми — твърдо заяви Рейко, кипейки от гняв заради всички злини, които Янагисава бе сторил на Сано. — Почитаемият дворецов управител може сам да си свърши мръсната работа и да не ни замесва. Това е моят отговор на молбата му, макар че според мен тя изобщо не заслужава такъв.

— Но ако му кажа, че няма да изпълниш това, което иска от теб... съпругът ми ще се ядоса на мен.

В гласа на госпожа Янагисава се прокрадна страх.

— Това е ваш проблем, а не мой — отвърна Рейко.

— Щом не искаш да го направиш заради управителя... — госпожа Янагисава се поколеба и я погледна умолително. — Ще го направиш ли заради мен? Защото сме приятелки?

Гневът на Рейко забушува с нова сила при мисълта за всичко, което ѝ бе причинила госпожа Янагисава под маската на приятелството.

— Смятате, че ви дължа услуга, след като се опитахте да убиете сина ми, а после и мен? След всичко това все още имате наглостта да се наричате моя приятелка? — Рейко се изсмя презрително.

Госпожа Янагисава се изненада. Седеше сковано, с отворена уста и се взираше с невиждащи очи в Рейко. Или бе забравила опитите си за убийство, или пък никога не ги бе признавала.

— А ето какво възнамерявах да ви кажа аз — продължи Рейко, увлечена от връхлетелите я чувства. — Не сме приятелки. Никога не сме били. Търпях вас и атаките ви към мен само защото се боях, че ще стане още по-лошо, ако не го сторя. Но това е краят. Махай се от дома ми, зла, завистлива, безумна жено! Вземи молбата на съпруга си и му я запрати обратно в лицето. И повече не се приближавай до мен и семейството ми!

Госпожа Янагисава потрепери, сякаш Рейко ѝ беше ударила плесница. Поруменелите ѝ страни изведнъж пребледняха. Очите ѝ се

наляха със сълзи. Тя се изправи и залитна, сякаш внезапно бе ослепяла. Рейко изпита съжаление, което развали удоволствието ѝ от това, че най-сетне ѝ бе казала какво мисли. Жестоките думи очевидно бяха засегнали жената, разбивайки илюзиите ѝ за приятелството им.

В следващия миг обаче странна вътрешна енергия преобрази госпожа Янагисава. Трескавата руменина отново се върна върху страните ѝ. Тялото ѝ сякаш се разду и се залюля като на змия, готвеща се за нападение. Очите ѝ, вперени в Рейко, заблестяха, изпълнени с омраза и ярост. Като че ли цялата лудост и злоба, скрити дълбоко в нея, бяха излезли на повърхността.

— Съжалявам, че си толкова зле настроена към мен!

В дрезгавия ѝ глас се прокраднаха отмъстителни и заплашителни нотки. Устните ѝ се разтеглиха в зловеща усмивка. — Но трябва да изпълниш желанията на съпруга ми.

— Вече ти казах, че няма да го сторя — заяви Рейко, макар внезапно да изпита страх от гостенката си.

— Ако не го направиш, ще кажа на съпруга ти всичко, което се случи между теб и краля дракон.

— Моля? — объркано попита Рейко.

— Ще му кажа, че си се влюбила в краля дракон — продължи госпожа Янагисава. — Ще му кажа, че съм ви видяла да се любите страстно в двореца.

— Но ти не си видяла нищо подобно! — възкликна недоумявайки Рейко. — Защото не се е случило.

Зловещата усмивка не слизаше от лицето на госпожа Янагисава.

— Кой, освен теб може да потвърди това? Кралят дракон е мъртъв. Съпругът ти няма как да знае какво се случи на онзи остров, защото не беше там. Аз и обаче бях.

Рейко най-сетне проумя намеренията на гостенката си.

— Опитваш се да ме подчиниш на волята на дворцовия управител, като ме заплашваш, че ще наговориш на съпруга ми куп лъжи за мен — отвращението от госпожа Янагисава само засили решимостта ѝ да не отстъпва. — Е, няма нужда да си хабиш думите. Нищо няма да излезе. Съпругът ми знае, че винаги съм му била вярна.

Неприятен дрезгав смях заклокочи в гърлото на госпожа Янагисава.

— Напълно ли си сигурна? Ще рискуваш ли прекрасния си брак, залагайки, че ще повярва на теб и дори няма да пожелае да ме изслуша?

— Разбира се, че ще повярва на мен.

И все пак я обзе ужас, когато в сърцето ѝ се забиха ноктите на съмнението. Така и не бе разказала на съпруга си какво се бе случило между нея и краля дракон. Сано няколко пъти бе намеждал, че би желал да разбере, но тя все избягваше разговора. Нежеланието ѝ да се върне към онези кошмарни мигове и да сподели какво бе сторила в стремежа да извоюва свободата си, беше толкова силно, че тя бе оставила всичко на въображението на Сано. Сега ѝ се прииска да му бе разказала цялата история, защото не бе и наполовина толкова ужасна колкото онази, която госпожа Янагисава бе съчинила. Потайността на Рейко бе събудила подозренията на Сано, които злостните клевети на госпожа Янагисава само щяха да подхранят.

— Смятам, че мога да убедя съпруга ти да ми повярва — заяви гостенката. — Мъжете имат силно развито чувство за собственост и са ревниви. Не им се нрави мисълта, че жена им може да е дала ласките си на друг. Освен това са подозрителни. Един намек за изневяра е достатъчен да погуби доверието им. Но не е нужно да спорим кой е прав — аз или ти. Просто ще разкажа на съпруга ти моята история за теб и краля дракон и ще видим какво ще се случи.

— Стой настрана от съпруга ми! — кресна ужасена Рейко.

Госпожа Янагисава отново се изсмя.

— Май не си чак толкова сигурна в него все пак. Мислиш ли, че ще се ядоса дотолкова, че да се разведе с теб, задето си му изневерила? Страхуваш ли се, че ще те изхвърли от къщи и никога вече няма да видиш сина си?

Беше улучила право в целта. Сано бе разумен мъж, но въпреки това Рейко не можеше да предвиди как щеше да реагира на приказките на госпожа Янагисава. Той беше наясно, че Рейко крие нещо за преживяванията си в двореца на краля дракон. Никой, освен нея не можеше да опровергае госпожа Янагисава. Мидори и господарката Кейшо не бяха видели какво се бе случило между Рейко и похитителя им. Хората на краля дракон бяха мъртви. А доверието на Сано във верността на Рейко никога досега не бе поставяно на изпитание. Възможно бе да реши да ѝ отмъсти. Но дори да не го стореше, бракът

им никога вече нямаше да бъде същият. Рейко мислено се закле повече да няма тайна от Сано. Клетвата ѝ обаче бе малко позакъсняла и в момента не можеше да ѝ помогне.

— Ще поема риска съпругът ми да повярва на теб и да ме накаже — престори се на уверена Рейко и скръсти ръце. — Няма да го убеждавам да заговорничи с управителя. Няма да убия владетеля Мацудайра дори за да спася брака си.

Госпожа Янагисава впи обезумял поглед в Рейко.

— Владетелят Мацудайра иска да узурпира властта на шогуната. Той е предател и се опитва да унищожи собствения си братовчед. Заслужава да умре. Нима бракът ти не е по-ценен от живота му?

— Нищо не може да ме накара да манипулирам съпруга си или да убивам хладнокръвно — заяви Рейко.

И все пак, докато потъваше все по-дълбоко в този кошмар, едно гласче от дъното на съзнанието ѝ нашепваше, че животът на владетеля Мацудайра и доброто име на клана му са твърде ниска цена за спасяването на брака ѝ. Не го познаваше, нито я беше грижа за него. Рейко се ужаси от собствените си мисли. Но първичната, водена от егоизъм част от характера ѝ я подтикваше да жертва всичко, за да запази съпруга, когото обичаше. Убеждаваше я, че госпожа Янагисава е права и Япония ще бъде по-добре без владетеля Мацудайра. Уверяваше я, че ще постъпи я добре, ако направи услуга на шогуната и убие неговия разкъсан от амбиции братовчед. Рейко си представи как отива в лагера облечена в крещящи одежди на проститутка и се промъква в палатката на владетеля Мацудайра, стиснала кинжал в ръка. Госпожа Янагисава се ухили лукаво.

— Достатъчно умна си, за да убиеш владетеля Мацудайра и да избягаш. Съпругът ти никога няма да узнае. Дворцовият управител няма да му каже. Нито пък аз.

Съвестната, разумна част от нея я убеждаваше, че ако убиеше владетеля Мацудайра, дори и да се измъкнеше безнаказано, до края на живота си щеше да носи вината за нечия смърт. А убийството на член от клана Токугава само по себе си, вече бе държавна измяна, дори и владетелят Мацудайра да бе смятан за предател. Нещо повече, Рейко прекрасно знаеше, че не можеше да има доверие нито на госпожа Янагисава, нито на дворцовия управител. Ако веднъж позволеше да я

изнудят, щеше да се постави в тяхна власт и да бъде на тяхно разположение винаги.

— Няма да се подчиня. Напусни дома ми незабавно! — заяви Рейко.

Гласът ѝ не прозвуча особено убедително. Госпожа Янагисава усети колебанието ѝ и я погледна едва ли не с умиление.

— Ще си тръгна и ще ти дам време да помислиш — рече тя. — Ще очаквам решението ти до довечера.

Очевидно бе убедена, че Рейко ще капитулира. Разтърсена и ужасена, Рейко бе изправена през избора да извърши убийство и държавна измяна или да загуби всичко, което бе от значение за нея.

— Но дори аз да реша да изпълня желанието на дворецовия управител, съпругът ми ще откаже да припише на Дакуемон убийството на главния старейшина Макино. Не виждам как бих могла да го убедя.

— Това е твой проблем, не мой.

Госпожа Янагисава се усмихна победоносно, обърна се и излезе от стаята.

ГЛАВА 29

Задъхана и развълнувана, госпожа Янагисава пристигна пред кабинета на съпруга си. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите; виеше ѝ се свят от въодушевление. Тя бутна вратата и се препъна в прага. Седналият зад бюрото дворецов управител и коленичилите наоколо десетина служители я изгледаха неодобрително. В следващия миг обаче раздражението на съпруга ѝ отстъпи място на радостно вълнение. Той бързо освободи служителите, затвори вратата след тях и се обърна към нея.

— Имаш ли да ми казваш нещо?

— Направих го — задъхано промълви госпожа Янагисава. — Направих всичко, което поиска.

Живите му искрящи очи изпитателно се взряха в нея, търсейки признаци, че го лъже. Последвалата дълбока въздишка сякаш успокои духа му и прогони тревогата.

— Сега имам опора за бъдещето — рече той. — Която засилва контрола ми над настоящето.

Лицето му се отпусна в самодоволна екзалтирана усмивка.

— Сега съм в по-изгодна позиция. Победата е възможна.

Госпожа Янагисава жадно поглъщаше удоволствието му. Замаяна и горяща от нетърпение, зачака наградата си. По лицето на управителя внезапно премина сянка на съмнение.

— Но сигурна ли си, че Рейко ще съдейства?

— Сигурна съм.

Госпожа Янагисава бе напълно убедена, че една съпруга, която обичаше мъжа си, би сторила всичко, за да запази любовта му. Рейко скоро щеше да забрави възраженията си и да убие владетеля Мацудайра. Сосакан сама щеше да обяви Дакуемон за предател и убиец. Госпожа Янагисава щеше да сподели триумфа на съпруга си. Заради това си заслужаваше да понесе всичко, което ѝ се бе случило.

Преди посещението си при Рейко госпожа Янагисава бе изживяла мъчителни колебания. Съзнаваше, че, принуждавайки Рейко

да извърши това зло, щеше с да загуби приятелството ѝ. Колко самотна щеше да се чувства без Рейко! Смелостта замалко да ѝ изневери. А после Рейко ѝ бе наговорила такива ужасни неща. Омразата надделя над обичта към приятелката ѝ. Рейко заслужаваше да страда.

— Много добре — рече той успокоен. — Сега просто трябва да оставя събитията да следват своя ход. Има ли нещо друго?

Бе забравил за наградата ѝ, отчаяно осъзна госпожа Янагисава.

— Каза, че ако аз... — заекна тя. — Обеща ми, че ще...

— Каква добра памет имаш.

По лицето на управителя се изписа раздразнение. Госпожа Янагисава долови, че съпругът ѝ си мисли за всички други по-важни неща, които трябваше дар свърши, вместо да бъде с нея.

— Добре. Обещанието си е обещание. Заслужи си лакомството. Ела с мен.

Госпожа Янагисава бе твърде отчаяна, за да се обиди от отношението му. Докато страстта я завладяваше неумолимо, тя последва съпруга си в спалнята му. Вътре бе мрачно и студено, ала госпожа Янагисава дори не забеляза. Тръпнеше от нетърпение, а докато наблюдаваше как управителят отвори един с шкаф, извади футона си и го хвърли на пода до нея. Приближи, погали бузата ѝ, устните, шията. Макар да долавяше, че ласките му са напълно механични, госпожа Янагисава потръпна от възбуда. Желанието заля като тежка сладка течност гърдите и слабините ѝ. Мъжът ѝ разтвори робата ѝ и я пусна на пода. Студът плъзна по кожата ѝ, но топлината отвътре надделя, докато ръцете му се плъзгаха по цялото ѝ тяло.

— Моля те — прошепна тя и се притисна към него.

Той я остави да развърже колана му и да погали голите му, гладки и мускулести гърди. С треперещи пръсти тя свали препаската, покриваща слабините му. Липсата на желание и възбуда у него не я обезкуражи, и тя коленичи. Пое члена му в уста и започна да го гали. Усети как се втвърди под кадифената кожа и запулсира под ласките на езика и пръстите ѝ. Той изстена и притвори очи от удоволствие. Остави я да му се наслаждава, докато тя се отпусна по гръб на футона, задъхана от желание, и протегна ръце към него. Обкрачи я и погали раменете ѝ, езикът му се плъзна по зърната ѝ, а пръстите му чертаеха горещи влажни окръжности между бедрата ѝ. От гърлото ѝ се изтръгнаха стонове, когато я издигна до висините на чувственото

удоволствие, които бе доближила с него преди два дни. Страстта я подлуди. Изпиваше го с поглед. Ръцете ѝ трескаво се плъзгаха по тялото му в стремежа ѝ да го почувства изцяло. Със задоволство зърна същото желание, отразено в очите му, долови учестеното му дишане. Нетърпеливо разтвори бедра. Той се приведе, притисна я и проникна в нея.

Плъзна се навътре и тя усети движенията му в себе си за първи път от десет години, след като бяха заченали Кикучо! Стенейки от страст, тя се извиваше и повдигаше под него. През сълзи зърна лицето му. Очите му бяха затворени, главата му се отметна назад, когато проникна още по-дълбоко. Осъзна, че не желае да я гледа, за да не развали удоволствието си. Но обидата ѝ бързо отмина. Тялото ѝ сякаш се топеше в пламъци от желание. Удоволствието ѝ достигна връхната си точка. Разтърсиха я мощни вълни на екстаз. Тя извика от възторг и наслада, каквито не бе и подозирала, че ще изпита. После се разрида от признателност и прегърна съпруга си. Притисна го към себе си, жадувайки да усети екстаза му също толкова силно, колкото и своя.

Движенията му станаха по-силни и по-бързи, мускулите му се напрегнаха. Изведнъж той се отдръпна и излезе от нея. Изстена, изви гръб и изля семенната си течност върху корема ѝ. Докато мъжът все още тръпнеше в наслада, тя си даде сметка, защо бе излязъл, преди да достигне края: не искаше друго дете идиот.

Щастието ѝ бе удавено в унижение. Стаята изведнъж стана студена — топлината от възбудата се бе стопила, пламъкът на страстта бе угаснал. Госпожа Янагисава се почувства измамена от съпруга си. Съжали, че заради него бе съсипала приятелството си. Вече не можеше дори да потърси утешение при Рейко. А кървавото петно на вината ѝ никога нямаше да се отмие. За да удовлетвори желанията на този мъж, бе обрекла душата си на вечни мъки в ада.

Дворцовият управител се отпусна до нея. Подпря се на лакът и ѝ се усмихна.

— Беше хубаво — рече и тя осъзна, че говори не само за задачата, която бе изпълнила, но и за секса, на който току-що се бяха наслаждали. — Обичам те — прошепна.

Думите напълно заличиха болката, която ѝ бе причинил. Тя заплака от радост. Най-сетне бе спечелила любовта му! Заслужаваше си всички злини, които бе сторила; нямаше значение, какво бе

рискувала и загубила. Очакваше я лъчезарно бъдеще. Дворцовият управител щеше да ѝ стане истински съпруг и истински баща на дъщеря им. Точно както бе обещал. Щеше да управлява Япония; тя щеше да му помага винаги когато можеше и когато бе необходимо. В този момент дори Рейко не се радваше на такова щастие.

* * *

Квартал Канда бе разположен откъм североизточната страна на крепостта Едо. Бе удобен за седалище на политическата власт и бе населен предимно с търговци, дошли от Централна Япония да търсят щастиято си. Бояджии, ковачи, дърводелци, мазачи, майстори на мечове и производители на свещи населяваха различни райони на Канда, но не всички жители се занимаваха с печеливша или законна търговия. По брега на река Канда имаше множество коптори, населени с просяци и бездомници, както и район, известен като свърталище на най-низшата класа проститутки — скитащите нощни птици. Тук един благородник можеше да намери убежище от двора на Токугава; можеше да живее анонимно сред хора далеч под неговата класа, твърде заети с борбата си за оцеляване, за да му обръщат особено внимание.

Сано пристигна на улица „Цукеги“, придружаван от Хирата, отряд детективи, Отани, Ибе и хората им. Улицата бе кръстена на стоката, която се продаваше тук — талисмани срещу пожар, най-ужасното природно бедствие в Едо. В магазините бяха изложени малки фигурки, изработени от дърво. Жилищата бяха над магазините. Прозорците бяха защитени с решетки, а порутените балкони се свиваха под надвисналите стрехи. Сано и спътниците му слязоха от конете и ги завързаха пред средната сграда от западната страна на улицата, където се намираше тайното жилище на Дакуемон.

Входът на сградата бе откъм малка уличка, в която бяха опънати няколко въжета с изпрани дрехи.

Сано и Хирата изкачиха скърцащите дървени стъпала до жилището на Дакуемон, а спътниците им останаха да чакат долу. Макар Хирата да бе установил, че къщата е празна, Сано почука на вратата, тъй като Ибе и Отани го наблюдаваха и той трябваше да се държи така, сякаш не знаеше нищо за къщата и нямаше представа, кой

може да е вътре. Никой не отговори. Сано натисна бравата, но вратата се оказа заключена. Когато обаче двамата с Хирата я блъснаха силно, резето поддаде. Ибе и Отани бързо изкачиха стълбите и ги последваха в къщата. Първата стая беше кухня с огнище, няколко домакински съдове и прибори.

— Който и да живее тук, явно не готви често — отбеляза Ибе.

Минаха през плъзгащата се преграда и се озоваха в голяма стая. Вътре подът бе покрит с татами, имаше вградени шкафове и черен дървен сандък, украсен с изящна дърворезба. Виждаха се няколко мангала с пепел; върху червена лакирана масичка бяха подредени няколко чаши и порцеланова гарафа за саке. Пред писалище, изработено от черно лаково дърво със златни флорални инкрустации, се мъдреше копринена възглавница. В единия ъгъл имаше голяма метална вана, прикрита от параван с картина на водопад. Подобно луксозно обзавеждане изглеждаше не на място за мизерната улица „Цукеги“.

— Обича да му е удобно — обади се Отани, след като в един от шкафовете откри сгънати копринени завивки и дрехи.

Ибе се вгледа в паравана.

— Това не е никак евтино. Явно собственикът има пари.

Сано притеснено се запита дали Ибе и Отани щяха да открият чия е била тази къща и какво щеше да се случи тогава. Но Дакуемон явно не бе оставил никакви очебийни улики за самоличността си. Сано и Хирата откриха две по-малки стаи без никакво обзавеждане. Върнаха се в основната стая, където Отани бе отворил сандъка. Вътре имаше стойка с два меча.

— Който и да е той, очевидно е самурай — рече Ибе.

Отани извади дългия меч и се намръщи озадачен:

— Този дракон на дръжката ми изглежда познат. Сигурен съм, че съм го виждал някъде... но къде?

Сано погледна към Хирата, за да му подсказе, че трябва да приключат претърсването, преди Отани да си спомни, че е виждал племенника на господаря си да носи меч. Докато Хирата претърсваше шкафа, Сано отвори капака на писалището. Вътре откри пособия за писане, множество златни монети и купчина бяла оризова хартия. Прехвърли листата и откри, че всички са празни, с изключение на последния, на който имаше надраскана бележка.

— Какво е това? — попита Ибе и надникна през рамото на Сано.
На бележката пишеше:

Макино
Сто кована^[1] предварително.
Сто след това.
Последно плащане на следващия ден в „Плаващата
чайна“.

Сано бе обзет от радостно вълнение:

— Ако не греша, това означава, че авторът на бележката е наел някого да убие главния старейшина Макино.

Ако беше прав, човекът, наел убиеца, трябваше да е Дакуемон. И все пак задоволството, че е разкрил престъплението, бе помрачено от безпокойството за последствията. Ако изобличеше Дакуемон като човека, отговорен за смъртта на Макино, после какво следваше? Дворцовият управител Янагисава щеше да остане доволен от опозоряването на клана Мацудайра. Владетелят Мацудайра щеше да погне Сано, жаден да пролее кръвта му... стига Сано изобщо да оцелееше, след като бе пренебрегнал заповедите на копоите си да не разследва Дакуемон и по този начин да забърка господарите им в престъплението.

— Но кой е убиецът? И кой го е наел? — попита Ибе.

Отвън се чу скърцане и всички млъкнаха, заставайки нащрек. Някой изкачваше стъпалата. Сано и Хирата измъкнаха мечовете си и застанаха от едната страна на вратата към кухнята. Ибе и Отани също измъкнаха оръжията си и застанаха от другата. Напрежение изпълни стаята. Сано чу входната врата да се отваря. Стъпките прекосиха кухнята и на прага на гостната се появи самурай.

— Стой! — заповяда той и се хвърли напред, насочил острието си към самурая.

Хирата, Отани и Ибе го последваха. Самураят се втрещи. Ококори очи и застина от ужас, когато четирите остриета опряха в гърлото му. Ръката му се плъзна към собственото му оръжие.

— Не се и опитвай! — спря го Сано.

Самураят преглътна мъчително и протегна ръце с дланите нагоре в знак, че се предава. Беше млад, едва прехвърлил двайсетте, с масивна челюст, нисък и набит. Копринените дрехи и скъпите мечове говореха, че е от висшите кръгове на обществото.

— Кой си ти? — попита Сано.

Преди самураят да отговори, Отани възкликна:

— Кубо сан!

По лицата и на двамата се изписа изненада.

— Какво правиш тук?

— Отани сан — промълви самураят с облекчение, че вижда познат човек. — Моля ви, не ме наранявайте! Позволете ми да обясня!

— Откъде се познавате? — попита Сано, изненадан на свой ред, докато всички прибираха оръжията си в ножниците.

— Той беше васал на Дакуемон — отвърна Отани, сетне се обърна към младия самурай: — Определено се налага да обясниш.

Сано зърна недоверието, изписано върху лицето на Хирата. Пригответи се за това, което щеше да последва.

— Дойдох да взема парите и мечовете, които Дакуемон бе оставил тук — рече Кубо. — Реших, че трябва да ги дам на семейството му.

— Това място е било собственост на Дакуемон?

Отани се взря изненадано в Кубо, сетне огледа отново стаята.

— Ами... да — притеснено отвърна Кубо. — Само няколко от хората му знаехме. Не трябваше да казваме. Но след като е мъртъв, предполагам, вече няма значение... нали?

Настъпи кратко мълчание, изпълнено с напрежение, докато Отани и Ибе осмисляха новината. Сетне Отани рече:

— Това са мечовете на Дакуемон. Знаех си, че съм ги виждал някъде — той грабна бележката от Хирата.

— Дакуемон ли е написал това?

Кубо погледна бележката.

— Прилича на неговия почерк.

Ибе изведнъж проумя всичко и реши да се възползва от ситуацията.

— Дакуемон е наел убиец. Той стои зад убийството на главния старейшина Макино.

— Не! — ужасено възкликна Отани. — Не може да бъде!

— Това място е било на Дакуемон. Той е написал бележката — изтъкна Ибе.

— Но... възможно е да сме я изтълкували погрешно — възрази Отани.

— И какво друго тълкувание може да съществува? — настоя Ибе.

Отани понечи да отговори, сетне поклати глава.

— Нещо нередно ли казах? — попита тихо Кубо.

— Вземи парите и мечовете и си върви — рече Сано. — Забрави какво се е случило тук.

Кубо си тръгна.

— Почакайте само управителят Янагисава да чуе за това — злорадо рече Ибе. — Колко ще се зарадва да научи, че виновник е племенникът на владетеля Мацудайра.

— Но... — объркан, Отани поде: — Ти няма да кажеш на дворцовия управител. Договорихме се да не замесваме господарите и фракциите в разследването на убийството... нали? И се разбрахме, че една от жените трябва да бъде обвинена за двете престъпления. Не можем да изобличим Дакуемон като убиец и предател!

Сано осъзна, че Отани се ужасява от реакцията на владетеля Мацудайра и гнева на шогуна. Тъй като Дакуемон бе мъртъв и не можеше да бъде наказан, кланът и привържениците му щяха да платят за престъплението му.

— Това променя всичко — рече Ибе и измъкна бележката от ръцете на Отани. — Съгласих се на уговорката, защото смятах, че ще бъде във взаимен интерес и че която и да е от двете жени може да е извършителят, колкото и всеки друг. Но след като знаем, че не е така, не мога да позволя невинен човек да бъде наказан за убийството на приятеля и съюзник на господаря ми, а кланът Мацудайра да се измъкне безнаказано. Нито пък мога да скрия толкова важна информация от управителя Янагисава.

Мъжът очевидно имаше някакво чувство за чест и дълг, но само когато можеше да извлече полза от тях, заключи Сано. Сблъсъкът на интереси бе разрушил съюза между надзорниците му. Отани стоеше застинал от ужас, докато партньорът му не само бе развалил споразумението, но и възнамеряваше да нанесе съкрушителен удар върху господаря му.

— Поздравления за разкриването на убийството на главния старейшина Макино — обърна се Ибе към Сано. — Да вървим да съобщим новината в замъка Едо.

— Не! — изкрещя Отани.

Обзелата го ярост изведнъж го извади от вцепенението и той отчаяно се обърна към Сано:

— Заповядвам ти никога да не споменаваш какво сме открили тук. Заповядвам ти да арестуваш Окицу или Агемаки!

Настъпи зловеща тишина. Никой не помръдваше.

— Идваш ли? — обърна се Ибе към Сано.

— Още не — отвърна Сано. — Няма достатъчно доказателства за вината на Дакуемон.

Ибе го изгледа озадачено, а Отани — с надежда.

— Какви ги говориш? — размаха бележката Ибе. — Това е написано от Дакуемон и разкрива уговорката му с убиеца. Какво още ти трябва?

— Доказателство, че бележката е истинска — отвърна Сано.

— Това, че изглежда написана с почерка на Дакуемон и бе намерена в къщата му, не означава нищо — нетърпеливо се намеси Отани. — Възможно е някой да я е фалшифицирал и подхвърлил тук.

— Да не би да подлагаш на съмнение доказателството, защото се боиш от реакцията на владетеля Мацудайра? — обърна се Ибе към Сано.

— Не — отвърна сосакан сама.

Мисълта за гнева на владетеля Мацудайра бе достатъчно основание за колебание относно изобличаването на Дакуемон. А и Сано не гореше от желание да помогне на управителя Янагисава да спечели надмощие.

— Трябва да съм сигурен, че съм разкрил истинския виновник за убийството на Макино. Дори ако бележката не е подхвърлена и съдържанието ѝ е точно такова, каквото си мислим, твърде много въпроси остават без отговор.

— Какви например? — попита Ибе.

— Например кой е убиецът — отвърна Сано. — Ако действително съществува, трябва да бъде открит. Той може да потвърди, че Дакуемон го е наел. И е виновен не по-малко от Дакуемон. Трябва да бъде заловен и наказан.

— И как е успял да се промъкне в имението на Макино и да го убие незабелязано — добави Хирата.

— И какво крият останалите заподозрени във връзка с убийството — продължи Сано, убеден, че всички са изиграли някаква роля в събитията през онази нощ. — И каква роля тук играе парфюмираният ръкав.

— Какво значение имат тези неща, след като можеш да приключиш разследването и да изпълниш дълга си към шогуна? — възрази Ибе. — И какво ме е грижа, след като можем да зарадваме господаря ми с решението, че Дакуемон е виновен за смъртта на Макино?

— След време може да се случи нещо, което да докаже обратното — рече Сано. — Нима искаш да поемеш риска да си навлечеш гнева на владетеля Мацудайра и да го предизвикаш да отмъсти на теб и управителя Янагисава, задето сте опетнили репутацията на клана му?

Ибе се поколеба и прехапа устни. Сано можеше да се обзаложи, че страхът му в крайна сметка ще надделее.

— Добре. Печелиш — рече най-сетне Ибе. — Но как смяташ да откриеш нужните доказателства?

— Можем да започнем от „Плаващата чайна“ — отвърна Сано.

— Да вървим тогава.

Ибе пое към вратата заедно със Сано и Хирата.

— Забранявам! — викна Отани, вкопчен в остатъците от авторитета си.

— Ако искаш, можеш да дойдеш с нас — заяви му Ибе, — но не можеш да ни спреш.

Отани с неохота ги последва навън.

[1] Старинна японска златна монета — Б.пр. ↑

ГЛАВА 30

Рейко пътуваше в паланкина си по прохода, който вървеше нагоре по хълма и водеше от административния квартал към двореца. Докато носачите ѝ се уговаряха къде да завият, и спираха при пропускателните пунктове, мисълта ѝ за кой ли път се връщаше към разговора ѝ с госпожа Янагисава. Тя отчаяно търсеше начин да избегне изнудването и разрухата.

Моментът, в който си бе помислила да се подчини на госпожа Янагисава, бе отминал. Съвестта бе надмогнала личния интерес. Не можеше да се намеси в разследването на Сано заради дворцовия управител. И никога не би могла да убие владетеля Мацудаира. След като си бе дала сметка за това, трябваше по някакъв начин да предпази брака си от госпожа Янагисава.

Най-простият начин би бил да каже на Сано истината за случилото се между нея и краля дракон, преди госпожа Янагисава да я изпревари. Но и да го стореше, той пак можеше да повярва на нея. Дори и да не се разведеше, повече никога нямаше да ѝ има доверие. Любовта им щеше да бъде съсипана безвъзвратно. Рейко осъзнаваше, че чувствата помежду им бяха по-малко важни от необходимостта да се противопостави на злините, които госпожа Янагисава бе поискала от нея, но въпреки това наред с детето ѝ те бяха най-важното нещо в живота ѝ.

После ѝ хрумна да злепостави госпожа Янагисава по такъв начин, че Сано повече да не ѝ вярва, каквото и да му каже. Но съпругът ѝ вече знаеше от самата нея, че госпожа Янагисава е ревнива, коварна и измамна умопобъркана, но дори това не изглеждаше достатъчно, за да обезсили лъжите ѝ. Сано не беше свидетел на опитите ѝ да убие Масахиро или Рейко. Един намек, пораждащ съмнение в честността на Рейко, можеше да го подтикне да си помисли, че Рейко бе измислила тези опити за убийство, както и своята версия на историята за краля дракон. Въпреки всички тези проблеми тя продължаваше да смята, че

най-добрата защита можеше да се постигне, като изложи госпожа Янагисава... и завинаги я изхвърли от живота си. Но как да го стори?

Тя мина през една порта и се озова в градина с вишневи дръвчета, чиито голи черни клони изглеждаха така, все едно повече никога нямаше да цъфнат. Носачите оставиха паланкина ѝ пред вътрешното крило — онази част от двореца, където живееха наложниците на шогун, роднините му от женски пол и тяхната прислуга. Рейко си наложи да забрави личните си проблеми и да се съсредоточи върху разследването на убийството. Тя слезе от паланкина и побърза към двамата пазачи пред една от вратите, която въвеждаше в комплекс от постройки, наполовина изградени от дърво и свързани помежду си с керемидени покриви.

След като се представи на пазачите, тя заяви:

— Искам да се видя с мадам Ери.

Скоро след това на вратата се появи Ери.

— Почитаема братовчедке Рейко! — възкликна тя с приветлива усмивка. — Колко се радвам да те видя!

Ери бе слаба жена на средна възраст, с боядисани в черно коси и изпито лице. Някогашна наложница на предишния шогун, понастоящем тя бе втора по ранг дворцова служителка във вътрешното крило. Носеше подплатена пелерина, наметната върху синьото кимоно, което съответстваше на поста ѝ.

— Нуждая се от помощта ти — каза Рейко, прескачайки формалните любезности. — Можеш ли да ми отделиш минутка да поговорим?

— Разбира се.

Рейко я подкани с жест и двете тръгнаха между вишневите дръвчета в пустата градина.

— Трябва да открия името на жената, с която е имал връзка Дакуемон — племенникът на владетеля Мацудайра. Можеш ли да ми го кажеш?

Върху приятното лице на Ери се изписа смущение. Както крачеха редом, тя внезапно спря наскред пътеката. Извърна поглед от Рейко и рече притеснено:

— Съжалявам, но не знам коя е.

— Мисля, че знаеш — възрази Рейко. — Ти разполагаш с поверителна информация за личния живот на висшето общество.

Ери бе прочута с това, че събираше сведения от съпругите, наложниците, слугините и останалите жени, свързани по някакъв начин със знатните люде.

— Добре, наистина знам как се казва. Но не мога да ти кажа.

Ери се обърна с лице към Рейко. В очите ѝ се четеше тревога. Рейко бе изненадана, защото Ери често ѝ бе помагала в различни разследвания.

— Но защо?

— Жената е задължена на ревнив необуздан мъж. Не искам да ѝ създавам неприятности.

— Ако се е срещнала с Дакуемон в „Знака на заслеплението“ и го е убила, тя си заслужава неприятностите.

Ери поклати глава.

— Не мога да допусна, че го е убила.

— Тогава дай ѝ възможност да опровергае подозренията и да докаже невинността си — каза Рейко. — Каж ми коя е, за да мога да разговарям с нея. Ако ме убеди, че не е убила Дакуемон, ще кажа на съпруга ми, че е невинна. И връзката ѝ никога няма да стане обществено достояние.

— А какво ще се случи, ако не успее да те убеди? — попита Ери, настоятелна в нежеланието си да отстъпи. — Ще я въвлечеш в разследването на сосакан сама. Хората му ще я накажат, задето го е излъгала. С нея ще бъде свършено.

— Както би могло да се случи и с мен, ако съпругът ми не открие кой е убил Дакуемон — каза Рейко. — Нима ще прикриваш любовницата на Дакуемон за моя сметка?

В отчаянието си Рейко не изпитваше угризения да използва всякакви средства, за да умилостиви Ери.

— Нима ще жертваш родната си братовчедка, за да защитиш една жена, която може да е убила най-вероятния наследник на шогуната?

Върху лицето на Ери се изписаха чувство за вина и колебание. Тя сплете ръце и отпусна глава върху тях, сякаш се молеше за добра преценка. После се наклони към Рейко и прошепна в ухото ѝ:

— Името на жената е Госечи. Наложница е на владетеля Мацудайра. Сега ясно ли ти е защо връзката ѝ с Дакуемон трябваше да се пази в тайна?

„Плаващата чайна“ бе закотвена на брега на река Канда. Представляваше голяма лодка с дълъг, плосък и широк корпус и каюта от бамбукови летви с покрив от дъски. На закрепен на носа прът висеше червен фенер с изписано върху него име на заведението. Надолу по реката имаше още много подобни лодки, в които се помещаваха публични домове, пивници и комарджийници. Търсачите на удоволствия, които посещаваха тези места през топлите месеци, днес бяха малко. Пред неугледен плаващ бордей една запусната млада жена поздрави възрастен самурай. Весело трио от представители на простолудието се закачаха и се смееха на един мост, който водеше към складовете на отсрещния бряг. Фериботи и шлепове прекосяваха редовно мътната, набраздена от леки вълни повърхност.

Сано, Хирата, Ибе и Отани се спуснаха по пътеката покрай речния бряг към „Плаващата чайна.“ Войниците им останаха да ги чакат горе на склона. От чайната излезе гърбав мъж, облечен в сиво кимоно и гамаши, и побърза към Сано и спътниците му.

— Поздрави — каза той, сияейки, че ще го посетят клиенти с пари. — Добре сте дошли в скромното ми заведение. Заповядайте, влизайте.

— Аз бих пийнал едно — каза Отани намръщено.

В каютата, където имаше съдове със sake, един димящ мангал с дървени въглища и поднос с чаши. Сано, Хирата и надзорниците коленичиха върху оръфана сламена рогозка. Вътре беше почти толкова студено, колкото и навън, но бамбуковите стени поне предлагаха заслон от силния вятър. Собственикът им сервира загорято на мангала sake, след което се завъртя край тях. След като се представи като сосакан сама на шогуна, Сано му каза:

— Търся информация за двама души, които може да са идвали тук преди три дни. Единият е самурай.

И той описа Дакуемон.

— О, да — възкликна собственикът. — Помня ги. От доста време не бях имал клиент самурай... до днес.

— Интересува ме другият мъж — поясни Сано. — Искам да установя самоличността му. Да си чул как се казва?

— Не — отвърна собственикът, — но мога да ви кажа. Беше Кохейджи, актьорът от театър „Кабуки“.

— Кохейджи? — Сано почувства, че спътниците му бяха не по-малко изненадани от него. — Откъде знаеш?

— Той ми е любимият актьор. Ходя на всичките му пиеси. Щом го видях, веднага го познах. Само като си помисля, че такава звезда дойде да пие в моята чайна!

Сано поклати глава, докато изненадата отекваше в съзнанието му. В най-добрия случай бе очаквал да получи бегло описание на убиеца. Взе да разсъждава трескаво.

— Сигурен ли си, че е бил Кохейджи, а не някой, който само прилича на него?

— Напълно, господарю. Бих се заклел в живота си.

— А знаеш ли кой е самураят?

Собственикът поклати глава.

— Той не каза, а пък аз го виждах за пръв път.

— Разкажи ми какво правеха двамата?

— Когато Кохейджи пристигна, самураят вече беше тук и чакаше.

Изречението на собственика говореше, че той се питаше защо Сано се интересува от срещата на двойката, но не смееше да разпита един служител на бакуфу.

— И двамата изпиха по едно питие. Говореха толкова тихо, че не можах да чуя какво си казаха. Самураят подаде на Кохейджи кожена кесия. Кохейджи я отвори и изсипа от нея жълтици. През живота си не бях виждал толкова пари — в гласа на собственика прозвуча благоговение. — Сигурно са били сто кобана.

— После какво стана? — Сано си представи Дакуемон и Кохейджи, седнали на техните места, а между тях купчината искрящи жълтици.

— Кохейджи преброи парите. Прибра ги обратно в кесията и я мушна под наметалото си. После двамата си тръгнаха.

Сано благодари на собственика и му плати за питиетата, които той, Хирата и надзорниците бяха изпили. После четиримата се върнаха при войниците си на студения ветровит речен бряг.

— Значи Дакуемон е наел Кохейджи да убие главния старейшина Макино! — възкликна Хирата удивен.

— Така изглежда — отвърна Сано, — ако самураят, с когото се е срещнал Кохейджи, е бил наистина Дакуемон.

Присъщата му предпазливост не му позволяваше да прави прибързани заключения дори когато доказателствата бяха в тяхна полза.

— Убийството е било извършено или от член на домакинството на Макино, или по нареждане на някой отвън — отбеляза Хирата.

— Кой е разполагал с по-добра възможност да убие Макино от човек, на когото той е имал доверие, който е живеел с него? — подчерта Сано.

— Дакуемон вероятно е помислил за всичко това, когато се е спрял на Кохейджи — предположи Хирата.

— Може да е знаел, че Кохейджи е алчен за пари, и да го е подкупил да убие господаря си — допълни Сано.

— Може Дакуемон да му е предложил да стане негов покровител след смъртта на Макино — продължи с предположенията Хирата.

— Историята на Дакуемон, че Макино е преминал на страната на противника, е лъжа — каза Ибе убедено. — Очевидно не е успял да убеди Макино да се присъедини към фракцията на владетеля Мацудайра. Поръчал е на актьора да убие Макино, за да го извади от съвета на старейшините и да отслаби влиянието на дворцовия управител върху шогуна.

Отани се втрени в земята с наведена глава, унижен от новите доказателства, че племенникът на неговия господар бе умрял като престъпник. Изражението му бе стоическо, но от него подобно на зловоние се носеше страх за собствената му съдба.

— Ако Дакуемон е заговорничил с Кохейджи за убийството на главния старейшина Макино, това хвърля нова светлина върху убийството му — отбеляза Сано.

— Дакуемон е бил заплаха за Кохейджи, защото е знаел, че актьорът е убил Макино — каза Хирата. — Вероятно Кохейджи е убил Дакуемон, за да му попречи да го издаде.

— Но ако бяха обвинили Кохейджи в убийство, щеше да е достатъчно той да каже, че е бил нает от Дакуемон — възрази Ибе.

— Никой от двамата не е можел да замеси другия, без самият той да се изложи на опасност. Така че и двамата са били в беда.

— Кохейджи щеше да загази повече от Дакуемон — каза Хирата. — Ако сосакан сама не беше намерил и бележката и не беше дошъл в „Плаващата чайна“, щяхме да имаме само думата на Кохейджи срещу думата на Дакуемон. Шогунът нямаше да повярва, че неговият бъдещ наследник е заговорничил да убие стария му приятел Макино.

— Вероятно Кохейджи е смятал, че ако стоварят вината за престъплението върху него, Дакуемон трябва да понесе своя дял от наказанието, и затова го е намушкарал за всеки случай — предположи Сано. — Освен това актьорът едва ли е действал сам, макар че е получил добра награда, за да убие. По всяка вероятност е имал съучастник.

Сано си припомни сцените, които Рейко бе видяла между заподозрените в къщата на Макино.

— Ако е така, дали е била Окицу? — попита Хирата.

— Или Агемаки?

— И двете са еднакво възможни — каза Сано. — Но всичко това са предположения, лишени от реални доказателства. За да научим истината, трябва да говорим с Кохейджи — той се обърна към надзорниците: — Предвид на всичко, което се случи до момента, мога ли да приема, че повече няма да ме спирате да го разследвам?

— Аз няма да го сторя — заяви Отани унило. — Ако той е убил племенника на господаря, заслужава да бъде изложен на показ и наказан без значение, колко високопоставени приятели има.

— Аз също — добави Ибе. — Прави с него каквото искаш.

— Мога ли освен това да приема, че сега ще си оттеглите войниците от къщата ми? — попита Сано.

— Не, не можеш — отвърна Ибе с подигравателен смях. — Аз все още искам гаранция, че резултатът от разследването ти няма да постави моя господар и мен в неблагоприятно положение. Сега нека да отидем и да видим какво има да ни каже за свое оправдание актьорът.

ГЛАВА 31

Издирването на любовницата на Дакуемон отведе Рейко в храма „Зоджо“. След като се бе разделила със своята братовчедка, тя отиде в имението на владетеля Мацудайра. Ери ѝ бе казала, че някаква придворна дама там, която ѝ била задължена, щяла да помогне да се срещне с Госечи — наложницата на владетеля Мацудайра. Но когато Рейко пристигна в имението, жената ѝ каза, че Госечи е отишла в храма. След като Рейко обясни, че има спешна работа с Госечи, жената прати един слуга да я придружи и да ѝ помогне да открие наложницата.

Сега Рейко пътуваше в своя паланкин през района Зоджо — административното седалище на будистката секта „Чиста земя“. „Зоджо“ бе фамилният храм на клана Токугава, където членовете му ходеха на поклонение и техните предни лежаха погребани в пищни мавзолеи. Този обширен район обхващаше хълмове и борови гори, повече от сто постройки към главния храм и множество по-малки, помощни храмове. В тях живееха близо десет хиляди свещеници, монаси, монахини и послушници. Когато Рейко и антуражът ѝ прекосиха многолюдното тържище в подножието на храмовия комплекс, духът ѝ помръкна от спомени за насилие. По време на бедствието в намиращия се наблизо храм „Черният лотос“ предишната есен тя се бе сблъскала със злото и се бе разминала на косъм със смъртта. Тогава бяха загинали седемстотин души. Днес, докато двете фракции воюваха една срещу друга в подстъпите към Едо, над храма „Зоджо“ бе надвиснала нова черна сянка.

Околността на храма бе изпълнена с множество поклонници, дирещи благословия, която да ги закриля от нещастие. Те се тълпяха около пагодите и светилищата. Главната постройка бе като под обсада от многолюдните тълпи, които я обграждаха и се стичаха вътре. Рейко слезе от паланкина си близо до грамадната бронзова камбана, като се питаше как сред такова огромно множество щеше да намери жената, която търсеше.

* * *

— Искам да видя Кохейджи — заяви Сано на детектива, който го посрещна пред вратата на къщата на главния старейшина Макино.

— Кохейджи отиде в театъра — отвърна детективът.

— В такъв случай ще го открием там — каза Ибе и се обърна, готов да потегли.

— Няма защо да бързаме — каза Сано.

Ибе го изгледа с изненада.

— Смятах, че изгаряш от нетърпение да се изправиш срещу Кохейджи. Защо тогава да се бавим?

— Кохейджи със сигурност ще отрече всичко. Докато съм тук, мога да събера още информация, която да използвам срещу него, освен бележката и разказа на собственика на чайната — Сано се обърна към детектива: — Къде е Агемаки?

— Във фамилияния параклис.

Параклисът се намираше в едно от крилата на имението, построен над изкуствено, оградено с тръстика езеро. В една по-голяма ниша вътре върху повдигнат подиум бе поставена статуя на Буда. В две по-тесни ниши имаше буцудан и приношения от храна и цветя в памет на един праотец от клана на Макино. Агемаки бе коленичила пред една маса с нарисуван портрет на главния старейшина Макино, погребална плочка с името му, тамян в месингов кадилник и запалена свещ, която щеше да гори седем дни след смъртта му. Беше облечена в семпла сива роба; косите ѝ бяха скрити под бяла кърпа. Бе свела глава, а лицето ѝ бе ведро и спокойно, докато редеше полугласно молитви, които щяха да облекчат прехода на съпруга ѝ в отвъдното. Когато в параклиса влязоха Сано и спътниците му, Агемаки трепна; гласът ѝ секна. Тя се изправи, а погледът ѝ стана предпазлив.

— Моля да ни извините, че прекъсваме траурните обреди, които извършвате — каза Сано, — но разполагаме с важни новини. Открихме доказателства, че убиецът на главния старейшина Макино е Кохейджи. Изисканите черти на Агемаки замръзнаха. Тя затисна уста с ръка.

— Изглежда, племенникът на владетеля Мацудайра е наел Кохейджи да убие съпруга ви.

Сано показа на Агемаки бележката, обясни какво според него означаваше тя, и ѝ каза, че разполага със свидетел, който е видял как Дакуемон плаща на актьора. После изчака, тъй като тя продължаваше да стои скована и безмълвна. Хирата и детективите, Ибе, Отани и войниците им я наблюдаваха мълчаливо. Пред параклиса се разнесоха стъпки. Някой бързешком приближаваше по коридора.

— Имате ли да кажете нещо? — подкани я Сано.

— Благодаря ви, че открихте кой е убил съпруга ми. Сега духът му може да си почива в мир.

Глухият ѝ глас по никакъв начин не изразяваше онова, което си мислеше в този момент. Но Сано почувства, че тя се питаше дали вече можеше да си откъдне, след като бе установил, че някой друг е виновен, или все още имаше основания да се страхува.

— Все още не — отвърна Сано. — Първо хората, които са виновни за смъртта му, трябва да бъдат изправени пред съда — след като тя не реагира, той добави: — Вероятно вие можете да ми помогнете.

Тя му хвърли кос поглед, все още притискайки уста с ръка. Личеше си, че се пита какво ли още очакваше от нея.

— Един свидетел ви е чул да си говорите с Кохейджи. Всеки от вас е обещал да пази в тайна стореното от другия около смъртта на съпруга ви — Сано чу как дъхът ѝ секна с едва доловим хрип. — Това означава, че имате участие в заговора за убийството, което Кохейджи е бил нает да извърши. Ако той е виновен, тогава вие най-вероятно сте... негова съучастница.

Сано видя, че надзорниците се навъсиха, опитвайки се да разберат откъде и по какъв начин той се бе сдобил с доказателства, които не бе открил, докато бяха заедно. Агемаки свали ръка от устата си и я отпусна вяло. Устните ѝ се раздалечиха, а погледът, който вдигна към Сано, бе изпълнен с тревога.

— Онази прислужница, която избяга снощи... Страхувах се, че ме подслушва. А тя е била ваш шпионин — когато заговори отново, в гласа ѝ се прокрадна паника. — Никога не съм заговорничила да убия съпруга си. Не съм била съучастница. Нямам нищо общо със смъртта му. С Кохейджи си говорехме за нещо съвсем различно.

— За какво?

Агемаки стисна устни. Те потръпнаха и се напрегнаха, сякаш полагаха усилие да задържат онова, което собственичката им знаеше.

— Споразумението ви с Кохейджи вече е безпредметно — каза Сано, настройвайки вдовицата срещу актьора с надеждата, че тя ще потвърди вината му. — Няма смисъл да го прикривате. Смятате ли, че и той ще стори същото за вас, когато му кажа, че знам, че той е убиецът на съпруга ви? Разбира се, че не. Той ще издаде всяка информация, която според него може да го спаси. Ще стовари цялата вина за убийството върху вас. Докато вие пътувате към мястото за екзекуции, той ще харчи парите, които Дакуемон му е платил.

Агемаки видимо потръпна, съзирайки смъртната заплаха, която все повече приближаваше. Свлече се на колене.

— Защо да оставяте Кохейджи да се измъкне безнаказано, а вие да страдате? — продължаваше Сано. — Кажете ми истината и аз ще бъда снизходителен към вас, доколкото е възможно.

Тя въздъхна дълбоко, което бе знак, че се предава. Очите ѝ се изпълниха със страх и с недоверие, но и кимна. Сано изпита облекчение, защото най-накрая бе успял да я пречупи, и то без да прилага насилие. Сърцето му заби учестено от мисълта, че разкриването на престъплението бе неминуемо.

— Онази нощ, преди да си легна, си взех приспивателно — каза Агемаки. — Правех го редовно, за да не ме безпокоят звуците.

Тя млъкна и Сано попита:

— Какви звуци?

— Звуците от сексуалните игри на моя съпруг с Кохейджи и Окицу — Агемаки изви устни с отвращение. — Обикновено лекарството ме приспиваше, колкото ѝ да бяха шумни. Но онази нощ се събудих. И ги чух. Чух онази малка проститутка Окицу да се киска, докато Кохейджи редеше на съпруга ми мръсни, скверни слова, а той стенеше.

„Значи Кохейджи и Окицу са ме излъгали, когато ми заявиха, че не са виждали Макино онази нощ“, помисли си Сано. Той наблюдаваше как Агемаки сгърчи ръце в хищни лапи. Горчивото ѝ изражение не само потвърди онова, което бе казала Рейко — че Агемаки ревнува бясно наложницата, — но и бе доказателство за ненавистта, която изпитваше към съпруга си заради изневерите и извратените му забавления.

— Не можех да понеса дори мисълта за онова, което правеха, но исках да знам. Не бях способна да се спра.

Тонът на Агемаки подсказваше какъв ужас бе изживяла.

— Станах от леглото и се промъкнах нататък по коридора. Приблжих се крадешком до вратата и надникнах в спалнята на съпруга ми.

Тя изпусна въздух с треперливо свистене.

— Видях и тримата. Съпругът ми и Кохейджи бяха голи. Окицу носеше везаното копринено кимоно с цвят на слонова кост, което ѝ беше купил съпругът ми. Беше застанала на четири крака. Съпругът ми беше коленичил пред нея и дишаше тежко като куче, докато тя го смучеше, а Кохейджи я обладаваше в гръб.

В очите на Агемаки проблесна негодувание.

— Исках да се втурна вътре и да изкрещя на съпруга ми, на Кохейджи и на уличницата им да престанат. Исках да ги откъсна един от друг. Но знаех, че ако го сторя, съпругът ми ще се вбеси. Затова се върнах в стаята си. Взех си още една доза приспивателно. Легнах си отново и задряхах, но в един момент се събудих. Навън бе още тъмно, а къщата бе тиха и спокойна. Но не и съзнанието ми — там нямаше покой. Лежах в леглото и се измъчвах от тревога за бъдещето.

Агемаки говореше с тон, изпълнен с печал.

— Съпругът ми почти не си бе правил труда да разговаря с мен през последните няколко месеца, а когато все пак се случеше, ми подхвърляше намеци, че му било омръзнало да ме издържа. „Кимоното, което носиш, беше ужасно скъпо“. „Наистина ли се нуждаеш от толкова многобройна прислуга?“ — тя имитира свадливия му глас. — Знаех, че възнамерява да се разведе с мен. Освен това знаех, че когато го стореше, щеше да ме зареже без пукната пара. Щях да бъда принудена да се върна в светилището „Асакуса Джинджа“. Нямаше да получа парите, които ми бе обещал, когато сключихме брак. Щях да остана без нищо. И да представявам нищо! — Очите ѝ засвяткаха в нов пристъп на негодувание.

Сано сякаш виждаше пламъците, поглъщащи спокойната и благоденствваща маска, която бе надянала.

— Онази нощ реших, че няма да позволя на съпруга ми да ме унижава безнаказано и да не спази обещанието си. Казах си, че ако трябва аз да бъда съсипана, същото ще се случи и с него. Станах и

запалих една лампа. Взех от бюрото си един нож за рязане на хартия. С лампата и ножа в ръка се промъкнах в спалнята на съпруга ми. Бях решила да прережа гърлото му, докато спеше. Но леглото му беше празно. Видях нещо да проблясва в ъгъла. Беше ръкавът на Окицу. Вероятно е бил отпран от кимоното ѝ. Съпруга ми го нямаше. Тръгнах да го диря. И го открих в кабинета му. — Тя сведе поглед стъписана, все едно преживяваше повторно онзи момент. Сано си я представи как стои в кабинета на Макино с горящата лампа в едната ръка, стиснала ножа в другата. — Лежеше на пода — продължи Агемаки. — Главата му бе окървавена, както и лицето и дрехите му. Очите му бяха изцъклени, а устата му зееше отворена. Изглеждаше така, все едно е бил стъписан от нещо и е изпаднал в шок. До него на пода имаше изцапана с кръв дървена сопа. Наоколо бяха разпилени книжа. През отворения прозорец нахлуваше студен въздух. Наведох се и докоснах лицето му. Беше ледено. Той не дишаше. Разбрах, че е мъртъв.

Сано предположи, че Кохейджи бе инсценирал убийството да изглежда като нападение от някой външен и по този начин да скрие вината си. Но как Макино се бе озовал в постелята си, все едно бе издъхнал в съня си от старост? Отлагайки въпроса си, остави Агемаки да продължи своята история.

— Първоначално изпитах благодарност — каза Агемаки. — Някой се бе вмъкнал в къщата, бе убил съпруга ми и ми бе спестил усилията. Той вече не можеше да се разведе с мен. Щях да получа наследството си. Но все още бях изпълнена с гняв към него. Искях да страда дори повече, отколкото до момента. И бях загубила възможността си за отмъщение. Тогава реших, че ще го унижа колкото мога. Отворих преградата, която разделяше спалнята от кабинета му, и го издърпах вътре.

„Ако не всичко, това поне обяснява как Макино се е озовал там“, помисли си Сано.

— Съблякох му дрехите и го обърнах по корем. После взех един нефритен фалос от колекцията му и го натиках в ануса му. Искях да изглежда така, все едно е умрял, докато е играл една от извратените си игри. Искях всички хора, които се стремяха да спечелят благоразположението му, да го видят като отвратителен глупак, какъвто си беше. И освен това исках да обвинят Окицу за смъртта му. Това щеше да бъде моето отмъщение към нея за това, че ми бе отнела

съпруга. Донесох отпращения ръкав от кимоното ѝ. Вонеше на секс и на парфюма ѝ с мирис на тамян. Оставих го до него.

Тя се усмихна за миг на изобретателността си.

— Но се притесних, че някой може да предположи, че го е убил външен човек, който е проникнал с взлом в къщата. Бързо се върнах в кабинета и затворих прозореца, но резето бе счупено и не можах да го пусна.

„Освен това не е забелязала отъпканите храсти навън“, заключи Сано.

— После ми се стори, че чувам нечий стъпки. Идваха насам, а аз не исках да ме хванат. Духнах пламъчето на лампата. Отнесох сопата през стаята на мъжа ми в моята. Изчаках, докато къщата утихне, после излязох я хвърлих във водата — Агемаки направи жест към езерото под параклиса. — После се върнах в леглото и съм заспала незабавно. Събудих се, когато Тамура влезе в стаята ми. Той ми каза, че съпругът ми е починал вечерта. Аз се престорих на изненадана. Но когато Тамура ме отведе при него, наистина се слисах.

От устата на Агемаки се разнесе тих недоверчив смях.

— Той лежеше в леглото си облечен в чиста нощна роба в пълен покой. Не можах да проумея какво се бе случило с него.

Хирата каза:

— Вероятно Тамура го е нагласил.

Сано кимна. Представи си Тамура, който е повярвал на измамата, че Макино е издъхнал по време на сексуална игра, и обзет от желание да запази достойнството му, сигурно е извадил фалоса от Макино, а после е облякъл господаря си и го е сложил в леглото му, чупейки костите му. Не е забелязал отпращения ръкав и следите, според които в кабинета бе проникнал външен човек, нито пък е било възможно да скрие раните му. При все това, ако не бе писмото на Макино до Сано, убийството щеше да остане неустановено. Както и инсценировката на местопрестъплението.

— После в стаята влезе Кохейджи — продължи Агемаки. — Той каза: „Когато почине такава изтъкната личност, като Макино, хората могат да заподозрат, че има убийство. Не е изключено да ни задават въпроси. Двамата с теб трябва да си подготвим отговорите.“ Попитах го: „За какво говориш?“ И той рече... — на това място Агемаки спря, очевидно страхувайки се да продължи.

— По-добре ни разкажи цялата история, преди Кохейджи да ни е предложил собствената си версия — предупреди я Сано.

Агемаки пое дълбоко въздух за кураж.

— Кохейджи ми напомни за едно пиршество в къщата преди около месец. Аз му бях дала вино, което да отнесе на съпруга ми. Той ми каза, че ме е видял да сипвам някакъв прах в чашата и предположил, че съм му сложила отрова. Знаеше, че държах той да поднесе виното на съпруга ми. Тогава мъжът ми щеше да умре, а обвиненият за смъртта му да бъде Кохейджи. Е, съпругът ми тогава не умря. Винаги съм се питала защо. Кохейджи каза, че дал виното на някакъв слуга и му заръчал да го изхвърли. Но вместо това слугата го изпил. На следващия ден му призля ужасно. За малко не умря.

„Значи това е тайното й провинение“, помисли си Сано. Опитала се е да отрови съпруга си доста време преди да бъде убит.

— Кохейджи каза: „Ако те бях издал, можеше да си имаш сериозни неприятности. Хората щяха да си помислят, че този път си успяла да убиеш съпруга си“ — продължи Агемаки. — Аз го попитах: „Какво искаш?“ и той отвърна: „Ти знаеш, че снощи двамата с Окицу забавлявахме Макино. Вероятно си ни чула. Могат да ме обвинят в убийството му само защото съм бил наблизо. Искам да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого. А в замяна на това аз няма да те издам, че се опита да отровиш съпруга си“.

— И ти се согласи — предположи Сано, припомняйки си какво бе чула Рейко.

— Какъв избор имах, освен да прикрия Кохейджи, за да ме прикрие и той? Затова ви излъгах. А не защото съм сторила зло на съпруга си. Оскверних тялото му, но когато го намерих, той вече беше мъртъв.

Гласът на Агемаки бе изпълнен със самосъжаление и желание да се оправдае. В желанието си да прозвучи убедително тя се приведе към Сано. Чертите ѝ се изостриха с лукавството, което я бе издигнало от мизерното положение на проститутка в храм до ранга на съпруга на високопоставен служител в бакуфу. — Кохейджи е убил мъжа ми. Сам го казахте. Той е убиецът, не аз. Затова бе толкова загрижен да не се разприказвам. Ако е имал съучастник, това е била онази малка уличница Окицу. Тя беше с него и с Макино през онази нощ.

Очите ѝ засвяткаха с отмъстителното доволство от възможността да обвини в престъпление съперницата си.

— Сигурно тя е помогнала на Кохейджи да убие и съпруга ми. Тя трябва да бъде наказана заедно с него.

— Арестувай първо актьора — каза Ибе на Сано. — Момичето може да почака да ѝ дойде редът.

Мислено Сано уподоби случая на убийството на глава лук, чиито люспи бе отделял една след друга само за да стигне до нови пластове, които продължаваха да крият решението в сърцевината си. Разказът на Агемаки и доказателството, че Дакуемон е наел актьора да убие главния старейшина Макино, не изчерпваха цялата история.

— Момичето разполага с информация, която ми е нужна — каза Сано, след което се обърна към детективите си: — Доведете Окицу.

ГЛАВА 32

Рейко откри Госечи в едно малко, рядко използвано светилище в главната сграда на храма „Зоджо“. Наложницата на владетеля Мацудайра бе коленичила пред олтара — заслонено с покрив оградено пространство с гравирани златни колони. Бронзовото ѝ копринено наметало и искрящите ѝ черни коси блестяха на светлината на свещите, които горяха пред златната статуя на Буда. Госечи бе дребна и крехка. Застанала с гръб към вратата и свела молитвено глава, тя изглеждаше уединена в собствените си мисли, изолирана от припяването на другите богомолци в главното светилище и от звучащите навън гонгове. Рейко тихо се приближи до нея през изпълнения със сенки сумрак, наситен с мириса на тамян и изгорял восък.

— Госечи сан? — попита тя.

Наложницата се обърна. Рейко видя, че бе много млада и изумително красива. Лицето ѝ бе с широко чело и заострена брадичка, надарена с мека като цветен лист кожа и изящни черти. Рейко можеше да си обясни как бе привлякла и владетеля Мацудайра, и племенника му. Очите ѝ, огромни и невинни като на дете, се изпълниха с тъга и смущение, тъй като уединението ѝ бе нарушено от появата на непознат.

Рейко се представи:

— Аз съм съпругата на сосакан сама на шогуната — тя коленичи до Госечи. — Съжалявам, че те притеснявам, но има неотложни въпроси, които трябва да обсъдя с теб.

Момичето избърса сълзи в ръкава си и промълви:

— Може би друг път... ако проявите тази любезност. Моля ви, не се обиждайте, но в момента съм много разстроена.

Гласът ѝ бе дрезгав от плач.

— Разбирам — каза Рейко със съчувствие. — Ти скърбиш за Дакуемон.

Изпитваше ужасно неудобство, че бе принудена да обезпокои Госечи, след като явно момичето току-що бе преживяло непрежалима загуба. Тревогата в очите на Госечи потвърждаваше, че бе имала незаконна връзка с Дакуемон и все още се страхуваше от последствията, в случай че владетелят Мацудайра разбере за нея.

— Не... искам да кажа, да, тъжна съм, защото той мъртъв. Беше племенник на моя господар.

— И дори нещо повече, нали? — попита Рейко нежно. — Двамата сте били любовници.

Госечи поклати отчаяно глава в опит да отрече, но лицето ѝ се сгърчи. Тя се разрида в шепите си, а тялото ѝ потръпна конвулсивно в пристъп на неутешима мъка.

— Обичах го повече от всичко на света — изрече тя между риданията и хълцането.

Рейко почувства облекчението ѝ, сякаш момичето бе намерило утеха в това, че най-накрая можеше да говори с някого, който знаеше тайната ѝ.

— Не мога да понеса, че вече го няма!

Рейко я прегърна, а тя продължи да ридае. След известно време се успокои. Каза с тих, изпълнен с безнадеждност глас:

— Зная, че не биваше да се влюбвам в Дакуемон. Трябваше да остана вярна на владетеля Мацудайра. Дълга му толкова много. Родителите ми не можеха да си позволят да ме издържат. Те ме продадоха на един посредник, който снабдява с жени квартала на удоволствията. Ако владетелят Мацудайра не ме беше купил, щях да стана проститутка. Той е мил и щедър към мен. Обича ме. Заслужава верността ми.

Освен това владетелят Мацудайра бе трийсет години по-възрастен от Госечи и вероятно по-скоро ѝ бе като баща, отколкото любовник, помисли си Рейко.

— Но Дакуемон бе толкова красив, толкова обаятелен — каза Госечи. — Влюбих се в него още първия път, когато се видяхме. Той в мен също. Не можехме да устоим на чувствата си.

Лицето ѝ за миг се озари от спомена, после отново стана скръбно.

— Срецахме се тайно. Ако владетелят Мацудайра бе разбрал, щеше да ме убие. Щеше да прогони Дакуемон от клана. Но всеки миг,

който прекарахме заедно, си струваше опасността.

От очите на Госечи отново рукнаха сълзи и се търкулнаха по страните ѝ.

— Но сега, когато Дакуемон вече го няма, се чувствам толкова самотна. Изпитвам ужасна вина, задето съм мамила владетеля Мацудайра. Никога повече няма да бъда щастлива, докато смъртта ми не ме събере отново с Дакуемон. А това, че трябва да крия любовта си към него, прави болката от загубата му още по-непоносима.

Рейко не желаше да се възползва от страданието на една безпомощна и уязвима жена, но бе длъжна в името на любовта, на честта и на дълга да помогне на Сано да разкрие това престъпление.

— Има начин да обезщетиш владетеля Мацудайра, че си го мамила, както и да почетеш любовта си към Дакуемон.

— Наистина ли? Как? — Госечи изглеждаше озадачена, но изпълнена с надежда.

— Помогни ми да установя кой го е убил — каза Рейко. — Помогни на съпруга ми да предаде убиеца на правосъдието.

Госечи кимна с разведрено лице, тъй като чувството, че вече има цел, я откъсна от болката.

— Но как бих могла?

— Първо ми отговори на няколко въпроса. Дватамата с Дакуемон срещайте ли се в „Знака на заслеплените“?

Госечи отново сгърчи лице при споменаването на мястото, където любовникът ѝ бе убит.

— Да, понякога.

— Ти видя ли се с него в нощта, когато е бил убит?

Момичето поклати глава.

— Не, онази вечер нямахме уговорка да се срещаме. Бях у дома с владетеля Мацудайра.

— Тогава защо Дакуемон е отишъл в „Знака на заслеплените“?

— Единствената причина, която ми хрумва, е, че... — ново ридание задуши Госечи.

— Че е имал среща с друга жена ли? — попита Рейко.

Госечи впери отчаян поглед в олтара. Сълзите, които се търкаляха по страните ѝ, блестяха на светлината на свещите.

— Не исках да мисля, че Дакуемон ми изневеряваше. Не можех да повярвам, че си е намерил друга. Но напоследък... — тя въздъхна.

— Вече не се виждахме толкова често. Той ми казваше, че е зает с политически дела, но аз не можех да потисна подозренията си.

— Имаш ли някаква представа, коя е другата жена? — попита Рейко с надежда.

— Никаква — отвърна Госечи, — макар че се опитах да разбера. Срам ме е от онова, което сторих. Постъпката ми ме кара да изглеждам толкова ревнива. Помолих един мой телохранител да проследи Дакуемон, ако излезе от имението през онази нощ. Заръчах му да наблюдава тайно Дакуемон и жената, да разбере коя е, и да ми съобщи.

— Телохранителят изпълни ли нарежданията ти? — попита Рейко, усещайки вълнението, което се надигна в нея.

— Не знам — отвърна Госечи. — След като разбрах, че Дакуемон е мъртъв, не можех да понеса да питам с кого е бил в онази последна нощ от живота си.

— А сега можем ли да попитаме?

— Мисля, че трябва — Госечи се изправи гъвкаво на крака. — Елате с мен.

Тя изведе Рейко от светилището. Отвън в сумрачния проход чакаше млад самурай, който се поклони на Госечи, след което се изправи, доколкото му позволяваше скромният ръст. Имаше грозновато, добродушно и интелигентно лице, на което бе изписана робска преданост към Госечи. Рейко веднага разбра защо наложницата бе поръчала именно на него да шпионира любовника ѝ. Младият самурай очевидно бе влюбен в нея и би изпълнил всяко нейно желание.

— Хачиро сан, това е госпожа Рейко. Искам да ни кажеш дали си проследил Дакуемон, както те помолих.

Младият мъж се поколеба, а изражението му стана тревожно.

— Да... проследих го. Но се опасявам, че онова, което видях, ще ви разстрои.

— Няма нищо — каза тя с въздишка на примирение. — Трябва да го чуя.

Хачиро кимна и започна своя разказ:

— Онази нощ Дакуемон напусна имението на кон скоро след като настъпи часът на глигана. Изглежда, много бързаше. Трябваше да препускам след него, за да не изостана, но се движех на достатъчно разстояние, за да не ме забележи. Той отиде в града. Известно време

яздеше, обикаляйки, като все поглеждаше през рамо, сякаш искаше да се увери, че никой не го наблюдава. Накрая пристигна в „Знака на заслеплението“. Знам мястото, защото...

Телохраниителят млъкна за миг, почервенял от смущение. Рейко заключи, че той бе разпознал дома за забранена любов, защото бе придружавал Госечи на любовните ѝ срещи с Дакуемон.

— Дакуемон остави коня си в една уличка и влезе в постройката — каза Хачиро. — Не посмях да го последвам вътре, защото можеше да ме види, тъй че наблюдавах от чайната отсреща.

— Видя ли го да се среща с някаква жена?

— Не — отвърна Хачиро. — Изпих едно питие и изчаках няколко минути. После зърнах някакъв самурай на кон, който се носеше в галоп по улицата. Подмина ме толкова бързо, че не можах да го видя ясно. Помислих, че е Дакуемон. До следното утро не бях разбрал, че повече не е излязъл от къщата жив. Тогава си помислих, че може би е решил да не остава, измъкнал се е през някоя странична врата, метнал се е на коня си и е препуснал обратно към крепостта Едо. Канех се да го последвам, но точно тогава от къщата излезе някаква жена.

Хачиро присви очи, вирайки се в празното пространство пред себе си, както вероятно бе направил при появата на жената.

— Тя носеше тъмна пелерина и тъмен шал, който покриваше главата и лицето ѝ. Отправи се бързешком към един паланкин, който я чакаше по-нататък на улицата. Качи се вътре и носачите потеглиха. Имах предчувствието, че това бе жената, с която Дакуемон бе дошъл да се срещне.

Рейко видя как Госечи затвори очи, сякаш изпитваше мъчителна болка — вероятно бе хранила отчаяна надежда в живота на Дакуемон да е нямало друга жена. Но Рейко пък се надяваше непознатата да се окаже ценен свидетел.

— Исках да разбера коя е — продължи Хачиро, — затова яхнах коня си и поех след тях.

— Къде отиде тя? — попита Рейко нетърпеливо.

— В крепостта Едо. Стражите при портите я пуснаха да влезе. Проследих я до имението на дворцовия управител Янагисава.

Рейко усети как дъхът ѝ секва от изненада и ужас. Непознатата бе свързала дворцовия управител с убийството! Жената, видяна да напуска „Знака на заслеплението“, по всяка вероятност е била

изпратена от Янагисава да убие Дакуемон. Може би изобщо не бе жена, а някой от хората на Янагисава, предрешен в женски одежди. Сигурно Янагисава бе разбрал, че Дакуемон има връзка с Госечи и че се срещат тайно в „Знака на заслеплението“. Вероятно бе съзрял в това великолепно възможност да нанесе съкрушителен удар върху фракцията на своя съперник.

— Как уреждахте срещите си с Дакуемон? — обърна се Рейко към Госечи.

— Когато разбиха, че владетелят Мацудайра ще бъде зает и няма да се нуждае от компанията ми през нощта, пращах Хачиро да мушне късче червена хартия под вратата на Дакуемон — отвърна Госечи. Телохраниелят сведе глава, смутен от своята роля на сводник. — Вечерта се отправях към „Знака на заслеплението“, а Дакуемон идваше при мен.

Рейко заключи, че по всяка вероятност Янагисава бе разбрал за тайния им начин да си предават съобщения. Онази нощ нает от него шпионин в къщата на владетеля Мацудайра вероятно бе подмамил Дакуемон на среща с Госечи. Без да знае, че същата вечер тя е с владетеля Мацудайра, Дакуемон бе отишъл в „Знака на заслеплението“ в очакване на любовна наслада, но вместо това се бе натъкнал на засадата, устроена от пратения от Янагисава убиец.

— Успя ли да видиш още веднъж тази жена? — попита Рейко, без особени надежди за успех.

— Да — отвърна Хачиро неочаквано и за самата нея. — Когато паланкинът ѝ влезе в имението на дворцовия управител, стражите не затвориха веднага портите. Продължих нататък и надникнах вътре. В двора имаше запалени факли. От паланкина изскочи малко момиче и хукна към къщата. След нея се появи и някаква жена. Това е всичко, което видях, защото в този момент портите се затвориха. Но чух жената, която извика: „Кикико, изчакай ме“, а момиченцето отвърна: „Бързай, мама!“

Думите му стигнаха до Рейко, но се блъснаха в стена от изумление и отказ да повярва на това, което бе чула. Сърцето ѝ заблъска от вълнение. Доколкото и знаеше, имаше само едно момиченце на име Кикико, което живееше в имението на дворцовия управител, и само една жена, която Кикико наричаше „мама“.

Непознатата, която е излязла от „Знака на заслепението“ скоро след пристигането на Дакуемон, бе госпожа Янагисава.

— Милостиви небеса! — възкликна Рейко и се опря на стената, тъй като краката ѝ омекнаха.

— Какво има? Коя е тази жена? — извика Госечи, а върху лицето ѝ бе изписан страх, примесен с жадно любопитство. — Виждам, че я познахте. Мислех, че не искам да знам, но сега трябва, за да се срещна с нея и да разбера защо Дакуемон е предпочел нея пред мен. Моля ви, кажете ми коя е!

— Не мога — отвърна Рейко.

Присъщата ѝ предпазливост я предупреди да запази откритието за себе си поне докато решише как да постъпи. За щастие нито Госечи, нито Хачиро се бяха досетили за госпожа Янагисава. Тя рядко се появяваше в обществото и много малко хора знаеха, че дворецовият управител има дъщеря, тъй като той се срамуваше от нея.

— Но мога да те уверя, че тази жена не е имала любовна връзка с Дакуемон. Не е отишла в „Знака на заслепението“, за да прави любов с него.

Не можеше да има друго обяснение — госпожа Янагисава бе отишла да убие Дакуемон по нареждане на дворецовия управител. Тя нямаше любовник, с когото да се среща тайно. Единственият мъж, който я интересуваше на този свят, бе съпругът ѝ. И тя би направила всичко, за да му угоди.

Рейко се смрази от ужас. Госпожа Янагисава бе още по-луда, отчаяна и лукава, отколкото Рейко бе подозирала някога. Изнудването, на което бе подложила Рейко, бе най-малкото зло, което напоследък тази жена бе извършила. Тя бе намушкала Дакуемон смъртоносно, като по този начин бе отгървала съпруга си от един съперник, бе отслабила фракцията на Мацудайра и бе разчистила пътя за сина на дворецовия управител, който ставаше най-вероятният наследник на режима на Токугава и следващ шогун.

Госечи, Хачиро и всичко наоколо избледня във възприятията ѝ, докато Рейко изумена се опитваше да възприеме стореното от госпожа Янагисава. Звукът от гонговете и припяването почти не стигаха до съзнанието ѝ. При все това, макар и отвратена от престъплението на госпожа Янагисава, тя осъзна, че току-що бе получила своя щастлив

шанс. Заслепи я възторг, тъй като госпожа Янагисава несъзнателно се бе превърнала в уязвима мишена за ответен удар.

— Благодаря за помощта — каза тя на Госечи и Хачиро. — Извинете ме, но трябва да тръгвам.

Тя ги остави втренчени след нея в недоумение и побърза да напусне храма. Паланкинът и антуражът ѝ я чакаха сред тълпите от поклонници отвън. Рейко скочи вътре и нареди на носачите:

— Отведете ме в крепостта Едо!

Там ѝ предстоеше последният сблъсък с госпожа Янагисава.

ГЛАВА 33

В имението на главния старейшина Макино Хирата въведе Окицу в параклиса, където Сано я чакаше в присъствието на Агемаки и надзорниците си.

— Намерих я да се крие в склада за въглища — съобщи Хирата.

Бяха минали около два часа, откакто Сано бе наредил на своите детективи да му доведат Окицу за разпит. Те бяха установили, че Окицу е изчезнала, вероятно защото бе чула, че Сано се е върнал, и се бе опитала да се спаси с бягство. Сега, докато Хирата я водеше към него, Сано видя, че лицето и дрехите ѝ бяха станали черни от въглищния прах. Погледът ѝ, изпълнен с ужас, проблесна към Агемаки, която стоеше коленичила на мястото, където Сано я бе принудил да признае стореното от нея в нощта на убийството на главния старейшина Макино. Агемаки се бе поуспокоила, но спокойствието ѝ изглеждаше някак крехко и слабо, подобно на лед близо до огън. Окицу се втурна напред и рухна до нея.

— Толкова се радвам, че сте тук! — изплака тя, вкопчвайки се в ръката на Агемаки. — Вие ще ме защитите, нали?

Агемаки се отдръпна от Окицу. Избърса мръсотията, оставена от наложницата върху ръкава ѝ. Окицу се втренчи в нея, а после във всички останали, обладана от недоумение и ужас.

— Всеки път, когато разговарях с теб за главния старейшина Макино, ти си ме лъгала — каза Сано. — Сега имаш последна възможност да кажеш истината.

— Но аз... аз казах истината! — възрази Окицу, останала почти без дъх. — Бях с Кохейджи онази нощ... не сме виждали Макино.

Челото ѝ се набразди, а очите ѝ зашариха трескаво, докато се опитваше да си припомни всичко, което бе казала.

— Видях Дакуемон в кабинета.

— Лъжеш! — отсече Агемаки с глас, който все едно бе натопен в киселина. — Вие с Кохейджи си играехте с моя съпруг. Аз ви чух. Видях ви. И им го казах.

Тя протегна ръка, сочейки към Сано, Хирата и надзорниците. Окицу се обърна към Агемаки. На лицето ѝ се изписа объркване, а после обида.

— Вие сте им казали? Но как можяхте? Аз ви смятах за приятелка.

— Напразно — оголи зъби Агемаки. — Само някой толкова глупав, колкото си ти, би помислил, че мога да харесвам жената, която ми открадна съпруга.

Когато Окицу се отдръпна стъписана, сякаш понесла болезнен удар, Агемаки добави:

— Е, забавленията свършиха. Тези хора знаят, че Кохейджи е бил нает да убие Макино. Те смятат, че ти си му помогнала. Нямам търпение да видя как ще се разделиш с главата си на мястото за екзекуции. Ще се смея, докато умираш, мръсна малка уличнице!

Откъм Окицу се разнесе скимтене.

— Моля ви, моля ви, пощадете ме! — изплака тя умолително към Сано, хвърляйки се пред него. — Кохейджи и аз не сме убили Макино. Невинни сме! Трябва да ми повярвате!

— Ако очакваш да ти повярвам, ти предстоят доста обяснения — каза Сано. — Започни със секс представлението, което двамата с Кохейджи изнесохте за своя господар.

Окицу се отдръпна стъписана.

— Не мога! — изплака тя. — Обещах на Кохейджи да не казвам.

— Това, че лъжеш детектив на шогуна заради Кохейджи, показва каква глупачка си — намеси се Агемаки със смразяващо презрение. — Той не те обича. Никога няма да се ожени за теб. Само те баламосва, за да не го издадеш.

— Грешите! Обича ме! И двамата ще се женим! — Окицу рязко се изправи, докато крещеше на Агемаки.

— Хванах го да прави любов с една жена в гримьорната си в театъра — каза Хирата.

— Не! Не е вярно! Той не би го направил! — но гласът на Окицу затрепери, опровергавайки предизвикателните ѝ думи.

— Кохейджи ще понесе наказанието за убийството на главния старейшина Макино — заяви Сано. — Ако не искаш да го споделиш с него, по-добре почвай да говориш!

За момент Окицу застина безмълвна, с начупено изражение. После се сви, смазана от съзнанието, че приятелите ѝ я бяха предали и тя бе останала съвсем сама. От устата ѝ се изтръгна гневно ридание.

— Двамата с Кохейджи сте забавлявали Макино онази нощ... — подсказа ѝ Сано.

Окицу кимна.

— Беше както обикновено — измърмори тя унило. — Аз дадох на Макино обичайния афродизиак, чай от кучешки дрян. После той ни гледаше, а ние двамата с Кохейджи се съблякохме и започнахме да се любим. Скоро и той се присъедини към нас.

Сано си представи как Макино нетърпеливо изпива афродизиака, докато наблюдава любовната двойка, а след това и гротескното сплитане на красивите млади тела с неговото — сбръчкано и съсухрено.

— Само че Макино не можеше да се възбуди — продължи Окицу. — Каквото и да правехме, все си оставаше мек. Кохейджи дори пробва малко по-грубо. Разкъса дрехите ми, завърза китките ми и се престори, че ме удря. Това обикновено задвижваше Макино, но този път не се получи. Той поиска още чай. Аз му дадох. Започнахме играта отново. Аз го налапах и взех да го смуча, а в това време Кохейджи ме обладаваше в гръб.

Тя говореше без всякакъв срам, все едно обсъждаше времето. Сано разпозна сцената, която Агемаки му бе казала, че е видяла, докато бе наблюдавала скришом триото.

— Скоро Макино стана твърд като стомана — поде отново Окицу. — Каза, че бил готов. Кохейджи легна на леглото. Аз легнах отгоре му и го поех в себе си. Макино проникна в мен отзад. Той полудя. Стенеше и ме обладаваше тъй силно и бързо, че ме заболя. Внезапно издаде някакъв звук, все едно се давеше. И се просна отгоре ми.

Окицу се отпусна по корем на пода, а гласът и изражението ѝ изразяваха изненадата, която вероятно бе изпитала, притисната между двама партньори.

— Кохейджи попита: „Какво стана?“ Избутахме Макино от нас и той тупна на леглото. Ние се надигнахме и го погледнахме.

Окицу съпровождаше думите си с подходящи действия. Сано си представи Кохейджи до нея, и двамата втречени недоумяващо в

господаря си, проснат неподвижен и отпуснат.

— Той не мърдаше — каза Окицу. — От устата му се точеше слюнка. Очите му бяха отворени, не погледът в тях бе някак празен. Кохейджи го извика по име, но той не отговори. Аз го разтърсих, но не се случи нищо. Тогава Кохейджи възкликна: „Той е мъртъв!“

Сано долови в гласа ѝ ехото от думите на Кохейджи, изпълнени с ужас. Беше озадачен. Ако Окицу казваше истината — а му се струваше, че този път наистина бе така, тогава смъртта, която разследваше, не беше убийство. Макино не бе умрял вследствие на предателство, не бе жертва на враговете си, както се твърдеше в писмото му. Нито Дакуемон бе наел Кохейджи да го убие. Някой бе подхвърлил бележката в тайната квартира на Дакуемон и бе измислил историята в „Плаващата чайна“, за да набеди Дакуемон за смъртта на Макино. И Сано можеше да се досети кой бе той. Дворцовият управител Янагисава с всичките си шпиони вероятно бе открил тайното убежище. Замисълът да обвини в престъпление своя враг съответстваше на коварната му природа. Сигурно бе очаквал Сано да открие фалшивите улики в хода на разследването. Сано бе сигурен, че ако не беше го сторил, Янагисава щеше да измисли друг план, за да извади наяве бележката. Но нямаше как да знае, че фалшивите му улики ще го отведат до истината.

— Мисля, че Макино умря, защото се бе напрегнал твърде много — каза Окицу. — Кохейджи каза, че било от многото чай.

Или може би смъртта бе настъпила вследствие на прекомерното количество афродизиак, подействал като отрова, и от бурния секс, предположи Сано.

— Но не сме го убили ние! — възкликна Окицу, изпаднала в истерия от желание да прозвучи убедително. — Не сме искали да го нараним. Стана случайно!

Върху лицето на Отани се изписа облекчение, а върху лицето на Ибе — съжаление. Хирата изглеждаше разочарован. Агемаки се втренчи в Окицу с омраза, очевидно разстроена, че смъртта на съпруга ѝ не бе по вина на съперницата ѝ. Сано поклати глава. Кой би предположил такъв обрат в разследването! Той бе разгневил владетеля Мацудайра и дворецовия управител Янагисава, бе рискувал безопасността на съпругата си и на сина си и всичко това само защото главният старейшина Макино бе станал жертва на собствената си

похот. И все пак разследването не бе приключило. Липсваше едно звено в историята, което разделяше момента на смъртта на Макино от мига, в който Агемаки бе намерила трупа му в кабинета.

— Какво се случи, след като установихте, че Макино е мъртъв? — обърна се Сано към Окицу.

— Казах на Кохейджи, че трябва да потърсим помощ, да съобщим на някого — отвърна Окицу. — Но Кохейджи възкликна: „Не! Не можем!“ Каза, че никой вече не можел да стори каквото и да било, за да спаси Макино. Каза, освен това, че можели да обвинят нас за смъртта му. И да ни осъдят на смърт.

Очите ѝ станаха кръгли от страха, който Кохейджи ѝ бе внушил.

— Тогава го попитах: „Какво ще правим?“ А той ми отговори, че имал идея. Каза ми да се облека бързо. Ръкавът на кимоното ми се беше отпрал по време на играта и той се избърса в него, преди да си сложи дрехите.

Сано видя как актьорът небрежно хвърля встрани ръкава, който по-късно щеше да се озове в леглото на Макино.

— После ми каза да му помогна да облече Макино — Окицу потръпна и направи гримаса. — Беше странно, все едно обличаш голяма кукла. След това го преместихме в кабинета. Човек не би предположил, че такова мършаво тяло може да тежи толкова много; трябваше да го носим двамата. Оставихме го на пода. Кохейджи счупи резето на прозореца. Каза, че щяло да изглежда така, все едно някой се е вмъкнал в къщата и го е убил. После излезе навън и отъпка храстите.

„Това обяснява кой е оставил фалшиви следи уж от насилствено влизане и защо“, отбеляза мислено Сано.

— Когато се върна, носеше дървена сопа — каза Окицу. — Нареди ми да разхвърлям стаята. Докато разпилявах книжа и книги наоколо — Окицу потръпна — Кохейджи удряше Макино със сопата, за да изглежда така, все едно е бил пребит до смърт.

Сано се запита дали, когато бе писал писмото, Макино бе допускал възможността смъртта му да бъде по-скоро вследствие на случайност, отколкото на убийство. Може би. Главният старейшина бе опортюнист, който по всяка вероятност бе разглеждал собствената си смърт като последна благоприятна възможност, последен шанс да създаде неприятности на враговете, които оставаха след него. Едно разследване на убийство, проведено от Сано, е изглеждало подходящо

за целта. Той се е наслаждал на мисълта, че враговете му ще бъдат тормозени и преследвани като заподозрени, дори и никой да не бъде наказан за смъртта му, която се оказа нещастен случай, а не убийство. Нямахме как да е знаел обаче, че смъртта му ще настъпи по време на сексуалните му забавления, а между заподозрените ще бъдат и двамата му партньори.

— Кохейджи удари Макино по главата и целият под стана в кръв — добави Окицу.

Думите ѝ припомниха на Сано онова, което бе научил, докато заедно с доктор Ито правеха огледи на трупове в моргата на Едо. Освен това си спомни синините, които бе открил по трупа на Макино. Хипотезата му за случилото се с главния старейшина, която неколкократно се бе променяла в хода на разследването, внезапно претърпя поредната промяна.

— Кохейджи угаси фенерите в стаята на Макино — каза Окицу. — После ме отведе в стаята ми. Каза, че трябва да останем там до сутринта и ако някой попита, да твърдим, че сме били заедно цялата нощ и че изобщо не сме доближавали Макино. Аз казах: „Ами ако Агемаки ни е чула? Тя ще знае, че лъжем“.

Окицу хвърли към Агемаки сърдит поглед. Вдовицата на Макино се усмихна самодоволно.

— Кохейджи ми каза да не се тревожа за нея, тъй като той можел да я накара да си мълчи — продължи Окицу. — Така и направихме. Престорихме се, че не знаем за смъртта на Макино. По-късно Кохейджи ме накара да казвам, че съм видяла Дакуемон в кабинета му.

Тя събра ръце, сякаш се готвеше за молитва, после ги отпусна поотделно в скута си. Отчаяние и сълзи забулиха изцапаното ѝ с въглищен прах лице.

— Нещата не станаха така, както ги бяхме замислили. Но не сме убили Макино — тя се обърна към Сано с хрисим умолителен глас: — Кълна се, това е истината!

Хирата, Ибе и Отани кимнаха, приемайки признанията ѝ. Но макар и да вярваше, че Окицу най-накрая бе разкрила всичко, което знаеше — а без съмнение тя искрено си вярваше — Сано не смяташе, че Макино бе умрял по начина, по който твърдеше Окицу. Те двамата с Кохейджи не бяха толкова невинни, колкото тя ги изкарваше.

— Смъртта на Макино не е била нищо повече от един нещастен инцидент, причинен от собствената му похот — заключи Отани с облекчение. — А Дакуемон не е заговорничил да го убие. Владетелят Мацудайра ще се зарадва да научи, че той и кланът му вече не са под подозрение.

— Защото Макино не е бил убит — каза Ибе недоволен. — Разследването доказва, че виновен няма.

— Аз не съм съгласен — каза Сано. — Макино не е умрял, когато е загубил съзнание по време на сексуалните игри. Бил е жив, когато Кохейджи е започнал да го ударя със сопата. Мъртвите не кървят. Нито по телата им остават синини от удар. Вероятно е получил пристъп и е припаднал, както е правил секс. Побоят, нанесен от Кохейджи, го е довършил.

Окицу ахна.

— Аз не знаех — изплака тя. — Мислех, че вече е мъртъв!

Отани въздъхна шумно с издадени устни и с изражение, което казваше: „И сега какво?“ Върху устните с на Агемаки трепна едва доловима усмивка.

— Значи все пак Кохейджи го е извършил — заяви тя победоносно. — А Окицу му е помогнала да прикрие случилото се. Казах ви, че е съучастница. И бях права.

— Значи в края на краищата смъртта на Макино е убийство — заключи Ибе слисан.

— Непредумишлено убийство — уточни Сано. — Докато го е удрял, Кохейджи не си е давал сметка, че Макино е бил още жив. Не е възнамерявал да го убива; допуснал е грешка. Както и Окицу.

— Грешка, която е коствала живота на Макино — заяви Ибе. — Ако Кохейджи не го беше налагал, докато го превърне в кървава пихтия, след като Макино е припаднал, и ако това глупаво момиче беше довело лекар, вместо да се води по акъла на този негодник, Макино можеше да е жив! — Ако не друго, Окицу е виновна за подвеждане на официално разследване — каза Хирата на Сано.

— А Кохейджи е виновен за убийството на Макино, независимо дали е умишлено или не — добави Ибе. — Той трябва да плати за смъртта на Макино и за всички създадени неприятности.

— Някой трябва да отговаря за всичко това — добави Отани.

Сано знаеше, че бяха прави. Макар че не му се искаше да наказва някого за неволна грешка в преценката, шогунът щеше да очаква възмездие за смъртта на Макино от всички замесени. Той извика четирима от детективите си. Нареди им да отведат Окицу в затвора и тя избухна в сълзи. Агемаки наблюдаваше със задоволство.

— И ти отиваш — каза ѝ Сано. — Ти също като нея носиш вина за намеса в разследването. Освен това ще бъдеш съдена за убийството на първата съпруга на Макино.

Докато детективите ги водеха към вратата, Агемаки вилнееше от ярост, а Окицу хлипаше. Сано изпита огромно облекчение, защото краят на това трудно разследване вече се виждаше. Скоро единствената му останала задача щеше да бъде да разкрие убийството на Дакуемон.

— Нека побързаме, за да хванем последното представление на Кохейджи в театъра — подкани той Хирата и надзорниците.

* * *

— Идвам да видя госпожа Янагисава — каза Рейко на пазачите пред имението на дворцовия управител.

Те отвориха портите. Рейко влезе първа, следвана от четирима детективи на Сано, които водеше със себе си. Тя жадуваше за сблъсък с госпожа Янагисава като воин, който се хвърля в битка, жаден за кръв. Един от помощниците ги отведе в една от приемните на имението. Тук върху изрисувани по стените стенописи ярка светкавица пронизваше облаци, които се носеха в простора над застлания с татами под. Рейко долови екот от пушечни изстрели, призивни бойни барабани и сигнални раковини, долитащ от далечното бойно поле. Не след дълго госпожа Янагисава влезе забързана в помещението.

— Добре дошла, Рейко сан — каза тя с пресеклив дъх.

Рейко впери поглед в нея. Жената бе претърпяла удивителна промяна. Вместо обичайните си безцветни одежди сега носеше атлазено кимоно на оранжеви и тъмночервени цветя. Деколтетото и бялата долна роба бяха смъкнати ниско около раменете ѝ, откривайки млечнобяла кожа. Страните и устните ѝ бяха кървавочервени. Гъвкава походка и предизвикателна стойка бяха заменили обичайната ѝ

скованост. Тя изглеждаше почти красива, но в излъчването ѝ имаше някаква поквара, която отблъскваше Рейко.

— Дойде да ми съобщиш решението си, така ли? — прегракналият ѝ глас бе придобил странна дрезгава ласкавост.

— Да — отвърна Рейко, като се питаше удивена какво ли можеше да се е случило с госпожа Янагисава, след като се бяха видели предишния ден.

Госпожа Янагисава раздвижи широки устни в чувствена усмивка.

— Мога ли да смятам, че ще изпълниш волята на съпруга ми?

— Не, не можеш — отвърна Рейко.

За миг госпожа Янагисава придоби озадачен вид. После от нея взе да струи жестокост подобно на отрова.

— Ще съжаляваш до края на дните си за неподчинението си. А сега ме извини, но имам да кажа нещо на съпруга ти — и тя пое към вратата. Рейко ѝ препречи пътя.

— И аз имам да кажа нещо на съпруга ми. Той ще бъде много заинтригуван да научи, че си била в „Знака на заслеплените“ в нощта, когато там е бил убит племенникът на владетеля Мацудайра.

Чертите на госпожа Янагисава внезапно се изостриха, сякаш някой я бе издебнал в гръб и я бе стреснал.

— Не знам за какво говориш.

— Сигурна съм, че знаеш — възрази Рейко. — Имам свидетел, който те е видял да излизаш от дома малко след като Дакуемон е влязъл.

— Трябва да е била някоя друга жена, която прилича на мен.

Госпожа Янагисава отмести очи от Рейко, сякаш те бяха прозорци, през които за неин ужас Рейко можеше да види тъмните места в съзнанието ѝ и спомена за извършеното престъпление.

— Свидетелят е проследил паланкина ти дотук. Видял те е в двора заедно с Кикуко.

Госпожа Янагисава придоби изражение, което Рейко бе виждала, когато веднъж тя бе притисната в ъгъла. Кожата около очите ѝ се изопна и ги превърна в цепки. Заприлича на котка, притихнала тревожно, с щръкнали назад уши.

— Ти си убила Дакуемон, защото съпругът ти го е поискал от теб, нали? Няма смисъл да отричаш.

Госпожа Янагисава се извъртя, избягвайки изпитателния ѝ поглед. Рейко се премести, за да остане с лице към нея. Внезапно госпожа Янагисава вирна глава.

— Мислиш се за много умна. Сигурно се поздравяваш, защото си мислиш, че си открила нещо, което можеш да използваш срещу мен. Както винаги, съдбата е невероятно благосклонна към теб!

Дишането ѝ се ускори, а въздухът започна да излиза от устата ѝ със съскане подобно на пара; страните ѝ запламтяха. Тя се приближи до Рейко.

— Но ти не си единствената късметлийка с ум. Искаш ли да разбереш как го извърших?

ГЛАВА 34

Когато Сано пристигна пред театър „Накамураза“, придружен от Хирата, отряд детективи, надзорниците и войниците им, там се бе събрала тълпа. Сред невъобразима врява и блъсканица хората прииждаха към входа, където полицаите едва ги удържаха. От постройката се разнасяше хор от възторжени възгласи, а по улицата се стичаха нови тълпи почитатели, нетърпеливи да се включат във всеобщото въодушевление. Сано и спътниците му скочиха от конете си и едва си пробиха път през множеството.

— Какво става тук? — обърна се Сано към полицаите.

— Някакъв смахнат самурай скочил на сцената по време на представлението — обясни един от тях. — Сега е там горе и заплашва един от актьорите.

Сано бе планирал да влезе в театъра, да изчака края на представлението и да арестува Кохейджи без излишен шум. Сега с подигравателна усмивка се сбогува с идеята, че нещо в разследването му можеше да се случи така, както го бе замислил. Тълпата отзад напираше. Наблизо Хирата и детективите разблъскаха буйни зрители. Надзорниците и хората им се бутаха все още в края на тълпата.

— Пуснете ни — каза Сано на полицаия. — Ние ще въдворим ред.

Полицаите изтласкаха тълпата назад и я задържаха достатъчно дълго, за да могат Сано и спътниците му да се промъкнат през вратата.

Театърът бе претъпкан с хора. Сано не виждаше сцената, защото публиката бе станала на крака, а някои от зрителите дори бяха стъпили върху преградите между отделенията с местата за сядане и точейки врат, му пречеха на видимостта към сцената. Подобното на пещера помещение кънтеше от виковете им. Миризмите на алкохол и пот се смесваха с лютивия тютюнев дим, който замъгляваше сумрачната зала. Сано почувства, че атмосферата е заредена с насилие — заразително и упойващо. Той скочи на платформата — единствената все още свободна пътека към сцената.

Докато Хирата и останалите бързаха след него, публиката им махаше и ги съпровождаше с възторжени викове и аплодисменти. Шумът отекваше в ушите на Сано. Заобикаляха го грозни и изкривени от кръвожадност лица. На самата сцена видяха застанали един срещу друг двама мъже. Единият държеше вдигнат високо меч. Другият се бе свил уплашено, бе протегнал напред ръце с отворени към нападателя длани. Приближавайки до сцената, Сано разпозна в него Кохейджи. Той носеше самурайски костюм — широки панталони, два меча на кръста, туника и дълго кимоно. Гримираното му лице изразяваше стъписване и страх. Другият — облечен в черно — бе Тамура. Изненадан, Сано се закова на ръба на сцената.

— Дошъл съм да отмъстя за смъртта на моя господар, почитаемия главен старейшина Макино! — изкрещя Тамура и насочи меча си към Кохейджи. — Ти, който отне живота му, ще заплатиш с кръвта си!

Зрителите закрещяха. Може би смятаха, че това бе част от пиесата, но Сано знаеше, че той изпълнява вендетата, която се бе заклек, че ще постигне убиеца на Макино. Внезапно Сано си спомни, че бе чул стъпки отвън пред параклиса в имението на Макино, докато бе разпитвал Агемаки. По всяка вероятност е бил Тамура, който е подслушвал. Хирата възкликна:

— Той ви е чул да казвате, че Дакуемон е наел Кохейджи да убие господаря му!

— Ти си полудял — заяви Кохейджи на Тамура. — Не съм убил Макино.

Но страхът, прикрит зад презрителния тон, който внезапно трепна, го издаде.

— Не си избрал, когото трябва.

Докато публиката ги аплодираше, Тамура отсече:

— Край на лъжите! — ярост и решимост втвърдиха строгото му, подобно на маска лице. — Признай си вината, преди да умреш, страхливецо!

Острието му проблесна на слънцето, което влизаше през прозорците на тавана.

Макар че разбираше достойнството и честта, които се залагат в една вендета, и не желаше да пречи на събрат самурай да изпълни своя дълг и да отмъсти за мъртвия си господар, Сано не можеше да

позволи на Тамура да поеме закона в свои ръце. Само шогунът имаше правото пръв да прати Кохейджи на съд, ако решеше. Сано излезе на сцената.

— Тамура сан — извика той.

Шумът откъм публиката заглъхна в напрегнато очакване. Тамура се извърна и погледна за миг към Сано, но без да отклонява вниманието си от Кохейджи.

— Сосакан сама — рече той с ироничен и в същото време враждебен тон. — Хиляди благодарности, задето установихте, че тази гнусна отрепка е убиецът на моя господар. Предполагам, че ви дължа извинение, че съм ви подценил. Сега, ако бъдете така добър да не се намесвате, ще ви спестя труда да го арестувате.

Той се хвърли напред и замахна с меча си към Кохейджи. Актьорът отскочи назад, едва успявайки да избегне острието. Зрителите ги аплодираха. Жаждата им за вълнуващи изживявания бе по-силна от тревогата, че животът на любимия им актьор е в опасност.

— Аз не съм убиецът! — възкликна Кохейджи с явно отчаяние. — Попитайте Окицу. Тя ще ви каже.

— Вече го стори — отвърна Сано. — Разказа ми цялата история.

— По-високо! — прозвучаха викове откъм публиката. — Не ви чуваме!

Сано хвърли поглед през рамо и видя стотици жадни за зрелища лица, вперили погледи в него — той бе станал част от пиесата.

— Ти наистина си убил Макино — каза на Кохейджи, след което се обърна към Тамура: — Но той не е убиец.

И двамата мъже се втрениха в него. Тамура спря миг преди да се хвърли в нова атака. Върху лицата на противниците се изписаха недоумение и объркване.

— Тамура сан, ти си чул само част от историята — поясни Сано. — Чул си ме да казвам на Агемаки, че Кохейджи е бил нает да убие господаря ти. Ако не беше хукнал тъй бързо, щеше да чуеш, че не е имало заговор за убийството на главния старейшина, което всъщност е нещастен случай.

— Какво? — възкликна Тамура.

Публиката притихна, обзета от нетърпение да чуе разговора.

— Макино е загубил съзнание по време на сексуалната игра — каза Сано.

Кохейджи изпусна шумна въздишка на облекчение, че истината е излязла наяве.

— Точно така — потвърди той. — Макино рухна мъртъв върху Окицу и мен, докато малко го забавлявахме.

— Млъквай! — решен да дири отмъщение, Тамура замахна с меч си към Кохейджи.

Публиката ахна. Кохейджи извади своето оръжие и взе да отбива ударите; публиката го насърчаваше разпалено. Но мечът му бе само театрален реквизит и Тамура посече дървеното му острие. Кохейджи се втренчи стъписан в ненужното парче дърво, което падна от ръката му.

— Не ви вярвам! — отсече гневно Тамура, обръщайки се към Сано. — Опитвате с измама да попречите на отмъщението ми.

— Нищо подобно! — заяви Сано. — Заговорът за убийство е измама.

Със свиреп поглед Тамура вдигна меч си и понечи да се хвърли към Кохейджи, който извика отчаяно:

— Изведете го от тук, моля ви!

Сано махна на Хирата и детективите да обградят Тамура. Те тръгнаха към него, но в този миг той им нареди:

— Махнете се от пътя ми! Оставете ме да приключа с него!

В очите му припламна обаче нерешителност. Сано бе разколебал убедеността му, че убиецът на господаря му е Кохейджи.

Група мъже скочиха на пътеката към сцената. Облечени в дрипави дрехи те изглежда, бяха ронин. Сано осъзна, че искаха да се присъединят към действащите лица. Бяха твърде възбудени... или твърде пияни, за да се тревожат за последствията от намесата си в дело на бакуфу. Хората на Ибе и Отани им попречиха да се втурнат на сцената. Водачът им, брутален тип с брадясало лице и червена кърпа на главата, изкрещя:

— Бой! Бой!

Публиката поде възгласите му. Ритъмът, съпровождан с тропане на нозе и пляскане на ръце, разтърси театъра.

— Макино е изпил твърде много афродизиак и се е пренапрегнал — обясни Сано. — Той си е отговорен за смъртта, не някой друг.

Тамура застина намясто. Лицето му изразяваше първо слисване, после — отвращение и накрая — съгласие, че похотливите навици, а

не замислено убийство са причината за смъртта на господаря му.

— След като вече разбрахте, че съм невинен, бихте ли напуснали сцената? — изхленчи Кохейджи — Може ли да си довърша пиесата?

— Бой! Бой! — продължаваше въодушевено публиката. Свирепият тип с червената кърпа взе да се съпротивлява на войниците на Отани и Ибе, които се опитваха да го прогонят от платформата.

— Опасявам се, че няма такава възможност — каза Сано на Кохейджи. — Виждаш ли, Макино не е бил мъртъв, когато е рухнал. Не е трябвало да се опитваш да представяш смъртта му като убийство, извършено от външен нападател. Побоят, който си му нанесъл, е същинската причина за смъртта му.

Кохейджи се втрени в него, зяпнал от ужас, безсловесен. Сано имаше чувството, че вижда как лицето му, скрито под грима, пребледнява.

— Милостиви небеса! — прошепна той. — Нямах представа...

Поклати глава, искрено разкаян за грешката си. Сано наблюдаваше как постепенно до съзнанието му стига мисълта, че някой трябваше да заплати с кръвта си за смъртта на Макино и това бе той. Кохейджи се олюля под бремето на съзнанието, че бе стигнал до края на живота си, направляван от пориви и хитрини, и че се бе озовал в затруднение, от което те вече не бяха в състояние да го спасят.

— В такъв случай убийството на Макино е било резултат от глупавата грешка на този идиот — заяви Тамура. — Не си струва отмъщението. А и глупакът не е достоен да окървави меча ми.

Сломен, той свали оръжието си. Но Сано забеляза, че самураят изпита облекчение — той нямаше сърце да се наслаждава на убийството. Прибра меча си в ножницата.

— Отказвам се от вендетата си — обяви той и скочи от сцената.

Публиката и бандата ронини го освиркаха, бесни, че бяха измамени и нямаше да станат свидетели на клането, което толкова им се искаше да видят. Полицайте плъзнаха сред зрителите, принуждавайки всички да опразнят местата. Сано кимна на детективите Маруме и Фукида. Те доближиха Кохейджи и го сграбчиха за ръцете. Той не оказа съпротива — изглеждаше твърде сломен от злата си участ.

— Арестуван си — обяви Сано.

— Съпругът ми бе открил, че племенникът на владетеля Мацудайра и наложницата му са любовници — каза госпожа Янагисава на Рейко. — Беше разбрал за знака, който Госечи използвала, за да си урежда тайни срещи с Дакуемон. Примами Дакуемон в „Знака на заслеплението“ и ме прати да го убия.

Госпожа Янагисава, изглежда, изобщо не се вълнуваше от това, че детективите и Рейко слушаха как тя изобличаваше самата себе си. Шокирана от признанията ѝ, макар и вече наясно с извършеното от нея, Рейко попита:

— Не се ли страхуваше? Как си могла да го извършиш? — после ѝ хрумна, че вероятно си имаше причина. — Какво ти обеща в замяна дворецовият управител?

— Любовта си — отвърна госпожа Янагисава. Устните ѝ се извиха в потайна усмивка; тя въздъхна доволно. Рейко видя, че подозренията ѝ се потвърждаваха. Дворцовият управител се бе възползвал от страстта, която съпругата му изпитваше към него, и ѝ бе обещал отплата за престъплението. След като го бе отгървала от врага му, той я бе възнаградил, като бе спал с нея, откликвайки на най-пламенните ѝ копнежи.

— Аз се предреших като Госечи. Пуснах си косите — обясни госпожа Янагисава, поглаждайки черните кичури, който падаха свободно върху гърдите ѝ. — Облякох пъстри и красиви дрехи като онези, които носи Госечи. Покрих главата си с шал. Взех кинжала, който ми даде съпругът ми.

Пръстите ѝ се склупчиха около дръжката на въображаемото оръжие.

— Защо взе Кикуко със себе си? — попита Рейко.

Чертите на госпожа Янагисава помръкнаха от чувство за вина. Макар и да не се вълнуваше, че бе убила човек, тя чувстваше, че бе постъпила лошо, водейки със себе си дъщеря си на такава задача.

— Напоследък Кикуко бе много своенравна. Когато се опитвах да изляза от къщи, тя почваше да пищи и се вкопчваше в мен. Не ме пускаше. Нямах друг избор, освен да я взема.

Госпожа Янагисава разкърши рамене, отърсвайки се от вината си, че бе лишена от майчинска отговорност.

— Откараха ни с паланкин до „Знака на заслеплението“. Когато пристигнахме, казах на носачите да ме изчакат на известно разстояние надолу по улицата. Наредих на Кикуко да стои в паланкина и да пази тишина. Тя помисли, че е игра. Оставих я и бързешком се отправих към „Знака на заслеплението“.

Госпожа Янагисава се движеше из стаята като в транс, следвайки пътя, по който, изпратена със специално поръчение от дворцовия управител, бе минала онази нощ.

— В къщата имаше и други хора... чувах ги по стаите. Но вратите бяха затворени. Коридорът беше празен. Никой не ме видя. Отидох до стаята, в която, както ми бе обяснил съпругът ми, се срещали Госечи и Дакуемон, и влязох. Покрих фенера с кърпа, за да настане сумрак в стаята. Свалих си наметалото, но останах с шала на главата. После седнах на леглото и зачаках Дакуемон. Взех да се притеснявам, че нещо ще се обърка — тя потръпна, за момент загубила хладнокръвие. — Бях готова всеки миг да стана и да избягам от къщата.

В съзнанието на Рейко изникна образът на госпожа Янагисава — сгушена в шала си, връхлетяна в последния момент от тревожност, с треперещ в ръцете ѝ кинжал.

— Но бях дала обещание на съпруга си. И бе твърде късно да се откажа. Той вече идваше по коридора. Влезе в стаята и каза: „Ето ме“. Звучеше щастлив, защото ме мислеше за Госечи. Аз не отговорих. Молах се за смелост и сила. Той коленичи до мен на леглото ѝ и попита: „Защо си толкова мълчалива? Не се ли радваш да ме видиш?“ Аз се обърнах към него, събрала сетни сили да извърша онова, което трябваше. Той махна шала от главата ми, преди да успея да го спра — в очите ѝ сякаш се отрази образът на Дакуемон, изненадан, че вместо любимата си вижда една непозната. — Той възкликна: „Коя си ти? Какво търсиш тук?“ В този миг забих кинжала в гърдите му. Дакуемон отвори уста да каже нещо, но не произнесе нито звук. Кинжалът бе потънал в гърдите му. Видях, че той разбра, че бе изигран. Обзе го ярост. Но в следващия миг очите му угаснаха и той се строполи върху мен. Беше мъртъв.

Рейко не бе очаквала да получи удовлетворително изчерпателно признание. Госпожа Янагисава се сви, сякаш ужасена от трупа, който бе рухнал отгоре ѝ.

— Аз го бутнах настрана и станах. Цялата бях изпоцапана с кръвта му.

Гърлото ѝ се сви, когато се опита да преглътне, за да преодолее неистовото желание да повърне. Потърка ръце една в друга и в робата си, сякаш усещаше топлата влажна лепкавост от кръвта на Дакуемон.

— Скрих я под наметалото и шала си. После избягах през тайния изход и се върнах при паланкина си. Качих се и потеглихме с Кикуко.

Скоро след това хората на дворцовия управител, които бяха проследили госпожа Янагисава, вероятно бяха подшушнали на полицаите, че Дакуемон е мъртъв.

— Почнах да треперя. Не можех да спра — продължи госпожа Янагисава, а тялото ѝ потръпна видимо. Повръщах, докато вече нямаше какво.

„Може би все пак изпитва някаква вина“, помисли си Рейко.

— Неразположението ми уплаши Кикуко — каза госпожа Янагисава. — Тя се разплака, прегърна ме и попита: „Мама, какво ти е?“ Аз я успокоих, че скоро ще се оправя, и ѝ казах да не се тревожи. Някой ден ще разбере, че съм го извършила както за мен, така и за нея, защото исках баща ѝ да обича и двете ни. Обещах ѝ, че отсега нататък всичко ще бъде прекрасно.

— Това е обещание, което няма да бъдеш в състояние да изпълниш — каза Рейко с нотка на отмъстително задоволство. — Ти си убила Дакуемон. Ще заплатиш за смъртта му с живота си.

А когато научеше за коварното ѝ престъпление, Сано щеше да си помисли за нея най-лошото. Никога нямаше да ѝ повярва, каквото ѝ да му кажеше за Рейко и краля дракон. Госпожа Янагисава се усмихна. Щастието ѝ от това, че бе спечелила благоразположението на съпруга си, явно бе по-силно от чувството ѝ за вина и страха от отзвук на деянието ѝ.

— Но ти не можеш да докажеш, че съм го убила аз. Ако ме обвиниш официално, ще се отрека от признанията си. Ще твърдя, че си ме принудила да кажа онова, което си искала да чуеш от мен. Моята добродетелност никога не е била поставяна под въпрос. Никой няма да повярва, че съм убийца.

Самоувереността ѝ изглеждаше непробиваема, но Рейко каза:

— Ще видим — след което се обърна към детективите: — Арестувайте я!

Детективите тръгнаха към госпожа Янагисава. Тя избухна в пресилен смях.

— Не си прави труда — каза. — Съпругът ми ще ме освободи. Той няма да позволи да бъда наказана за това, че съм убила Дакуемон.

— Съпругът ти няма да си мръдне пръста, за да те спаси — възрази Рейко. — По-скоро ще те остави да понесеш цялата вина за убийството, отколкото самият той да продължи да живее като заподозрян. Когато те обвинят, ще каже, че си действала по свое усмотрение и че той няма нищо общо с убийството на Дакуемон. Ще те пожертва, за да защити собственото си положение.

— Не, никога не би го сторил. Той ме обича. Каза ми го.

Макар че госпожа Янагисава решително поклати глава, в очите ѝ проблесна внезапен страх.

— Трябва да си голяма глупачка, за да му вярваш — заяви Рейко. — През всичките тези години той те е пренебрегвал и изобщо не го е било грижа за теб. И сега изведнъж те е заобичал? — Рейко повиши глас в израз на неверие и презрение. — Не ти ли се струва странно?

— Хората се променят! — възрази госпожа Янагисава ревностно, но с нотка на несигурност. Страните ѝ пребледняха. — Моят съпруг едва сега осъзнава колко държи на мен.

— Осъзнава колко полезна би могла да му бъдеш — възрази ѝ Рейко. — Враговете му се впускат в атака, той има нужда от цялата помощ, която може да получи, и знае, че си готова да направиш всичко за него. Затова те е подмамил да му свършиш мръсната работа. Онова, което ти смяташ за любов, е просто поза и нищо повече. И ти се хвана.

— Не е поза — прошепна отчаяно госпожа Янагисава. Гласът ѝ секна и тя изхлипа. — Той беше искрен. Ако го беше чула... ако го беше видяла как ме любеше... щеше да повярваш.

— Би трябвало да знаеш, че сексът не означава непременно любов — Рейко изпита жал и едновременно с това презрение към простодушието на госпожа Янагисава. — Твоят съпруг се е наслаждавал на съзнанието, че си му предана робиня.

В очите на госпожа Янагисава заблестяха сълзи на яростна омраза.

— Това не е истина! Ти просто ревнуваш, защото съпругът ми е по-издигнат от твоя. Мразиш всички, които притежават повече от теб.

— Това се отнася за теб — възрази Рейко. — Когато теб вече те няма, съпругът ти дори няма да тъгува за теб. А какво ще стане с Кикико, когато умреш? Кой ще се грижи за нея? Баща ѝ няма да ѝ обръща внимание, както винаги. Тя ще умре от самота и скръб по теб.

Госпожа Янагисава се втренчи в Рейко, искрено ужасена от тази мрачна картина на бъдещето пред Кикико.

— Но може би ти нямаш нищо против да я пожертваш от любов към съпруга си — продължи Рейко. — Може би нямаш нищо против той да се издигне във властта върху трупа на обичното ти дете!

Очите на госпожа Янагисава се изпълниха с ужас. Устните ѝ помръднаха в неизречен протест, докато илюзиите ѝ се разпадаха. Рейко я наблюдаваше как постепенно осъзнава потресаващия факт, че е била измамена и че дворецовият управител изобщо не се вълнуваше дали те двете с Кикико щяха да платят цената на неговия триумф. От устата ѝ се изтръгна сърцераздирателно стенание.

— Не му позволявай да се измъкне безнаказано — призова я Рейко. — Той не заслужава нито всеотдайността ти, нито любовта ти. Ела с нас. Кажи на света с как си била подведена да убиеш Дакуемон. Нека дворецовият управител си получи заслуженото наказание. Може би тогава ще пощадят живота ти и Кикико няма да загуби майка си.

Госпожа Янагисава взе да диша все по-учестено, с мъчително хриптене, после заклати глава и взе да тропа с нозе. Стенеше и скубеше косите си. Очите ѝ се въртяха, отчаяно дирейки някакво успокоение за болката ѝ или мишена за гнева ѝ. Спряха се на Рейко. — Ти си виновна за всичко! Винаги побеждаваш. Но не и този път.

С оглушителен писък тя се хвърли срещу Рейко, и протегнала напред ръце със свити пръсти, подобно на лапи. Рейко отскочи встрани, а детективите се втурнаха напред да спрат госпожа Янагисава, но тя бе твърде бърза. Сграбчи Рейко за врата. От инерцията на тялото ѝ двете се строполиха на земята.

Когато се проснаха заедно на пода, Рейко изкрещя. Госпожа Янагисава я стисна за гърлото. Рейко се опита да откопчи пръстите ѝ, но те бяха сякаш от желязо. Рейко се закашля, опитвайки се да си поеме дъх. Лицето на госпожа Янагисава, изкривено от ярост и умопомрачение, надвисна над нейното, а от устата ѝ изригнаха писъци

и вой. Горещ парещ дъх облъхна Рейко. Тя чу как детективите се развикаха, докато се опитваха да откъснат жената от нея. Вдиганаха госпожа Янагисава, но тя стискаше здраво.

Рейко усети, че самата тя се отделя от пода, все още в хватката ѝ. Взе да я рита, да дере китките ѝ, като през цялото време се давеше и хриптеше. В гърдите ѝ се надигна паника. Пред очите ѝ заиграха черни петна. Оглушителното думкане на сърцето ѝ заглуши всички останали звуци.

Внезапно госпожа Янагисава охлаби ръце. Рейко рухна на пода, гълтайки въздух, стенеща от облекчение. Притисна ръка върху шията си — разранена и насинена. Щом зрението ѝ се проясни, видя, че детективите бяха хванали госпожа Янагисава, която сипеше проклетия, крещеше и се мятеше в ръцете им. Но блъскането в ушите и продължаваше и тя осъзна, че причината не е сърцето ѝ.

— Какъв е този звук?

Детективите се заслушаха. Госпожа Янагисава млъкна и престана да се съпротивява. Думкането спря. Тичащи нозе отвън оповестиха нахлуващо в имението множество. Мъжки гласове се извисиха в яростни викове сред звън на стоманени остриета. Шумът отекна из къщата. В приемната с решителна стъпка влязоха отряд самураи в бойни доспехи, размахващи заплашително мечове. Залитайки, Рейко се изправи на крака. Тя видя герба на Мацудайра върху броните над войниците и замръзна, осъзнавайки с изумление ставащото.

Фракцията на Мацудайра бе нападнала имението на дворцовия управител Янагисава. Думкането, което бе чула, бе от стенобитната машина, която разбиваше портите. Нападателят се изправиха срещу детективите, вперили враждебни погледи в Рейко и госпожа Янагисава. Предводителят на войската на Мацудайра попита:

— Кой сте вие?

Един от детективите обясни, че той и другарите му са васали на сосакан сама. Представи жените и после попита:

— Какво става?

— Армията на дворцовия управител Янагисава се оттегли от битката — отвърна предводителят. — Повечето му съюзници преминаха на наша страна. Владетелят Мацудайра убеди шогун да прогони дворцовия управител от двора. Тук сме, за да го заловим.

Госпожа Янагисава изстена ужасена. Рейко не можеше да повярва, че корумпираният хитър дворецов управител най-накрая бе паднал от власт. Покрай вратата на приемната нататък по коридора войниците на Мацудайра извеждаха един по един служители на Янагисава. Накрая вървеше самият дворецов управител. Двама от противниковата армия държаха ръцете му. Той вървеше с гордо вдигната глава, със свирепо изражение и вперен напред поглед. Зад него се препъваше Кикуко, водена от друг войник. Тя видя госпожа Янагисава и извика: — Мама! Мама!

— Не! — изпищя госпожа Янагисава.

Отскубна се от детективите на Сано и се хвърли — ридаеща към детето и съпруга си, които миг по-късно загуби от поглед. Предводителят на войската на Мацудайра я хвана и заяви:

— Имаме заповед да арестуваме цялото семейство на дворецовия управител. Тръгвай без повече шум.

Зашеметена от твърде много емоции, които ѝ пречеха да осмисли ставащото, Рейко проследи с поглед как войниците отведоха противничката ѝ.

* * *

Детективите отведоха усмирилия се Кохейджи зад платното в дъното на сцената. Завесата падна. Публиката напускаше залата сред гръмки неодобрителни възгласи. Хирата, който вървеше редом със Сано, бе обзет от неистово разочарование. Разследването бе приключило. Човекът, когото бе подминал като една съвсем незначителна фигура, се бе оказал убиецът на главния старейшина Макино. А Хирата не бе сторил нищо, за да си върне доверието на Сано, да се докаже като достоен самурай или да възстанови репутацията си. Играта по правилата не бе помогнала. Най-ценната улика, която бе открил — тайното жилище на Дакуемон — бе твърде недостатъчна. Нищо от случилото се не бе изисквало неговата героична намеса. Сега бе принуден да чака следваща възможност да се реабилитира, която можеше никога да не настъпи. Само ако можеше да получи още един шанс, сега, да възстанови честта си!

Внезапно от другата страна на завесата се разнесоха крясъци и боричкане. Бандата ронини се втурнаха зад завесата, размахвайки мечове, преследвани от Ибе, Отани и войниците им. Хирата едва имаше време да осъзнае, че ронините бяха решили твърдо да си получат своята битка, пращайки по дяволите обстоятелствата, когато водачът им с червената кърпа на главата се хвърли срещу Сано. С неистов рев в необузdana страст той вдигна меч си, стиснал дръжката с две ръце.

— Пазете се! — извика Хирата.

В същия миг Сано се обърна и очите му регистрираха връхлитащия нападател. Ръката му отскочи към меча му. Но Хирата го изпревари и първи измъкна оръжието си. Хвърли се пред него. В момента, когато ронинът се озова достатъчно близо, за да може да нанесе своя удар, Хирата разсече корема му. Ронинът изрева, олюля се и спря. Очите му засвяткаха от болка и лудост. Взе да се свлича, но продължаваше да държи меча във вдигнатите си ръце. С последни сили замахна яростно надолу и издъхна.

Случи се за миг. Хирата нямаше време да отскочи. Острието се плъзна по лявата му тазова кост и се заби дълбоко в бедрото му. Той извика от острата болка, която се плъзна по мускулите, вените и сухожилията му. Изпусна меч си и рухна тежко на сцената. Пулсиращи спазми изкривиха чертите му в болезнена гримаса.

Чу как Сано възкликна с тревога и ужас:

— Хирата сан!

Зърна мъртвия ронин, който лежеше наблизко, а после — детективите и войниците на надзорниците, които се сражаваха с бандата. Образите им се размиха в неясна картина. Видя как кръвта блика от раната на бедрото му през разкъсаните му дрехи и се разлива на локва около него. Пулсът му се ускори, задавиха го хрипове, зави му се свят, усети непреодолима слабост. Ужас прониза дълбините на духа му. Беше участвал в толкова битки, беше раняван и винаги бе оцелявал. Този път обаче усети, че раната му бе различна.

Видя Сано, надвесил над него ужасено лице. Господарят му беше жив и невредим. Той стисна ръката на Хирата в своята силна топла длан и изкрещя:

— Доведете лекар!

Както стенеше от болка и ужас пред надвисналата смърт, Хирата бе връхлетян от съзнанието за ослепителен триумф. Той бе поел фаталния удар, предназначен за Сано. Бе извършил своята героична постъпка и бе постигнал върховната слава да пожертва себе си за Сано.

— Ще се оправяш! — изрече Сано припряно, сякаш за да убеди и себе си наред с Хирата. — Само се дръж!

— Господарю — промълви той.

Пресекливият, едва доловим шепот изразяваше цялото уважение, дълга и любовта, които изпитваше към Сано. Болката и поглъщащата го несвяст не му позволиха да каже нищо повече. Образът на Сано потъмня и изчезна.

— Ти доказа, че си достоен самурай — изрече Сано с дрезгав от вълнение глас. — Имаш вечната ми признателност, заедно спаси живота ми. Безчестието, с което опетни името си, вече е изкупено. Оттук нататък никога няма да се усъмня във верността ти.

Думите му обгърнаха Хирата с истинско блаженство. Докато чувстваше как се издига от пропастта, в която го бе запратил позорът, смътно усещаше, че физическата и духовната му енергия все повече отслабват. Всякакви усилия за спасяването му изглеждаха безсмислени. Помисли си за съпругата си Мидори, която щеше да скърби за него, и за дъщеря си Таеко, която трябваше да порасне без баща си. Прониза го тъга. Спомни си за Кохейджи и за миг му стана забавно, защото актьорът се бе оказал оръдие на съдбата му. Сети се за предчувствието си, че Тамура ще бъде включен в разрешаването на загадката. Инстинктът му се бе оказал верен за последен път.

Хирата долови нарастващ шум като от приливна вълна, прииждаща да го отнесе в черната празнота, която заличаваше зрението му. Усети множеството предци самураи, които го очакваха в друг свят отвъд смъртта. Единствено ръката на Сано все още го свързваше с живота.

ГЛАВА 35

Периодът от следващите три дни донесе по-меко време, проливни дъждове, които заляха Едо, и временен мир за града. Междуградските пътища бяха изпълнени с многолюдна конна армия и войници пешаци, устремени отвъд забулените в мъгла хълмове обратно към провинциите, от които бяха пристигнали, за да участват във войната между владетеля Мацудайра и дворцовия управител Янагисава. Под навъсеното облачно небе бойното поле лежеше опустяло, осяно със стъпкани флагове, захвърлени оръжия и изстреляни стрели. Дъждът постепенно отмиваше кръвта на падналите в битката.

В жилищния район на високопоставените служители от бакуфу в крепостта Едо именията вече не бяха окичени с гербовете на двете враждуващи фракции. Но улиците бяха охранявани от войници, в случай че отново избухнеха размирици. Между къщите плахо притичваха служители. Зад затворените врати на именията и в двореца режимът на Токугава бе започнал деликатния и несигурен процес на реорганизация вследствие на съществените промени в политическата йерархия.

Далеч извън крепостта войниците на владетеля Мацудайра съпровождаха дворцовия управител Янагисава по дървен пристан, издигнат върху колове над сивите води на придошлата от дъждовете река Сумида. Пред него в далечния край на пристана стоеше полицейският началник Хошина. Зад него се открояваха очертанията на малък кораб със закрыта кабина и гребла. На мачтата му бе опънато квадратно платно с герба на Токугава. Екипажът чакаше мълчаливо на борда. Зад Янагисава пристъпваха тежко няколко слуги, натоварени с багаж. Зад тях вървяха съпругата и дъщеря му, сгушени една в друга под чадър. Следваха ги четирима от синовете му и още войници. На двата бряга на реката покрай доковете, които продължаваха отвъд оризовите складове на Токугава, се бе събрала тълпа от любопитни да

наблюдават заминаването на човека, който доскоро се бе разпореждал с властта на шогун като със своя собствена.

Янагисава вървеше гордо; лицето му, скрито под широката периферия на сламената шапка, беше безизразно. Но вътрешно духът му беснееше срещу горчивата му участ. Той и ескортът му стигнаха до Хошина, който чакаше до подвижното мостче за качване на кораба. Хошина се поклони на Янагисава с престорена, подчертана вежливост:

— Сбогом, уважаеми дворецов управителю. Приятно пътуване. И приятно изгнание. Чувам, че остров Хачиро бил разкошно място.

Унижение, ярост и страдание фучаха подобно на буря в гърдите на Янагисава. Достойната му политическа кариера да завърши с изгнание на някакво си късче земя наскреде океана, проведен от презрението на бившия му любовник и настоящ враг!

— Вероятно си мислеше, че все някак ще намериш начин да се измъкнеш — отбеляза Хирата. — Много жалко, че шогунът отказа да те види, след като те арестуваха и затвориха. Жалко, че докато ти беше твърде зает да се мъчиш да събираш още войска за битката, владетелят Мацудайра убеди шогун, че ти си виновникът за всички несгоди, сполетели режима на Токугава, и затова трябва да бъдеш отстранен.

И така, шогунът бе прокудил Янагисава завинаги и му бе позволил да вземе само съпругата си, дъщеря си и синовете си, както и малцината помощници, които да споделят съдбата му през дългите години до смъртта му. Но сега, докато се качваше по мостчето, и надеждата му за връщане и евентуален триумф гореше като огнени пламъци в сърцето му. Шогунът бе пощадил живота му, макар че владетелят Мацудайра вероятно се бе постарал да предума господаря да го екзекутира. Янагисава заключи, че шогунът все още хранеше някакви чувства към него и бе почел дългогодишната им връзка, като вместо това го бе пратил в изгнание. Докато бе жив, Янагисава щеше да има шанс за победа главата му вече раждаше нови планове.

Той спря на върха на мостчето, обърна се и погледна към Едо. Дъжд пръскаше по лицето му, когато вдигна глава към крепостта. Там, в сърцето на двора на шогун, той бе оставил частица от себе си, една отворена врата, през която да мине, когато настъпеше подходящият миг.

— Ще се видим пак — каза Янагисава и стъпи на борда на кораба.

* * *

В една от стаите в имението на Сано, Рейко и Мидори бдяха при леглото, на което в безсъзнание лежеше Хирата. Очите му бяха затворени, лицето — бледо и безизразно. Мека завивка покриваше неподвижното му тяло и ужасната му рана. Наблизо главният лекар на крепостта Едо забъркваше лековити билки. Шинтоистки свещеник припяваше заклинания и размахваше меч, за да прогони злото, а една магьосница дрънкаше дайре, за да свика целителните духове. Рейко бе прегърнала Мидори, чието набраздено от сълзи лице бе изпито от скръб. Мидори не бе оставяла Хирата нито за миг, откакто Сано го бе довел вкъщи от театъра.

— Ще се оправи — каза Рейко, опитвайки се да успокои Мидори и себе си, макар че шансовете за оцеляването на Хирата бяха минимални.

Сано й бе казал, че Хирата е загубил много кръв, преди местният лекар да се притече на помощ. Още на сцената той бе зашил раната и бе дал на Хирата лекарства против шок и загнояване.

— Той е млад и много силен — каза доктор Китано, главният лекар на крепостта Едо. — Фактът, че вече три дни е жив, предвещава оздравяване.

Ридание разтърси Мидори.

— Толкова го обичам — изплака тя. — Ако умре...

— Не мисли за това — каза Рейко, докато нежно бършеше сълзите й. — Бъди силна заради дъщеря си.

Но при мисълта за Таеко Мидори се разрида още по-отчаяно. Беше я оставила на грижите на дойката й. Не можеше да я доведе в стаята на Хирата от страх да не би злите духове да осквернят детето им.

— Защо трябваше да стане така? — изплака тя.

— Съдба — отвърна Рейко. — Ние всички зависим от нейната благосклонност.

В този момент видя, че Хирата помръдна и бавно отвори очи.

— Виж, Мидори сан! Той идва на себе си!

Мидори възкликна радостно. Стисна ръката му, а той примига недоумяващо към нея и Рейко. Замъгленият му празен поглед

постепенно се избистри, сякаш духът му се бе върнал в тялото, след като бе бродил в мрака между живота и смъртта.

— Мидори сан — промълви той. — Рейко сан. Жив ли съм? Значи онзи ронин не ме е убил?

— Да, жив си — изплака Мидори, този път вече от радост.

— И е с разума си — каза доктор Китано, след като коленичи до постелята му. — Това е добър признак.

Докато Мидори се смееше и плачеше, Хирата въздъхна дълбоко и затвори очи.

— Нека поспи — рече доктор Китано. — Почивката ще помогне за оздравяването му.

Лекарят се върна при своите отвари. Мидори и Рейко седяха тихо до Хирата.

— Ох, Рейко сан, забравих, че съпругът ти е все още в опасност! — възкликна Мидори разкаяно.

Сега, след като състоянието на Хирата се бе подобрило, тя можеше да прояви интерес и към други неща.

— Какво ще стане със Сано сан при всички тези промени, след като владетелят Мацудайра победи дворецовия управител Янагисава?

— Не знам — отвърна Рейко.

Неоспоримото хубаво нещо, което се бе случило, бе заточението на госпожа Янагисава и на дворецовия управител. Рейко съжаляваше, че тази жена бе избегнала по-сурово наказание за престъплението, което бе извършила, убивайки Дакуемон, но бракът ѝ бе в безопасност, поне засега. Надяваше се, че госпожа Янагисава никога повече нямаше да се върне и да я тормози отново. Но това щастие не неутрализираше другите последствия от победата на владетеля Мацудайра и краха на дворецовия управител, които представляваха сериозна заплаха за Сано.

— Владетелят Мацудайра се среща с най-високопоставените служители в правителството — каза Рейко с тих глас, който лекарят, свещеникът и магьосницата не можеха да чуят. — В момента решава кой да остане на служба в новото му управление и кой да си ходи. Но още не е казал нищо на съпруга ми — прониза я смразяващ страх. — Носят се слухове, но, изглежда, никой не знае какво ще стане с нас. Владетелят Мацудайра може да не прости на съпруга ми, че отказа да се подчини на желанията му по време на разследването на убийствата.

Когато приключи с преустройството на бакуфу, не е изключено съпругът ми изобщо да не получи пост в него.

— Но шогунът ще иска Сано сан да остане, нали? — прошепна тревожно Мидори.

Рейко видя, че тя си бе дала сметка за последствията — отидеше ли си Сано, Хирата също щеше да загуби службата си в режима на Токугава. Дватама със Сано щяха да станат ронини, щяха да загубят домовете и поминъка си, а честта им щеше да бъде опетнена след години на вярна служба и доброволна саможертва.

— Нима шогунът няма да задържи Сано и детективския отряд, независимо от мнението на владетеля Мацудайра?

— През последните три дни шогунът се е уединил в двореца — отвърна Рейко. — Току-що извика съпруга ми на аудиенция заедно с владетеля Мацудайра. Предполагам, че скоро ще разберем дали сме в безопасност... или сме съсипани.

* * *

Сякаш ритъмът на съдбата отекваше в гърдите му, докато Сано прекосяваше залата за аудиенции към подиума, на който седеше шогунът. Върховният диктатор го очакваше в безизразно мълчание. Владетелят Мацудайра, коленичил на почетното място вдясно от него, гледаше Сано със сурово изражение. Четиримата членове на съвета на старейшините го наблюдаваха мрачно от двата си реда върху горното ниво на пода под подиума. Стражите, застанали около помещението, и секретарите зад бюрата си покрай стената избягваха погледа му. Това хладно посрещане го убеди, че постът му като избраник на шогуна и негов почитаем следовател на събития, обстоятелства и хора щеше да приключи още днес.

Когато коленичи на долното ниво на пода и се поклони на присъстващите, забеляза младия мъж, коленичил от лявата страна на шогуна. Какво правеше тук Йоритомо — синът на дворцовия управител Янагисава? Изненадата почти засенчи ужаса на Сано. Беше чул, че цялото семейство на Янагисава е пратено в изгнание. Защо владетелят Мацудайра бе пощадил момъка? Сано можеше само да предполага, че Йоритомо бе прельстил и омаял шогуна така силно, че

той бе настоял да задържи момчето в крепостта Едо въпреки възраженията на владетеля Мацудайра.

— Поздрави, сосакан сама — каза шогунът с отпаднал глас.

Изглеждаше по-възрастен и болнав от когато и да било. Сано не го бе виждал такъв.

— Сякаш е... ъ-ъ... минала цяла вечност, откакто се видяхме за последен път.

— Така е, ваше превъзходителство — Сано бе прекарал три мъчителни дълги дни, застинал между ужаса да загуби поста си и честта си, от една страна, и страха, че Хирата ще умре, от друга. Скоро поне вече нямаше да чака единият от тези два удара да се стовари отгоре му.

— Аз... ъ-ъ... имам да ти кажа нещо важно — поде шогунът.

Той погледна към владетеля Мацудайра, сякаш искаше разрешение да говори. Владетелят Мацудайра невинаги бе успявал да се наложи на шогуна, но сега Сано видя, че върховният диктатор бе поставен в подчинение, каквото дворцовият управител никога не бе успял да постигне.

— Всичко с времето си, почитаеми братовчедо — каза владетелят Мацудайра. — Първо трябва да чуем доклада на Сано сан за разследването му.

Той отправи поглед към Сано, в който се четеше безмълвна заповед да започва. Тъй като всички го гледаха и очакваха да заговори, Сано се почувства така, сякаш бе получил забавяне на екзекуцията, което само правеше очакването на присъдата още по-непоносимо.

— Убийството на главния старейшина Макино е било нещастен случай — обяви той, след което обясни какво се бе случило. — Актьорът Кохейджи е екзекутиран. Окицу, наложницата на Макино, е осъдена на принудителен труд като куртизанка в квартала на удоволствията Йошивара.

Тъй като бе съучастница в прикриването на убийството, без обаче да е пряко отговорна за него, тя бе получила обичайното наказание за извършени от жени дребни престъпления.

— Съпругата на Макино Агемаки бе съдена за убийството на първата му жена — продължи Сано, — но липсваха достатъчни доказателства, които да докажат вината ѝ. Тя също бе осъдена и

пратена в Йошивара. Сега живее в същия публичен дом като Окицу, нейната съперница.

Сано бе предупредил собственика да я държи под око, за да не прояви кръвожадните си склонности по отношение на останалите момичета или на клиентите си.

— Успя ли да разкриеш и убийството на моя племенник? — попита владетелят Мацудайра.

— Да — отвърна Сано. — Убийството му е дело на госпожа Янагисава, която пък е действала по нареждане на своя съпруг.

Той можеше да спомене, че най-накрая бе установил местонахождението на Кохейджи, Окицу и Тамура в нощта на убийството на Дакуемон. Кохейджи бе признал, че е напуснал репетицията, за да се позабавлява известно време с една своя почитателка, а Окицу бе излязла да го дири в „Знака на заслепението“ както и по другите места, на които се е знаело, че прави любовните си срещи. Тамура бе отишъл на тайна среща с един от васалите на владетеля Мацудайра, по време на която бе дал дума, че ще се присъедини към фракцията им. Всички тези подробности обаче вече нямаха значение.

Владетелят Мацудайра кимна, очевидно доволен от доклада на Сано, особено след като го оневиняваше за смъртта на главния старейшина Макино и определяше Янагисава като виновник за смъртта на Дакуемон. При все това Сано се съмняваше, че той бе забравил обидното му неподчинение по време на разследването. Сано си помисли, че съдбата му със сигурност вече е решена.

Шогунът също кимна подобно на марионетка, управлявана от владетеля Мацудайра.

— Ами... аз съм доволен, че... ъ-ъ... приключихме с този въпрос — каза той, сякаш убийствата и разследването за него представляваха досадно и незначително неудобство. — Но остава още един проблем.

Той се обърна към Сано.

— Аз... ъ-ъ... загубих своя дворцов управител.

Шогунът въздъхна в израз на мимолетно съжаление, че Янагисава вече го нямаше. Сано си даде сметка, че Токугава Цунайоши не разбираше точно защо; той и досега не знаеше за войната между двете фракции, нито за обстоятелствата, довели до изгнанието на Янагисава.

— Нуждая се от нов дворецов управител. След... ъ-ъ... сериозно обмисляне реших... ъ-ъ... това да си ти.

Челюстта на Сано увисна. Първоначално си помисли, че не е чул добре. Трябваше да си повтори наум думите на шогуна, за да можеше смисълът им да стигне до съзнанието му. Бе тъй слисан, че застина безмълвен. Вместо да загуби поста си, бе получил назначение на най-високата длъжност в бакуфу. Силите, които бяха запратили дворецовия управител в бездната на неговия крах, бяха изстреляли Сано на върха. Той видя, че шогунът и всички присъстващи очакваха отговора му.

— Ваше превъзходителство, това е безпримерна чест — започна Сано, задъхан и замаян от своя неочакван, необясним и устремен възход. — Хиляди благодарности.

Даваше си сметка, че постът представляваше върхът в кариерата на един самурай, но бе твърде зашеметен, за да мисли какво предполагаше тази служба и какво бе отношението му към нея.

— Мога ли да попитам... какво ви накара да удостоите точно мен с привилегията да ви служа в качеството на ваш дворецов управител?

— Доколкото знам, никога не си бил непочтен към мен — каза шогунът. — И компанията ти... ъ-ъ... ми понася. Затова... ъ-ъ... си най-добрият избор.

Това бе бледа похвала и неубедителна причина. Сано погледна към владетеля Мацудайра в очакване на по-добро обяснение.

— Всички ние бяхме единодушни, че ти си подходящият човек за този пост — заяви владетелят Мацудайра, сочейки себе си и старейшините.

После му отправи язвителна усмивка. Старейшините кимнаха в знак на съгласие, което изглеждаше неохотно, но и безспорно. Йоритомо наблюдаваше Сано с изражение на страх, примесен с надежда.

— Решаващият фактор бе поведението ти по време на разследването.

Със закъснение Сано забеляза как се бяха подредили владетелят Мацудайра, старейшините и Йоритомо. Старейшините Уемори и Охгами, съюзници на владетеля Мацудайра, седяха най-близо до него. Старейшините Като и Ихара, доскоро предани на дворецовия управител Янагисава, бяха седнали до сина му. Явно битката беше свършила, но

не и войната. Оцелелите от фракцията на Янагисава се бяха прегрупирани около Йоритомо, заместник на отсъстващия си баща. Те го използваха — както и близостта му с шогуна — като начин да съперничат на владетеля Мацудайра в борбата за контрол над Япония. Вече бяха спечелили известни позиции в новия ред. Най-накрая Сано проумя защо и двете страни го бяха избрали за главен администратор в бакуфу. Неговите умения, способности, преданост към клана Токугава и мъдрост нямаха нищо общо с решението. По време на разследването той бе доказал, че може да работи и с двете фракции, без да допуска която и да е от тях да го използва за собствени цели. Неговият независим дух и непримиримост към всякакъв вид принуда го бяха направили единствения приемлив кандидат и за двете страни. Никоя от тях не би избрала привърженик на противниковата фракция. Той бе спечелил поста на дворецовия управител поради липса на други възможности.

— Поздравления, почитаеми дворецов управителю Сано — каза владетелят Мацудайра. — Пожелавам ти много успех в управлението на държавните дела. Да използваш мъдро предоставената ти власт.

Сано внезапно осъзна какво бреме бе легнало на плещите му. Като дворецов управител той трябваше да надзирава многобройните отдели в правителството, макар че бе печално несведущ по отношение на дейностите им. Той, който бе отговарял най-много за своите сто детективи, сега трябваше да надзирава безброй враждуващи помежду си бюрократи. Трябваше да поддържа огромната тромава и корумпирана система на режима на Токугава. Трябваше да взема важни решения вместо шогуна и да поддържа доброто му настроение. И сякаш това не му стигаше, ами трябваше и да лавира успешно през опасната зона между двете враждуващи фракции, като се опитва да угоди и на двете, без да засяга едната или другата.

Това бе славната му награда, задето бе отстоявал своята безпристрастност по време на разследването.

— Ела тук, дворецов управителю Сано — привика го с жест шогунът. — Седни до мен.

И той посочи едно място на пода под своя подиум, което се намираще между Йоритомо и владетеля Мацудайра.

Сано стана. Беше му ясно, че не би могъл да откаже поста; вече нямаше връщане назад към длъжността му сосакан сама на шогуна,

която сега осъзнаваше като спокойно съществуване. Дългът и честта го издигаха и в помещението.

Сано зае своето място на кормилото на бакуфу.

* * *

Над града се спускаше здрач. По кулите и високите каменни зидове на крепостта Едо, по улиците и пред портите горяха фенери и факли. Мъгливият ситен дъжд образуваше сияйни ореоли около лампите. През проходите отекваше тропот на копита, когато преминаваха войниците на обход или служителите се отправяха към домовете си. Храмовите камбани сипеха молитвените си звуци над града, където блещукаха множество светлинки. Но имението на дворцовия управител Янагисава бе тъмно и обгърнато в тишина подобно на гробница. Пазачите при портата бяха изчезнали, както и стрелците от покривите и стражите при наблюдателните кули. Дъжд капеше от дърветата в сенките, изпълващи лабиринта от празни постройки.

Нагоре по пътя към имението се движеше шествие от един паланкин, осем конни самураи с фенери в ръка и няколко слуги, които носеха сандъци. Колоната спря пред портата. Сано скочи от коня си. От паланкина слезе Рейко. Те застанаха един до друг и отправиха погледи към каменните зидове, които се издигаха пред тях.

— Добре дошла в новия ни дом — каза Сано.

Когато ѝ бе съобщил, че той е новоизбраният дворцов управител, Рейко замалко да припадне. Но сега съзнанието ѝ вече почваше да приема реалността на удивителното повишение на нейния съпруг... и на промените, които щяха да настъпят като следствие в съвместния им живот.

— Колко великодушно от страна на шогуна да ти даде имението на дворцовия управител Янагисава.

При все това Рейко с неохота напусна дома, където двамата със Сано бяха живели цели четири години след сватбата си и тя бе родила сина им. Имението изглеждаше неприветливо, плашещо и покварено от злите духове на Янагисава и съпругата му. Рейко нямаше никакво

желание да започне преместването на домакинството си в новия им дом.

— Това е подарък, който ми се ще да можем да откажа — каза Сано, повтаряйки на глас мислите на Рейко.

— Все още не мога да повярвам, че едно случайно убийство може да доведе до такива драстични последици — рече замислено тя.

Печална и в същото време горчива усмивка изкриви устните на Сано.

— Разпределянето на политическата власт претърпя значителни промени. Моят главен васал и скъп приятел се бори за живота си. Аз постигнах върховна слава. Всичко това нямаше да се случи, ако не бяха главният старейшина Макино, другарите му и тяхната обща игра.

Рейко си помисли за ухаещия на парфюм ръкав, символ на женската сексуалност — мека и гъвкава и в същото време мощна сила на природата, която може да повали и да унищожи и най-силните мъже.

— Макар че не е възможно да е знаел как ще умре, Макино щеше да бъде доволен от огромния смут, който причини със смъртта си и с писмото си до мен — каза Сано.

— Толкова ли е лошо да бъдеш дворецов управител?

— Не, ако мога да използвам властта си, за да правя добро.

Усмивката му стана ласкава, щом погледите им се срещнаха.

— А ти имаш ли нещо против да бъдеш съпругата на дворецовия управител?

Рейко изпита прилив на любов към него заради готовността му да се възползва по най-добрия начин от едно не особено окуражително положение и да изпълнява своя дълг в услуга на благородни цели. Реши, че по-късно ще размишлява какво ще прави оттук нататък.

— Не, щом сме заедно.

Сано извика на детективите да отворят портите на имението. Те избутаха двете дебели тежки, обковани с желязо врати. Вътре, докъдето стигаше погледът на Рейко, се простираше само мрак. Сано взе фенера от ръката на един от хората си и двамата с Рейко влязоха в имението на дворецовия управител.

РЕЧНИК НА ИЗПОЛЗВАНИТЕ ЯПОНСКИ ДУМИ

бакуфу — военно феодално правителство

банчо — район на запад от замъка Едо, където потомствените васали на Токугава притежават имения, оградени с плетове от жив бамбук

буцудан — възпоменателно светилище във формата на малко сандъче съответства на божница

киот — сандъче или шкафче за икони или други предмети за религиозно поклонение

бушидо — самурайският кодекс за вярност

даймио — едри феодални земевладелци, управляващи провинциите в средновековна Япония

йорики — началник на отдел в силите на реда

каго — подобен на кошница стол под наем

кобан — старинна японска златна монета

коку — количеството ориз, достатъчно да изхрани един човек за една година

котацу — мангал

мецуке — разузнавателната служба на Токугава

оннагата — изпълнител на женски роли

ронин — самурай без господар

сама — господар, учтиво обръщение към вишестоящ

сан — господин, госпожа, госпожица

сашими — японско ястие от тънки ивици филе от сурова риба

соробан — сметало

сосакан — личен следовател на шогуна

сумата — „тайната техника на бедрата“ — когато единият мъж мушка органа си между бедрата на другия, симулирайки анален акт

суши — малки питки от студен ориз, гарнирани със сурова риба

татами — сламена рогозка, стандарт за определяне размерите на стая; мека настилка, върху която се провеждат тренировки

футон — подплатена завивка; дюшек, които се слага на пода; постеля

хатамото — потомствени васали на Токугава

чан — суфикс в японския език, който се добавя след личното име за образуване на умалителни и галени имена

шамисен — японска старинна триструнна китара

ширасу — част от пода, покрита с бял пясък, символ на истината

Издание:

Лора Джо Роуланд. Цуамоно

Редактор: Надежда Делева

Коректор: Юлия Шопова

ИК „ТРУД“, София, 2006

ISBN: 954-528-505-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.